

Yên Chi Bảo Đạo

Contents

Yên Chi Bảo Đạo	1
1. Quái Mộng	2
2. Kỳ Ngộ	11
3. Đồng Phòng	20
4. Thủ Đoạn Độc Ác	28
5. Thủ Đoạn Độc Ác (tiếp Theo)	37
6. Không Cánh Mà Bay	49
7. Giữ Cây Chờ Thỏ	72
8. Thiên Hạ Bảo Đạo	80
9. Đạo Kiềm Hợp Bích	89
10. Bại Lộ Tin Tức	95
11. Môi Hở Răng Lạnh	106
12. Môi Hở Răng Lạnh (tiếp Theo)	116
13. Vô Lâm Tam Phủ	126
14. Danh Môn Thiên Kim	134
15. Tỷ Muội Tổng Hội	143
16. Ngoại Nhân Sự	152
17. Hồng Y Thiếu Nữ	160
18. Thiên Ba Phủ	168
19. Tổ Chức Thần Bí	177
20. Đồng Tâm Hiệp Lực	186
21. Vượt Qua	194
22. Thần Trí Khôn Lường	203
23. Băng Cung	212
24. Hồng Tụ Dao Quyết	220
25. Một Tia Hy Vọng	229
26. Cơ May Thoát Chết	237
27. Cốc Chủ Thật Giả	246
28. Vượt Qua Băng Cung	256

Yên Chi Bảo Đạo

Giới thiệu

Hà Lăng Phong là một tay lãnh tử, đang sống tự do thoải mái trong cảnh bản hàn, sau một giấc ngủ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yen-chi-bao-dao>

1. Quái Mộng

Đêm đã rất khuya, sương mỗi lúc càng dày thêm.

Hà Lăng Phong đạp nhẹ trên sương, giống như đang đi trên mây.

Toàn thân chàng đều bị sương bao phủ, khiến cho thân hình chàng càng mờ ảo và mông lung hơn.

Nếu như không có hơn năm mươi lượng bạc trong người, chắc có lẽ chàng đã bay lên trên không.

Có một câu tục ngữ nói rằng: “Khi vận mệnh đến cho dù có cao to như núi cũng không cản nổi”. Đêm nay có thể nói là lần đầu tiên Hà Lăng Phong thể nghiệm được câu tục ngữ này.

Như đem chuyện vừa rồi ở sông bạc Hùng gia mà nói. Trang gia thua bí tử đến cháy túi, phải đứng lên. Nhưng khi Hà Lăng Phong thể vào vị trí của Trang gia, thì những quân bài ngược lại rất tốt, và bạc cũng từ đó chạy vào túi chàng.

Sông bạc Hùng gia không phải lớn, nên tiền đặt cũng không được nhiều.

Vậy mà Hà Lăng Phong có thể thắng được trên năm mươi lượng, có thể nói đây không phải là chuyện dễ. Để tự thưởng cho tài nghệ của mình, Hà Lăng Phong đã bước vào trong tửu lầu Lưu Ma Tử, sau khi chàng thắng đậm ở sông bạc Hùng gia.

Sau khi bước ra khỏi tửu lầu Lưu Ma Tử, Hà Lăng Phong đã có chút men say. Tuy say nhưng chàng vẫn chưa đến nỗi hồ đồ. Ít ra chàng vẫn còn nhớ Tiểu Thúy hẹn sẽ đợi chàng và chàng cũng chưa quên hướng nào đi đến Ngô Đông hẻm.

Khi bước vào trong con hẻm quen thuộc, Hà Lăng Phong tự nhiên cảm thấy xúc động một cách lạ thường. Năm mươi lượng bạc tuy không phải nhiều, nhưng ở trước mặt bọn Quy Nô cũng có thể xem là một gia tài. Đừng cho rằng Hà Lăng Phong lúc nào cũng bản cùng. Có một ngày, khi thời vận đến, thần long nhất định sẽ bay lên trời.

Hà Lăng Phong đưa tay vỗ vỗ lên túi bạc nặng trĩu, tăng hắng lên một tiếng, rồi uốn thẳng người mặt ngẩng cao, bước thẳng vào cổng trại môn của Phượng Hoàng viện.

Đêm tuy đã khuya nhưng cổng đại môn của Phượng Hoàng viện vẫn còn mở, Quy Nô vừa nhìn thấy Hà Lăng Phong liền vội mỉm cười bước ra nghênh tiếp nói :

- Hà gia, ngài đã đến rồi à!

Hà Lăng Phong ngẩng mặt lên nói :

- Thế nào, ta không thể đến hay sao?

Quy Nô liền cười giả lả nói :

- Hà gia làm gì phải nặng lời dữ vậy. Sợ mời còn mời không được nữa là...

Hà Lăng Phong nói :

- Đó là vì những bậc thang trước cửa Phượng Hoàng viện quá cao, nếu không có bậc hai chân không thể nào bước vào được.

Quy Nô giả vờ như không nghe thấy, chỉ mỉm cười gọi lớn :

- Hà gia đã đến. Tiểu Thúy cô nương đâu mau ra tiếp khách!

Bên ngoài cửa vừa có tiếng gọi thì bên trong liền có tiếng đáp lại. Sau đó Quy Nô đưa Hà Lăng Phong vào bên trong giống như đón tiếp thần tài vậy.

Vừa bước đi Hà Lăng Phong vừa đắc ý nghĩ :

- “Tin tức của bọn họ quả thật nhanh lẹ, mới đó mà đã biết việc ta thắng đậm ở sông bạc Hùng gia rồi”.

Vừa bước vào trong phòng, Tiểu Thúy đã ngoảnh đầu đi về trách móc :

- Đã nói buổi tối đến, hại cho người ta phải chờ đợi sốt cả ruột, tại sao đến mãi bây giờ mới tới?

Hà Lăng Phong cười nói :

- Ta định đến sớm một chút, nhưng thần tài không cho ta đi, cho nên ta mới tới muộn như vậy.

Nói xong, Hà Lăng Phong lấy ra một chiếc túi nặng, nhẹ nhàng đặt vào tay Tiểu Thúy, nhỏ nhẹ nói :

- Nè, cho nàng đấy!

Tiểu Thúy ngạc nhiên hỏi :

- Là gì vậy?

Hà Lăng Phong mỉm cười nói :

- Nàng mở ra xem là biết ngay!

Tiểu Thúy dùng tay bóp bóp nói :

- Là bạc?

Hà Lăng Phong vẻ đắc ý nói :

- Không sai, đúng là bạc. Tất cả vừa đúng năm mươi lượng.

Hà Lăng Phong cho rằng Tiểu Thúy nhất định sẽ vừa ngạc nhiên vừa vui mừng và lập tức sẽ mở ra đếm ngay. Sau đó sẽ phấn khởi ôm chầm lấy chàng và hôn lên má chàng vài cái...

Ai ngờ Tiểu Thúy không có chút biểu hiện vui mừng gì cả. Nàng không mở ra xem chỉ thuận tay ném túi bạc lên bàn với giọng trách móc nói :

- Người ta có việc quan trọng nói với chàng, vậy mà chàng chỉ biết lo uống rượu và đánh bạc. Không lẽ ngoài việc uống rượu và đánh bạc ra, chàng chưa từng nghĩ qua việc gì khác hay sao?

Hà Lăng Phong nói :

- Tiểu Thúy, đây là ta vì nàng. Không phải nàng nói mẫu thân nàng bệnh nặng, đang cần tiền để dùng sao?

Tiểu Thúy nói :

- Cho dù có cần tiền dùng cũng không thể trông chờ vào sự ăn thua ở sông bạc. Thứ tiền này có thể dùng được lâu sao chứ?

Hà Lăng Phong nói :

- Đương nhiên không thể dùng được lâu. Nhưng mà hiện giờ vận may đang đến với ta, ta thắng dễ dàng, giống như là ăn bắp vậy. Hôm nay nếu như không phải nghĩ nhớ đến nàng, thì bây giờ cho tới sáng ta nhất định sẽ kiếm được một hai trăm lượng như chơi. Tiểu Thúy, nàng có biết bài của ta tốt như thế nào hay không?

Tiểu Thúy đáp :

- Thiếp không muốn nghe bài tốt ra sao. Thiếp đang có việc quan trọng muốn thương lượng với chàng.

Hà Lăng Phong nói :

- Là việc trị bệnh cho mẫu thân của nàng?

Tiểu Thúy lắc đầu nói :

- Bệnh tình của mẫu thân thiếp đã khỏi rồi, còn việc này có liên quan đến chàng.

Hà Lăng Phong trở mặt ngạc nhiên hỏi :

- Là việc của ta? Là việc gì cơ chứ?

Tiểu Thúy chưa vội trả lời, ngược lại bước ra ngoài cửa dòm một lượt, sau đó cẩn thận bước vào đóng chặt cửa lại.

Tiểu Thúy đưa tay nắm lấy tay Hà Lăng Phong rồi từ từ ngồi xuống giường.

Hà Lăng Phong chỉ cảm thấy tay nàng lạnh buốt và hơi run run. Chàng không nhận được liền hỏi :

- Thật ra là chuyện gì, sao lại thận trọng đến như vậy?

Sắc mặt Tiểu Thúy có vẻ nghiêm trọng chậm rãi nói :

- Lăng Phong, thiếp muốn hỏi chàng một câu hỏi thật nghiêm túc, và cũng hy vọng chàng trả lời một cách nghiêm túc, được hay không?

Hà Lăng Phong cười :

- Được! Nàng cứ hỏi!

Tiểu Thúy thở dài một tiếng :

- Chúng ta quen biết nhau cũng đã lâu. Chàng không đối đãi với thiếp như một kỹ nữ. Thiếp cũng không xem chàng như một người khách thường. Sự việc này đối với chàng và thiếp đều rất quan trọng. Thiếp xin chàng đừng xem những lời nói của thiếp là lời nói đùa.

Hà Lăng Phong đành phải nghiêm sắc mặt lại, không cười, nhưng chàng biết nữ nhân càng nói nghiêm túc và thận trọng thì những sự việc đó chẳng qua chỉ là những việc lật vạt mà thôi.

Tiểu Thúy hạ thấp giọng gần như kề sát bên tai Hà Lăng Phong :

- Lăng Phong, chàng là một trang tuấn kiệt, lại thêm võ công cao siêu. Vậy tại sao chàng không chịu đi hành hiệp giang hồ, để gầy dựng sự nghiệp mai sau?

Hà Lăng Phong im lặng không trả lời, nhưng trong lòng chàng ngẫm cảm thấy kỳ quái :

- A đầu này hôm nay uống nhầm thuốc gì, mà lại ăn nói những lời như vậy.

Tiểu Thúy lay nhẹ tay chàng nói :

- Người ta nói chuyện với chàng, chàng có nghe thấy hay không?

Hà Lăng Phong nói :

- Thì ta đang nghe đây!

Tiểu Thúy nói :

- Nghe tại sao chàng không trả lời?

Hà Lăng Phong suy nghĩ một hồi rồi nói :

- Việc nghiêm túc mà nàng muốn nói với ta chính là việc này?

Tiểu Thúy nói :

- Không sai, chẳng lẽ chàng cứ như vậy cả đời thôi sao? Không lẽ chàng chưa từng nghĩ đến tương lai của mình hay sao?

Hà Lăng Phong cười cười nói :

- Theo ý nàng thì nàng muốn ta phải làm gì? Dùng võ công của ta để đi trộm cướp? Hay là đi giết người để tỏ rõ uy phong của mình?

Tiểu Thúy nói :

- Đương nhiên không phải, nhưng chàng có thể dùng võ công của mình để đi hành đạo giang hồ, hành hiệp trượng nghĩa, phù trợ kẻ yếu.

Hà Lăng Phong nhún vai nói :

- Đó không phải là việc của ta làm. Trên thế gian này chỉ có hai hạng người mới làm những việc hành hiệp như vậy. Một hạng là người thật giàu có, muốn để lại thanh danh cho đời sau. Còn một hạng nghèo cùng xơ xác đến phát điên lên, đi cướp của những kẻ hung ác khác và làm một chút việc tốt. Nói tóm lại bọn họ chẳng qua đều vì hai chữ danh lợi mà thôi.

Tiểu Thúy nói :

- Theo như chàng nói thì những người hành hiệp trượng nghĩa, ngược lại đều là tiểu nhân giả tạo?

Hà Lăng Phong nói :

- Ta không có nói bọn họ là tiểu nhân, cũng không thừa nhận bọn họ là quân tử. Nếu như hành hiệp bắt cầu danh thì danh tiếng đại hiệp từ đâu mà có? Nếu như không phải vì lợi thì những hiệp khách trên thế gian này đã chết đói từ lâu. Bọn họ có thể ăn cơm của mình mà lo chuyện thiên hạ sao?

Tiểu Thúy nói :

- Thiếu không muốn tranh luận với chàng về chuyện ấy. Thiếp chỉ muốn hỏi chàng, chàng không muốn nghĩ cho mình thì cũng nên nghĩ cho thiếp. Chẳng lẽ chàng muốn thiếp ở đây suốt đời sao chứ?

Hà Lăng Phong nói :

- Không phải ta đã từng nói qua với nàng rồi sao? Chỉ cần ta có tiền, thì ta sẽ chuộc thân nàng ngay.

Tiểu Thúy nói :

- Vậy thiếp phải đợi đến bao giờ?

Hà Lăng Phong cười lớn nói :

- Xem tình hình đêm nay, nhất định nàng sẽ không còn phải đợi bao lâu ...

Tiểu Thúy nói :

- Không, thiếp không thể chờ đợi được nữa, một ngày cũng không thể chờ đợi. Lăng Phong, nếu như chàng cần thiếp, thì bây giờ chính là lúc mang thiếp đi.

Hà Lăng Phong ngạc nhiên hỏi :

- Bây giờ? Lập tức ngay bây giờ?

Tiểu Thúy nói :

- Đúng vậy! Chúng ta phải lập tức cao bay xa chạy, chạy đến nơi thật xa, đến một nơi không có ai biết đến chúng ta. Cho dù cuộc sống có khổ cực bao nhiêu, thiếp cũng cam tâm tình nguyện...

Hà Lăng Phong đưa tay vuốt trán, chàng nói :

- Tiểu Thúy, nàng đang say sao? Thật ra nàng đã say hay là ta đã say?

Tiểu Thúy đột nhiên ôm chầm lấy chàng, và ghen ngào nói :

- Thiếp van xin chàng, những lời thiếp nói ra toàn là những lời thật lòng. Chàng hãy mau mang thiếp đi ngay, nếu không thì sẽ không còn kịp nữa.

Hà Lăng Phong nhú mày nói :

- Tiểu Thúy, hôm nay nàng sao vậy? Những tháng ngày của chúng ta còn dài, tại sao lại không còn kịp...

Hà Lăng Phong chưa nói dứt câu, bên ngoài đã có tiếng gõ cửa.

Tiểu Thúy vô cùng hoảng sợ, một tay đẩy Hà Lăng Phong ra một tay che lấy miệng, còn mặt thì trắng bệch :

- Ai?

- Là ta, Ngô Tẩu.

Bên ngoài lại có tiếng nói tiếp :

- Cô nương hãy mau mở cửa, ta đem canh nóng đến để cho Hà gia uống tỉnh rượu.

Sắc mặt Tiểu Thúy bớt sợ hãi, nàng đưa mắt nhìn Hà Lăng Phong rồi hít sâu vào một hơi, sau đó bước ra mở cửa.

Ngô Tẩu năm nay đã ngoài ba mươi tuổi, là người làm việc lật vật trong Phượng Hoàng viện. Tướng người cao lớn, thể lực khỏe mạnh. Tuy trên đầu Ngô Tẩu có gắn dây hoa và trên mặt bôi đầy phấn, nhưng nhìn thể nào cũng không giống một nữ nhân.

Ngô Tẩu một tay bưng mâm gỗ, một tay đẩy cửa phòng bước vào. Vừa bước vào Ngô Tẩu đã mỉm cười nói :

- Hà gia, ngài là người thật có phúc. Nếu như hôm nay ngài không đến, Thúy cô nương của bản viện có lẽ sẽ tương tự ngài đến ngã bệnh mất.

Ngô Tẩu lướt mắt nhìn Tiểu Thúy một lượt rồi nói :

- Lão ma ma nghe nói Hà gia đã uống say nên đặc biệt căn dặn nấu canh nóng đến cho ngài dùng để tỉnh rượu. Hà gia, ngài tranh thủ lúc còn nóng mà uống ngay đi.

Ngô Tẩu cười giả lả nói tiếp :

- Canh càng nóng, giả rượu càng mau. Bây giờ cũng đã không còn sớm, Hà gia hãy uống ngay đi rồi còn đi ngủ sớm. Nếu như còn gì muốn nói thì hãy để đến ngày mai.

Hà Lăng Phong nói :

- Được, người cứ đặt xuống bàn, đợi lát nữa ta sẽ uống.

Nhưng Ngô Tẩu không chịu đặt tô canh xuống, mà lại quay sang nói với Tiểu Thúy :

- Cô nương đừng trách ta nhiều chuyện. Người say thường cảm thấy rất mệt mỏi. Cô nương nên để cho Hà gia sớm nghỉ ngơi, đừng nên nói chuyện quá khuya.

Tiểu Thúy thấp giọng nói :

- Ta biết!

Ngô Tẩu nói :

- Biết thì tốt, những cô nương trẻ tuổi phải nên học những điều này. Thời gian còn lâu dài, sợ không nói hết chuyện hay sao...

Hà Lăng Phong chỉ muốn cho ả ta mau đi ra, nên liền đưa tay ra nhận tô canh, ngửa cổ lên uống một hơi, rồi xua tay nói :

- Được rồi! Ngô Tẩu, người hãy mau đi nghỉ sớm đi! Nếu như người không đi khỏi chúng ta làm sao có thể nghỉ ngơi đây.

Ngô Tẩu mỉm cười nói :

- Hà gia muốn đuổi ta đi vì sợ ta làm lỡ một đêm ngàn vàng của người. Được, ta lập tức sẽ rời khỏi đây ngay!

Tuy miệng Ngô Tẩu nói đi, nhưng chân vẫn chưa cử động mà vẫn còn đứng cười nhìn Hà Lăng Phong như đang chờ đợi cái gì? Xem điệu bộ của ả hình như đang chờ đợi tiền thưởng.

Hà Lăng Phong tự nhiên cảm thấy nụ cười của ả thật đáng ghét, định cho ả một ít bạc để ả rút ngay đi. Nhưng chàng chợt cảm thấy chân tay mềm nhũn, hai mắt nặng trĩu, và có một cơn buồn ngủ dữ dội ập đến.

Mọi người say rượu đều cảm thấy rất mệt.

Hà Lăng Phong thật sự đã quá mệt, mệt đến nỗi toàn thân mềm nhũn, còn đầu thì hôn mê không biết gì.

Lúc này chàng chỉ muốn nhắm nghiền hai mắt lại, ngủ một giấc cho thật ngon, còn việc Ngô Tẩu có đi khỏi hay không? Tại sao tô canh lại không giải được rượu? Chàng đã hoàn toàn không còn để ý suy nghĩ đến.

Chàng đã đi vào giấc ngủ trong tâm trạng mơ hồ, và cũng nằm “mộng” trong tâm trạng mơ hồ.

* * * * *

Giấc ngủ này bao lâu? Hà Lăng Phong không hề biết.

Thậm chí hiện tại là ngủ hay tỉnh? Chàng cũng không biết.

Hà Lăng Phong chỉ biết, trong khi chàng còn chưa mở mắt ra, đã ngửi thấy một mùi hương thơm.

Hương thơm dường như phát ra từ chiếc gối, lại giống như phát ra từ túi thơm.

Hương thơm tràn ngập cả gian phòng.

Mùi hương vừa tao nhã cũng vừa xa lạ, tuyệt đối không phải loại hương thơm tầm thường mà các cô nương ở Phụng Hoàng viện sử dụng.

Hà Lăng Phong trở mình lại, từ từ mở to hai mắt ra. Đầu tiên chàng nhìn thấy một tiểu a hoàn mặc y phục màu xanh, khoảng chừng mười ba mười bốn tuổi, đang đứng trước đầu giường chàng mỉm cười.

mỉm cười.

Hà Lăng Phong đưa mắt nhìn quanh, mới phát hiện ra mình đang nằm ngủ trong một gian thủy các vô cùng tinh mỹ.

Bốn phía gian thủy các đều có cửa sổ, xung quanh có nước vây quanh và trồng đầy những loại kỳ hoa...

Hương thơm vừa rồi chính là phát ra từ đám kỳ hoa dị thảo kia.

Phong cảnh ở đây không khác gì ở tiên cảnh, Hà Lăng Phong còn đang ngơ ngác thì tiểu a hoàn đã lên tiếng nói :

- Thiếu gia, ngài đã tỉnh rồi à!

Hà Lăng Phong vô cùng ngạc nhiên :

- Ta...

Tiểu a hoàn nói :

- Thiếu gia ngủ thật say, phu nhân đã đến hai lần nhưng ngài vẫn chưa tỉnh lại. Bây giờ tỳ nữ sẽ đi bẩm báo lại với phu nhân.

Hà Lăng Phong liền gọi lại :

- Khoan đã, xin hỏi cô nương nơi đây là đâu? Và tại sao ta lại nằm ngủ ở đây?

A hoàn trước tiên ngạc nhiên rồi đưa tay lên che miệng cười khúc khích nói :

- Thiếu gia, ngài vẫn còn chưa tỉnh rượu hay sao mà lại hỏi những lời như thế?

Hà Lăng Phong nói :

- Không! Bây giờ ta rất tỉnh táo, ta thật sự không biết nơi đây là đâu.

A hoàn lại cười khúc khích :

- Thiếu gia, chẳng lẽ ngài bệnh rồi sao? Tại sao ngay cả nhà mình cũng không nhận ra?

Hà Lăng Phong cũng ngạc nhiên hơn :

- Nhà? nhà của ta?

Tiểu a hoàn nói :

- Đúng như vậy. Ai lại không biết nơi đây chính là Thiên Ba phủ lừng danh thiên hạ. Gian thủy các này chính là Cúc Hương là ở sau phủ, mà ngài thích nhất đấy.

Hà Lăng Phong lẩm bẩm :

- Thiên Ba phủ... Cúc Hương tạ...

Đột nhiên chàng ồ lên một tiếng nói :

- Cô nương nói nơi đây chính là Cửu Khúc thành Thiên Ba phủ?

Tiểu a hoàn nói :

- Tạ trời tạ đất, rốt cuộc rồi ngài cũng đã tỉnh lại.

Hà Lăng Phong nói :

- Vậy còn ta là ai?

Tiểu a hoàn nói :

- Ngay cả ngài mà còn quên chính mình là ai hay sao?

Hà Lăng Phong lắc đầu nói :

- Không phải là quên, ta vẫn còn nhớ mình là người như thế nào nhưng ta và Thiên Ba phủ căn bản không hề có chút quan hệ, vậy tại sao lại ngủ ở đây?

Tiểu a hoàn đột nhiên tắt hẳn nụ cười, mở to mắt ra nhìn chàng nói :

- Thiếu gia vừa nói gì? Ngài cho rằng mình không có quan hệ gì với Thiên Ba phủ sao?

Hà Lăng Phong đáp :

- Không sai. Ta họ Hà sống ở Lạc Dương. Tuy từ lâu đã mến mộ thanh danh của Thiên Ba phủ nhưng xưa nay chưa từng có qua lại.

Tiểu a hoàn sững sốt nói :

- Cái gì? Người họ Hà?

- Đúng vậy!

- Người... người nói người chưa từng có qua lại với Thiên Ba phủ?

- Không sai!

- Người... Người... người ngay cả mình cũng không nhớ sao chứ?

- Không, ta nhớ rất rõ, ta họ Hà...

Tiểu a hoàn trở mắt nhìn chàng liên tiếp lùi ra sau hai bước. Sau đó xoay người bỏ chạy, giống như bị ma đuổi. Vừa chạy ra khỏi thủy tạ, tiểu hoàn gặp phải hai người.

Đó là hai chủ tớ, người hầu nữ mặc quần màu vàng, tuổi tác lớn hơn tiểu a hoàn đôi chút. Tên hầu nữ đang dìu một thiếu phụ, từ phía cầu đi qua. Nhìn thấy tiểu a hoàn đang hốt hải chạy qua, người hầu nữ liền chụp lấy tay ả, hỏi :

- Tiểu Lan, ngươi làm gì mà khủng hoảng đến như thế?

Tiểu Lan dừng lại thở dốc nói :

- Phu nhân, Mai nhị tỷ, hai vị thật đúng lúc, hãy mau đi xem thiếu gia, ngài...

ngài...

Người thiếu phụ nói :

- Thiếu gia như thế nào?

Tiểu Lan nói :

- Thiếu gia không biết đã làm sao, mà cứ mở miệng ra là nói không biết nơi đây. Lại nói mình họ Hà, và chưa từng có qua lại với Thiên Ba phủ...

Người thiếu phụ vẻ thất kinh :

- Có chuyện này hay sao?

Mai Nhi liền lên tiếng :

- Phu nhân đừng nghe lời nó nói. Chắc chắn là sau khi tỉnh lại, thiếu gia có ý chọc nó mà thôi.

Tiểu Lan vội nói :

- Sự việc này hoàn toàn là thật. Thiếu gia nói rất nghiêm túc tuyệt đối không phải là nói chơi. Không tin phu nhân có thể đích thân đến đó xem thử.

Người thiếu phụ hơi chau mày, nhưng không nói gì, liền vội vàng bước vào trong thủy tạ.

Khi nàng nhìn thấy Hà Lăng Phong đang nằm yên lặng trên giường thì mới thở phào ra một tiếng nói :

- A đầu Tiểu Lan này thật đáng đánh, làm cho ta hú hồn hú vía. Các người xem không phải thiếu gia đang bình thường đó sao?

Mai Nhi nói :

- Đúng vậy, Tiểu Lan thường hay điên điên, nói toàn những lời hồ đồ như thế.

Tiểu Lan tức tối nói :

- Nô tỳ thật sự không có nói hồ đồ, là chính miệng thiếu gia nói như vậy.

Mai Nhi nói :

- Người còn cố cãi hay sao? Thiếu gia vẫn bình thường như vậy làm sao có thể...

Hà Lăng Phong liền lên tiếng cắt ngang lời của Mai Nhi :

- Vị cô nương này đừng trách lầm cô ta. Những lời vị cô nương kia nói ra hoàn toàn là thật. Ta quả thật họ Hà, và chưa từng đặt chân đến Thiên Ba phủ. Sự việc này có lẽ là một sự hiểu lầm mà thôi.

Mai Nhi nói với giọng ngạc nhiên :

- Hiểu lầm? Hiểu lầm điều gì?

Hà Lăng Phong nói :

- Ta nghĩ, các vị đã nhìn lầm ta thành một người khác rồi.

Mai Nhi ngơ ngác đưa mắt nhìn người thiếu phụ dường như là không còn dám tin tưởng vào tai mình nữa.

Người thiếu phụ cũng vô cùng ngạc nhiên nói :

- Thất lang, chàng không nên nói đùa với bọn a đầu như thế. Cho dù có nói chơi cũng đừng thái quá. Chàng có nói đùa cũng không hề gì nhưng nếu như truyền ra ngoài thì Thiên Ba phủ còn ra thể thống gì nữa.

Hà Lăng Phong nói :

- Những lời ta nói toàn là sự thật cả, tuyệt đối không một chút đùa cợt.

Trên mặt người thiếu phụ có vẻ thoáng buồn nói :

- Chàng cho rằng mình thật sự mang họ Hà?

Hà Lăng Phong nói :

- Không phải cho rằng mà ta thật sự mang họ Hà.

Người thiếu phụ nói :

- Vậy thì chàng có nhận ra thiếp là ai hay không?

Hà Lăng Phong lắc đầu nói :

- Xin lỗi, ta chưa từng gặp qua phu nhân. Vừa rồi nghe hai vị cô nương đây xưng hô, ta nghĩ người nhất định là phu nhân của Thiên Ba phủ Dương đại hiệp?

Người thiếu phụ vừa giận lại vừa cười quay sang nói với Mai Nhi :

- Người nghe, ngay cả ta mà thiếu gia cũng không hề quen biết.

Mai Nhi nói :

- Có lẽ đêm qua thiếu gia uống quá say nên đến bây giờ vẫn còn chưa tỉnh...

Hà Lăng Phong liền nói :

- Không phải, hiện giờ ta rất tỉnh táo. Mỗi lời ta nói ra đều hoàn toàn đúng.

Trong mắt người thiếu phụ đã ngấn lệ, vẻ phẫn nộ nói :

- Việc này đều tại bọn La gia cứ mỗi lần thiếu gia say mèm mới chịu cho về. Bây giờ ngay cả danh tánh mình thiếu gia cũng không còn nhớ.

Mai Nhi thấp giọng nói :

- Phu nhân, có cần mời La gia đến phủ hay không?

Người thiếu phụ trầm ngâm rồi nói :

- Đúng vậy, ta muốn xem hắn ta có thái độ như thế nào...

Nói xong nàng quay lại căn dặn :

- Tiểu Lan, người hãy đi một chuyến. Thuận tiện mang theo mấy phong thư giao cho hắn. Kêu hắn mời tất cả những ai cùng uống rượu đêm qua đến đây, nhớ không được thiếu một người. Nếu ai không đến thì đừng có ân hận!

Tiểu Lan dạ một tiếng rồi quay lưng bước đi ngay.

Đột nhiên Hà Lăng Phong lên tiếng hỏi :

- La gia mà phu nhân định mời đến có phải là Quan Lạc kiếm khách La Văn Bính ở Lạc Dương hay không?

Người thiếu phụ nói :

- Không sai, cuối cùng chàng vẫn còn nhớ được tên của một người.

Hà Lăng Phong thở ra một tiếng :

- Ta đã từng quen biết La Văn Bính. Nếu như có thể mời được hần ta đến thì mọi chuyện sẽ rõ ngay.

Người thiếu phụ hứ khê một tiếng :

- Mong rằng hần ta cũng nhận ra chàng, và hy vọng hần còn nhớ được hần là ai.

Câu nói này rõ ràng chứa đầy sự giận dữ. Nhưng Hà Lăng Phong chỉ mỉm cười mà không hề nói gì.

Chàng tin tưởng rằng Quan Lạc kiếm khách La Văn Bính đã nhận ra chính mình, thì cũng sẽ nhận ra chủ nhân Dương Tử Úy của Thiên Ba phủ. Đợi đến lúc ấy, chân tướng tự nhiên sẽ rõ ràng.

Nhưng có điều chàng không sao hiểu được. Rõ ràng đêm qua chàng nằm ở trong phòng của Tiểu Thúy ở Phụng Hoàng viện, tại sao bây giờ đột nhiên đến Thiên Ba phủ này?

Tất cả những sự việc này thật ra là thật? Hay là ở trong mộng?

Nếu như là mộng, thì đây quả là một cơn “quái mộng”.

2. Kỳ Ngộ

Người đi đầu tiên chính là La Văn Bính. Phía sau La Văn Bính còn có bốn năm nhân vật mặc áo cẩm bào hoa lệ, bọn họ đều là những võ lâm danh gia có tiếng tăm ở vùng Quan Lạc. Nhưng trên mặt mỗi người đều có vẻ ngạc nhiên.

La Văn Bính cũng đã nghe Tiểu Lan thuật lại sơ bộ, nên hần cũng đã rõ đôi chút sự việc. Vì vậy khi vừa bước vào La Văn Bính đã lớn tiếng nói :

- Tử Úy huynh, người làm sao rồi?

Khi ấy, Hà Lăng Phong đã mặc xong y phục và ngồi lên trên ghế. Khi nghe thấy tiếng gọi này, chàng không khỏi vô cùng ngạc nhiên.

La Văn Bính không đợi cho chàng kịp mở miệng, liền cung tay nói với Dương phu nhân :

- Đại tẩu, như vậy là thế nào? Không phải Tử Úy huynh đang ngồi ở đây hay sao? Tại sao Tiểu Lan lại nói Tử Úy huynh đã phát điên rồi?

Dương phu nhân vẻ lạnh lùng :

- Ta cũng không biết là chàng có điên hay không. Nhưng dấu sao ngày hôm qua trước khi bước chân ra khỏi cửa, chàng vẫn còn bình thường. Hôm nay tỉnh lại, thì đã biến thành như vậy. Không những chàng không nhận ra được người thân, mà ngay cả bản thân mình chàng cũng không nhận ra. Hễ mở miệng ra là chàng cứ nói mình mang họ Hà...

La Văn Bính cảm thấy vô cùng kỳ lạ :

- Tại sao lại có chuyện kỳ lạ đến như vậy? Đêm qua khi trở về phủ, Tử Úy huynh không hề có biểu hiện gì khác. Những bằng hữu cùng uống rượu đêm qua bây giờ đều đã có mặt ở đây, mọi người đều tận mắt nhìn thấy việc ấy cả!

Dương phu nhân nói :

- Các người là hảo bằng hữu của chàng, vậy tại sao không hỏi thử vài câu xem?

La Văn Bính “à” lên một tiếng rồi quay sang hỏi Hà Lăng Phong :

- Tử Úy huynh thật ra huynh đang định làm gì đây? Đừng đùa như vậy với lão bằng hữu được hay không?

Hà Lăng Phong nghe La Văn Bính lại gọi mình bằng “Tử Úy huynh”, trong lòng hết sức ngạc nhiên. Chàng trầm ngâm thật lâu rồi nói :

- La huynh, xin huynh hãy xem kỹ lại. Tại hạ thật sự là Dương Tử Úy của Thiên Ba phủ sao chứ?

La Văn Bính mỉm cười nói :

- Thế nào? Không lẽ Dương huynh cho mình là không phải?

Hà Lăng Phong nói :

- Trên thế gian này, những người có tướng mạo giống nhau rất nhiều. Có thể vì nhất thời La huynh hoa mắt nhận lầm người.

La Văn Bính cười ha hả nói :

- Làm sao lại có chuyện này chứ. Cho dù mắt của ta có hoa nhìn lầm người đi nữa, nhưng không lẽ tất cả bằng hữu ở đây đều hoa mắt cả hay sao? Không tin Dương huynh cứ việc tự hỏi bọn họ xem.

Không đợi cho Hà Lăng Phong lên tiếng hỏi, tất cả mọi người đều đồng loạt nói :

- Đúng vậy, đúng vậy, chúng tôi kết giao bằng hữu với Thiên Ba phủ đã nhiều năm, lẽ nào lại không nhận ra Dương huynh sao?

Hà Lăng Phong cổ cãi :

- Nhưng mà các vị đã nhìn lầm người rồi.

Mọi người liền cười nói :

- Bao năm quen biết với nhau, lẽ nào lại có lý nhìn lầm người.

Hà Lăng Phong nói :

- Nhưng mà ta dám đánh cá, lần này các vị nhất định đã nhận lầm người, bởi vì chính tại hạ biết rằng mình không phải là Dương Tử Uy.

Mọi người đều lấy làm vô cùng kinh ngạc, bởi vì giọng nói Hà Lăng Phong rất là kiên quyết, không có chi là giống nói đùa cả.

Hà Lăng Phong lại nói tiếp :

- Tại hạ muốn nhắc cho La huynh nhớ một người. Không biết La huynh có còn nhớ hay không?

La Văn Bính liền hỏi :

- Người đó là ai?

Hà Lăng Phong nói :

- Có một lần, La huynh đi săn ở bên ngoài thành. Vì tranh giành một con thỏ rừng đã bị thương, La huynh đã đánh cá với một gã cùng hán. Sau đó hai người đã trở thành bằng hữu và cùng ở trên núi ăn món thịt thỏ quay. Ăn xong cả hai còn khen là mùi thỏ thơm ngon nhất thiên hạ nữa.

La Văn Bính nói :

-Ồ! Dương huynh muốn nói đến cùng hán Hà Lăng Phong kia?

Hà Lăng Phong nói :

- Chính là người đó. La huynh còn nhớ hán ta hay không?

La Văn Bính nói :

- Làm sao mà quên được. Người đó võ công siêu phàm tuyệt đối không thua kém gì hai huynh đệ chúng ta. Chỉ đáng tiếc là người ấy chỉ thích cuộc sống thanh bần đạm bạc, không muốn qua lại với những người giàu sang phú quý.

Hà Lăng Phong nói :

- Nếu như hiện giờ vị Hà Lăng Phong kia có mặt ngồi ở đây, La huynh có nhận ra không?

La Văn Bính nói với vẻ tin tưởng :

- Nhất định nhận ra. Tiểu đệ và Hà Lăng Phong tuy mới lần đầu gặp mặt, nhưng Hà Lăng Phong đã để lại cho tiểu đệ ấn tượng rất sâu. Cho đến bây giờ, tiểu đệ vẫn còn nhớ rõ dung mạo của Hà Lăng Phong! Chỉ đáng tiếc tuy hắn ta là một viên ngọc quý, nhưng chưa được mài giũa, nên chưa thành ngọc được. Quả thật đáng tiếc.

Hà Lăng Phong nói :

- La huynh có muốn gặp hắn ta không?

La Văn Bính lắc đầu nhẹ nhàng nói :

- Muốn gặp thì sao chứ? Đáng tiếc đời này đã không có chuyện tao ngộ.

Hà Lăng Phong hỏi :

- Tại sao?

La Văn Bính thở dài một tiếng :

- Vị Hà Lăng Phong kia đã qua đời rồi.

Hà Lăng Phong vô cùng sửng sốt, liền ngồi ngay lại hỏi :

- Ai nói với La huynh việc này?

La Văn Bính chỉ tay ra sau nói :

- Tin này là do Tiểu Điền vừa biết được.

Nếu như ai cho rằng, “Tiểu Điền” một chàng thiếu niên trẻ tuổi, thì đó một điều sai lầm.

Tiểu Điền tên thật là Điền Ba Đạt. Kỳ thật Tiểu Điền đã trạc tứ tuần, nhưng vì dáng vóc và hai mắt quá nhỏ, nhưng hai tai lại rất dài và thính. Cho nên mọi người đặt cho Điền Bá Đạt tên “Trường Nhĩ Tiểu Điền”.

Nãy giờ Điền Bá Đạt vẫn đứng phía sau La Văn Bính. Nghe nói vậy liền bước lên hai bước, thấp giọng nói :

- Không sai, tại hạ cũng vừa nghe được tin này vào sáng sớm hôm nay.

Hà Lăng Phong muốn đánh cho hắn ta hai tát tai về tội nói bậy, nhưng chàng kiềm lại được nói :

- Tin tức như thế nào?

Điền Bá Đạt kể :

- Nghe nói đêm qua tên Hà Lăng Phong kia đánh bạc ăn được không ít. Sau khi uống rượu xong, hắn đi thẳng đến Phụng Hoàng viện. Một đêm phong lưu sáng sớm hôm nay thì đã có tin hắn ta đã chết trong phòng kỹ nữ Tiểu Thúy. Có người nói rằng đó là mưu tài hại mạng, cũng có người nói là hắn ta cỗi...

Điền Bá Đạt liền nhìn về phía Dương phu nhân, rồi vội tát cho mình hai tát tay nói :

- Tại hạ thật đáng chết, thật là đáng đánh, tại hạ nhất thời vọt miệng nói ra, quên rằng phu nhân cũng đang có mặt ở đây.

Hà Lăng Phong cười nhạt nói :

- Hóa ra Điền huynh đây cũng nghe người khác nói lại, chứ không đích thân nhìn thấy.

Điền Bá Đạt liền nói :

- Tin này chắc chắn là chính xác, và đã truyền đi khắp nơi trong thành Lạc Dương. Bây giờ thi hài của Hà Lăng Phong vẫn còn để ở trong Phụng Hoàng viện.

La Văn Bính xen vào :

- Khi không Dương huynh nhắc đến người này chẳng lẽ Dương huynh cũng quen biết hắn ta hay sao?

Hà Lăng Phong cười lớn nói :

- Không chỉ quen biết mà ta còn biết hiện giờ hấn ta vẫn còn sống.

La Văn Bính hỏi :

- Tại sao Dương huynh lại biết được?

Hà Lăng Phong gần từng tiếng một :

- Vì ta chính là Hà Lăng Phong.

Tất cả mọi người có mặt lúc ấy đều thất kinh, dường như không còn tin tưởng vào mắt và tai mình nữa, còn sắc mặt thì tái nhợt.

La Văn Bính liền đưa tay lên sờ trán Hà Lăng Phong, rồi nói với vẻ quan tâm :

- Dương huynh, người có bị bệnh gì không?

Hà Lăng Phong nói :

- La huynh xem ta có giống người bệnh hay không?

La Văn Bính gượng cười nói :

- Vị Hà Lăng Phong kia tiểu đệ đã từng gặp qua. Hấn ta là hấn ta, còn Dương huynh là Dương huynh, tại sao lại gom hai người lại thành một chứ?

Hà Lăng Phong nói :

- Tại hạ cũng đang cảm thấy rất kỳ quái, rõ ràng tại hạ là Hà Lăng Phong, nhưng tại sao mọi người cứ nói tại hạ là Dương Tử Ủy? Rõ ràng tại hạ vẫn còn sống, tại sao mọi người lại nói là chết?

La Văn Bính ú ớ không biết trả lời như thế nào.

Nhưng ngược lại Dương phu nhân khóc lớn lên nói :

- Tất cả đều tại các người cả, cứ rủ chàng đi uống rượu, bây giờ mọi việc như thế này đây...

La Văn Bính vội lính quỳnh nói :

- Đại tẩu đừng vội nôn nóng, theo như tiểu đệ thấy thì Tử Ủy huynh có lẽ đã bị trúng tà hay là hung thần...!

Dương phu nhân liền cắt ngang :

- Cái gì là hung thần? Nếu như các người không kéo chàng đi uống rượu tại sao lại ra nông nỗi này. Hôm nay nếu như các người không làm rõ việc này thì đừng ai có thể rời khỏi Thiên Ba phủ.

La Văn Bính bị mắng cho một trận cảm thấy vô cùng hổ thẹn. Trầm ngâm một hồi lâu, La Văn Bính liền quay sang nói với Điền Bá Đạt :

- Tiểu Điền, tin tức của người thật ra có đáng tin cậy hay không?

Điền Bá Đạt nói :

- Tin tức của tại hạ rất đáng tin cậy, tại hạ dám đem đầu của mình ra để bảo đảm.

La Văn Bính nói :

- Nếu vậy thì người hãy lập tức trở về Lạc Dương mang thi hài của Hà Lăng Phong đến Cửu Khúc thành này ngay, để cho Dương huynh tận mắt nhìn thấy, nhằm phá đi những hoang tưởng trong đầu của Dương huynh. Khi ấy bệnh tình tự nhiên sẽ khỏi.

Mọi người đều đồng loạt tán thành, nói :

- Đúng đấy, đây quả là một ý kiến hay!

La Văn Bính nói :

- Đại tẩu, việc chuyển thi thể đến đây quả thật là chuyện bất đắc dĩ, đại tẩu có phản đối hay không?

Dương phu nhân nói :

- Không có cách nào khác sao?

La Văn Bính nói :

- Chỉ còn có cách này mới có thể trừ được những suy nghĩ hoang tưởng trong đầu của Dương huynh, để cho Dương huynh tin tưởng rằng mình không phải là Hà Lăng Phong.

Dương phu nhân đành thở dài một tiếng :

- Thôi được, chỉ cần làm cho Thất lang tỉnh lại, việc gì ta cũng đồng ý.

Hà Lăng Phong mỉm cười nói tiếp :

- Tại hạ cũng đồng ý. Hơn nữa tại hạ con dám đem đầu mình ra đánh cá với Tiểu Điền.

La Văn Bính không mản đến câu nói châm biếm của chàng mà vội vàng tiễn Điền Bá Đạt ra khỏi phủ.

Mọi người chỉ đưa mắt nhìn Hà Lăng Phong mà không đáp lại lời chàng. Bởi vì trong thâm tâm của mọi người, Hà Lăng Phong đã là một người điên, hơn nữa bệnh tình còn rất nghiêm trọng.

Nhưng trong mắt của Hà Lăng Phong, thì ngược lại bọn La Văn Bính quả thật quá ngu xuẩn, đến buồn cười. Một người còn sống sờ sờ ra đó, bọn họ lại tin là đã chết. Chính mắt nhìn thấy Hà Lăng Phong, bọn họ lại cứ nói là Dương Tử Úy. Đặc biệt là vị Dương phu nhân kia không ngờ lại nhận người lạ làm tướng công của mình...

Hà Lăng Phong càng nghĩ càng cảm thấy tức cười. Mọi người nhìn thấy chàng vô cớ lại cười, càng đinh ninh rằng là chàng đã bị điên.

Mọi người càng cho rằng chàng bị điên, thì chàng càng cảm thấy tức cười.

Thế rồi không khí trong Cúc Hương tạ đột nhiên trở nên hỗn loạn, có tiếng người khóc, có tiếng người cười, cũng có tiếng người thở dài...

* * * * *

Điền Bá Đạt đã trở về.

Đi theo Điền Bá Đạt còn có hai gã hán tử khiêng một chiếc giường cũ. Trên giường có một tử thi được bao phủ bằng vải trắng.

La Văn Bính nghinh đón Điền Bá Đạt nói :

- Tiểu Điền, thật là khổ nhọc cho người.

Điền Bá Đạt vừa đưa tay lau mồ hôi vừa nói :

- Có khổ cực cũng chẳng sao. Chỉ cần việc này được sáng tỏ là được rồi.

La Văn Bính liền nói :

- Nguyên nhân cái chết đã được điều tra kỹ càng hay chưa?

Điền Bá Đạt nói :

- Vẫn còn chưa điều tra rõ ràng. Tại hạ đã trực tiếp hỏi Tiểu Thúy cô nương, cô ta nói đêm qua khi Hà Lăng Phong đến Phòng Hoàng viện, trong cơ thể say mềm. Vừa đến phòng Tiểu Thúy, Hà Lăng Phong liền ngã ra nằm ngủ ngay. Đến sáng hôm nay thì mới phát hiện toàn thân của hắn đã lạnh băng...

La Văn Bính nói :

- Nếu nói vậy là do say rượu mà chết?

Điền Bá Đạt nói :

- Nếu phân tích kỹ càng thì chưa hẳn là như thế. Nhưng năm mươi lượng bạc kia vẫn còn ở trong phòng của Tiểu Thúy cô nương. Như vậy nguyên nhân của cái chết không thể là giết người cướp của được.

La Văn Bính thở dài một tiếng, nói :

- Nhưng một gã hán tử khỏe mạnh như vậy, lại chết một cách không được minh bạch.

La Văn Bính quay sang nói với Hà Lăng Phong :

- Dương huynh, huynh cứ kiên quyết cho rằng mình là Hà Lăng Phong. Bây giờ có thể chứng minh được Hà Lăng Phong đã chết ở Lạc Dương, hơn nữa thi hài đã mang đến đây, vậy Dương huynh có muốn đích thân xem hay không?

Hà Lăng Phong cười cười nói :

- Dương nhiên là phải xem, tại hạ không tin rằng trên thế gian này lại có hai Hà Lăng Phong.

La Văn Bính nói :

- Được, nhưng tử thi đã rất khó nhìn, xin đại tẩu hãy tránh sang một bên.

Dương phu nhân và bọn tỷ nữ liền quay người đi. La Văn Bính đưa tay lên vẩy một cái, hai tên hán tử liền khiêng chiếc giường đến gần hơn.

Điền Bá Đạt nhẹ nhàng đưa tay lên gỡ tấm vải trắng xuống.

Nụ cười trên mặt của Hà Lăng Phong liền tắt ngang.

Người nằm trên giường chính là Hà Lăng Phong.

La Văn Bính nói :

- Dương huynh, bây giờ huynh đã tin hay chưa?

Hà Lăng Phong chỉ thấy toàn thân nóng ran lên, liền vòng tay ra sau chụp lấy cổ tay của Điền bá Đạt nghiêm giọng quát :

- Từ đâu ngươi có được cái tử thi giả này? Nói mau!

Điền Bá Đạt hoảng hồn nói :

- Không có... đây... đây chính thi hài của Hà Lăng Phong, một chút cũng không giả...

Mọi người vội vây quanh lại nói với giọng khuyên ngăn :

- Dương huynh huynh hãy bình tĩnh lại một chút, không nên quá xúc động...

- Dương huynh, huynh hãy buông Tiểu Điền ra trước, rồi hãy nói.

- Đúng rồi, huynh hãy buông Tiểu Điền ra đi chúng ta là hảo bằng hữu mà!

Hà Lăng Phong đưa tay sờ sờ lên trán mình đột nhiên toát cả mồ hôi lạnh.

Chàng hét lớn một tiếng, dùng lực đẩy lay Điền Bá Đạt ra, đồng thời chàng thuận tay chụp lấy chân giường tống ra bên ngoài.

Hai tên hán tử đứng không vững, cả người lẫn giường đều bị đẩy ra bên ngoài cửa thủy tạ...

Hà Lăng Phong thừa cơ hội phóng mình ra khỏi cửa vội vàng băng mình về phía chiếc cầu :

- Mau cản Dương huynh lại, Dương huynh đang định nhảy xuống sông tự tử đấy.

- Hãy khống chế huyết đạo của Dương Huynh rồi hãy tính.

- Dương huynh đã phát điên rồi, mau bắt giữ lại.

Thật ra Hà Lăng Phong đâu có điên và cũng đâu có ý định tự tử. Mà chàng chỉ muốn chạy đến bên cầu, soi bóng mình xuống dòng nước sông xanh biếc, để nhìn lại dung mạo của mình.

Chàng đã nhìn rõ ràng, và cũng vô cùng kinh ngạc!

Gương mặt hiện ở dưới nước đã không phải là Hà Lăng Phong mà là gương mặt của một người trung niên, có nước da trắng trẻo và anh tuấn.

Không cần nói cũng biết, người trung niên anh tuấn này chính là chủ nhân Dương Tử Ủy của Thiên Ba phủ. Hà Lăng Phong chưa từng gặp qua Dương Tử Ủy. Nhưng mà gương mặt dưới nước có mấy phần hơi quen.

Chàng không khỏi rung mình một cái. Chẳng lẽ ta thật sự đã chết rồi sao?

Chẳng lẽ mình đã thật sự biến thành Dương Tử Ủy?

Chàng chỉ kịp suy nghĩ đến đó, thì bọn La Văn Bính ào tới. Có tên thì kéo tay chàng, có tên kéo chân chàng, thậm chí có tên còn điểm huyết chàng, rồi bảy tám tên xúm lại khiêng chàng trở vào trong thủy tạ.

Thiên Ba phủ tuy không phải là vương phủ, nhưng lại là một đại hào môn danh chấn một phương. Cho nên vô cùng rộng lớn và hoa lệ, đồng thời canh phòng rất nghiêm ngặt, hơn hẳn với một vương phủ.

Hà Lăng Phong nếu muốn trốn khỏi Thiên Ba phủ, quả thật còn khó hơn cả đi lên trời.

Nhưng mà không có lúc nào là chàng không muốn bỏ trốn đi.

Đây không phải vì chàng khinh khi cuộc hưởng thụ xa hoa, giống như trong hoàng cung. Mà chàng phải xác định được mình là ai? Thật ra chàng là ai?

Ngay cả chính chàng cũng cảm thấy mơ hồ.

Từ lúc nhìn thấy thi hài của Hà Lăng Phong và cũng từ lúc nhìn thấy gương mặt của Dương Tử Ủy chàng đã hoàn toàn mơ hồ không còn biết gì nữa.

Thi hài không thể giả được. Từ vóc dáng, cho đến diện mạo đều giống y với Hà Lăng Phong.

Còn về dung mạo của Dương Tử Ủy cũng không phải là giả, mọi người đã khẳng định điều này. Ngay cả Dương phu nhân mà còn không có chút hoài nghi.

Nhưng chàng rõ ràng nhớ rằng mình là Hà Lăng Phong ở Lạc Dương, không biết tại sao lại biến thành Dương Tử Ủy của Thiên Ba phủ ở Cửu Khúc thành.

Một người mà sự tư duy suy nghĩ và ký ức thuộc về người này, nhưng hình dáng và thân thể lại hoàn toàn thuộc về một con người khác. Đây quả thật là một chuyện vô cùng đau khổ.

Cho nên, Hà Lăng Phong muốn trốn khỏi nơi đây, không chỉ vì trốn khỏi sự đau khổ, mà cũng chính là muốn tìm về chính mình.

Chàng nghĩ chỉ có một người duy nhất mới có thể biết được chân tướng của sự việc này. Người đó chính là Tiểu Thúy.

Bởi vì chàng đã ngủ thiếp đi trên giường của Tiểu Thúy. Hơn nữa chàng cũng còn nhớ, chính trong đêm xảy ra chuyện, Tiểu Thúy đã từng cầu xin chàng cùng cao bay xa chạy với nàng, chạy đến một nơi mà không ai biết đến bọn họ...

Bây giờ nghĩ lại, chàng mới cảm thấy mọi chuyện đều có lý do. Hà Lăng Phong liền hạ quyết tâm phải rời khỏi nơi đây. Biện pháp duy nhất là phải tranh thủ lấy lòng tin của Dương phu nhân và bốn người La Văn Bính, sau đó đổi lấy sự tự do để hành động.

Mà biện pháp duy nhất để khiến cho mọi người tín nhiệm, là tạm thời phải thừa nhận chính mình là Dương Tử Ủy.

Sự thật chàng cũng không thể không thừa nhận.

Hà Lăng Phong đã bị bọn La Văn Bính canh giữ nghiêm ngặt suốt ba ngày đêm. Trên thực tế là họ đề phòng chàng “phát điên” lên.

Bên ngoài thủy các thì có bảy tám tốp hòa thượng, đạo sĩ thay phiên nhau tụng kinh làm phép, để đuổi tà đuổi yêu. Suốt ngày cũng như đêm đều có tiếng ngân nga tụng kinh, niệm chú.

Từ lúc đầu cho đến bây giờ, chàng vẫn một mực không thừa nhận mình là Dương Tử Úy. Nếu như bây giờ trở lại thừa nhận, quả thật không phải là chuyện hề.

Ít nhất trước tiên chàng phải tìm một cái “cớ”.

Dùng cớ gì đây? Đúng rồi, có rồi...

Một đám đạo sĩ đang múa kiếm, tiến lên chiếc cầu đi về phía thủy tạ.

Gã đạo sĩ đi đầu có thân hình gầy ốm, hai mắt ti hí như hai mắt chuột. Vừa nhìn thấy gã đạo sĩ, Hà Lăng Phong đã không có cảm tình. Những câu chú của gã giống như là tiếng quỷ gọi hồn.

Hà Lăng Phong thấy rằng đây là cơ hội tốt nhất để thực hiện ý đồ của mình.

Đợi cho gã đạo sĩ đến trước cửa thủy tạ, tay gã đang múa thanh kiếm gỗ, miệng lâm lâm đọc chú. Hà Lăng Phong đột nhiên ngồi thẳng dậy ở trên giường, còn miệng thì nói lớn :

- Người đâu! Bắt quỷ, bắt quỷ!

La Văn Bính đang ở bên cạnh, vội vàng chồm đến trước hỏi :

- Dương huynh người nhìn thấy gì vậy?

Hà Lăng Phong liền nói :

- Quỷ! Có một con quỷ thân hình to lớn, có bốn tay và ba chân, mau! Mau đến bắt lấy nó!

La Văn Bính ngạc nhiên nói :

- Ở đâu?

Hà Lăng Phong đưa tay chỉ gã đạo sĩ nói :

- Nó đang ở ngoài cửa kia, trên người mặc đồ bát quái trong tay có cầm kiếm gỗ. Hẳn chính là quỷ! Hẳn chính là quỷ...

La Văn Bính nói :

- Dương huynh, huynh đã nhầm rồi. Đây chính là Cổ Nguyệt pháp sư ở Ngọc Hư quán, mà chúng ta đặc biệt mời đến để bắt quỷ.

Hà Lăng Phong liền nói lớn :

- Không, hẳn ta chính là quỷ. Chính mắt ta thấy quỷ chui vào cổ áo của gã. Các người hãy mau bắt gã ta lại, mau bắt gã ta...

Khi ấy, Dương phu nhân đang nằm nghỉ ở phía sau và bọn võ sĩ canh giữ ở gần đấy, nghe thấy ồn ào liền chạy đến xem việc gì.

Dương phu nhân về quan tâm nói :

- Thất lang, chàng thật sự nhìn thấy quỷ?

Hà Lăng Phong nói :

- Làm sao mà không thật? Bắt ta ở đây ba ngày ba đêm không cho ta nghỉ ngơi không để ta yên tĩnh. Các người còn không mau bắt lấy hẳn ta.

Dương phu nhân nhìn La Văn Bính thấp giọng nói :

- Việc này là như thế nào?

La Văn Bính nói :

- Quả thật rất kỳ lạ, ba ngày nay Dương huynh không nói một câu. Bây giờ vừa mở miệng, liền nói Cổ Nguyệt pháp sư là ác quỷ.

Hà Lăng Phong lại la lớn lên :

- Mọi người hãy mau bắt hần ta, đừng để cho hần ta chạy thoát. Hần ta đã nuốt sinh mạng của ta vào trong bụng, nếu hần ta bỏ đi, thì ta sẽ không còn mạng.

Dương phu nhân hơi nhíu mày :

- Ta thấy việc này có uẩn khúc gì đây, chi bằng hãy làm theo ý của Thất lang, bắt vị đạo sĩ kia trước đã.

La Văn Bính vẻ do dự :

- Chỉ sợ chỉ sợ điều này không được tốt.

Dương phu nhân nói :

- Không cần phải ngại, chúng ta hãy lấy người bệnh làm trọng. Nếu như hần ta có bị thiệt thòi, sau khi xong việc sẽ cho hần thêm vài lượng bạc.

Nói xong, Dương phu nhân đưa tay vẫy bọn võ sĩ.

Bọn võ sĩ phục mệnh, bước ra bắt lấy vị Cổ Nguyệt pháp sư ngay.

Một số đạo sĩ khác đang niệm chú không biết đã xảy ra chuyện gì, đều tỏ ra sợ hãi.

Còn vị Cổ Nguyệt pháp sư kia thì không ngớt lớn tiếng kêu la :

- Đây... đây là sao chứ? Ta đến đây bắt quỷ, tại sao các người lại bắt ta?

Hà Lăng Phong liền quát lớn :

- Người chính là quỷ, mà còn dám giả mạo để bắt quỷ sao?

Cổ Nguyệt pháp sư ngớ người ra, lắp bắp nói :

- Tại hạ... tại hạ...

Hà Lăng Phong cắt ngang nói :

- Người thừa nhận rồi chứ? Vậy mau thả mạng ta ra trả lại cho ta, nếu không người sẽ phải bị trừng phạt.

Cổ Nguyệt pháp sư há hốc mồm, không biết phải nói gì đây.

Hà Lăng Phong liền nói tiếp :

- Người đâu, hãy mang phần tiểu ra đổ vào trong miệng hần để hần nhả mạng trả lại cho ta. Hãy mau động thủ đi.

Bọn võ sĩ nhìn thấy Dương phu nhân không hề phản đối liền phục mệnh làm theo. Bọn chúng đem một thùng phần tiểu ra, rồi đổ Cổ Nguyệt pháp sư xuống dưới đất, sau đó ép đổ vào trong miệng.

Cổ Nguyệt pháp sư bị đổ phần tiểu vào trong miệng, không sao chịu nổi, liền nôn mửa ra khắp đất. Gã nôn mửa đến tái xanh cả mặt.

Cổ Nguyệt pháp sư vừa nói xong, Hà Lăng Phong chợt thở ra một tiếng rồi từ từ khép hai mắt lại và quay trở về nằm lên giường.

La Văn Bính vội căn dặn võ sĩ đem vị Cổ Nguyệt pháp sư kia đi khỏi. Sau khi cho hần ta thêm một số bạc, rồi tiễn hần ra khỏi phủ.

Sau khi bọn đạo sĩ đi hết, Hà Lăng Phong bắt đầu từ từ tỉnh lại. Vừa mở mắt, chàng đã vội mở miệng nói :

- Ai! Thật là đói. Có gì ăn hay không?

Người bệnh mà biết đói đó chính là biểu hiện bệnh tình đã bắt đầu khỏi, Dương phu nhân vui mừng đến muốn rơi nước mắt. Một mặt nàng ra lệnh cho bọn hầu nữ chuẩn bị thức ăn, một mặt quay sang hỏi :

- Thất lang, chàng cảm thấy trong lòng thế nào rồi? Chàng đã nhớ lại hay chưa?

Hà Lăng Phong đáp :

- Ta rất khỏe, có gì là không nhớ đâu?

Dương phu nhân liền hỏi :

- Chàng có biết mình là ai không? Và đây là nơi đâu không?

Hà Lăng Phong mỉm cười đáp :

- Nàng nói đùa đấy à? Đây chính là Cúc Hương tạ phía sau hậu viện của Thiên Ba phủ ở Cửu Khúc thành. Đây là nhà của ta, tại sao ta lại không biết chứ?

Dương phu nhân lại hỏi :

- Vậy còn danh tánh của chàng...

Hà Lăng Phong đáp :

- Ta chính là Dương Tử Ưy, chẳng lẽ mọi người thấy ta không giống hay sao?

Dương phu nhân thở dài ra một tiếng nói :

- Tạ ơn trời đất, rốt cuộc rồi Thất lang cũng đã hết bệnh.

Hà Lăng Phong giả đồ làm vẻ ngơ ngác hỏi :

- Phải chăng đã xảy ra chuyện gì?

La Văn Bình vội vàng mỉm cười nói :

- Không có chuyện gì cả, hôm đó Dương huynh uống hơi nhiều, nên đã say một trận, đại tẩu đã trách cho tiểu đệ một chập. Nhưng hãy giờ mọi chuyện đã không có gì, tiểu đệ đã có thể xin cáo từ...

Hà Lăng Phong liền nói :

- Khoan đi đã. Bằng hữu tương ngộ khó mà tránh được một trận say sưa, điều này thật ra có gì sai. Tánh khí của đại tẩu, đệ cũng không phải không biết, chẳng lẽ đệ còn giận nàng hay sao?

La Văn Bính vội nói :

- Tiểu đệ không dám!

Hà Lăng Phong mỉm cười nói :

- Như vậy thì tốt rồi, huynh đệ hãy ở lại đây thêm hai hôm nữa, chúng ta cùng đàm đạo với nhau.

3. Đồng Phòng

Dương phu nhân nói :

- Đàm đạo thì được, chớ tuyệt đối đừng có uống say nữa.

Hà Lăng Phong cười nói :

- Say một chút có sao đâu. Chỉ cần đừng uống quá nhiều là được.

Điền Bá Đạt liền xen vào :

- Dương phu nhân, không phải Tiểu Điền ta nói ra câu này để được uống rượu. Nhưng phàm những người uống say, sau khi tỉnh lại nhất định phải uống vài chung thì mới hoàn toàn bình phục. Đây gọi là “Hoàn hồn tửu”.

Mọi người đều nói phụ họa theo :

- Đúng vậy! Đây quả là sự thật nếu như không uống “Hoàn hồn tửu” thì nhất định sẽ đau đầu thêm mấy ngày liền. Những người biết uống rượu đều có kinh nghiệm này.

Hà Lăng Phong cười lớn :

- Đây chính là điểm đáng yêu của Tiểu Điền. Xem ra “Hoàn hồn tửu” ta không mời cũng không được.

Dương phu nhân nghe vậy không tiện ngăn cản, nàng đành phải hạ lệnh cho người chuẩn bị tiệc rượu.

Thật ra không phải vì Hà Lăng Phong ham uống rượu, mà chàng muốn mượn cơ hội này để biết rõ thêm về tình hình của Thiên Ba phủ ở Cửu Khúc thành.

Đối với Thiên Ba phủ, chàng biết rất mơ hồ, thậm chí ngay cả danh tánh của Dương phu nhân chàng cũng không biết. Cho nên khi nói chuyện thật là bất tiện và cũng dễ dàng bị bại lộ.

Quả nhiên sau bữa tiệc rượu “Hoàn hồn tửu” mọi khó khăn đã được giải bày.

Không những chàng biết được Dương phu nhân có tên là Phùng Uyển Quân, hơn nữa còn biết nàng chính là bào muội của Nhất Kiếm Kinh Thiên Phùng Viên ở Thiên Tuế phủ trong Liệt Liễu thành. Võ công của Phùng Uyển Quân rất cao siêu, không thua kém gì Dương Tử Ủy.

Cửu Khúc thành Thiên Ba phủ, Liệt Liễu thành Thiên Tuế phủ và cộng thêm Hương Vân phủ ở Lĩnh Nam Anh Dung thành hợp thành “Võ lâm Tam phủ” đều là những võ lâm thế gia lừng danh trong thiên hạ.

Vì vậy Dương Tử Ủy đối với vị thê tử như hoa như ngọc này, ngoài kính yêu ra còn có mấy phần nể sợ.

Dương Tử Ủy đã là một người sợ thê tử thì Hà Lăng Phong không thể tỏ ra một người quá “trượng phu khí khái”. Cho nên ngày đêm hôm đó Phùng Uyển Quân muốn chàng dời từ Các Hương thủy tạ phòng ngủ, chàng đâu dám phản đối.

Nhưng phu thê cùng phòng khó mà tránh khỏi việc “thân mật”, đây quả là việc khó khăn đối với chàng.

Cho nên chàng chỉ còn cách kéo dài thời gian, bằng cách vào trong thư phòng lấy ra một quyển sách ngồi đọc cẩn thận trước cửa sổ.

Trong sách viết những gì chàng đều không biết. Trong lòng chàng chỉ mong sao cho Phùng Uyển Quân ngủ sớm một chút, cho nên mắt chàng tuy nhìn chữ, nhưng tai lại chú ý đến động tĩnh trong phòng.

Mai Nhi sửa soạn giường ngủ xong và đã rời khỏi phòng từ lâu. Nhưng Phùng Uyển Quân vẫn chưa chịu ngủ trước, nàng một mình đang làm gì sột soạt ở trong phòng.

Hà Lăng Phong trong lòng đã cảm thấy khẩn trương, giả vờ vẻ quan tâm nói :

- Uyển Quân, nàng hãy ngủ trước đi. Mấy ngày nay nàng đã quá vất vả rồi.

Phùng Uyển Quân nói :

- Còn chàng thì sao?

Hà Lăng Phong nói :

- Ta không cảm thấy mệt, ta muốn đọc hết mấy trang sách này rồi sẽ ngủ, nàng không cần phải đợi ta đâu.

Không ngờ câu nói này đã khiến cho Phùng Uyển Quân bước ra khỏi phòng ngủ, mỉm cười nói :

- Thật ra là sách gì mà khiến cho chàng say mê đến như thế?

Hà Lăng Phong liền đáp :

- Là quyển sách....

Mới nói được có ba chữ, đột nhiên chàng đỏ bừng mặt lên, im ngay, đồng thời xếp quyển sách lại và chỉ hận không tìm được một cái lỗ nào đó để chui xuống.

Nhưng đã quá muộn, Phùng Uyển Quân đã đưa tay ra đoạt lấy quyển sách

- Sách hay cũng phải đưa cho thiếp xem chứ làm gì mà giấu giếm điếm điếm vậy.

Vừa nói dứt lời, hai má của Phùng Uyển Quân đã đỏ ửng lên thuận tay nàng ném quyển sách xuống, nói :

- Đáng chết! Thì ra là lại sách này.

Thì ra trong lúc sơ ý Hà Lăng Phong đã thuận tay lấy ra một quyển từ giá sách. Không ngờ đó lại là quyển “Giã điệp bạo ngôn lục”.

Loại sách này dùng để cho các cặp phu thê trẻ tuổi xem, để hiểu biết trong lúc gần gũi. Đây vốn là việc rất bình thường, nhưng bây giờ chỗ là Hà Lăng Phong không nên lấy ra xem vào lúc này. Bởi vì làm vậy thì chẳng khác gì tưới dầu vào lửa.

Xem ra đêm nay chàng muốn trải qua một đêm bình yên chắc cũng không phải dễ.

Hà Lăng Phong giả vờ cười lớn, để che đậy sự bối rối của mình, đồng thời đứng lên nói :

- Được! Không xem nữa. Chúng ta ra hoa viên dạo một lúc được không?

Phùng Uyển Quân không tán thành, nhưng cũng không phản đối mà chỉ cúi đầu vò vò vạt áo.

Hà Lăng Phong mở cánh cửa thông ra hoa viên, rồi chàng cúi đầu hít sâu vào một hơi, nói :

- Một đêm trăng tuyệt đẹp như vậy, mà ngủ sớm thật là đáng tiếc.

Phùng Uyển Quân vẫn không lên tiếng, chỉ nhẹ nhẹ đưa tay ra nắm lấy tay chàng. Bất giác chàng cảm thấy toàn thân nóng rang lên.

Ánh trăng lấp lánh màu sáng bạc. Mùi thơm của hoa ở trong vườn bay ngào ngạt, lại thêm có người ngọc ở bên cạnh. Trước tình cảnh này khó ai mà có thể cầm lòng được.

Nhưng trong lòng Hà Lăng Phong ngược lại chẳng thấy có hứng thú chút nào, chàng chỉ cảm thấy trong lòng rối bời và tự cho rằng đêm nay là một cửa quan khó qua.

Phùng Uyển Quân có vẻ hơi “lạnh”, toàn thân nàng nép sát vào lòng Hà Lăng Phong.

Hà Lăng Phong không phải là tượng gỗ, cho nên gần như không thể khống chế được mình. Chàng đành phải tìm một băng ghế đá ngồi xuống.

Vừa ngồi xuống, Phùng Uyển Quân liền dựa sát vào lòng Hà Lăng Phong, thỏ thẻ nói :

- Thất lang, chàng còn nhớ tai nạn lần đó vào năm ngoái hay không?

Hà Lăng Phong liền giật mình không biết phải trả lời như thế nào.

May mà Phùng Uyển Quân đã vội nói tiếp :

- Mùa Xuân năm ngoái, cũng vào một đêm trăng thơ mộng như vậy. Hai chúng ta cùng ngồi thưởng nguyệt ở Tiểu Thiên Trì trên ngọn Lư Sơn.

Ồ! Hóa ra là vậy.

Hà Lăng Phong liền vội cười nói :

- Làm sao mà không nhớ. Phong cảnh ở Lư Sơn không giống bất cứ một nơi nào. Cho nên trong thơ có câu: “Bất thức Lư Sơn chân diện mục. Chỉ duyên thân tại thử sơn trung...”.

Phùng Uyển Quân nói :

- Không phải thiếp muốn nói đến phong cảnh của Lư Sơn, mà thiếp muốn nói về việc chàng bị một con độc trùng cắn phải.

Hà Lăng Phong lại giật mình vì chàng không biết được việc Dương Tử Ủy đã từng bị độc trùng cắn nhầm, nên đành phải nói càn :

- Nhưng mà... à đúng vậy, phong cảnh Lư Sơn tuy rất đẹp, nhưng tại có nhiều độc trùng. Thật đáng ghét...

Phùng Uyển Quân che miệng cười nói :

- Đó là tại ai? Có phải là tự trách mình hay không? Khi không đột nhiên đòi xuống Thiên Trì để vớt mặt trăng. Mặt trăng còn chưa vớt được thì đã bị độc trùng cắn vào lưng. Qua đến ngày hôm sau vết cắn sưng to lên, sau đó phải mổ lấy chất độc ra, cho nên trên lưng chàng vẫn còn vết sẹo, chàng còn nhớ hay không?

Hà Lăng Phong gượng cười nói :

- Vẫn nhớ, vẫn nhớ. Ai! Lúc ấy ta chỉ vì vui đùa chút thôi, ai ngờ lại xui xẻo đến như vậy.

Phùng Uyển Quân đưa tay lên nhẹ vuốt má chàng, vẻ khiêm tốn nói :

- Thật ra tất cả việc đó đều tại thiếp mà ra cả. Là do chính thiếp kêu chàng đi vớt mặt trăng. Lúc ấy hai chúng ta cũng đã hơi say rồi

Hà Lăng Phong thuận miệng nói theo :

- Vốn là như vậy mà, nếu không thì sẽ không làm những việc như thế.

Phùng Uyển Quân nói :

- Thật ra thiếp chỉ nói đùa mà thôi, ai ngờ chàng lại làm thật.

Hà Lăng Phong nói :

- Những lời nói của nàng làm sao ta dám không cho là thật. Nếu như nàng muốn sao trên trời, ta cũng phải bắt thang lên mà hái vài ngôi.

Phùng Uyển Quân thở thẽ nói :

- Thất lang, chàng thật sự nghe thiếp đến như vậy sao?

Hà Lăng Phong nói :

- Đương nhiên rồi.

Vừa nói xong câu này, chàng biết mình đã bị hớ rồi.

Phùng Uyển Quân hỏi câu này, hiển nhiên là để dụ dẫn chàng. Bởi vì tay nàng đã từ trên má chuyển dần ra sau cổ Hà Lăng Phong. Hơn nữa Phùng Uyển Quân ép sát ngực vào người Hà Lăng Phong...

Tay Phùng Uyển Quân mềm mại giống như một con rắn bò vào trong cổ áo Hà Lăng Phong.

Hà Lăng Phong đang mang thân phận là phu quân tự nhiên không cự tuyệt được sự thân mật của “thê tử” được. Nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy, thì “hậu quả” khó má lường.

Hà Lăng Phong giả vờ bị nhột quay người sang một bên, rồi nhẹ nhàng bắt lấy tay Phùng Uyển Quân, mỉm cười nói :

- Uyển Quân, nàng đừng làm vậy. Lỡ bị bọn a hoàn nhìn thấy thì chúng sẽ cười cho.

Phùng Uyển Quân dùng mũi hứ khê một tiếng :

- Bọn a hoàn đều đã ngủ hết rồi. Thất lang, chàng có thể cởi áo ra cho thiếp sờ vết sẹo kia được hay không?

Hà Lăng Phong liền lén lút quỳnh nói :

- Dù sao cũng chỉ là một vết sẹo, có gì đâu mà đáng sờ chứ? Thôi, hay là chúng ta ngồi nói chuyện vậy.

Phùng Uyển Quân nói :

- Thiếp thích sờ nó và lâu nay chàng vẫn thích vậy, tại sao hôm nay chàng lại không chịu?

Hà Lăng Phong nói :

- Không phải ta không chịu, mà lỡ như bọn a hoàn nhìn thấy, thì còn thể diện gì nữa.

Phùng Uyển Quân nói :

- Thiếp đã nói rằng bọn a hoàn đều đã ngủ hết rồi, không có ai nhìn thấy đâu mà chàng lo.

Hà Lăng Phong nói :

- Cho dù không có người nhìn thấy, nhưng ở đây rất có thể sẽ có độc trùng. Nếu như bị cắn một lần nữa thì chẳng dễ chịu chút nào.

Phùng Uyển Quân có vẻ giận dỗi nói :

- Thất lang, lâu nay chàng nghe lời thiếp. Sao hôm nay chàng lại vậy?

Hà Lăng Phong ấp úng nói :

- Ta... Ta...

Phùng Uyển Quân nói :

- Thiếp không biết, thiếp nhất định phải sờ.

Nói dứt lời nàng liền đưa tay trái bầu cổ Hà Lăng Phong, tay phải nàng nhanh lẹ dứt vào trong áo chàng, rồi mò từ từ ra sau lưng :

Hà Lăng Phong không thể cự tuyệt được, trong lòng ngẫm trách thầm :

- Kể như hết rồi, cứ tiếp tục như vậy...

Ai ngờ tay Phùng Uyển Quân dừng lại ở phía lưng Hà Lăng Phong và không có phản ứng gì ngoài ý muốn xảy ra cả. Tay Phùng Uyển Quân nhẹ nhàng rời vết sẹo hài lòng nói :

- Vết sẹo thật đáng thương. Đây chính là kỷ niệm chàng vót mặt trăng cho thiếp. Cả đời này thiếp phải sờ đến nó, và vĩnh viễn không để cho nó rời khỏi tay thiếp.

Hà Lăng Phong vô cùng sửng sốt. Chàng không sao ngờ rằng trên lưng mình lại có vết sẹo giống y như vết sẹo của Dương Tử Ưy.

Chàng chưa từng vót mặt trăng ở Tiểu Thiên Trì trên ngọn Lư Sơn và cũng chưa bao giờ bị độc trùng cắn vậy thì vết sẹo kia từ đâu mà có? Không lẽ mình thật sự chính là Dương Tử Ưy?

Chẳng lẽ Hà Lăng Phong thật sự đã chết?

Chẳng lẽ...

Không! Việc này tuyệt đối không thể là thật được. Nếu như muốn tìm ra thật, chỉ có cách duy nhất là đi tìm Tiểu Thúy.

Tiểu Thúy là kỹ nữ của Phượng Hoàng viện, cho nên bất kỳ ai cũng đều có thể tìm nàng.

Nhưng Hà Lăng Phong thì lại không thể.

Bởi vì bây giờ thân phận của chàng đường đường là chủ nhân của Cửu Khúc thành Thiên Ba phủ. Tự nhiên chàng không tiện rảo bước vào trong hẻm, để tìm một kỹ nữ.

Để che đậy thân phận của mình, Lăng Phong khoác lên người một chiếc áo khoác đen. Đầu đội chiếc nón tre rộng vành và đội hơi sụp sụp xuống, che gần hết khuôn mặt.

Đợi đến tiếng mõ điểm canh một, Hà Lăng Phong mới cúi thấp đầu bước vào đại môn của Phượng Hoàng viện.

Qui Nô nhìn thấy có khách vào liền cất cao giọng nói :

- Có khách đến!

Vừa kêu lên được hai tiếng, miệng ả đã bị nhét vào một vật vừa to lại vừa cứng.

Thì ra đó là một thỏi bạc Hà Lăng Phong đưa tay ra câu cổ Qui Nô thấp giọng nói :

- Đừng có la lớn, hãy nói cho ta biết Tiểu Thúy có ở đây hay không?

Qui Nô trước tiên hoảng sợ nhưng sau ra vẻ vui mừng đáp :

- Có! Có! Có!

Hà Lăng Phong hỏi :

- Trong phòng có khách hay không?

- Có? Có! Có!

Đột nhiên ả phát hiện câu nói mình không thỏa đáng, nên bèn sửa lại :

- Khách quan, ngài muốn hỏi...

Hà Lăng Phong nói :

- Tiểu Thúy cô nương ở Tây Hoa viện.

Qui Nô “a” lên một tiếng, rồi nói :

- Hóa ra ngài muốn hỏi Tiểu Thúy? Không có, không có khách. Tiểu Thúy cô nương đã buông màn không tiếp khách. Hơn nữa bây giờ cũng không còn ở trong Tây Khoa viện nữa.

Hà Lăng Phong lấy làm ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao?

Qui Nô đáp :

- Khách quan ngài là người vùng khác mới đến phải không? Cho nên không biết Tiểu Thúy cô nương đã xảy ra chuyện?

Hà Lăng Phong nói :

- Tiểu Thúy cô nương đã xảy ra chuyện gì?

Qui Nô làm ra vẻ thần bí nói :

- Việc này vốn không được tùy tiện nói cho khách biết. Nhưng tiện nữ thấy khách quan cũng là người tốt cho nên không nỡ giấu giếm. Theo như tiện nữ thấy thì các vị cô nương trong Phượng Hoàng viện này rất đông. Khách quan có thể tùy chọn lựa một cô, đừng có ý tìm Tiểu Thúy nữa.

Hà Lăng Phong nói :

- Nếu tìm Tiểu Thúy thì như thế nào?

Qui Nô nói :

- Không giấu gì khách quan, gần đây Tiểu Thúy cô nương gặp phải chuyện không hay. Có một tên cùng tử họ Hà sau khi uống say đến tìm Tiểu Thúy cô nương. Rồi đột nhiên lăn ra chết trong phòng của Tiểu Thúy cô nương. Cũng từ đó về sau, không có ai dám bước vào cửa phòng của cô ta. Cho nên lão ma ma mới kêu nàng tạm thời không cần phải tiếp khách, đồng thời dọn ra ở phía sau hậu viện.

Hà Lăng Phong nói :

- Tên họ Hà kia tại sao mà chết đột ngột như vậy?

Qui Nô nói :

- Ai biết được chuyện đó. Dẫu sao tên tiểu tử kia suốt ngày chỉ biết uống rượu, bài bạc, thật sự không phải là đồ tốt. Có thể là hắn ta ở bên ngoài ẩu đả nhau rồi bị thương, hoặc là đã uống nhầm rượu độc cũng không chừng. Người bên ngoài họ không nghĩ nhiều như vậy, họ chỉ biết tên tiểu tử kia chết trong viện là một điều “sung sướng”.

Hà Lăng Phong giả vờ nói :

- Cho dù hắn ta có chết “sung sướng” đi nữa, thì đây chỉ là chuyện của hắn. Vậy tại sao lại trách Tiểu Thúy cô nương chứ?

Qui Nô nói :

- Đúng vậy. Nhưng Tiểu Thúy cô nương là một cô nương sáng giá. Bây giờ gặp phải chuyện xui xẻo như vậy, còn ai dám bước vào cửa phòng của cô ta nữa.

Hà Lăng Phong cười nhạt nói :

- Nếu nói vậy, tên họ Hà kia đã làm liên lụy đến Tiểu Thúy cô nương?

Qui Nô nói :

- Không những liên lụy đến Tiểu Thúy cô nương, mà còn ảnh hưởng đến sự làm ăn của Phụng Hoàng viện. Tên họ Hà kia quả thật báo hại không nhỏ.

Hà Lăng Phong định cho ả ta hai tát tai nên thân, nhưng chàng tự kiềm chế được, cười nhạt nói :

- Tiểu Thúy cô nương ở chỗ nào phía sau hậu viện? Không cần phải gọi lớn, chỉ cần người dẫn đường cho ta, thì thôi bạc này là của người.

Qui Nô vẻ dè chừng :

- Khách quan, ngài thật sự không sợ?

Hà Lăng Phong lắc đầu cười nói :

- Người cứ yên tâm, nếu như có chết ở sau hậu viện thì đó là tự ta tìm cái chết mà thôi, tuyệt đối sẽ không hề liên lụy đến người.

Qui Nô đưa mắt nhìn tứ phía một lượt rồi vẫy tay nói :

- Được, mời khách quan đi theo tiện nữ.

Hai người đi vòng qua phía chánh phòng và tiền viện, sau đó băng qua hoa viên vòng ra sau hậu viện.

Qui Nô đưa tay chỉ căn nhà gỗ dựa sát tường, nói :

- Đây chính là chỗ ở của Tiểu Thúy cô nương. Khách quan ngài đừng ở lại quá lâu. Nếu như bị lão ma ma biết được, thì tiện nữ sẽ bị đuổi đi khỏi đây ngay.

Hà Lăng Phong gật đầu ra chiều đã hiểu rõ, sau đó ra dấu cho Qui Nô lui.

Hà Lăng Phong đứng yên quan sát căn nhà. Đó là một căn nhà gỗ đã cũ kỹ lại thô xấu. Sau lưng căn nhà dựa vào bức tường của tiền viện. Bên trong dùng để chứa củi và những đồ lặt vặt. Nếu như đem so sánh với căn phòng ở Tây Khoa viện, thì quả là một trời một vực.

Tiểu Thúy tuy là một kỳ nữ hạ tiện, nhưng giữa nàng và Hà Lăng Phong có một cảm tình rất là đặc biệt. Chàng chưa đáp lại tấm lòng của Tiểu Thúy thì bây giờ đã làm liên lụy nàng ra đến nông nỗi này. Vậy có đáng hổ thẹn lắm hay không?

Hơn nữa rốt cuộc sai lầm này là của ai?

Là ai đã “hại chết” Hà Lăng Phong?

Ai đã khiến cho Hà Lăng Phong biến thành Dương Tử Úy?

Không lẽ đây chính là “mượn xác hoàn hồn”?

* * * * *

Hà Lăng Phong tuyệt đối không thừa nhận rằng mình đã “chết” và cũng không tin rằng con người sau khi chết sẽ có hồn phách.

Và đương nhiên chàng càng không bao giờ tin rằng có việc “mượn xác hoàn hồn”.

Cho nên chàng phải trực tiếp hỏi thẳng Tiểu Thúy mới được.

Từ cửa sổ có thể nhìn thấy bên trong căn nhà gỗ còn ánh đèn. Và ngay lúc đó có mấy tiếng ho vang ra. Đó chính là âm thanh của Tiểu Thúy. Phổi nàng không được khỏe, cho nên trước khi ngủ thường hay ho một hồi. Đặc biệt khi trong lòng nàng có tâm sự, hay những khi mất ngủ. Tự nhiên Hà Lăng Phong cảm thấy mũi mình hơi cay cay. Chàng đành hắng lên một tiếng rồi gõ nhẹ lên cửa ba cái :

- Ai?

- Là ta Tiểu Thúy, hãy mau mở cửa.

- Người là ai?

- Ta là Hà Lăng Phong.

Vừa xưng xong danh tánh, Hà Lăng Phong mới biết mình đã lỡ lời. Bây giờ có muốn thâu lời nói lại cũng không còn kịp.

Quả nhiên từ trong căn nhà gỗ có tiếng thét lớn vang lên. Tiếp theo là một tiếng chấn động mạnh.

Có lẽ Tiểu Thúy đang nằm trên giường nghe được câu trả lời này, nàng sợ quá liền nhảy xuống khỏi giường.

Hà Lăng Phong liền vội đổi giọng :

- Ta vì chuyện của Hà Lăng Phong mà đến. Tiểu Thúy, nàng mau mở cửa ra được hay không?

Bên trong “à” lên một tiếng. Cánh cửa từ từ hé mở.

Hà Lăng Phong liền nhanh nhẹn lách mình vào trong. Vừa vào được bên trong chàng liền đưa tay khóa trái lại.

Trong căn phòng quả thật quá tồi tàn. Chỉ có một chiếc giường, một chiếc ghế và một ngọn đèn mà thôi.

Tiểu Thúy đang co người trong sát góc phòng, sắc mặt trắng bệch hoảng sợ, còn miệng lắp bắp nói :

- Người... người là ai?

Hà Lăng Phong từ từ lấy chiếc nón tre trên đầu xuống nói :

- Tiểu Thúy, ta thật sự chính Hà Lăng Phong. Tuy diện mạo của ta đã thay đổi, nhưng ta chính là Hà Lăng Phong. Nàng nhất định phải tin tưởng ta.

Tiểu Thúy mở to hai mắt ra, liền tiếp lắc đầu nói :

- Không! Không! Xin người đừng làm cho ta sợ. Hà Lăng Phong đã chết, thật ra người là ai?

Hà Lăng Phong nói :

- Tiểu Thúy, nàng không cần phải nói dối. Rõ ràng nàng biết ta vẫn còn chưa chết mà.

Tiểu Thúy nói :

- Không! Hà Lăng Phong thật sự đã chết, chàng đã chết tại Tây Khoa viện, chính mắt ta thấy bọn họ khiêng chàng ra ngoài.

Hà Lăng Phong nói :

- Ta không cần biết người mà bọn họ khiêng ra là ai, dẫu sao ta mới thật sự là Hà Lăng Phong, hơn nữa ta vẫn còn sống. Tiểu Thúy, nàng phải tin tưởng ta.

Tiểu Thúy lắc đầu nói :

- Ta không tin, ta không tin. Ta cũng không quen biết với người, ta chỉ biết Hà Lăng Phong đã chết.

Hà Lăng Phong biết, nếu cứ tiếp tục như vậy sẽ không có hiệu quả gì.

Chàng liền đổi giọng nói :

- Thôi được, nàng đã nhất định không tin tưởng, ta cũng không miễn cưỡng nàng phải tin. Bây giờ nàng hãy nhìn kỹ ta, xem trước đây nàng đã từng gặp ta hay chưa?

Tiểu Thúy nhìn chàng từ trên xuống dưới, rồi nói :

- Chưa từng gặp qua.

Hà Lăng Phong nói :

- Nàng thử nghĩ lại xem, nàng đã từng quen ta ở đâu?

Tiểu Thúy nói :

- Không có!

Hà Lăng Phong nói :

- Đây là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt?

Tiểu Thúy đáp :

- Không sai!

Hà Lăng Phong cười cười nói :

- Nhưng mà ta biết dưới bụng bên trái của nàng có một nốt ruồi màu hồng và sau lưng phải của nàng có một cái bớt. Ta nói có đúng hay không?

Tiểu Thúy ngẩn người ra ngạc nhiên.

Một hồi lâu sau, Tiểu Thúy mới lẩm bẩm nói :

- Điều này người nghe người khác nói?

Hà Lăng Phong cười nói :

- Chính mắt ta nhìn thấy. Nếu như đây là lần đầu tiên chúng ta gặp, vậy tại sao ta lại biết những chỗ kín đáo trên người của nàng chứ?

Tiểu Thúy nói :

- Điều này cũng đâu có gì là lạ. Làm nghề kỹ nữ như bọn ta, hết tiếp người này đến người khác. Cho nên những điều này đâu còn gì là bí mật nữa.

Hà Lăng Phong nói :

- Nàng nói không sai. Nhưng những lời nàng đã từng nói với Hà Lăng Phong thì tuyệt đối không có người ngoài biết được chứ gì? Ngay trong đêm xảy ra chuyện, nàng đã từng muốn Hà Lăng Phong mang nàng cao bay xa ...

Chàng chưa nói hết câu, thì Tiểu Thúy đã biến sắc mặt, vội cắt ngang lời chàng :

- Người đang nói bậy gì đó? Mỗi câu người nói ra ta đều không hiểu. Ta không hề quen biết, và cũng không có thời gian nói với người những điều này. Mời người hãy mau ra khỏi nơi đây, ra khỏi đây mau.

Hà Lăng Phong nhìn thẳng vào mặt nàng, rồi từ từ nói :

- Tiểu Thúy, nàng đang tự dối mình phải không? Hôm đó nàng đã biết trước sẽ xảy ra chuyện gì, nên mới van xin ta mang nàng đi, và nàng cũng biết rõ trong tô canh đó.

4. Thử Đoạn Độc Ác

Sắc mặt Tiểu Thúy trở nên tái nhợt, nàng không đợi cho Hà Lăng Phong nói, liền trầm giọng cắt ngang :

- Ta không hiểu người nói gì cả. Ta mời người ra khỏi phòng ta ngay, nếu không ta sẽ la lên bây giờ.

Hà Lăng Phong nói với giọng tin tưởng :

- Nàng sẽ không bao giờ làm vậy, Tiểu Thúy à. Bởi vì nàng đã biết rõ ta là ai và nàng cũng biết đã xảy ra chuyện gì. Chỉ có điều nàng không dám nói ra mà thôi.

Tiểu Thúy đưa tay lên bịt lấy hai tai, lắc đầu liên tục nói :

- Không biết, không biết... cái gì ta cũng không biết. Thật sự cái gì ta cũng đều không biết.

Hà Lăng Phong nói :

- Tiểu Thúy, trong lòng nàng đang lo sợ điều gì? Nàng đang bị ai uy hiếp? Tại sao nàng không dám nói ra sự thật?

Tiểu Thúy gần như muốn rơi lệ, van lơn nói :

- Ta van xin người đừng có ép ta. Ta thật sự không biết gì cả. Các người đã hại ta rơi vào trong tình cảnh như vậy, không lẽ còn chưa đủ hay sao?

Hà Lăng Phong bước đến trước, nắm lấy tay Tiểu Thúy nói :

- Là ai đã hại nàng? Tiểu Thúy, nàng hãy nói cho ta biết, những ai đã hại nàng.

Tiểu Thúy liền bật khóc thành tiếng. Hà Lăng Phong lắc lắc người nàng, thấp giọng nói :

- Tiểu Thúy, nàng nói đi, ta chính là Lăng Phong đây.

Ầm! Một tiếng, cánh cửa bất thần mở toang ra.

Có hai bóng người đứng trước cửa. Một người là nam nhân, mình mặc hắc y, hai mắt sáng quắc, còn một người là nữ nhân, mà người đó không ai khác hơn là Ngô Tẩu.

Hai người này không biết đã đến bên ngoài cửa từ lúc nào mà Hà Lăng Phong không hề phát hiện ra.

Hiển nhiên Ngô Tẩu không nhận ra thân phận của Hà Lăng Phong, ả liền quát :

- Hảo tiểu tử, ngươi làm gì ở đây, tại sao dám ngang nhiên xông vào Phượng Hoàng viện. Lão nương thấy hình như ngươi muốn ăn đòn thì phải.

Hà Lăng Phong nói :

- Ở đây các người mở kỹ viện, đại gia có tiền thì có thể đến được, ai dám nói là không chứ.

Ngô Tẩu quát lớn :

- Muốn ngủ với các cô nương thì phải ở phía trước tiền viện. Người trộm chạy ra phía sau đây nắm kéo vì cô nương kia, là có ý gì? Lão tiểu tử, nếu như ngươi không chịu buông tay thì đừng trách bọn ta không nể mặt.

Dứt lời, ả liền muốn xông đến ra tay ngay.

Gã hắc y đứng bên cạnh liền giữ tay Ngô Tẩu lại nói :

- Khoan đã, ta thấy vị khách này rất quen mặt, hình như đã từng gặp qua ở đâu rồi thì phải?

Hà Lăng Phong cười nhạt :

- Ồ! Người quen biết ta sao?

Gã hắc y nhìn chàng một hồi rồi đột nhiên mỉm cười cung tay nói :

- Hóa ra là Cửu Khúc thành Thiên Ba phủ Dương đại hiệp. Thất lễ! Thất lễ!

Hà Lăng Phong nói :

- Các hạ là ...

Gã hắc y đáp :

- Tiểu nhân họ Trần, tên thuộc hạ của Điền đại gia, có biệt hiệu là Thiết Đầu Tiểu Trần.

Hà Lăng Phong nói :

- Phượng Hoàng viện là địa bàn của người?

Thiết Đầu Tiểu Trần cười giả lả nói :

- Không dám, không dám, tiểu nhân chỉ phụng mệnh Điền gia, vì chuyện của Hà Lăng Phong mà đặc biệt canh giữ tại đây vài hôm. Tiểu nhân thật sự không ngờ Dương đại hiệp sẽ quang lâm đến đây, cho nên mới có việc mạo phạm vừa rồi. Xin Dương đại hiệp thứ tội cho ...

Thiết Đầu Tiểu Trần quay sang Ngô Tẩu quát :

- Còn không mau quỳ xuống xin Dương đại hiệp tha tội cho! Dương đại hiệp đây đường đường là chủ nhân của Thiên Ba phủ, có mời cũng không dễ gì mà mời được Dương đại hiệp đến đây. Người là đồ ngu xuẩn có mắt cũng như mù.

Sắc mặt Ngô Tẩu lập tức thay đổi ngay, ả ta liền quỳ xuống dập đầu nói :

- Dương đại hiệp, xin đại hiệp thứ tội cho tiện nữ có mắt mà không trông. Ngài là đại nhân đừng nên chấp nhất kẻ tiểu nhân này. Những lời tiện nữ nói ra chỉ là phần tiểu mà thôi, xin Dương đại hiệp bỏ qua cho.

Đột nhiên Hà Lăng Phong nhớ đến tô canh mà Ngô Tẩu mang lên đêm đó.

Nếu như trong tô canh có nghi vấn thì ả này nhất định có liên quan đến sự việc đó.

Chàng còn đang trầm ngâm thì Ngô Tẩu đã tự bò dậy nói :

- Dương đại hiệp quang lâm, mà nơi này quả thật quá tồi tàn. Tiểu Thúy cô nương, người hãy lo tiếp đãi Dương đại hiệp còn ta sẽ đi báo lại cho lão ma ma.

Hà Lăng Phong vội ngăn cản lại nói :

- Không cần đâu, ta cũng sắp rời khỏi nơi đây rồi.

Ngô Tẩu liền nói :

- Như vậy sao được. Dương đại hiệp đã xem trọng Tiểu Thúy cô nương của bọn tiểu nhân, đây chính là hồng phúc cho cô ta. Vậy để tiện nữ đi báo cho lão ma ma, lo chuẩn bị tiệc rượu để Tiểu Thúy cô nương hầu chuyện với Dương đại hiệp.

Thiết Đầu Tiểu Trần cũng nói thêm :

- Tiểu nhân cũng đi thông báo với Điền gia một tiếng và mời cả La gia đến đây, mọi người cùng chung vui.

Hà Lăng Phong nhìn Tiểu Thúy, chàng biết rằng đêm nay không thể nào hỏi nàng tiếp được nữa, nên đành thở dài một tiếng buông tay nàng ra. Sau đó chàng lấy ra một nén bạc nhét vào tay Thiết Đầu Tiểu Trần nói :

- Ta còn có việc phải đi ngay. Số bạc này hai người hãy cầm lấy mua rượu mà uống. Nhưng nhớ đừng tiết lộ ra ngoài việc ta đến đêm nay, có biết không hả?

Thiết Đầu Tiểu Trần liền nói :

- Ngay cả Điền gia cũng không ...

Hà Lăng Phong nói tiếp lời hần :

- Cũng không được nói. Ta không muốn bất kỳ ai biết được chuyện đêm nay.

Thiết Đầu Tiểu Trần chớp chớp mắt mỉm cười nói :

- Ồ ... Tiểu nhân đã hiểu. Kỳ thật Dương đại hiệp cứ việc yên tâm. Điền gia và La gia đều là hảo bằng hữu của Dương đại hiệp. Về việc này các ngài tuyệt đối sẽ không ...

Hà Lăng Phong không để cho hần nhiều lời, liền xua tay bước ra khỏi căn nhà gỗ.

* * * * *

Trên đời này việc tốt không ai hay biết đến, còn chuyện xấu xa lập tức được truyền đi khắp nơi.

Hà Lăng Phong đã tốn hết một thỏi bạc, nhưng vẫn không bịt kín miệng của Thiết Đầu Tiểu Trần. Sáng sớm ngày hôm sau, Trường Nhĩ Tiểu Điền đã nghe được phong phanh tin này, liền lập tức chạy đến Thiên Ba phủ ngay.

Cho dù Điền Bá Đạt có thể thốt như thế nào nhưng sự việc vẫn bị Phùng Uyển Quân biết được.

Nếu dựa vào tính khí của Hà Lăng Phong thì có biết hay không chẳng có gì quan trọng.

Nhưng khó một điều là chàng đang mang thân phận của Dương Tử Ủy.

Mà Dương Tử Ủy lại là một người sợ vợ.

Hà Lăng Phong đã thừa nhận mình là Dương Tử Ủy thì không thể từ chối cá tính sợ vợ của Dương Tử Ủy. Vì vậy chàng đành phải chuẩn bị tinh thần để chịu tội ...

* * * * *

Sắc mặt Phùng Uyển Quân lạnh lùng như một tảng băng. Dấu sao nàng cũng xuất thân từ một gia đình danh gia, nên khó mà chịu nổi sự đả kích này.

Phùng Uyển Quân lạnh lùng nói :

- Nghe nói đêm qua chàng có nhã hứng, muốn làm một nhân vật phong lưu phải không?

Hà Lăng Phong không biết phải đáp như thế nào, chỉ cười xòa mà thôi.

Phùng Uyển Quân lại nói :

- Các cô nương ở đây rất là am hiểu chuyện trăng gió, vậy tại sao không ở lại đây một đêm để mà hưởng thụ, lại trở về nhà làm gì.

Hà Lăng Phong gượng cười nói :

- Uyển Quân, nàng hãy nghe ta giải thích đã...

- Có gì đâu mà phải giải thích.

Tuy giọng nói và sắc mặt của Phùng Uyển Quân lạnh như băng, nhưng ngữ khí thì lại tràn đầy sự tha thiết :

- Không phải là thiệp ghen tuông, bởi vì nam nhân khó mà kiềm chế được trước các thiếu nữ đẹp. Nhưng lẽ ra chàng không nên đi một mình và càng không nên có thái độ mờ ám như vậy. Dấu sao chàng cũng có chút tiếng tăm, lỡ như một ngày nào đó tin này bị truyền ra ngoài thì còn gì là vinh dự của Thiên Ba phủ.

Hà Lăng Phong gật đầu nói :

- Nàng nói rất có lý. Nhưng nàng có biết ta đến đây làm gì hay không?

Phùng Uyển Quân nói :

- Vậy chứ chàng nói xem, nam nhân đến kỹ viện để làm gì?

Hà Lăng Phong nói :

- Uyển Quân, nàng đã trách oan cho ta. Ta đến Phượng Hoàng viện tuyệt đối không phải để tìm kỹ nữ. Mà vì muốn làm rõ tông tích của một người.

Phùng Uyển Quân vô cùng ngạc nhiên nói :

- Là ai?

Hà Lăng Phong nói :

- Nàng còn nhớ lần trước ta bị bệnh, thường hay tự nhận là mình mang họ Hà hay không?

Phùng Uyển Quân nói :

- Đúng vậy. Chàng một mực không tự nhận mình mang họ Dương, mà hễ mở miệng ra là nói mình họ Hà... Hà Phong gì đó...

Hà Lăng Phong nói :

- Không sai. Đêm qua ta một mình vào Phượng Hoàng viện chính là vì vị họ Hà kia.

Phùng Uyển Quân nói :

- Không phải tên họ Hà kia đã chết rồi hay sao?

Hà Lăng Phong nói :

- Chính vì hần ta đã chết, cho nên ta mới âm thầm đến đây một chuyến. Uyển Quân, nàng có biết trong mấy bận ta nằm hôn mê, ta đã từng nằm thấy một giấc quái mộng.

Phùng Uyển Quân ngạc nhiên :

- Là quái mộng gì?

Hà Lăng Phong nói :

- Xưa nay ta chưa hề đặt chân đến Phượng Hoàng viện. Nhưng trong mơ ta tự nhiên biến thành họ Hà, không những đã từng đến đó nhiều lần mà còn cảm thấy mọi vật ở đây rất là quen thuộc, thậm chí còn biết được tên một số người. Cũng như phượng hướng các phòng ốc và cách bày biện trong phòng ta đều nhớ rất rõ. Sau khi tỉnh lại, ta càng nghĩ càng cảm thấy kỳ quái. Vì vậy mới đến đây điều tra thật sự như thế nào?

Phùng Uyển Quân vội hỏi :

- Kết quả ra sao?

Hà Lăng Phong nói :

- Đêm qua ta đi xem thử, quả nhiên mọi việc giống y như trong mộng. Chỗ nào có cửa ra vào, ở đâu có bực tam cấp, tất cả đều đúng y. Nàng nói việc này có thật kỳ quái hay không?

Phùng Uyển Quân mở tròn xoe hai mắt nói :

- Thật sự có chuyện này hay sao?

Hà Lăng Phong nói :

- Nhớ được mọi vật trong Phượng Hoàng viện còn xem như chưa có gì là kỳ quái. Điều kỳ quái là ta biết được tên rất nhiều người, và còn có thể gọi đúng tên của họ. Chỉ có điều họ không hề quen biết ta.

Phùng Uyển Quân vội đưa tay lên bịt lấy hai tai nói :

- Đừng nói nữa, đừng nói nữa. Chàng nói thiếp càng cảm thấy ghê sợ.

Hà Lăng Phong muốn hù dọa nàng, nên liền nói tiếp :

- Ban đầu ta định đi đến đây xem thử như thế nào. Nhưng khi bước chân vào Phượng Hoàng viện đột nhiên cảm thấy một luồng hung khí thật là dễ sợ.

Phùng Uyển Quân rợn tóc gáy hỏi :

- Chàng muốn nói ở đây có quỷ?

Hà Lăng Phong nói :

- Không. Ta chỉ hoài nghi ở đây có một nhân vật hắc đạo đang ẩn nấp và đang có âm mưu gì đấy. Hơn nữa âm mưu này rất bất lợi cho Thiên Ba phủ của chúng ta.

Phùng Uyển Quân giật thót người nói :

- Tại sao chàng lại có những suy nghĩ như thế?

Hà Lăng Phong nói :

- Ta cũng không biết nguyên nhân là tại sao, dù sao trong lòng ta tự cảm thấy có điềm không lành. Và ta sao lại có giấc mộng kỳ quái này? Cái chết của gã họ Hà kia không được minh bạch, vì vậy khi hần chết không chịu nhắm mắt, nên linh hồn hần vẫn hiển mộng cho ta thấy, nhằm có ý cảnh cáo.

Phùng Uyển Quân càng nghe càng hoảng sợ, nhưng trong lòng nàng vẫn còn hoài nghi, nói :

- Thất lang, chàng cũng tin những chuyện quỷ hồn thác mộng hay sao?

Hà Lăng Phong nói :

- Tại sao không tin, con người có tinh, khí, thần, một người bình thường sau khi chết linh hồn của họ sẽ từ từ tiêu tan mất. Nhưng nếu như khi bị chết oan, thì hồn phách người chết kia không chịu tiêu tan mà cứ

bay đi trong không gian, rồi có lúc kết tụ thành hình. Đó chính là hồn quỷ. Phải đợi đến khi oan hồn thật sự được giải oan thì oan hồn mới chịu tan biến mất đi.

Phùng Uyển Quân gật đầu nói :

- Thôi được, không cần phải nói nữa. Cho dù có hồn quỷ đi nữa, chỉ cần chúng ta không có làm điều gì sai trái, thì hà tất phải để ý đến nó.

Hà Lăng Phong nói :

- Nếu như vụ việc có liên quan đến chúng ta, thì làm sao không để ý đến được?

Phùng Uyển Quân nói :

- Có quan hệ gì đến ta chứ?

Hà Lăng Phong nói :

- Hồn quỷ của gã họ Hà kia không đến nơi nào khác, mà cứ ký thác vào người của ta. Như thế không phải có liên quan với chúng ta hay sao?

Phùng Uyển Quân hỏi :

- Thất lang, ý của chàng là...

Hà Lăng Phong liền nói tiếp :

- Ta cảm thấy cái chết của gã họ Hà kia rất là khả nghi và trong Phượng Hoàng viện yêu khí dày đặc. Vì vậy chúng ta không thể đứng bàng quang nhìn chuyện này được. Mà nhất định phải tìm nguyên nhân của nó.

Phùng Uyển Quân nói :

- Cái chết của gã họ Hà kia có phải Điền Bá Đạt đã điều tra rõ.

Hà Lăng Phong nói :

- Tuy Tiểu Điền đã phái người canh giữ tại Phượng Hoàng viện. Nhưng còn muốn điều tra ra được chân tướng của sự việc này, thì phải ngầm hành động mới có hiệu quả.

Phùng Uyển Quân nói :

- Vậy thì hãy kêu hần ta đổi phương pháp khác, ngầm điều tra sự việc này.

Hà Lăng Phong liền nói :

- Không, Uyển Quân, chúng ta phải đích thân hành động mà không thể nhờ bọn họ được. Bởi vì rất có thể sự việc này sẽ ảnh hưởng không hay đến Thiên Ba phủ của chúng ta.

Phùng Uyển Quân nói :

- Chàng định sẽ hành động như thế nào?

Hà Lăng Phong nói :

- Đêm nay chúng ta cùng nhau đến Phượng Hoàng viện, ngầm điều tra thử xem.

Phùng Uyển Quân có vẻ không hài lòng nói :

- Cái gì? Chàng muốn thiệp đến những nơi như vậy à?

Hà Lăng Phong biết Uyển Quân sẽ không muốn đi nên chàng nghiêm sắc mặt nói :

- Uyển Quân, nàng nhất định phải đi. Nếu như nàng sợ gặp phải những cảnh tượng không hay, thì nàng có thể ở ngoài tiếp ứng cho ta. Bởi vì chúng ta là phu thê, nên ta không muốn nàng hiểu lầm ta.

Phùng Uyển Quân chợt bật cười, dịu dàng nói :

- Thì ra chàng để thiệp cùng đi vì tránh điều tị hiềm.

Hà Lăng Phong nói :

- Đây là điều cần làm. Đáng lý ra đêm qua ta nên nói với nàng trước, để tránh đi sự hiểu lầm.

Phùng Uyển Quân mỉm cười nói :

- Thật ra thiếp chỉ muốn thử xem chàng có thành thật với thiếp hay không mà thôi. Đêm nay chàng cứ yên tâm mà đi.

Dừng lại giây lát, Phùng Uyển Quân lại nói tiếp :

- Nhưng sau khi trở về chàng phải đem toàn bộ tình hình nói lại cho thiếp nghe và không được giấu dùm nửa lời. Nếu không thì đừng có trách thiếp áp dụng “gia pháp”.

Hà Lăng Phong cười nói :

- Tuân lệnh phu nhân.

Phùng Uyển Quân nói :

- Chàng đừng vui mừng quá sớm. Không chừng chàng ở phía trước, thiếp sẽ âm thầm theo dõi ở phía sau. Nhưng nếu có hành động bất minh gì thì khi trở về chàng hãy lo mà chịu tội.

Tuy ngoài miệng Hà Lăng Phong nói là “không dám”, nhưng trong lòng chàng thì hoàn toàn nghĩ ngược lại.

Bây giờ chàng đã có thể quang minh chính đại vào thẳng Phượng Hoàng viện, trực tiếp gặp Tiểu Thúy hỏi rõ ràng.

Nhưng chàng vẫn quyết định âm thầm gặp Tiểu Thúy, bởi vì chàng biết nếu chánh diện tra hỏi, thì Tiểu Thúy tuyệt đối sẽ không nói thật lời.

Còn thêm ả Ngô Tẩu kia nữa, cũng cần phải tránh né ả ta, cứ mỗi lần câu chuyện đến phút quan trọng thì ả lại xuất hiện, dường như ả ta phụ trách nhiệm vụ giám sát Tiểu Thúy vậy. Hà Lăng Phong đã tính toán hết mọi chuyện và quyết định đêm nay sẽ trở lại Phượng Hoàng viện...

* * * * *

Phượng Hoàng viện dường như không hề bị ảnh hưởng sau khi ở đây có một người chết. Đèn đuốc vẫn sáng rực rỡ, tiếng cười nói, tiếng nâng ly vẫn náo nhiệt như trước đây.

Hà Lăng Phong đã có kinh nghiệm của lần trước, nên không dám khinh suất nữa. Trước tiên chàng vào một tửu điểm ở gần đây, một mình ngồi uống rượu.

Đợi đến đêm khuya chàng mới đứng dậy tính tiền, rồi chậm chậm bước vào con hẻm Ngô Đồng.

Trước tiên chàng dạo một vòng hết con hẻm, nhìn thấy cửa viện đã đóng, đèn đuốc đã tắt, khi ấy chàng mới bước nhanh đến bên ngoài bức tường hậu viện.

Đề phòng đừng để bị người khác nhìn hấy sẽ lộ thân phận chủ nhân của Thiên Ba phủ, Hà Lăng Phong dùng một chiếc khăn đen che hết nửa mặt. Sau đó chàng hít mạnh vào một hơi, rồi tung mình qua khỏi bức tường vào bên trong.

Nơi chàng rơi xuống cách căn nhà gỗ bên phải không xa.

Trong viện đều yên tĩnh, căn nhà gỗ cũng không có ánh đèn. Xem ra có thể Tiểu Thúy đã yên giấc từ lâu rồi.

Hà Lăng Phong nhẹ nhàng bước đến trước cửa căn nhà gỗ rồi đưa tay lên đẩy nhẹ hai cánh cửa, nhưng bên trong đã có cái chốt.

Hà Lăng Phong gõ nhẹ ba tiếng, bên trong không có tiếng hồi âm.

Hà Lăng Phong không muốn làm kinh động mọi người nên chàng tìm 1 que củi, đút vào khe hở của hai cánh cửa rồi đẩy nhẹ lên.

“Tách” một tiếng, cánh cửa đã mở ra.

Hà Lăng Phong lập tức lách mình vào bên trong, thấp giọng gọi :

- Tiểu Thúy, Tiểu ...

Tiếng gọi của chàng bỗng nhiên tắt ngay, đồng thời một luồng khí lạnh chạy khắp người chàng.

Trên trần nhà có treo lơ lửng một người. Đó chính là Tiểu Thúy.

Lưỡi của người chết thè dài ra ngoài, còn thi thể thì đã lạnh cứng. Tính ra thì Tiểu Thúy đã chết hơn một canh giờ.

Hay nói cách khác, trong lúc mọi người đang vui cười ở phía trước tiền viện, thì Tiểu Thúy đã âm thầm tự treo cổ mình.

Tại sao Tiểu Thúy lại muốn tự sát? Tại sao sự việc xảy ra không sớm không muộn, đêm qua chàng vừa mới đến thì đêm nay nàng đã tự sát? Là vì nàng muốn trốn tránh hay là có ai giết nàng để diệt khẩu?

Bởi vì ngạc nhiên quá độ nên Hà Lăng Phong quên cả bị thương. Chàng liền tháo tử thi xuống đặt lên giường rồi tìm xem nguyên nhân đưa đến cái chết cho Tiểu Thúy, sau đó chàng kiểm tra xem mọi thứ ở trong phòng...

Nhưng chàng chẳng phát hiện được gì cả.

Trên tử thi, ngoài một dấu đỏ xung quanh cổ ra, tuyệt đối không có một vết thương nào khác.

Còn trong phòng mọi thứ đều rất chỉnh tề, không hề có dấu hiệu hỗn loạn nào cả.

Xem ra Tiểu Thúy chính nàng tự sát, hơn nữa nàng chết một cách bình yên và rất kiên quyết. Vì vậy nàng không hề để lại một lời di ngôn nào cả.

Nhưng tại sao nàng lại tìm đến cái chết?

Chẳng lẽ vì trong lòng nàng có nỗi thống khổ, không thể thổ lộ ra được?

Nếu như nàng có dũng khí để chết, vậy tại sao nàng lại không có dũng khí để nói ra điều bí mật trong lòng nàng...

Trong căn nhà gỗ tối đen như mực, không đèn, không lời nói vừa âm u vừa cô quạnh.

Hà Lăng Phong đứng trước đầu giường, chăm chú nhìn thi hài Tiểu Thúy.

Chàng đứng lặng yên không nhúc nhích giống như tượng gỗ.

Những chuyện xưa giữa chàng và Tiểu Thúy cứ liên tục hiện ra trước mắt.

Đột nhiên Hà Lăng Phong cảm thấy cảnh vật trước mặt mình bị nhòa đi, một dòng lệ rơi xuống má rồi thấm vào góc miệng.

Xưa nay Hà Lăng Phong vốn là một lữ khách phong trần chưa từng biết sầu khổ là gì. Nhưng hôm nay lần đầu tiên chàng nếm được mùi vị đau khổ.

“Cốc, cốc, cốc”.

Bên ngoài có tiếng gõ cửa.

Hà Lăng Phong chợt giật mình quay người về phía cửa hỏi :

- Ai?

- Là thiếp!

Giọng nói bên ngoài lại tiếp :

- Bấy nhiêu chưa đủ hay sao? Đã đến lúc phải trở về thôi.

Hà Lăng Phong đã nhận ra giọng nói của Phùng Uyển Quân, chàng liền vội mở cửa ra nói :

- Uyển Quân, nàng đến thật đúng lúc, hãy mau vào đây.

Toàn thân Phùng Uyển Quân mặc y phục màu đen, lưng giắt song kiếm, nhìn giống như một trang nữ hiệp, hoàn toàn khác hẳn Phùng Uyển Quân dịu dàng hàng ngày ở trong Thiên Ba phủ.

Sắc mặt Phùng Uyển Quân lúc này thật khó coi. Nàng trầm mặt, nhướn mày lạnh lùng nói :

- Bây giờ bước vào có tiện hay không?

Hà Lăng Phong vội nói :

- Uyển Quân, nàng đừng hiểu lầm, ở đây đã xảy ra chuyện.

Phùng Uyển Quân nói :

- Đã xảy ra chuyện gì?

Hà Lăng Phong nói :

- Nàng bước vào đây trước đã rồi hãy nói. Đứng ngoài này nếu lỡ bị người ta phát hiện thì không được hay lắm.

Phùng Uyển Quân vừa bước một chân vào, bỗng nhiên hơi do dự, liền quay trở ra nói :

- Hãy đi đốt đèn lên, thiếp không muốn tùy tiện bước vào một nơi vừa tối lại vừa dơ như vậy ...

Hà Lăng Phong không đợi cho nàng nói xong, liền đưa tay ra kéo nàng vào bên trong rồi lập tức đóng cửa lại, hạ thấp giọng nói :

- Tiểu cô nương à, cô nương chịu khó chút đi. Trong phòng có đặt một tử thi, làm sao mà có thể thấp đèn lên được chứ?

Phùng Uyển Quân tiểu nhân nói :

- Người chết? Là ai chết?

Hà Lăng Phong nói :

- Vị cô nương này tên gọi Tiểu Thúy, mà gã họ Hà gọi mộng cho ta đã chết chính trong phòng của vị cô nương này.

Phùng Uyển Quân nói :

- Tại sao cô ta chết? Chẳng lẽ cũng giống gã họ Hà kia, vừa rồi hai người ...

Hà Lăng Phong liền cắt ngang :

- Đừng có mà đoán bậy! Tử thi vẫn còn nằm ở trên giường, nàng đến xem tự nhiên sẽ rõ.

Phùng Uyển Quân lấy hết can đảm nhìn về phía giường, chợt nàng thất thanh kêu lên :

- Cô nương này do bị đánh mà chết. Thất lang, là do chàng hạ độc thủ.

Hà Lăng Phong gượng cười nói :

- Tại sao nàng cứ nghĩ quấy cho ta không vậy? Nàng không thể nghĩ tốt cho ta được một chút hay sao? Ta nói cho nàng biết, chính vị cô nương này đã treo cổ tự sát. Khi ta đến đây cô ta đã tắt thở rồi.

Phùng Uyển Quân nói :

- Nếu như vậy, tại sao chàng chưa chịu rời khỏi nơi này ngay, để tránh đi sự hiềm nghi? Mà chàng còn nấp vào đây để làm gì?

Hà Lăng Phong đáp :

- Ta đang muốn kiểm tra nguyên nhân cái chết của vị cô nương này.

Phùng Uyển Quân nói :

- Có gì đâu mà kiểm tra. Một kỹ nữ tự sát, vốn không phải là một chuyện đại sự. Nếu như bị người khác nhìn thấy, đường đường là một chủ nhân của Thiên Ba phủ, mà lại ẩn nấp trong phòng của người chết. Đây mới là chuyện lớn cần quan tâm.

Hà Lăng Phong nói :

- Nhưng ta cảm thấy nguyên nhân cái chết của vị cô nương này có rất nhiều nghi vấn. Đường như bên trong có ẩn chứa một âm mưu gì đó.

Phùng Uyển Quân liền nói :

- Đây là việc của ả, có liên quan gì đến chúng ta chứ?

Hà Lăng Phong nói :

- Thật ra thì chẳng có quan hệ gì. Nhưng gã họ Hà kia đã thác mộng cho ta. Chúng ta lại gặp phải chuyện như vậy, hai mạng người không lẽ đành lòng làm ngơ bỏ qua hay sao?

Phùng Uyển Quân giậm chân nói :

- Trời ơi, sao chàng lại ngốc đến như vậy chứ? Cho dù chúng ta có muốn điều tra rõ việc này thì cũng phải rời khỏi nơi này trước cái đã. Đợi đến ngày mai chúng ta sai Diên Bá Đạt ra mặt đường đường chính chính điều tra. Còn bây giờ nếu như bị người khác nhìn thấy thì chàng phải trả lời sao vậy.

Hà Lăng Phong ấp úng nói :

- Điều này...

Phùng Uyển Quân lại nói thêm :

- Chàng đừng quên rằng, chàng không sợ người khác chê cười, nhưng thiếp thì còn phải gặp mặt bằng hữu nữa. Thôi hãy mau cùng thiếp rời khỏi đây ngay.

Nói đoạn nàng kéo tay Hà Lăng Phong lôi ra khỏi cửa.

Khi về đến Thiên Ba phủ thì trời đã gần sáng.

Hà Lăng Phong lập tức sai người đi mời Diên Bá Đạt đến ngay.

5. Thủ Đoạn Độc Ác (tiếp Theo)

Trường Nhi Tiểu Diên là một người rất hiếu ý người khác. Người phụng mệnh đi mời còn chưa lên đường, thì hắn đã có mặt tại Thiên Ba phủ.

Vừa gặp mặt Diên Bá Đạt không cần phải chào hỏi khách sáo, hắn ta vào thẳng vấn đề ngay :

- Dương huynh, huynh có nghe được tin gì chưa? Trong Phượng Hoàng viện lại vừa xảy ra thêm một mạng người.

Hà Lăng Phong giả bộ ngạc nhiên hỏi :

- Vậy sao? Người chết là ai vậy?

Diên Bá Đạt đưa mắt nhìn xung quanh rồi hạ thấp giọng nói :

- Chính là Tiểu Thúy cô nương mà đêm trước Dương huynh đã trộm đến đây, không biết tại sao đêm qua cô ta đã treo cổ tự tử.

Hà Lăng Phong cố ý thất kinh nói :

- Một cô nương khỏe mạnh như vậy, tại sao lại tự sát?

Diên Bá Đạt nói :

- Nói ra e rằng việc này sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của Dương huynh mất. Tiểu đệ vừa được tin này, trong lòng nóng như lửa đốt, cho nên mới đi suốt đêm đến đây ngay.

Hà Lăng Phong nói :

- Việc này có can hệ gì với ta chứ?

Điền Bá Đạt nói :

- Dương huynh thứ lỗi cho những lời mạo muội của tiểu đệ. Trước đó một đêm, lý ra Dương huynh không nên cải trang, âm thầm đi ra sau hậu viện gặp Tiểu Thúy cô nương. Cho dù có gặp cô ta cũng không sao, nhưng Dương huynh không nên để cho ả nô bộc Ngô Tẩu nhìn thấy. Bây giờ Tiểu Thúy cô nương chết một cách không rõ ràng, thêm vào ả Ngô Tẩu kia mồm mép cũng không vừa. Tiểu đệ e rằng việc này ảnh hưởng không nhỏ đến Dương huynh.

Hà Lăng Phong nói :

- ả Ngô Tẩu kia đã nói gì?

Điền Bá Đạt nói :

- Hạng nữ nhân không có học như ả ta thì có biết gì đâu để nói tốt. Tự nhiên ả ta sẽ thêm bớt đủ thứ vào trong câu chuyện, nói rằng Dương huynh có tư tình riêng với Tiểu Thúy, vì tên tiểu tử họ Hà kia mà Dương huynh đến kỹ viện, và bắt cô ta phải tự treo cổ.

Hà Lăng Phong liền nói :

- Lời nói của ả chắc gì người ta đã tin. Đường đường là chủ nhân của Thiên Ba phủ, làm gì có tư tình với một kỹ nữ và còn bức tử cô ta chứ?

Nhưng Điền Bá Đạt thì lại nghiêm sắc mặt nói :

- Dương huynh, sự việc không phải đơn giản như vậy đâu. Thiên Ba phủ xưa nay vẫn có tiếng tăm trong võ lâm, tuyệt đối không thể để cho tiếng xấu truyền ra ngoài, nếu không Thiên Ba phủ sẽ bị đả kích nặng nề.

Hà Lăng Phong nói :

- Nếu như ả ta muốn nói thế, chẳng lẽ người kêu ta dùng kim may miệng ả lại hay sao?

Điền Bá Đạt nói :

- Không cần Dương huynh phải đích thân ra mặt, tiểu đệ đã an bày xong hết rồi.

Hà Lăng Phong nói :

- Người an bày như thế nào?

Điền Bá Đạt quay đầu về phía cửa gọi lớn :

- Mang vào đây!

Vừa dứt lời đã thấy Thiết Đầu Tiểu Trần bước vào, hai tay có bưng một chiếc hộp bằng gỗ. Hắn ta bước đến trước mặt Hà Lăng Phong hành lễ, sau đó cung kính dâng chiếc hộp lên.

Hà Lăng Phong vẻ ngạc nhiên hỏi :

- Đây là vật gì?

Điền Bá Đạt thấp giọng nói :

- Mời Dương huynh xem qua.

Hà Lăng Phong đưa tay mở nắp hộp ra.

Hai cái đầu người bê bết máu được đặt trong chiếc hộp.

Một cái là của Ngô Tẩu.

Còn cái kia là của Qui Nô.

Hà Lăng Phong giật mình, biến sắc mặt :

- Tiểu Điền, tại sao ngươi lại rat ay ác độc đến như vậy?

Điền Bá Đạt cười hiểm ác nói :

- Lượng tiểu phi quân tử, vô độc bất trượng phu. Dương huynh vì bảo vệ tiếng tăm cho Thiên Ba phủ thì tuyệt đối phải trừ tận hậu hoạn...

Hà Lăng Phong nói :

- Nhưng ngươi cũng phải thương lượng với ta trước cái đã.

Điền Bá Đạt nói :

- Thời gian quá gấp rút, khi tiểu đệ hay được tin, thì Ngô Tẩu đã chuẩn bị đem sự việc của Dương huynh nói cho mọi người ở trong viện biết. May mà Tiểu Trần kịp thời ngăn cản lại và cấp báo cho tiểu đệ biết. Nếu như tiểu đệ còn chờ thỉnh thị ý kiến của Dương huynh, e rằng mọi việc sẽ bại lộ hết. Cho nên tiểu đệ đã quyết định làm thế. Còn hai thi hài của chúng tiểu đệ đã ngấm cho người thủ tiêu rồi, tuyệt đối sẽ không có gì làm ảnh hưởng đến thanh danh của Thiên Ba phủ cả.

Hà Lăng Phong thở dài một tiếng :

- Tiểu Điền, ngươi đã sai rồi. Thủ đoạn giết người diệt khẩu này, không phải là những việc mà kẻ hiệp nghĩa như chúng ta có thể làm.

Điền Bá Đạt cười nói :

- Sự cấp tòng quyết. Việc này tiểu đệ hoàn toàn vì Dương huynh, thanh danh của Thiên Ba phủ không dễ gì có được, há lại để cho nó bị hủy diệt bởi miệng bọn tiểu nhân sao?

Hà Lăng Phong lắc đầu nói :

- Ngươi nói tuy không sai, nhưng làm như thế là hơi quá đáng. Hỏi ta làm sao yên tâm cho được.

Điền Bá Đạt nói :

- Nếu như Dương huynh cảm thấy không yên tâm, thì cho thêm bọn chúng một ít tiền, để sau khi chết cũng được chôn cất cẩn thận là được rồi.

Hà Lăng Phong không còn cách nào khác, đành phải lắc đầu thở dài mà thôi.

Chàng vốn định nhờ Điền Bá Đạt lộ diện điều tra nguyên nhân cái chết của Tiểu Thúy, nhưng bây giờ đành phải ngưng.

Sự thật chàng cũng không muốn bỏ qua chuyện này, nhưng bây giờ hoàn toàn đã hết cách. Hiện tại, điều duy nhất là Hà Lăng Phong có thể làm được, là tiếp tục ở lại Thiên Ba phủ và đóng vai Dương Tử Ủy, một nhân vật lừng danh trong võ lâm nhưng lại vô cùng sợ vợ.

Trong lòng chàng biết rõ, đây rất có thể là một âm mưu và có người đang lợi dụng Dương Tử Ủy giả mạo của mình để thực hiện một mục đích đáng sợ nào đó.

Thật ra mục đích gì? Chàng không biết.

Nhưng chàng tin rằng cũng sẽ có một ngày, “mục đích” này cũng sẽ hiển lộ ra, hơn nữa thời gian cũng không còn lâu. Cho nên chàng chỉ còn có cách là chờ đợi và chờ đợi, bắt buộc phải tiếp tục kiên nhẫn chờ đợi.

* * * * *

Sự chờ đợi thường hay làm cho con người ta cảm thấy chán ngán. Đặc biệt là Hà Lăng Phong, chàng phải sống trong một hoàn cảnh hoàn toàn xa lạ.

Lúc nào chàng cũng hết sức cẩn thận và thận trọng để đề phòng lộ ra chân tướng. Hơn nữa chàng còn phải tìm hiểu sâu thêm về Thiên Ba phủ, những thói quen của Dương Tử Ủy, cũng như danh tánh của bọn nô bộc và a hoàn.

Những việc này, quả nhiên không khó khăn lắm. Chỉ hơn một tháng sau là Hà Lăng Phong đã có thể biết rõ mọi việc lớn nhỏ trong Thiên Ba phủ. Ít ra việc chặn gối với Phùng Uyển Quân cũng đã rất “dung hợp”.

Sự “quản thúc” của Phùng Uyển Quân đối với chàng cũng không quá nghiêm ngặt. Chỉ cần chàng không rời khỏi phủ, không nói cười thân mật với bọn a hoàn trẻ, thì cuộc sống của chàng cũng có phần “tự do”.

Bọn La Văn Bính và Điền Bá Đạt gần như không có ngày nào là không có mặt, hoặc là mở yến tiệc, hoặc là đánh bạc.

Cuộc sống hiện tại thật là sung sướng, suốt ngày chỉ có ăn chơi bài bạc và ca hát. Ngay cả một việc nhỏ cũng không cần phải dụng tay đến.

Hơn một tháng nay, có thể nói Hà Lăng Phong đã sống qua một cuộc sống vương giả. Suốt ngày chẳng làm việc gì cả, ngoài việc uống rượu đánh bạc ra, thì chỉ lo nghĩ đến nữ nhân. Ai cũng cho rằng đây là một cuộc sống phong lưu, nhưng thật ra thì vô cùng hạ lưu.

Cái gì gọi là “Hiệp nghĩa trang nhân” chẳng qua chỉ là lớp áp giả tạo bên ngoài. Tất cả bọn họ đều hám danh hám lợi, và bất chấp mọi thái độ tàn ác nhất để giữ vững thanh danh của mình.

Hà Lăng Phong tuy không phải là bậc thánh nhân quân tử, nhưng chàng khinh rẽ hết tất cả bọn hào môn thế gia, thậm chí còn ghét đến thấu xương. Nếu như không phải vì đại cuộc thì đã đá bọn chúng ra ngay khỏi cửa rồi.

Nhưng chàng không thể.

Bởi vì chàng còn đang chờ đợi, hơn nữa còn phải chờ đợi đến phút cuối cùng.

Thời gian chậm chậm trôi qua, Hà Lăng Phong từ từ không còn kiên nhẫn nữa.

Sau giờ Ngọ trưa hôm đó, tự nhiên chàng cảm thấy trong lòng vô cùng bức bối. Nhưng lúc bọn họ ở trước tiền đường vui chơi và đánh bạc, Hà Lăng Phong một mình quay trở về sau phủ.

Khí trời nóng bức, dường như là sắp mưa xuống.

Khi hỏi Mai Nhi, Hà Lăng Phong mới biết Phùng Uyển Quân đã trở về phòng nghỉ trưa, và có thể hơn một canh giờ sau mới tỉnh.

Phía sau phủ mát mẻ và yên tĩnh, bọn a hoàn và nô bộc đều kéo ra sau tranh thủ tìm nơi mát mẻ để chịu.

Sau khi tắm và thay y phục mới xong, Hà Lăng Phong không còn trở lại tiền đường, một mình đi tản bộ trong hoa viên.

Chàng đi lững thững một lát đến Cúc Hương tạ hồi nào cũng không hay.

Ngồi trong Thủy các mát mẻ và sạch sẽ, nhìn những cơn sóng tung tăng bay lượn trên mặt hồ xanh biếc, Hà Lăng Phong tự nhiên cảm thấy buồn ngủ.

Chàng ngáp dài một tiếng rồi ngã người trên ghế lim dim ngủ.

Vừa mới đang mơ màng, đột nhiên chàng bị đánh thức bởi những tiếng nói thì thầm to nhỏ.

Giọng nói kia gồm có một nam một nữ. Âm thanh của bọn họ theo từng cơn gió đưa vào tận gian thủy tạ, cho nên có thể nghe rất rõ ràng.

Ban đầu Hà Lăng Phong còn cho rằng đó là những cuộc hẹn hò của bọn a hoàn, nên không màng để ý đến. Nhưng càng nghe càng khiến cho chàng vô cùng sửng sốt.

Chỉ nghe gã kia nói rằng :

- Theo tin chuẩn xác thì Nhị Mã Hầu ngày hôm qua đã qua sông Phong Lăng, và một hai ngày nữa sẽ đến nơi. Khi nào đến nơi người phải đặc biệt hết sức cẩn thận, tuyệt đối đừng để cho lộ tông tích.

Người nữ nhân nói :

- Ta thật sự có chút lo lắng, nghe nói Nhị Mã Hầu thông minh lanh lợi. Nhưng lỡ như hấn ta...

Gã nam nhân liền nói :

- Người không cần phải sợ. Tất cả đều đã an bày rất thỏa đáng rồi. Bây giờ chỉ cần gan dạ lên để ứng phó mà thôi, nhưng nhớ kỹ tuyệt đối phải bớt nói chuyện lại.

Người nữ nhân lại nói :

- Thứ mà chúng ta muốn đã lấy được rồi, vậy tại sao còn phải chờ đợi mà chưa rút lui chứ?

Gã nam nhân nói :

- Không được. Gã Hầu Tử kia rất thông minh, có thể hấn ta đã ngầm bố trí sẵn. Nếu như bị hấn ta phát hiện quá sớm thì sự việc sẽ càng trở nên phiền phức.

Người nam nhân nói :

- Ta chỉ sợ đêm dài lắm mộng, gã họ Hà kia sẽ bị lộ tông tích mất.

Gã nam nhân nói :

- Người cứ việc yên tâm. Gã họ Hà kia diễn tốt hơn người nghĩ nhiều. Hơn nữa một tháng qua, ta thấy hấn cũng không tệ. Đến khi đó hấn ta tự cẩn thận ứng phó lấy, mà không cần chúng ta phải quan tâm cho hấn.

Tim Hà Lăng Phong bỗng nhiên đập mạnh lên. “Gã họ Hà” đây không phải chỉ Hà Lăng Phong sao chứ? Thật là một lũ to gan, quả nhiên bọn chúng đang có một âm mưu, và còn muốn lợi dụng mình để gạt lấy một vật gì đó.

Thật ra vật đó là vật gì?

Nhị Mã Hầu Tử là ai?

Tinh thần Hà Lăng Phong bỗng nhiên trở nên phấn chấn, cơn buồn ngủ cũng không còn nữa. Lúc ấy chàng rất muốn nhảy lên trên cầu nhìn xem bọn chúng là ai?

Nhưng chàng lại không làm vậy.

Bởi vì từ gian thủy tạ đến bờ tương đối xa. Nếu như đôi nam nữ kia ẩn nấp trong đám cây rậm rạp bên bờ sông thì quả thật rất khó phán đoán chính xác vị trí của bọn họ. Còn nếu như trở sang cầu quay lại bên kia bờ thì rất có thể chưa đến bờ đã bị đối phương phát hiện.

Thân hình Hà Lăng Phong tuy không di động, nhưng hai mắt đã nhìn về phía phát ra tiếng nói, và chàng đang nghĩ cách để vượt qua mặt hồ.

Gió lại hiu hiu thổi đến, mang theo âm thanh của người nữ nhân :

- ... Ta thấy tên họ Hà kia cũng không phải dần. Hơn một tháng qua hấn ta đã tự nhận mình là Dương Tử Úy, tuyệt đối không hề nhắc lại chuyện trước đây nữa. E rằng hấn ta có quỷ kế gì không?

Gã nam nhân nói :

- Hiện tại hấn ta đã không còn làm chủ được bản thân, thì còn có quỷ kế gì nữa? Cho dù hấn ta có nói thật, mọi người cũng chẳng tin.

Người nữ nhân lại nói :

- Trên có ra lệnh gì không? Sau khi xong việc phải xử lý hấn ra sao không?

Gã nam nhân nói :

- Không có. Cho dù có thì đó cũng không phải là nhiệm vụ của chúng ta. Nhiệm vụ của chúng ta là chỉ cần lấy được vật đó, còn những chuyện khác không can hệ gì.

Người nữ nhân im lặng hồi lâu mới nói :

- Tốt. Bây giờ người hãy mau rời khỏi nơi đây mau, nếu ở lại đây lâu bọn họ sẽ nghi ngay.

Gã nam nhân nói :

- Được. Bây giờ ta đi ngay. Nhưng nhớ việc này chỉ có thành công, mà không được thất bại. Phải dốc hết toàn lực vào.

Nghe đến đây Hà Lăng Phong sẽ biết không thể nào trì hoãn được nữa.

Chàng liền nhún mình bay lên không.

Chàng không bay quay trở lại cầu mà lại tung mình vọt lên trên mái nhà.

Đứng trên mái nhà tất cả cảnh vật đều nằm trong tầm mắt của chàng.

Quả nhiên trong bụi hoa ở phía tây nam, có hai bong người một nam một nữ chui ra.

Gã nam nhân mặc áo lam bào, còn người nữ mặc y phục màu xanh. Nhưng đáng tiếc là khoảng cách quá xa nên Hà Lăng Phong không hề nhìn rõ diện mạo của họ.

Hà Lăng Phong thấy vậy liền hít sâu vào một hơi, từ trên mái nhà, lướt qua mặt hồ lao thẳng về hướng Tây nam.

Hai bong người kia chia thành hai hướng. Gã nam nhân rẽ về hướng tiền đường. Còn nữ nhân chạy về hướng lầu ở phía sau. Đột nhiên bọn chúng phát hiện ra Hà Lăng Phong, cả hai cùng giật mình rồi nhanh nhẹn nhảy vào trong đám hoa.

Hà Lăng Phong trầm giọng quát :

- Bằng hữu, các người đừng trốn nữa, hãy ngoan ngoãn ra đây mau.

Bốn bề im lặng không có một tiếng đáp lại.

Hà Lăng Phong đến sát bên đám hoa nói :

- Không lên tiếng cũng vô dụng thôi. Ta đã nhìn thấy rõ bọn ngươi là ai rồi. Các người còn chưa chịu bò ra, chẳng lẽ đợi ta chỉ rõ danh tánh hay sao?

Trong đám hoa cũng vẫn im lìm.

Hà Lăng Phong hứ lên một tiếng, rồi phi thân nhảy vào bên trong đám hoa.

Thật kỳ quái, trong đám hoa chẳng có bong dáng một ai. Hà Lăng Phong vô cùng ngạc nhiên, nếu như không phải chính mắt nhìn thấy thì chàng sẽ không bao giờ tin rằng đôi nam nữ kia lại biến mất nhanh lạ như thế, giống như một chiếc bong vụt tan biến đi.

Tìm kiếm một hồi không thấy gì, Hà Lăng Phong quyết định đi vòng ra dãy lầu phía sau phủ.

Chàng không ra phía trước tiền đường bởi vì ở đấy người đông. Trong đó ít nhất cũng có đến mấy người mặc lam bào, vì vậy không dễ gì tìm ra được gã mặc lam bào vừa rồi. Còn dãy lầu phía sau phủ vừa gần ở đấy lại không có nhiều a hoàn, cho nên tiện lợi cho việc tìm kiếm.

Vừa xông vào cửa dãy lầu, chàng đã nhìn thấy Mai Nhi đang đi cùng với Phùng Uyển Quân từ trên lầu xuống.

Phùng Uyển Quân mặc y phục màu vàng, tóc xỏa xuống dáng vẻ dường như vừa mới tỉnh giấc.

Còn Mai Nhi toàn thân mặc y phục màu hồng, đi kề bên dìu Phùng Uyển Quân.

Phùng Uyển Quân không khỏi ngạc nhiên nhìn Hà Lăng Phong nói :

- Thất lang, chàng sao vậy? Thần sắc chàng thật kỳ quái, tại sao cứ nhìn thiếp và Mai Nhi dữ vậy.

Hà Lăng Phong nói :

- Nàng vừa từ trên lầu xuống.

Mai Nhi liền lên tiếng :

- Đúng vậy, phu nhân vừa mới tỉnh dậy, có gì không đúng chẳng?

Hà Lăng Phong không trả lời, mà lại hỏi tiếp :

- Khi hai người bước xuống, có nhìn thấy ai chạy vào trong này hay không?

Mai Nhi ngạc nhiên nói :

- Không nhìn thấy ai cả.

Phùng Uyển Quân cũng lên tiếng :

- Thất lang, chàng muốn tìm ai?

Hà Lăng Phong nói :

- Một nữ nhân mặc y phục màu xanh. Chính ta nhìn thấy ả chạy về phía này mà.

Phùng Uyển Quân liền nói :

- ả ta như thế nào? Tại sao chàng lại đuổi theo đến tận đây?

Hà Lăng Phong nói :

- ả ta cùng hẹn với một gã nam nhân ở trong lùm cây. Bị ta bất ngờ nhìn thấy được nên liền chạy về phía này.

Phùng Uyển Quân giật mình nói :

- Thật là to gan! Thất lang, chàng có nhìn thấy diện mạo của ả ta hay không?

Hà Lăng Phong nói :

- Đáng tiếc vì khoảng cách quá xa, nên ta không nhìn thấy rõ diện mạo của ả.

Phùng Uyển Quân trầm mặt xuống, quay sang nói với Mai Nhi :

- Truyền lệnh xuống, kêu tất cả bọn a hoàn tập trung lại đây. Hôm nay phải điều tra cho ra ả ta là ai. Ban ngày ban mặt mà cả gan dám hẹn hò với nam nhân, thật không còn thể thống gì cả.

Mai Nhi nói :

- Bẩm phu nhân, a hoàn ở sau phủ có đến mấy chục người, có phải ...

Phùng Uyển Quân cắt ngang :

- Tập trung tất cả, một người cũng không được thiếu, nhớ ra lệnh cho bọn họ không được thay đổi y phục, lập tức đến đây ngay.

Hà Lăng Phong nói :

- Không! Uyển Quân nằng nằng làm như vậy ta nghĩ không được tốt lắm. Bây giờ chỉ cần cho người phong tỏa con đường dẫn đến phía trước tiền đường, và tạm thời đừng làm kinh động mọi người, chúng ta hãy ngầm điều tra. Ta nghĩ là chúng ta có thể tìm được ả không khó lắm.

Mai Nhi liền nói :

- Đại gia nói rất đúng, a hoàn ở hậu viện có đến ba bốn chục người. Trong đó có không ít a hoàn mặc y phục màu xanh. Nếu như chúng ta “đả thảo kinh xà” thì ả ta sẽ thay y phục khác, như vậy càng khó tìm hơn.

Phùng Uyển Quân vẻ giận dữ nói :

- Cũng được, lập tức ra lệnh đóng chặt các cửa sau phủ lại, không cho bất kỳ một ai ra vào. Ta muốn đích thân đi kiểm tra.

Mai Nhi lập tức truyền lệnh xuống, phong tỏa tất cả các con đường và bắt đầu điều tra.

Phùng Uyển Quân đích thân mang người ra sau phủ tìm kiếm. Phàm những hoàn nào mặc y phục màu xanh đều bị dẫn đến hoa viên, do Hà Lăng Phong đích thân nhìn mặt.

Trong hoa viên có hơn mười bảy a hoàn đều mặc y phục màu xanh, giọng nói cũng gần giống như nhau. Nhưng khi kiểm tra xong thì không có một ai đúng là người mà chàng muốn tìm.

Hà Lăng Phong không còn cách nào khác, đành phải vẫy tay cho bọn họ giải tán.

Mất hết một buổi chiều nhưng chẳng điều tra gì cả. Ngược lại bị Phùng Uyển Quân trách móc cho một trận, còn bọn a hoàn thì che miệng cười ở sau lưng.

Tuy Hà Lăng Phong vô cùng thất vọng, nhưng chàng không hề thấy chán nản, ít nhất chàng cũng đã biết mình có liên quan đến âm mưu này của bọn chúng.

Thật ra đây là âm mưu gì?

Chỉ cần đợi “Nhị Mã Hầu Tử” đến nơi, sự việc lập tức sẽ được rõ ràng.

* * * * *

Mấy hôm nay trong lòng Hà Lăng Phong rất là bình thản, chàng quyết định không tiếp tục điều tra đôi nam nữ kia nữa. Mỗi ngày chàng chỉ lo ăn uống thật no. Nếu như không có việc gì, chàng cứ đem rượu ra uống đến say mềm.

Chàng biết rõ, dẫu sao bọn chúng cũng không uống công khi biến chàng thành Dương Tử Úy. Chỉ cần vị Nhị Mã Hầu Tử kia đến nơi, mọi chuyện sẽ được phơi bày ra ánh sáng.

Một ngày rồi lại hai ngày đã trôi qua, vậy mà chẳng thấy có việc gì xảy ra cả.

Đồng thời cũng chẳng thấy vị “Nhị Mã Hầu Tử” xia xuất hiện.

Đến gần trưa ngày thứ ba, trong lúc Hà Lăng Phong đang cùng bọn La Văn Bính đánh bạc ở phía trên tiền sảnh, thì bỗng nhiên có bọn võ sĩ chạy vào bẩm báo :

- Bẩm báo đại gia, Cửu lão gia đã đến.

Hà Lăng Phong hết sức lấy làm lạ nói :

- Cửu lão gia! Cửu lão gia nào?

Điền Bá Đạt liền giọng nói :

- Dương huynh, không phải là Phùng lão ca ở Thiên Tuế phủ đến hay sao?

Hà Lăng Phong nói :

- Người muốn nói là Phùng Viên? Đừng có nói chơi, bảo huynh ở tận Liệt Liễu thành, chạy đến Lạc Dương này làm gì cơ chứ?

Điền Bá Đạt nói :

- Nhất định là Phùng lão ca. Phùng lão ca là huynh trưởng của đại tẩu, nếu không phải là người thì là ai chứ?

La Văn Bính liền biến sắc mặt, vội nói :

- Vậy thì mau ra dọn tất cả mọi thứ lại ngay. Phùng lão ca ghét nhất là những người đánh bạc. Nếu như bị Phùng lão ca nhìn thấy, nhất định sẽ bị mắng cho một trận.

Hà Lăng Phong nói :

- Sợ gì chứ, các người cứ việc lo chơi, để ta ra xem thử. Nếu như là bào huynh, ta sẽ mời ra sau phủ.

Chàng còn chưa dứt lời, thì đã nghe thấy một giọng nói lạnh lùng :

- Không cần, ta sẽ đích thân đến đây rồi.

Hà Lăng Phong ngẩng đầu lên, không khỏi lấy làm ngạc nhiên.

Đứng trước cửa là một lão già trạc ngũ tuần. Thân hình lão ta vừa ốm lại vừa thấp, mặt xương, hai tay hơi dài, trên thân mặc đoản bào màu xanh đã hơi bị nhạt màu. Còn chân đi giày cỏ dính đầy cả đất.

Điều kỳ quái là trên lưng lão ta có vác một chiếc bao dài. Dường như bên trong là một thanh đao thì phải.

Không lẽ lão già này đường đường lại là Nhất Kiếm Kinh Thiên Phùng Viên của Thiên Tuế phủ hay sao?

Quả thật ngay cả một lão nông phu lão ta cũng không xứng.

Nhưng mà tất cả mọi người có mặt tại đây không một ai dám nhìn lão ta.

Đừng thấy lão ta ăn mặc thô sơ mà xem thường. Kỳ thật hai mắt lão ta sắc bén như hai lưỡi đao. Ánh mắt của lão chỉ lướt một vòng đã khiến cho mọi người ngay cả thỏ mạnh cũng không dám.

Chỉ cần nhìn thấy hai mắt của lão cũng đủ biết nội công của lão vô cùng cao thâm. Hơn nữa lão còn luyện được Thái Dương thần công của phái Không Động. Đây là môn võ công khó luyện nhất trong võ lâm.

Hà Lăng Phong đã từng nghe qua danh tiếng của Phùng Viên, nhưng chưa từng gặp qua vị “bào huynh” này. Bây giờ tận mắt nhìn thấy trong lòng không khỏi cảm thấy giật mình.

Chàng kinh ngạc không phải vì Phùng Viên có cặp mắt nhiếp hồn thiên hạ, mà là vóc dáng và tướng mạo của lão ta.

Thân hình lão ta tuy thấp nhưng ngược lại hai tay đặc biệt dài, cầm nhọn, cộng thêm đôi mắt lúc nào cũng đỏ ngầu.

Ngoại hình của lão nhìn kỹ chẳng khác gì một con Hầu Tử cả.

Hóa ra hai chữ “Nhị Mã” là để ám chỉ cho chữ “Phùng”.

Lúc này Hà Lăng Phong đã hoàn toàn hiểu rõ, chàng không khỏi lạnh toát mồ hôi, vội vàng đứng dậy cung tay nói :

- Thật không ngờ, lão đại ca quả thật đã giá lâm đến.

Phùng Viên hứ một tiếng, lạnh lùng nói :

- Ta cũng không ngờ, đường đường Thiên Ba phủ bỗng nhiên trở thành đồ trường.

Hà Lăng Phong gượng cười nói :

- Lão đại ca đừng quá nóng giận. Đây đều là bằng hữu của tiểu đệ. Mọi người nhàn rồi chỉ đánh chơi một chút vậy thôi.

Phùng Viên nói :

- Nói vậy là ta đến không đúng lúc?

Hà Lăng Phong liền nói :

- Không dám! Không dám! Lão đại ca nói gì lạ vậy, cho dù có thỉnh chưa chắc người đã đến.

Phùng Viên liền nói :

- Nếu đã như vậy người còn không kêu bọn chúng rút khỏi đây mau!

Hà Lăng Phong lắp bắp nói :

- Vâng, vâng. Mọi người cũng đang định giải tán thì lão đại ca đến. Xin mời lão đại ca ngồi.

- Không cần khách sáo.

Phùng Viên lướt mắt một vòng, rồi nói :

- Các vị không biết tự trọng, chẳng lẽ còn đợi Phùng mỗ ta tổng cổ ra ngoài mới chịu đi hay sao?

Mọi người nghe nói câu này đồng thanh lên tiếng :

- Bọn tại hạ sẽ lập tức đi ngay, sẽ lập tức đi ngay! Phùng đại ca đừng quá giận dữ.

Thật đáng cười cho những nhân vật có tiếng tăm tại vùng Quan Lạc, lại bị Phùng Viên làm nhục đến như thế, vậy mà chẳng có ai dám lên tiếng nói gì cả.

Hà Lăng Phong cười thầm trong bụng, nhưng ngoài mặt lại giả bộ ngượng ngùng khó xử.

Phùng Viên khẽ lắc đầu nói :

- Thất lang, không phải ta ý làm đại ca mà giáo huấn người. Nhưng người thật sự chẳng ra sao cả. Người vẫn còn trẻ tuổi, những tại sao uống rượu và bài bạc suốt cả ngày vậy?

Hà Lăng Phong lấp bắp nói :

- Đại ca xin bớt giận. Kỳ thật thỉnh thoảng tiểu đệ mới bày tiệc rượu, chứ không phải thông thường.

Phùng Viên nói :

- Chỉ thỉnh thoảng thôi sao? Không ngờ người cũng còn mặt mũi để nói ra câu này. Đời người sống được mấy mươi năm. Nếu để thời gian qua đi thì sẽ không bao giờ trở lại nữa. Người chỉ ngồi hưởng thụ, nên chưa bao giờ thể nghiệm được sự gian nan của những bậc tiền bối lập nên cơ nghiệp này. Dù vậy, người cũng phải cố gắng giữ vững lấy, chứ đâu chỉ có hưởng thụ xa hoa.

Hà Lăng Phong chỉ còn cách đứng cúi thấp đầu nói :

- Đại ca dạy chí phải, sau này tiểu đệ nhất định sẽ sửa đổi.

Phùng Viên nói :

- Hai chữ “sửa đổi” nói ra rất dễ. Nhưng bọn bằng hữu mà người kết giao đều là bọn “tử nhục bằng hữu”. Toàn thân của người bây giờ đều đã bị tiêm nhiễm những thói hư tật xấu. Vậy người còn sửa đổi được sao?

Hà Lăng Phong nói :

- Sau này tiểu đệ không qua lại với bọn chúng là được rồi.

Phùng Viên nói :

- Nói thì dễ, nhưng làm mới là chuyện khó. Tiểu nhân thường thích những lời mật ngọt. Ta không tin rằng người sẽ tuyệt giao với bọn chúng.

Hà Lăng Phong bị mắng cho một trận nhưng chàng không thể nổi giận với lão ta được, mà chỉ cười gượng nói :

- Theo như lời của đại ca nói, chẳng lẽ tiểu đệ đã hết thuốc trị rồi sao?

Phùng Viên lắc đầu nói :

- Ai! Ta không có ý trách người, mà ta chỉ tự trách mình hồ đồ mà thôi.

Hà Lăng Phong ngạc nhiên nói :

- Đại ca tự trách mình hồ đồ?

Phùng Viên nói :

- Tại sao không trách được chứ? Lúc ban đầu nếu như ta biết được người là hạng người như vậy, ta đã không gả bào muội cho người rồi.

Hà Lăng Phong có vẻ đã nổi giận nói :

- Thôi đủ rồi, lão đại ca. Mắng đại ca cũng đã mắng qua, chửi đại ca cũng đã chửi qua. Bây giờ mời đại ca ngồi xuống nghỉ ngơi để tiểu đệ kêu Uyển Quân ra tiếp chuyện với đại ca.

Phùng Viên xua tay nói :

- Không cần, ta có một việc rất quan trọng muốn nói một mình với người.

Hà Lăng Phong nói :

- Vậy sao? Đại ca có lời gì xin cứ minh giáo.

Phùng Viên đưa mắt nhìn quanh, nói :

- Ở đây nói chuyện không được tiện lắm. Có chỗ nào vắng vẻ và yên tĩnh hơn không?

Hà Lăng Phong nói :

- Gian thủy các Cúc Hương viện ở phía sau hậu viện vừa vắng vẻ lại vừa yên tĩnh.

Phùng Viên nói :

- Được, chúng ta hãy đi đến đây.

Hà Lăng Phong liền dẫn Phùng Viên ra hậu viện phía sau. Trên đường đi, chàng nghĩ thầm :

- “Việc mà lão ta muốn nói chắc chắn là chiếc túi ở phía sau lưng lão. Nhìn lão ta thận trọng như vậy nhất định vật đó vô cùng quý giá”.

Những điều suy đoán của chàng quả không sai chút nào. Vừa vào trong thủy các, Phùng Viên liền đặt chiếc bao lên trên bàn.

Hà Lăng Phong không biết bên trong là vật gì, nhưng dựa vào ngoại hình và trọng lượng của nó, rất có thể là một chiếc rương kim loại.

Phùng Viên nghiêm sắc mặt nói :

- Thất lang, hai chúng ta đều là người nhà cả, hơn nữa ta là huynh trưởng. Bây giờ ta có lời muốn hỏi người, hy vọng người sẽ trả lời thật cho ta biết.

Hà Lăng Phong nói :

- Lão đại ca có gì cứ việc nói ra, tiểu đệ nhất định sẽ trả lời thật lòng, không hề có chút giả dối.

Phùng Viên nói :

- Được. Bây giờ người hãy nói thử xem, đối với Thần đạo tâm pháp cổ truyền của Dương gia các người, người lãnh ngộ được bao nhiêu?

Hà Lăng Phong ấp úng nói :

- Cái này ...

Phùng Viên nói :

- Không cần phải khoa trương, ta muốn biết sự thật.

Hà Lăng Phong suy nghĩ một hồi rồi nói :

- Tiểu đệ tư chất quá kém, nên chỉ lãnh ngộ chừng bốn phần mà thôi.

Chàng biết đứng trước mặt mình không phải là nhân vật tầm thường, nên không dám nói quá nhiều.

Ai ngờ Phùng Viên lại lắc đầu nói :

- Ta thấy ngay cả bốn thành hỏa hầu người cũng chưa đạt được.

Hà Lăng Phong “à” lên một tiếng.

Phùng Viên lại nói tiếp :

- Tư chất của người vốn không phải tệ. Nếu theo lý mà nói có thể vượt hơn bốn thành hỏa hầu. Nhưng vì suốt ngày người cứ qua lại với bọn vô lại kia, chỉ biết lo hưởng thụ mà không quan tâm đến việc luyện tập võ công, cho nên theo như ta thấy người chỉ đạt ba thành hỏa hầu mà thôi.

Hà Lăng Phong đứng cúi đầu.

Phùng Viên nói tiếp :

- Thất lang, chúng ta là người cùng một nhà, cho nên ta mới nói thế. Nếu cứ như vậy hoài sớm muộn gì uy danh của Thiên Ba phủ cũng bị hủy diệt trong tay người thôi. Bây giờ chúng ta không nhắc đến sự kết giao giữa Thiên Ba phủ và Thiên Tuế phủ mà người chỉ tự hỏi lương tâm của người đã xứng đáng với phụ thân người, người đã sáng lập ra cơ nghiệp này chưa? Và người có thể nhẫn nại hy sinh cho các trưởng huynh của mình hay không?

Những chữ “sáng lập ra cơ nghiệp” không có gì là khó tưởng tượng. Nhưng còn “thần nhiên hy sinh” là ý muốn nói gì?

Tên tục của Dương Tử Ủy là “Thất lang” cho nên ở trên nhất định còn có sáu vị trưởng huynh nữa. Chẳng lẽ sáu huynh đệ của họ đều đã khẳng khái hy sinh hết rồi sao?

Vậy tại sao bọn họ lại chết?

Sự liên kết của Thiên Ba phủ và Thiên Tuế phủ thật có ý nghĩa cụ thể gì?

Phùng Viên nhìn Hà Lăng Phong, đột nhiên thở dài một tiếng, rồi tháo cái túi ở bên ngoài ra.

Quả nhiên bên trong là một chiếc hộp sắt bong.

Trên nắp hộp được khóa bằng một chiếc ổ khóa.

Phùng Viên không mở ổ khóa ra, mà ngược lại đẩy cái hộp và chiếc chìa khóa về phía chàng, rồi chậm rãi nói :

- Đây chính là vật của nhà họ Dương các người. Kỳ hạn hai năm đã mãn, bây giờ ta đích thân mang nó đến giao tận tay cho người. Nhưng có một việc ta cần nói cho người biết.

Hà Lăng Phong rất muốn xem bên trong chiếc hộp sắt kia đựng vật gì, nhưng chàng vẫn cố gắng nhẫn nại.

Phùng Viên lại nói tiếp :

- Trên đường đến đây ta phát hiện ra bốn lần bị kẻ khác theo dõi, muốn cướp đi vật này. Trong đó có hai lần bọn chúng ẩn nấp dưới giường ngủ của ta. Nhưng bọn chúng đều bị ta đả thương nên ta mới mang được đến đây.

Hà Lăng Phong ngẩng đầu lên hỏi :

- Thật ra bọn chúng là ai?

Phùng Viên nói :

- Điều này người còn hỏi hay sao? Hai năm nay trong giang hồ dường như rất bình yên, nhưng thật ra bọn người giang hồ không có lúc nào là không để ý đến chúng ta.

Hà Lăng Phong hứ một tiếng.

Chàng không biết tại sao người ta lại chú ý đến Thiên Ba phủ và Thiên Tuế phủ.

Chàng chỉ hứ lên một tiếng, để biểu thị sự phẫn nộ. Nhưng có một chuyện chàng lại biết.

Đó chính là người quyết tâm muốn đoạt lấy chiếc hộp kia. Hơn nữa bọn chúng phục sẵn trong Thiên Ba phủ. Nhưng chỉ đáng tiếc chàng không thể đem việc này nói rõ với Phùng Viên.

Phùng Viên nhìn chàng cười nhạt nói :

- Tức giận không thể giải quyết được việc gì cả. Hai năm nay, vật này nằm trong tay Phùng gia của bọn ta, đối phương ít nhiều cũng có chút dè dặt. Bây giờ giao nó lại cho người, phải chăng người có thể giữ được nó, hay là người sẽ để nó lọt vào tay đối phương?

Hà Lăng Phong nói :

- Tiểu đệ sẽ cố gắng hết sức.

Phùng Viên lắc đầu nói :

- Đây không phải là vấn đề cố gắng hay là không, mà là người có nắm chắc giữ được hay không?

Hà Lăng Phong trầm ngâm hồi lâu :

- Tiểu đệ không dám nói là tuyệt đối giữ được, nhưng tiểu đệ có một phương pháp, bảo đảm có thể an toàn được.

Phùng Viên nhướng mày lên, ra chiều không tin tưởng lời nói của Hà Lăng Phong.

Hà Lăng Phong đưa tay viết lên bàn mấy hàng chữ, sau đó chàng thấp giọng nói :

- Đại ca cảm thấy kế sách này ra sao?

Phùng Viên lại nhướn mày một lần nữa, rồi cũng hạ giọng nói :

- Người cho rằng bọn chúng sẽ rat ay tại trong phủ?

Phùng Viên cười cười, rồi đưa tay vỗ vai chàng nói :

- Thất lang, không ngờ người cũng thông minh như vậy. Tốt, cứ làm theo như vậy đi.

Chàng liền chụp lấy chìa khóa vội vàng mở chiếc hộp ra.

Trong chiếc hộp có một thanh đao và một cuộn đao phổ. Bên ngoài vỏ đao có nhiều hoa văn, trên cán đao có bốn chữ đó là “Yên Chi bảo đao”.

Còn quyển đao phổ chỉ có mấy trang, bên ngoài có viết một dòng chữ “Dương gia phá không thần đao bát đại thức”.

6. Không Cánh Mà Bay

Hà Lăng Phong từ từ rút lưỡi đao ra khỏi vỏ. Chỉ thấy ánh đao lấp lánh như làn thu thủy, đồng thời ẩn hiện một tia sáng hồng. Chàng không khỏi ngạc nhiên khen thầm :

“Hảo đao!”

Hà Lăng Phong còn muốn mở ra xem quyển đao phổ kia, nhưng chàng đã kềm chế được. Bởi vì thanh đao và quyển đao phổ kia vốn là vật của mình.

Sau đó chàng lấy một thanh đao, bình thường ở trên vách xuống đặt ngay ngắn vào trong hộp, sau đó khóa lại y như cũ. Rồi chàng dung một tấm vải cũ bọc thanh bảo đao và quyển đao phổ lại cùng với nhau. Cuối cùng cất chúng vào trong ngăn kéo dưới đáy tủ.

Phùng Viên chợt lên tiếng hỏi :

- Để ở đây có an toàn không?

Hà Lăng Phong nói :

- Những nơi như vậy tuyệt đối rất an toàn. Bởi vì nếu như bọn chúng muốn tìm bảo đao, chắc chắn sẽ không khi nào chú ý đến những ngăn kéo để đồ lộn xộn như vậy. Cho dù chúng có mở ngăn kéo ra, cũng không thể nào ngờ, bảo đao lại được bọc bởi một miếng vải cũ rách đến như thế.

Phùng Viên gật gật đầu nói :

- Ta chỉ có thể ở lại đây vài hôm mà thôi, sau đó còn phải đến thành đô một chuyến. Hy vọng thời gian đừng kéo dài quá lâu.

Hà Lăng Phong nói :

- Hai ba ngày cũng đã đủ lắm rồi. Mấy ngày tới đại ca cứ việc nghỉ lại ở Cúc Hương tạ này. Tiểu đệ tin rằng bọn chúng còn sốt ruột hơn chúng ta nhiều.

Đang nói chuyện, bỗng nhiên chàng phát hiện ra a hoàn Mai Nhi đang từ phía bên kia cầu đi qua.

Hà Lăng Phong ra mắt với Phùng Viên, rồi vội vàng đặt chiếc hộp vào trong chiếc bao cột cẩn thận lại.

Mai Nhi bước vào trong, thi lễ trước Phùng Viên nói :

- Phu nhân nghe nói Cửu lão gia đến vô cùng vui mừng, nên đã chuẩn bị yến tiệc và lệnh cho nô tì đến đây thỉnh thị ý của Cửu lão gia, xem người muốn bày tiệc sau hậu sảnh, hay là tại Cúc Hương tạ này.

Phùng Viên không yên tâm về thanh bảo đao và quyển đao phổ, nên suy nghĩ hồi lâu mới nói :

- Bày ở đây là tốt nhất, vừa yên tĩnh lại vừa mát mẻ.

Hà Lăng Phong cũng xen vào :

- Như vậy cũng tốt. Đại ca trên đường cũng đã mỏi mệt. Vậy mời đại ca đi tắm trước một cái cho khỏe. Tiểu đệ sẽ cho người bày tiệc ở thượng phòng, và tiện kêu Uyển Quân đến đây luôn cùng một thể.

Phùng Viên cũng không câu nệ, xua tay nói :

- Đều là người một nhà, cần gì phải quá khách sáo đến như vậy.

Hà Lăng Phong cầm lấy chiếc hộp thối lui ra khỏi Thủy các, nhưng để Mai Nhi lại hầu hạ Phùng Viên.

Khi chàng trở lại sau phòng đúng lúc Uyển Quân đã trang điểm xong. Vừa nhìn thấy chàng, Uyển Quân liền hỏi :

- Nghe nói ca ca vừa bước vào cửa đã nổi giận, nguyên nhân tại sao vậy? Hai người có chuyện tại Cúc Hương Viên đến tận bây giờ, ngay cả bọn a hoàn cũng không được bước vào, thật ra là nói chuyện gì chứ?

Hà Lăng Phong cười cười, chỉ chiếc hộp nói :

- Chính là vì cái này. Lệnh huynh đưa nó đến đây, vừa bước vào cửa đã thấy bọn La Văn Bính đang ngồi đánh bạc, nên đã huấn thị cho chúng một chập.

Phùng Uyển Quân hỏi :

- Ca ca tính tình thường hơi nghiêm khắc như vậy. Thất lang, chàng không giận ca ca chứ?

Hà Lăng Phong nói :

- đương nhiên là không. Những câu nói của lệnh huynh tuy có nặng nề nhưng tất cả đều là muốn cho ta tốt mà thôi. Hơn nữa nàng chỉ có một người ca ca này, nếu như không nghe lời lệnh huynh thì còn biết nghe ai đây?

Phùng Uyển Quân thở ra một tiếng hỏi :

- May mà chàng hiểu được tính ý của ca ca. Nói thật, thiếp và ca ca tuy là bào huynh muội, nhưng niên kỷ lại cách biệt nhau quá xa, nên ngay cả thiếp cũng sợ gặp mặt ca ca.

Hà Lăng Phong nói :

- Bây giờ không muốn gặp cũng không thể được. Nàng hãy cất chiếc hộp này trước đi. Bữa tiệc tối nay sẽ được bày tại Cúc Hương Thủy tạ, chúng ta đợi một chút sẽ cùng đến đó.

Phùng Uyển Quân đón lấy chiếc hộp, sắc mặt đột nhiên trở nên nghiêm trọng, hạ thấp giọng nói :

- Trong chiếc hộp này là...

Hà Lăng Phong nói :

- Dương gia thần đao phổ và Yên Chi bảo đao.

Phùng Uyển Quân vừa ngạc nhiên vừa vui mừng nói :

- Chúng ta kết hôn đã hai năm rồi sao?

Hà Lăng Phong nói :

- Đúng vậy, lần này lệnh huynh đến đây là để mang hai thứ này tới.

Phùng Uyển Quân ôm chặt lấy chiếc hộp ngửa mặt thở dài một tiếng, lẩm bẩm nói :

- Thời gian trôi qua thật là mau. Hai năm giống như là một cái nháy mắt vậy. Nhớ lại hai năm trước, ngày mà chàng đến Thiên Tuế phủ, cơ hồ như mới ngày hôm qua.

Hà Lăng Phong mỉm cười nói :

- Kỳ thật cũng không quá lâu, chẳng qua chỉ hơn bảy trăm ngày mà thôi.

Phùng Uyển Quân nghiêm giọng nói :

- Thất lang, hèn gì ca ca nổi giận thì phải rồi. Trong hai năm qua chúng ta đã sao lãng rất nhiều. Chàng chỉ lo vui chơi hưởng thụ còn thiếp thì quên đi trách nhiệm của mình. Bắt đầu từ ngày hôm nay...

Hà Lăng Phong thi lễ mỉm cười nói :

- Bắt đầu từ hôm nay, ta nhất định sẽ tu sửa lại mình, khổ luyện đao pháp, phát huy thể lực của mình, như vậy được chưa? Phu nhân hiền đức của ta ơi, đừng quên rằng lệnh huynh đang ở Cúc Hương thủy tạ đợi ăn cơm tối. Chúng ta là chủ mà không lo đi tiếp đãi, chẳng lẽ để cho khách đói chết sao chứ?

Phùng Uyển Quân liếc chàng một cái nói :

- Người ta đang nói chuyện nghiêm túc với chàng mà chàng cứ nhe răng ra cười hoài.

Hà Lăng Phong nói :

- Khoản đãi lệnh huynh cũng là chuyện chính đáng vậy. Phu nhân à, mau khởi giá đi.

Phùng Uyển Quân đứng lên, lấy chìa khóa mở tủ đựng y phục ra.

Hà Lăng Phong nói :

- Đừng cất nó vào trong tủ. Đây là bảo đao tổ truyền của nhà họ Dương chúng ta, tuyệt đối không thể để cho thất lạc.

Phùng Uyển Quân nói :

- Đây là thượng phòng trong nội phủ, ai cả gan dám đến đây ăn trộm chứ?

Hà Lăng Phong nói :

- Tốt nhất là nên cẩn thận một chút. Theo như lệnh huynh nói, trên đường đến đây có nhiều người theo dõi hành tung của lệnh huynh, và có ý đồ muốn cướp đoạt bảo đao.

Phùng Uyển Quân kinh hãi nói :

- Thật sự có chuyện này?

Hà Lăng Phong nói :

- Đương nhiên là thật rồi.

Phùng Uyển Quân đột nhiên nhìn dáo dác bốn phía nói :

- Vậy thì phải cất ở đâu mới thật là an toàn.

Hà Lăng Phong nói :

- Chiếc tủ sắt đựng trang sức quý giá của nàng tương đối kiên cố, vậy tạm thời để nó vào trong đấy đi.

Phùng Uyển Quân gật gật đầu đồng ý, rồi mở chiếc tủ sắt trong góc phòng ra.

Độ dày của chiếc tủ sắt khoảng một tấc, nặng chừng một trăm cân. Toàn bộ chiếc tủ được đặt ẩn vào trong vách tường, chỉ lộ ra phía cửa mặt chánh diện mà thôi. Trong ngoài có tất cả ba lớp khóa.

Khuyết điểm của chiếc tủ này là không gian hơi hẹp. Chỉ đặt mấy chiếc hộp trang sức đã hết chỗ để đưa chiếc hộp đựng bảo đao vào.

Hà Lăng Phong đích thân ra tay, đầu tiên chàng mang mấy hộp trang sức dời qua chiếc tủ đựng y phục Sau đó chàng đặt chiếc hộp có đựng bảo đao vào bên trong, rồi khóa cẩn thận lại. Xong xuôi chàng đút chìa khóa vào trong tủ áo của mình.

Phùng Uyển Quân thấy vậy liền nói :

- Thất lang, chẳng lẽ ngay cả thiếp mà chàng cũng không tin hay sao?

Hà Lăng Phong nói :

- Nàng không nên nói thế. Tất cả trang sức của nàng bây giờ đều đã cất trong tủ đựng y phục, nên đã không cần dùng số chìa khóa này. Huống hồ ta phải dụng công khổ luyện đao pháp nên mọi lúc đều cần dùng đến nó như vậy tương đối sẽ tiện lợi.

Phùng Uyển Quân cười cười nói :

- Như vậy cũng được, bảo đao do chàng đích thân cất giấu, chìa khóa cũng ở trên người chàng. Nếu lỡ có thất lạc gì thì không có liên quan chi đến thiếp.

* * * * *

Thức ăn toàn là sơn hào hải vị, nhưng không khí ngược lại vô cùng nặng nề.

Có lẽ vì khoảng cách về tuổi tác giữa hai huynh muội Phùng Viên quá xa nên Phùng Uyển Quân có chút “sợ hãi” đối với vị huynh trưởng này. Ngoài những câu chào hỏi thông thường ra, dường như nàng ít khi mở miệng.

Phùng Viên có thể nói là một con người ít thích nói cười. Lão ta cứ lạnh lùng nhìn thanh Yên Chi bảo đao đặt trong ngăn tủ kia. Cho nên lão ta cũng không lên tiếng nói gì.

Còn Hà Lăng Phong sợ nói nhiều sẽ lộ ra tong tích, nên cũng chỉ ngồi im lặng.

Không khí bữa cơm thật buồn chán. Mọi người chỉ uống vài chung rượu, rồi miễn cưỡng gấp vài gấp thức ăn. Sau khi ăn cơm xong, bọn họ hoàn liền dâng trà lên. Đây vốn là cơ hội để nói chuyện chơi. Nhưng mọi người cũng lại ngồi im lặng. Ngồi thêm một lát, Hà Lăng Phong và Phùng Uyển Quân đứng lên xin phép cáo lui.

Phùng Viên cũng không giữ bọn họ lại, mà chỉ lạnh lùng nói :

- Ta còn ở lại Lạc Dương này thêm vài ngày nữa. Trong mấy ngày này, chúng ta sẽ cùng nhau luyện tập Đao Kiếm hợp bích. Tiểu muội cũng nên chuẩn bị một chút.

Phùng Uyển Quân nói :

- Đại ca cũng muốn muội tham gia Đao Kiếm hợp bích trận sao?

Phùng Viên nói :

- Đương nhiên rồi. Trong hai năm qua, muội đã không tận tâm hoàn thành trách nhiệm nhắc nhở hấn ta. Bây giờ thời gian đã không còn nhiều, muội cũng nên tham gia trận thức, để bù vào phần thiếu kém của hấn.

Phùng Uyển Quân im lặng gật đầu không nói gì.

Sau khi trở về phòng, nàng mới bực bội nói với Hà Lăng Phong :

- Thất lang, chàng thử nghĩ kỹ xem, hai năm qua thiếp vì khuyên răn chàng mà bị nhiều tiếng xấu. Vậy mà hôm nay huynh trưởng lại còn trách móc thiếp.

Hà Lăng Phong ôm lấy vai Uyển Quân nói :

- Uyển Quân, nàng đừng quá buồn rầu. Bởi vì lệnh huynh không hiểu được những cặp phu thê mới kết hôn, cho nên mới trách lầm nàng.

Phùng Uyển Quân nói :

- Trưởng huynh như thân phụ, cho dù có trách lầm thiếp cũng không oán trách. Thiếp chỉ hận mình mạng khổ, ngay cả chàng cũng không tin tưởng.

Hà Lăng Phong liền nói :

- Ta không tin nàng bao giờ?

Phùng Uyển Quân lắc đầu, nói :

- Tốt nhất là thiếp không nên nói đến chuyện này.

Hà Lăng Phong vội nói :

- Không được, nàng nhất định phải nói ra. Hai phu thê chúng ta bấy lâu nay hòa thuận ái ân, nếu có việc gì nàng cứ nói ra, nếu không sẽ ảnh hưởng đến tình cảm phu thê.

Phùng Uyển Quân cười cười nói :

- Thiếp chỉ suông miệng nói ra thôi, vậy mà xem chàng đã khấn trương đến như vậy rồi kìa.

Hà Lăng Phong nói :

- Uyển Quân, nàng không cần phải giấu ta làm gì. Ta dám chắc nàng không phải chỉ là suông miệng nói ra thôi đâu.

Phùng Uyển Quân nói :

- Thật không có gì mà, chàng đừng ở đó mà đoán mò.

Hà Lăng Phong nói :

- Nếu nàng không muốn ta đoán mò, vậy thì nàng hãy nói thật cho ta biết đi.

Phùng Uyển Quân bằng hữu nghiêm sắc mặt hỏi :

- Thất lang, hôm nay chàng sao vậy? Người ta chỉ nói suông có một câu, vậy mà chàng làm gì tra cứu kỹ đến như vậy chứ?

Hà Lăng Phong nói :

- Bởi vì xưa nay nàng chưa bao giờ nói những lời như vậy. Bây giờ nàng nói ra, nhất định trong lòng có điều không vui.

Phùng Uyển Quân nói :

- Thiếp chỉ có một chút cảm xúc rất nhỏ, không có gì gọi là việc không vui cả. Vậy chàng đừng hỏi nữa.

Hà Lăng Phong nói :

- Không, ta nhất định phải hỏi, nếu không ta sẽ ngủ không được.

Phùng Uyển Quân nói :

- Chàng thật sự nhất định muốn biết.

Hà Lăng Phong nói :

- Đúng vậy!

Phùng Uyển Quân hỏi gần lại lần nữa :

- Không biết không được?

Hà Lăng Phong đáp :

- Không biết không được.

Phùng Uyển Quân đột nhiên bật cười thành tiếng, dùng tay dấm nhẹ vào ngực chàng, nói :

- Ngốc ơi là ngốc, làm gì mà khấn trương đến như thế. Nói cho chàng biết, thiếp chỉ vì chuyện ban chiều mà cố ý nói vậy.

Hà Lăng Phong ngạc nhiên nói :

- Chuyện ban chiều? Chuyện ban chiều là chuyện gì?

Phùng Uyển Quân liếc mắt chàng một cái, nói :

- Ban chiều chàng cất bảo đao vào trong tủ sắt, ngay cả chìa khóa cũng tự mình giữ lấy. Như vậy không phải chàng không tin tưởng thiếp hay sao?

Hà Lăng Phong ồ lên một tiếng, nói :

- Nói lòng vòng này giờ thì ra nàng không được vui là vì chuyện đó.

Phùng Uyển Quân bĩu môi nói :

- Thế nào, như vậy không được hay sao? Chàng đâu có thấy được thái độ của chàng lúc ấy, nhìn thiếp giống như là một tên trộm, sợ rằng thiếp sẽ lấy mất bảo đao của chàng. Như thế làm sao khiến cho thiếp có thể vui được.

Nói xong, Phùng Uyển Quân xoay người đứng lên, đi đến bên mép giường rồi ngồi xuống.

Hà Lăng Phong vội bước đến bên cạnh, mỉm cười nói :

- Thôi đừng vì chuyện nhỏ mà giận dữ nữa. Ta muốn giữ chìa khóa ở bên người, hoàn toàn là vì để tiện lợi cho việc sử dụng mà thôi.

Phùng Uyển Quân nói :

- Thiếp là thê tử của chàng, chẳng lẽ thiếp giữ không tiện lắm hay sao? Đại ca muốn thiếp tham gia vào luyện tập Đao Kiếm hợp bích trận, không lẽ thiếp cũng không được xem quyền đao phổ của Dương gia hay sao?

Hà Lăng Phong cười nói :

- Được! Được! Dương nhiên là được. Bây giờ chiếc chìa khóa ở đây, ta hai tay dâng lên cho nàng, như vậy nàng hết giận rồi chứ?

Phùng Uyển Quân xoay người đi chỗ khác, nói :

- Bây giờ mới đưa cho thiếp, đâu còn gì là hiếm lạ nữa.

Hà Lăng Phong nhẹ nhàng rút khâu chìa khóa vào trong áo trong, trước ngực của nàng rồi thấp giọng cười nói :

- Nàng không cảm thấy lạ đối với nó, nhưng nó lại cảm thấy lạ đối với nàng. Vậy bây giờ biết làm sao đây?

Phùng Uyển Quân nhảy lên, nói lớn :

- Chàng muốn chết hả!

Đương nhiên Hà Lăng Phong không để cho Phùng Uyển Quân chạy mất, bởi vì khâu chìa khóa vẫn còn nằm trong ngực nàng. Hà Lăng Phong phải “lấy” nó ra cho Uyển Quân.

Bởi vì “lấy” khâu chìa khóa ra, nên hai người đều ngã xuống giường.

Từng trận cười khúc khích, từng cơn thở hổn hển.

Tiếp theo là ánh đèn trong phòng vụt tắt đi.

* * * * *

Những giây phút ngọt ngào nhất thường thường qua đi rất nhanh.

Một đêm đã qua đi, bình minh lại đến.

Khi Hà Lăng Phong tỉnh lại, Phùng Uyển Quân vẫn còn đang ngủ say.

Thân hình trắng ngọc của nàng được che bởi một chiếc chăn mỏng, càng làm tăng thêm vẻ hấp dẫn.

Xâu chìa khóa vẫn còn nằm bên cạnh chiếc gối.

Hà Lăng Phong đưa tay vuốt nhẹ tóc Phùng Uyển Quân, thuận tay cầm lấy khâu chìa khóa, rồi nhẹ nhàng ngồi dậy.

Đột nhiên Phùng Uyển Quân hơi tỉnh dậy, nàng trở người sang với giọng còn ngái ngủ nói :

- Thất lang... đừng... đừng đi.

Hà Lăng Phong không nổi, liền cúi đầu xuống hôn lên má nàng.

Phùng Uyển Quân không hề nhúc nhích, nàng lại ngủ thiếp đi.

Hà Lăng Phong sửa lại chiếc chăn cho nàng, rồi tự mặc y phục vào. Sau đó chàng đi đến bên chiếc tủ đựng đồ trang sức.

Hà Lăng Phong ngồi xổm xuống, kiểm tra lại những kí hiệu ở trên cửa tủ.

Vừa nhìn vào chàng không khỏi thất sắc. Đêm qua khi đóng cánh cửa lại chàng đã ngằm cho một sợi chỉ vào giữa khe cửa. Nhưng bây giờ sợi chỉ đã rơi xuống đất.

Điều này chứng tỏ rằng đêm qua sau khi chàng ngủ thiếp đi đã có người mở qua cánh cửa này.

Hà Lăng Phong liền đứng lên, vội vàng kiểm tra lại các cửa nhưng toàn bộ đều được đóng chặt rất cẩn thận.

Nếu như không có người từ bên ngoài vào, vậy thì ai đã trộm mở chiếc tủ kia?

Hà Lăng Phong liền quay trở lại bên chiếc tủ, rồi thử tự mở tất cả các cửa ra.

Chiếc hộp có đựng thanh bảo đao cũng đã không cánh mà bay.

Hà Lăng Phong bình tĩnh khóa lại tất cả các cửa, rồi đặt xương chìa khóa lại bên cạnh chiếc gối. Sau đó chàng mở cửa đi thẳng về phía Cúc Hương thủy tạ ở trong hoa viên phía sau.

Vừa đến cổng hoa viên, chàng đã gặp ngay Mai Nhi.

Mai Nhi đang từ trong hoa viên bước ra. Tóc nàng xỏa dài trên mặt vẫn còn vẻ ngái ngủ, dường như là mới vừa từ trên giường bước xuống vậy.

Vừa nhìn thấy Hà Lăng Phong, a hoàn này liền có chút sợ hãi, đứng cúi đầu thấp giọng nói :

- Đại gia đã thức dậy!

Hà Lăng Phong nói :

- Trời còn sớm như vậy, người đến hoa viên này để làm gì?

Mai Nhi liền đỏ ửng mặt lên, ấp úng nói :

- Nô tì... nô tì ở Cúc Hương thủy tạ đợi... đợi Cửu lão gia.

Hà Lăng Phong nói :

- Không lẽ đêm qua người...

Mai Nhi thấp giọng nói :

- Là Cửu lão gia uống say, nên nô tì phải ở lại.

Hà Lăng Phong trong lòng ngẫm nghĩ :

- Hoang đường.

Nhưng bên ngoài thì chỉ xoa tay nói :

- Còn không mau lo trở về phòng, nếu như bị người khác nhìn thấy thì còn mặt mũi gì chứ.

Mai Nhi sợ hãi “ạ” một tiếng. Đang định bước đi, Hà Lăng Phong liền nói :

- Khoan đã. Cửu lão gia đã tỉnh dậy chưa?

- Vẫn còn chưa tỉnh.

- Đêm qua trong Cúc Hương thủy tạ có xảy ra chuyện gì hay không?

- Không có xảy ra gì cả!

- Tốt!

Hà Lăng Phong trầm ngâm một hồi rồi nói :

- Người hãy trở về phòng nghỉ ngơi. Phu nhân vẫn còn chưa dậy, việc này tạm thời đừng nói cho phu nhân hay.

Mai Nhi dạ khê một tiếng rồi cất bước.

Hà Lăng Phong ngửa mặt lên hứ một hơi dài, nghĩ thầm :

- “Phùng Viên mở miệng là nói đạo lý, thật ra cũng là một nhân vật phong lưu. Nếu bây giờ mà ta bước vào, thì chỉ sợ lão ta không biết giấu mặt đi đâu”.

Nghĩ vậy chàng liền đổi phương hướng, đi về phía hoa viên.

Vừa đi chàng vừa nghĩ đến sự việc đêm qua. Đối với việc chiếc hộp bị đánh cắp, chàng rất lấy làm khả nghi. May mà chàng đã có chuẩn bị trước nếu không thì hậu quả đã vô cùng nghiêm trọng.

Đang đi đột nhiên chàng nghe thấy phía sau đám hoa có tiếng gió kêu vù vù truyền ra. Tiếng gió kia vừa giống tiếng đao vừa giống tiếng nội khí.

Hà Lăng Phong liền nấp vào bụi cây nhìn thử. Chàng nhìn thấy một người đang dùng bàn tay thể đao, một mình luyện tập đao pháp.

Đao pháp mà người kia đang luyện uy phong mãnh liệt. Những cây cối trong vòng mười trượng đều rơi rụng cành lá, nghe ào ào.

Hà Lăng Phong đang ngạc nhiên nghĩ không ra, tại sao trong Thiên Ba phủ lại có một cao nhân như vậy.

Người kia đột nhiên thâu chiêu lại quát :

- Kẻ nào đang nhìn trộm ở bên ngoài?

Người kia vừa dừng tay lại, cây cối xung quanh cũng bỗng nhiên đứng yên, càng khiến cho Hà Lăng Phong thêm kinh ngạc.

Hóa ra người đó chính là Phùng Viên.

Hà Lăng Phong bước vào bên trong vẻ ngạc nhiên nói :

- Đại ca, người đến đây từ bao giờ?

Phùng Viên cũng ngạc nhiên hỏi lại :

- Trời còn chưa sáng ta đã đến đây luyện đao pháp, bộ có chuyện xảy ra hay sao?

Hà Lăng Phong không trả lời câu hỏi của lão, mà lại nói :

- Vậy thì đêm hôm qua đại ca không có kêu a hoàn Mai Nhi hầu hạ hay sao?

Hai mắt Phùng Viên mở to, vẻ giận dữ nói :

- Người coi ta là hạng người gì chứ? Hơn mười năm qua ta chưa hề gần gũi với nữ nhân, chẳng lẽ ta lại ngủ với một a hoàn đáng tuổi hài nhi của ta hay sao? Người tưởng rằng ta cũng hoang đường giống như người sao chứ?

Hà Lăng Phong chỉ kịp nói “thôi rồi”, rồi quay người bước nhanh.

Phùng Viên liền lướt người đến chắn ngang trước mặt chàng, hạ thấp giọng nói :

- Đứng lại! Người chưa chịu nói minh bạch thì đừng hòng bỏ đi.

Hà Lăng Phong thở dài một tiếng nói :

- Lão đại ca à! Chúng ta phải mau trở về Cúc Hương thủy tạ ngay, bảo đao và đao phổ rất có thể đã bị đánh cắp mất rồi.

Phùng Viên thất kinh nói :

- Làm sao có chuyện này được? Trước khi đến đây ta còn đích thân kiểm tra lại cơ mà.

Hà Lăng Phong liền giục :

- Như vậy tình hình càng tệ hơn, chúng ta phải trở về ngay thôi.

Sau đó hai người cấp tốc quay trở về Cúc Hương thủy tạ.

* * * * *

Quả nhiên không ngoài dự liệu của Hà Lăng Phong, trong ngăn kéo ở bên dưới chiếc tủ đã hoàn toàn trống rỗng. Còn bảo đao và đao phổ không thấy bóng dáng đâu cả.

Hà Lăng Phong giậm chân nói :

- Không ngờ a hoàn Mai Nhi lại là nội gián. Càng không thể ngờ hơn là tiểu đệ đã dụng đầu Mai Nhi, vậy mà lại để cho ả chạy thoát...

Nói xong, chàng liền hạ lệnh cho bọn võ sĩ đuổi theo bắt a hoàn Mai Nhi lại.

Phùng Viên tuy cũng rất kinh ngạc, nhưng lão ta vẫn còn trấn tĩnh được, xua tay nói :

- Không cần phải đuổi theo đâu, cho dù có đuổi theo kịp cũng vô dụng mà thôi. Bởi vì mục đích của đối phương là bảo đao và đao phổ. Cho nên khi lấy được hai thứ này, nhất định bọn chúng sẽ truyền ra khỏi đây ngay.

Hà Lăng Phong nói :

- Chẳng lẽ bảo đao và đao phổ bị đánh cắp như vậy rồi thôi hay sao?

Phùng Viên nghiêm mặt nói :

- Đương nhiên là không, nhưng nếu bây giờ làm ồn lên tình hình sẽ náo loạn hơn, khi đó càng khó tìm hơn. Tốt hơn là người hãy ngồi xuống, chúng ta cùng nhau kiểm nghiệm lại tình hình đã xảy ra, để hiểu rõ cách bố trí của đối phương. Sau đó nghĩ cách đoạt lại hai báu vật đã mất. Người phải biết nếu như chúng ta bình tĩnh như không có chuyện gì thì đối phương sẽ càng hoài nghi và cũng càng lộ ra tông tích hơn.

Hà Lăng Phong không còn cách nào khác, đành thở dài một tiếng rồi kéo ghế ngồi xuống.

Phùng Viên cũng ngồi xuống nói :

- Bây giờ người hãy đem sự việc gặp Mai Nhi thuật lại cho ta nghe thử.

Hà Lăng Phong gật đầu đồng ý. Chàng không chỉ kể lại sự việc sáng nay, mà còn thuật lại sự việc đôi nam nữ ở trong hoa viên xảy ra mấy ngày trước đó.

Cuối cùng chàng kể lại sự việc đêm qua sau khi trở về phòng và việc kiểm tra chiếc tủ sắt đều tường tận kể lại một lượt...

Phùng Viên chú ý lắng nghe, mà không hỏi gì. Đến khi Hà Lăng Phong nói xong, lão mới chậm rãi nói :

- Theo như người nói, đối phương không những đã nắm rõ hành động của chúng ta, hơn nữa bọn chúng đã có bố trí gian tế vào bên trong ta để bên ngoài ứng tiếp nhau. Ngoài ta và người ra, không có ai có thể tin tưởng được.

Hà Lăng Phong nói :

- Tiểu đệ cũng có nghĩ như vậy. Đặc biệt đêm qua sau khi trở về phòng, xâu chìa khóa tủ sắt trước sau vẫn không rời khỏi đầu giường. Nhưng mà sáng sớm hôm sau, tiểu đệ phát hiện chiếc tủ sắt đã có người mở qua. Căn cứ theo sự việc, ngay cả Uyển Quân cũng không khỏi bị hoài nghi.

Phùng Viên nói :

- Uyển Quân là thê tử của người, lại là muội muội của ta, tại sao lại giúp người ngoài được chứ? Ta dám chắc tám chục phần trăm người mở chiếc tủ sắt kia chính là Mai Nhi. Mai Nhi chính là a hoàn thân cận với các người nhất, nên ả ta có thể dễ dàng vào trong phòng ngủ được. Trước tiên, ả ta mở chiếc tủ sắt ra,

phát hiện trong chiếc hộp kia đều là bảo đao giả và đao phổ giả. Sau đó ả mò đến Cúc Hương thủy tạ thăm dò. Đáng lý ra trước khi đi khỏi ta không nên kiểm tra lại, vì như thế sẽ bị ả ta phát hiện ra.

Hà Lăng Phong nói :

- Nhưng nếu như ả ta đột nhập vào phòng ngủ của tiểu đệ lúc giữa đêm, tiểu đệ nhất định sẽ phát giác ra ngay.

Phùng Viên lắc đầu nói :

- Nếu như ả ta đã đánh thuốc mê vào trong nước trà, thậm chí vào trong rượu của bữa cơm tối qua, thì người còn có thể phát giác ra sao?

Hà Lăng Phong sững sốt không còn lời gì để nói.

Phùng Viên nói tiếp :

- Cho nên vừa rồi ta mới nói trong Thiên Ba phủ này đã không còn có một ai có thể tin tưởng được. Bây giờ ta có thể dám quả quyết nói, những nội gián mà đối phương an bày chắc chắn là một trong số những bằng hữu tửu nhục của người. Vậy người đã chịu thừa nhận chưa?

Hà Lăng Phong im lặng cúi đầu không thể không thừa nhận.

Phùng Viên nói tiếp :

- Đao phổ mất đi, tạm thời không có uy hiếp lớn lắm đối với chúng ta. Bởi vì Phá Vân bát đại thức chỉ là chiêu pháp thần đao của nhà họ Dương của các người chứ không bao gồm Kinh Hồng kiếm pháp ở trong đó. Nếu chỉ dựa vào Dương gia thần đao hay Kinh Hồng kiếm pháp thì tuyệt đối không phải là đối thủ của Hương Vân phủ. Nhưng bây giờ chúng ta vẫn còn Đao Kiếm hợp bích trận thức.

Hà Lăng Phong giật mình, trong bụng thầm nghĩ :

- “Theo lời lão nói, dường như đối thủ của Thiên Ba phủ chính là Hương Vân phủ ở Lãnh Nam Phù Dung thành...”

Ý nghĩ này vừa lướt qua trong đầu chàng, Phùng Viên đã lên tiếng nói tiếp :

- Điều quan trọng trước mắt chính là thanh Yển chỉ bảo đao phải tận lực thu hồi về ngay. Bản thân thanh đao ấy có linh khí cho nên nếu để lọt vào tay họ Phí kia chẳng khác gì hổ có thêm cánh. Lúc ấy chúng ta khó có thể là đối thủ của hắn.

Hà Lăng Phong nói :

- Chỉ sợ bọn chúng lấy được bảo đao, đã cao bay xa chạy mất rồi, làm thế nào có thể đuổi theo kịp?

Phùng Viên trầm ngâm hồi lâu nói :

- Về việc này chúng ta phải phân ra hai hướng mà tiến hành. Phần người lo điều tra nội gián ở bên trong, còn ta sẽ điều tra bọn tiếp ứng ở bên ngoài. Đợi lát nữa ta sẽ rời khỏi Thiên Ba phủ. Nếu như Uyển Quân có hỏi, người cứ nói ta có việc gấp cần phải đến thành đô.

Hà Lăng Phong nói :

- Đại ca chuẩn bị điều tra từ hướng nào?

Phùng Viên nói :

- Ta nghĩ đối phương đã tốn rất nhiều tâm huyết để đoạt bảo đao và đao phổ, vì vậy gần đây nhất định có nơi chỉ huy, liên lạc với bọn chúng. Khi đã lấy bảo vật vào tay, bọn chúng sẽ lập tức truyền ngay đến cho tên chỉ huy kia, sau đó mới lên đường đi tiếp. Cho nên trước mắt, hai món báu vật kia vẫn chưa rời khỏi Lạc Dương.

Hà Lăng Phong gật đầu tán đồng.

Phùng Viên lại nói :

- Sau khi ta rời khỏi đây, người tuyệt đối phải giữ im lặng, như chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Hơn nữa, người còn phải làm bộ rất thanh thản, kêu bọn võ sĩ đi mới dám bằng hữu tửu nhục của người đến đây, cùng nhau uống rượu đánh bạc. Nói tóm lại, người phải mời cho được tất cả bọn chúng đến đây và nhớ đừng để cho bọn chúng rời khỏi Thiên Ba phủ.

Hà Lăng Phong liền nói :

- Tiểu đệ hiểu được ý của đại ca. Đại ca muốn tiểu đệ giữ bọn chúng ở tại đây để dễ dàng ngầm điều tra ai là người chỉ huy phải không?

Phùng Viên lắc đầu nói :

- Điều tra ai là tên chỉ huy đây là công việc của người. Sở dĩ ta rời khỏi Thiên Ba phủ là chỉ muốn cho hần ta lo sợ, không dám tự ý vận chuyển bảo đao đến nơi khác.

- Đại ca muốn tiểu đệ điều tra như thế nào?

- Việc rất đơn giản, chỉ cần người để ý đến hai điều là đủ.

- Là hai điều gì?

- Thứ nhất, xem ai đến nhanh hơn hết, và ai là người quan tâm đến hành tung của ta nhất. Thứ hai, trong khi đánh bạc, người để ý xem ai là người tinh thần không ổn định và thua tiền nhiều nhất.

Hà Lăng Phong rất ngạc nhiên, một lát sau mới chợt hiểu, cười nói :

- Đại ca không phải là người đánh bạc, nhưng lại rất am hiểu tâm lý của những người đánh bạc.

Phùng Viên mỉm cười nói :

- Những người không ăn thịt lợn, chưa hẳn là không biết mùi vị của nó.

Hà Lăng Phong nói :

- Nếu như sau bức màn kia là kẻ chủ mưu khác, thì chúng ta khổ cực ở đây điều tra, trong khi đó hần có đủ thời gian để cao ba xa chạy...

Phùng Viên xua tay nói :

- Bất luận hần ta là ai, trước khi chưa tìm hiểu rõ việc ra đi của ta, tuyệt đối hần không dám manh động. Ta mang bảo đao và đao phổ từ Thiên Tuế phủ đến đây, bây giờ hai món báu vật đã ở trong tay hần ta, hần ta làm sao dám khinh suất hành động chứ?

Nói xong, lão ta đứng dậy.

Hà Lăng Phong lại hỏi :

- Tiểu đệ làm thế nào để liên lạc với đại ca đây?

Phùng Viên trầm ngâm giây lát rồi nói :

- Mỗi ngày sáng tối hai lần, người tìm cách vào trong hoa viên. Khi ấy ta tự có cách liên lạc với người.

Hà Lăng Phong còn định hỏi thêm về manh mối, mối thù của Thiên Ba phủ.

Nhưng Phùng Viên đã vọt người ra khỏi Thủy Hương thủy tạ tự lúc nào...

* * * * *

Sau khi từ Cúc Hương thủy tạ trở về thượng phòng, vừa bước chân vào cửa Hà Lăng Phong đã vô cùng ngạc nhiên.

Uyển Quân đã thức dậy và đang ngồi chải tóc trước gương.

Người chải tóc cho nàng lại chính là Mai Nhi.

A đầu này thật là to gan, đã đánh cắp bảo đao và đao phổ vậy mà còn chưa chịu đào tẩu.

Không những vậy mà khi nhìn Hà Lăng Phong, Mai Nhi còn tự nhiên thi lễ mỉm cười nói :

- Đại gia, chào ngài!

Trong lòng Hà Lăng Phong cảm thấy nổi giận lên “hừ” một tiếng. Chàng định dạy cho a đầu một bài học, nhưng chàng sức nhớ đến lời dặn của Phùng Viên, nên đành phải nuốt giận xuống quay người đi.

Phùng Uyển Quân ngạc nhiên quay đầu lại hỏi :

- Chàng sao vậy? Mới sáng sớm mà đã nổi giận với ai vậy?

Hà Lăng Phong bước đến bên mép giường ngồi xuống.

Phùng Uyển Quân ngạc nhiên hỏi tiếp :

- Thật ra là chuyện gì? Tại sao chàng không lên tiếng?

Hà Lăng Phong nhìn Mai Nhi một cái rồi thở dài nói :

- Lệnh huynh đã đi rồi.

Phùng Uyển Quân như bị kim đâm vào người, đột nhiên đứng phắt dậy nói lớn :

- Cái gì? Đại ca đã đi rồi sao? Đại ca đã đi từ bao giờ?

Hà Lăng Phong đáp :

- Được chừng nửa canh giờ rồi.

Phùng Uyển Quân nói :

- Vì sao đại ca lại đột nhiên lên đường vậy?

Hà Lăng Phong lại nhìn Mai Nhi, thở dài một tiếng, nói :

- Không biết.

Phùng Uyển Quân nói :

- Chàng không có hỏi thử sao?

Hà Lăng Phong nói :

- Ta đã có hỏi qua, nhưng đại ca chỉ nói là có việc gấp phải đến thành đô, chứ không có nói là việc gấp gì.

Phùng Uyển Quân nói :

- Như vậy sao được, đại ca từ vạn dặm xa xôi đến đây mục đích là vì Đạo Kiếm hợp bích trận thức. Vậy thì còn có việc gì gấp hơn việc này nữa chứ? Hơn nữa hai huynh muội mới gặp mặt nhau có một lần, nếu muốn đi cũng phải từ biệt với thiếp một lời chứ...

Hà Lăng Phong không nói gì, mà chỉ quét mắt về phía Mai Nhi. Chỉ thấy thần sắc của Mai Nhi vô cùng trấn tĩnh, không có chút gì là khác thường.

Phùng Uyển Quân cũng đã phát hiện ra nãy giờ chàng cứ nhìn Mai Nhi, nên “ồ” lên một tiếng, nói :

- Mai Nhi, hôm qua người hầu hạ Cửu lão gia phải chăng người đã có gì đặc tội với người, cho nên người mới tức giận bỏ đi sớm như vậy?

Mai Nhi liền nói :

- Dạ bẩm phu nhân không có ạ. Hôm qua Cửu lão gia còn kêu nô tỳ mang y phục từ trong bọc hành lý ra giặt sạch. Cửu lão gia còn nói lần này người có lẽ ở lại đây vài hôm.

Khi nói những lời này, sắc mặt Mai Nhi không hề đỏ, giọng nói không hề run.

Dáng vẻ không giống là đang nói dối chút nào.

Hà Lăng Phong cố ý thở phào ra một tiếng, đứng dậy nói :

- Nghĩ đến chuyện đó làm gì chứ? Hôm qua mọi người đang cao hứng, thì bị đại ca đuổi đi hết. Mai Nhi, người hãy gọi bọn chúng đi mời mấy vị lão bằng hữu của ta lên đây. Ta muốn bọn họ đến đây thật nhanh để tiếp tục ván bạc chưa đánh xong của ngày hôm qua. Nên nhớ là tất cả đến, một người cũng không được thiếu.

Phùng Uyển Quân nói :

- Có thể đại ca bị chuyện hôm qua của chàng làm cho tức giận, mà bỏ đi. Chàng không thể yên tĩnh được một ngày hay sao?

Hà Lăng Phong nói :

- Mấy ngày nay nhàm chán muốn chết đi được, chỉ có việc này mới bớt đi sự chán nản đó. Vậy nàng để cho ta vui vẻ vài ngày có được không?

Phùng Uyển Quân lắc đầu, thở dài :

- Thôi được! Thôi được! Tùy ý chàng. Nhưng chàng phải nhớ chơi thì chơi, đừng có quên việc luyện công đây.

Hà Lăng Phong nói :

- Ta biết, ta chỉ chơi một lát để tinh thần thoải mái, rồi sau đó sẽ đi luyện công. Mai Nhi, người còn mau không đi truyền lệnh.

Mai Nhi dạ một tiếng, rồi bước xuống lầu.

Hà Lăng Phong còn nói thêm một hồi nữa, rồi đứng lên bước xuống lầu.

Một lát sau, Mai Nhi đã truyền lệnh xong, quay trở về phục mệnh.

Hà Lăng Phong nhìn thấy xung quanh không có ai, liền trầm mặt xuống nói :

- Mai Nhi, bây giờ không có phu nhân ở đây nên ta muốn hỏi người. Thật ra người đã làm gì khiến cho Cửu lão gia đã giận dữ bỏ ra đi?

Mai Nhi mở to hai mắt lên, lắc đầu nói :

- Nô tỳ... nô tỳ không có, nô tỳ thật sự không có.

Hà Lăng Phong nói :

- Thế tại sao sáng sớm hôm nay khi người từ Cúc Hương thủy tạ trở về, Cửu lão gia đột nhiên quyết định lên đường chứ?

Về mặt Mai Nhi càng trở nên ngờ ngác :

- Đại gia, ngài vừa nói gì? Sáng sớm hôm nay ai từ Cúc Hương thủy tạ trở về?... Nô tỳ nghe không hiểu.

Hà Lăng Phong cười nhạt :

- Chính ta gặp người hồi sáng nay. Thế nào? Người không chịu thừa nhận hay sao?

Mai Nhi từ ngạc nhiên trở nên hoảng sợ, giọng lắp bắp nói :

- Đại gia đích thân gặp nô tỳ? Quả thật nô tỳ chẳng hiểu đại gia đang muốn nói gì cả.

Hà Lăng Phong nói :

- Được, nếu như người không chịu thừa nhận vậy ta sẽ nói thẳng cho phu nhân biết, xem người còn chối cãi nữa hay không?

Hai mắt của Mai Nhi đã bắt đầu ngấn lệ, đột nhiên ả quỷ xuống ghen ngào nói :

- Nô tỳ đã làm sai việc gì, xin đại gia cứ việc nói ra. Quả thật nô tỳ không biết gì cả.

Hà Lăng Phong liền hỏi :

- Ta hỏi người, đêm qua người ngủ ở đâu?

Mai Nhi không hề do dự nói :

- Đương nhiên là ở trong phòng.

Hà Lăng Phong cười nhạt :

- Ta biết là ở trong phòng. Nhưng ta muốn hỏi là ở trong phòng người hay là trong thư phòng ở Cúc Hương thủy tạ?

Sắc mặt Mai Nhi đột nhiên đỏ bừng lên, thất kinh nói :

- Những lời này đại gia nghe từ đâu? Nô tỳ... nô...

Hà Lăng Phong liền cắt ngang lời :

- Từ đâu à? Chính là từ miệng người nói ra đấy. Sáng sớm hôm nay ta gặp người ở bên ngoài hoa viên, người đã tự mình nói với ta?

Mai Nhi nói :

- Sáng sớm hôm nay đại gia gặp nô tỳ ở bên ngoài hoa viên? Việc này là thật?

Hà Lăng Phong hứ một tiếng nói :

- Thật hay không trong lòng người đã biết rõ. Lúc ấy đầu tóc người còn rối bời, y phục thì xốc xếch. Ta hỏi người từ đâu đến. Người nói với ta rằng Cửu lão gia ra lệnh cho người hầu hạ người ở lại Cúc Hương thủy tạ. Người có nói như vậy hay không?

Mai Nhi không nói không rằng, chỉ lấy tay che mặt khóc lớn.

Hà Lăng Phong nói :

- Bây giờ khóc có ích gì không? Cửu lão gia hơi uống nhiều một chút, nhất thời hồ đồ, điều này rất có thể xảy ra. Người là hàng tôi tớ, không dám kháng cự việc đó cũng có thể tha thứ được. Ta có lòng muốn che chở cho người, không ngờ người lại dám giả dối đến như vậy, quả thật là không nên.

Mặt mày Mai Nhi giàn giụa nước mắt, ả lắc đầu nói :

- Nô tỳ không có, có lẽ ngài đã nhìn lầm người rồi. Nô tỳ quả thật không có.

Hà Lăng Phong nói :

- Đến bây giờ mà người vẫn còn chưa chịu thừa nhận.

Mai Nhi khóc lớn lên :

- Nô tỳ là a hoàn của phu nhân, cho dù có hồ đồ cũng không dám làm ra những chuyện như vậy. Nếu như đại gia không tin, thì ngài có thể đi hỏi Tiểu Lan. Đêm qua nô tỳ cùng Tiểu Lan ở chung với nhau. Xin đại gia minh xét.

Nghe tiếng khóc, Phùng Uyển Quân từ trên lầu bước xuống quát :

- Có chuyện gì mà lại khóc lóc như vậy?

Mai Nhi liền ôm lấy hai chân của Phùng Uyển Quân nghẹn ngào nói :

- Phu nhân, xin phu nhân xét cho nô tỳ chuyện này.

Sau đó Mai Nhi đem sự việc thuật lại cho Uyển Quân nghe.

Nghe xong, Uyển Quân trầm mặt lại nói :

- Thất lang, chàng làm như vậy là có ý gì? Đối với nữ nhân, danh tiết là quan trọng nhất, tại sao chàng lại nói ra một sự việc kỳ quái như vậy chứ?

Hà Lăng Phong vội nói :

- Mỗi lời ta nói ra toàn là thật cả, những lời này do chính miệng Mai Nhi nói với ta. Phùng đại ca chính vì chuyện này nên mới bỏ đi. Ta chỉ muốn hỏi xem tình hình cụ thể như thế nào, chứ không hề trách móc ả, không ngờ ả lại không chịu thừa nhận.

Phùng Uyển Quân nói :

- Nhưng mà đại ca xưa nay chuyên tâm luyện tập võ công, người chưa từng hao sắc bao giờ. Vậy tại sao lại xảy ra chuyện hoang đường như vậy được?

Hà Lăng Phong nói :

- Nhưng mà những lời này do ả nói ra. Ta không có oán thù gì với ả, tại sao ta lại hại ả chứ?

Phùng Uyển Quân trầm tư giây lát nói :

- Việc này cũng không mấy khó, bây giờ kêu Tiểu Lan đến đối chứng thì sẽ rõ.

Chỉ một lát sau, Tiểu Lan đã đến.

Sau khi hiểu được sơ lược sự việc, Tiểu Lan quả quyết nói :

- Đêm qua, Mai Nhi tỷ tỷ quả thật ở chung với nô tỳ và sáng sớm hôm nay chính nô tỳ gọi Mai Nhi tỷ tỷ thức dậy đi chải tóc cho phu nhân.

Phùng Uyển Quân đảo mắt nhìn chàng một cái, rồi lạnh lùng nói :

- Chàng đã nghe rõ chưa? Còn lời gì để nói hay không?

Hà Lăng Phong không biết mở miệng như thế nào, chỉ biết ngây người nhìn Mai Nhi mà thôi.

Chàng tuyệt đối không tin rằng là mình đã nhìn lầm người, nhưng chàng lại không thể phủ nhận được sự thật trước mắt.

Trừ phi trong Thiên Ba phủ có hai a hoàn Mai Nhi. Nếu không thì đã có người giả mạo hóa trang thành Mai Nhi để hành sự.

Nhưng bọn a hoàn và nô bộc ở hậu phủ không dưới chục tên. Như vậy có thể tùy ý giả mạo một tên nào đó để dễ dàng hành sự, nhưng tại sao lại phải giả dạng Mai Nhi.

Cho dù có giả dạng Mai Nhi để dễ dàng hành sự đi nữa, nhưng tại sao lại lấy cái có là “hầu hạ” Phùng Viên? Điều này quả thật khiến cho Hà Lăng Phong nghĩ không ra. Nhưng có một việc chàng hiểu rất rõ, đó là giữa Mai Nhi và Tiểu Lan ít nhất có một người nói dối, thậm chí cả hai cùng một bọn với nhau, đều nói dối cả.

Đúng ngay lúc ấy, có tin báo từ phía tiền sảnh :

- Có khách đến.

Hà Lăng Phong liền mượn cơ hội này để thoát thân, và tạm thời gát chuyện Mai Nhi sang một bên.

Trường Nhi Tiểu Điền mãi mãi vẫn là người thông minh, hiểu được ý nghĩ của người khác.

Cho nên hẳn ta là người đến sớm nhất. Vừa được tin, hẳn đã lập tức đến Thiên Ba phủ ngay.

Vừa gặp được Hà Lăng Phong, Điền Bá Đạt đã cười thân mật nói :

- Đây quả là tin tốt nhất trên đời. Nói thật với Dương huynh, đêm qua tiểu đệ thật lo lắng cho người. Tính khí của lệnh Cửu huynh không ai là không biết. Hôm qua sau khi bọn tiểu đệ ra về, nhất định là Dương huynh sẽ bị mắng cho một trận. Thế nào? Hai người không có xảy ra chuyện gì không vui chứ?

Hà Lăng Phong cười cười nói :

- Cũng không có gì, chỉ bị giáo huấn cho một trận, không lẽ lão giết ta hay sao?

Điền Bá Đạt nói :

- Thế thì tốt rồi, lệnh Cửu huynh là huynh trưởng của đại tẩu. Niên kỷ của lệnh Cửu huynh lớn hơn chúng ta nhiều, nghe vài lời giáo huấn của người cũng không mất mát gì.

Hà Lăng Phong nói :

- May mà lão ta có việc gấp nên sáng sớm hôm nay đã lên đường. Chúng ta nhân cơ hội này, tiếp tục vui vẻ thêm vài hôm.

Điền Bá Đạt nói :

- Đây là do ông trời còn thương tiểu đệ, nên ngày hôm qua thua không đáng kể. Hôm nay tiểu đệ nhất định thu hồi vốn lại.

Đột nhiên Điền Bá Đạt đổi giọng hỏi :

- Lần này lệnh Cửu huynh từ Thiên Tuế phủ xa xôi đến đây, chắc có việc quan trọng gì chứ?

Hà Lăng Phong nói :

- Không có việc gì quan trọng cả. Mấy năm nay lão ta không gặp lại bào muội của mình, nên lần này đến để thăm nàng mà thôi.

Điền Bá Đạt nói :

- Nếu vậy phải ở lại thêm vài ngày, tại sao lại đi gấp đến như vậy?

Hà Lăng Phong nhún vai nói :

- Ai mà biết? Dẫu sao lão ta nói đến là đến, nói đi là đi, tất cả còn phải xem lại có vui vẻ không đã.

Điền Bá Đạt nói :

- Tiểu đệ có câu này muốn nói ra, nhưng nếu có gì không phải xin Dương huynh đừng để ý đến.

Hà Lăng Phong nói :

- Cứ việc nói.

Điền Bá Đạt thấp giọng nói :

- Tiểu đệ thấy rằng, nếu như chúng ta muốn chơi được vui vẻ, tốt nhất là nên đổi nơi khác.

Hà Lăng Phong hỏi :

- Tại sao?

Điền Bá Đạt nói :

- Nói thật, tiểu đệ hoài nghi lệnh Cửu huynh không có đến thành đô. Nếu như người có ý thử chúng ta quay trở lại thì thật là rắc rối. Bọn tiểu đệ thì không có gì nói. Nhưng báo hại Dương huynh lại bị giáo huấn cho một trận nữa.

Hà Lăng Phong cười nói :

- Không bao giờ có chuyện đó. Lão ta đã đi thật sự, tuyệt đối không quay trở lại, người cứ việc yên tâm.

Điền Bá Đạt nói :

- Làm sao Dương huynh dám chắc là không chứ?

Hà Lăng Phong cố trầm ngâm thật lâu rồi mới thấp giọng nói :

- Việc này vốn là chuyện riêng của nhà họ Dương chúng ta, bây giờ ta nói cho người nghe, nhưng người chớ đừng nói lại với ai hết.

Điền Bá Đạt liền nói :

- Dương huynh, tình cảm giữa chúng ta như thế nào, chẳng lẽ Dương huynh còn không tin tưởng Điền mã này hay sao?

Hà Lăng Phong gật đầu nói :

- Dương nhiên là ta tin tưởng người. Nhưng việc này không phải là việc tốt, nên không muốn để cho người ngoài biết. Ta chỉ có thể tiết lộ một chút cho người nghe mà thôi. Lệnh Cửu huynh của ta vì một chuyện hoang đường nên đã xấu hổ bỏ đi.

Điền Bá Đạt “ồ” lên một tiếng :

- Hóa ra chuyện như vậy!

Hà Lăng Phong mỉm cười nói :

- Nói thật cho người biết, lão ta đã để ý đến một tên a hoàn, nhưng bị ta vô tình bắt gặp được nên xấu hổ quá bỏ đi ngay.

Điền Bá Đạt ngạc nhiên nói :

- Đây quả thật không thể nào ngờ được. Nhìn lệnh Cửu huynh đường đường khí phách như vậy, lại là một người phong lưu.

Hà Lăng Phong nói :

- Cho nên ta mới nói người cứ việc yên tâm. Bây giờ có dùng kiểu tám người đến rước lão, lão cũng không dám đến.

Cả hai nói nhỏ to đến đây, rồi đột nhiên cười lớn.

Ngoài cửa đang có người tiến vào, tiếp theo liền nghe thấy tiếng nói :

- Ai bảo rằng ta ngại? Không phải ta đã đến rồi sao?

Người bước vào chính là Quan Lạc kiếm khách La Văn Bính, trên tay có xách con phi ưng và thỏ rừng. Vừa bước vào La Văn Bính đã cười lớn nói :

- Phùng lão đại đã đi rồi sao? Đây quả là trời thuận theo ý người. Tiểu đệ đang đi săn nghe được tin này, chưa kịp thay y phục liền cấp tốc đến đây ngay. Còn mấy con thú này dâng lên làm quà cho Dương huynh, để mọi người cùng uống với nhau vài chung. Sau đó bày bàn ra đánh bạc.

Điền Bá Đạt liền nói :

- La huynh đừng quá vội vui mừng. Hôm nay đã khác hôm qua. Hôm qua La huynh đã thắng, chỉ sợ hôm nay sẽ phải nhả ra toàn bộ đấy.

La Văn Bính nói :

- Được, thắng bại có gì đâu, chủ yếu là vui chơi mà thôi. Nếu có thua chút ít cũng chẳng sao cả.

Bọn họ đang nói cười, đám bằng hữu đã lục đục kéo đến. Bọn họ giống như là những con quỷ đói và những con ma bài vừa từ trong Địa ngục thoát ra.

Vừa bước vào đã thúc giục đòi ăn uống và đánh bạc ngay.

Hà Lăng Phong thầm đếm, quả nhiên đám người hôm qua không thiếu một ai. Ngược lại hôm nay còn tăng thêm vài người mà hôm qua không có đến.

Lúc này Hà Lăng Phong mới cao giọng tuyên bố :

- Hôm nay tiểu đệ mời chư vị đến đây là có hai nguyên nhân muốn công bố cùng chư vị. Thứ nhất là vì sự thất lễ của Cửu huynh ngày hôm qua, tiểu đệ xin tạ lỗi cùng với chư huynh đệ...

Mọi người đều đồng thanh cười nói :

- Dương huynh cần gì phải nói những lời này chứ? Sao hôm nay Dương huynh lại khách sáo dữ vậy?

Hà Lăng Phong nói :

- Chúng ta là bằng hữu nhưng không thể nào không nói lễ nghĩa được. Còn điều thứ hai, tiểu đệ nói ra hy vọng chư vị hiểu cho.

Mọi người lại nói :

- Dương huynh cứ việc nói ra xem, chỉ cần làm được mọi người nhất định sẽ không từ nan.

Hà Lăng Phong cười nói :

- Tầm thịnh tình của các vị, tiểu đệ vô cùng đa tạ. Việc này là việc riêng của tiểu đệ. Lần này Cửu huynh từ xa xôi đến đây có căn dặn tiểu đệ phải bắt đầu luyện tập một thứ võ công gia truyền. Từ nay về sau có lẽ có rất ít cơ hội cùng với chư vị tương kiến với nhau.

Nói đến đây, trong phòng có nhiều tiếng thở dài.

Có người nói :

- Luyện võ thì luyện võ, còn chơi ta cứ việc chơi. Dương huynh đừng vì bị ghen mà bỏ ăn, như vậy sẽ thua sút với bằng hữu ngay.

Người khác lại nói :

- Chúng ta ai không phải là người luyện võ. Nhưng việc này đâu có trở ngại gì đến việc uống rượu và đánh bạc đâu.

Lại có người nói :

- Thật ra Dương huynh luyện bí cấp võ công gì, mà ngay cả việc tương kiến bằng hữu cũng không có thời gian?

Mọi người bàn tán xôn xao, đầy vẻ nghi hoặc.

Hà Lăng Phong vội xua tay nói :

- Tiểu đệ hoàn toàn không có ý đoạn tuyệt qua lại với các vị. Có thể tiểu đệ sẽ bế môn, luyện võ một khoảng thời gian nên không có thời gian cùng vui chơi với mọi người. Nhưng mà để bù đắp vào khoảng thời gian này, từ bây giờ chúng ta sẽ vui chơi thỏa thích cho một trận. Cuộc chơi hôm nay không có ai được nửa chừng nghỉ ngang, cũng như không có người nào được viện cớ để chạy khỏi tiệc, và nhất định phải chơi đến lúc chấm dứt mới thôi. Tiểu đệ đã căn dặn bọn võ sĩ ở trong phủ, trước khi cuộc chơi chưa tàn, nhất định không để cho một vị khách nào rời khỏi phủ. Đồng thời tiểu đệ đã dặn bọn nhà bếp chuẩn bị đầy đủ mọi thứ cho chúng ta. Tối thiểu chúng ta cũng phải chơi vui vẻ liên tục ba ngày ba đêm.

Cả bọn nghe xong, liền vỗ tay tán đồng ngay.

Thế rồi tiệc rượu được bày lên, đồng thời các quân bài cũng được bày ra trên bàn.

Hà Lăng Phong lúc này đặc biệt chú ý đến Điền Bá Đạt. Chàng phát hiện ra, tuy Điền Bá Đạt cũng phụ họa theo mọi người, cũng tham gia vào công việc uống rượu và đánh bạc. Nhưng chốc chốc hắn ta lại hơi chau mày có vẻ như đang lo lắng chuyện gì đó.

Điền Bá Đạt là người đến Thiên Ba phủ sớm nhất, cũng là người quan tâm đến việc ra đi của Phùng Viên nhiều nhất.

Không lẽ người ngầm tiếp ứng ở bên trong lại là hắn ta?

Hà Lăng Phong chợt nhớ đến cái chết của Tiểu Thúy, và Quý Nô cùng với Ngô tẩu đều bị giết để diệt khẩu.

Tất cả những chuyện này, đều có liên quan đến Điền Bá Đạt.

Từ những sự việc trên, có thể phán đoán rằng cho dù Điền Bá Đạt không phải là kẻ chủ mưu cướp bảo đao thì ít nhất cũng đã bị đối phương mua chuộc.

Cuộc chơi vừa bắt đầu chưa được bao lâu, Điền Bá Đạt đã thua đậm.

Hà Lăng Phong cố ý ra vẻ quan tâm, mỉm cười vỗ vai hắn ta nói :

- Tiểu Điền vận may không mấy tốt, vậy hãy nghỉ giây lát đi!

Điền Bá Đạt lắc đầu đem tụ của mình đẩy về phía La Văn Bính rồi đứng dậy.

Hà Lăng Phong cũng mượn cớ rời khỏi cuộc chơi, bước theo Điền Bá Đạt ra khỏi phòng. Khi bước đến bên hần, Hà Lăng Phong thấp giọng nói :

- Đã thua hết bao nhiêu?

Điền Bá Đạt gượng cười nói :

- Không nhiều lắm, tổng cộng gần một ngàn vạn lượng. Không biết hôm nay tại sao tiểu đệ thua liên tiếp bảy tám ván. Ngay cả một bàn cờ cũng không có.

Hà Lăng Phong cười nói :

- Không sao cả, nếu như không đủ vốn cứ việc nói với ta.

Điền Bá Đạt nói :

- Thua bấy nhiêu chẳng có gì đáng kể cả. Chỉ có điều hôm nay quá xui xẻo, thua đến mức không sao tưởng tượng được.

Hà Lăng Phong nói :

- Ta thấy thần sắc của người không mấy tốt, dường như là trong lòng có tâm sự gì đó thì phải?

Điền Bá Đạt cơ hồ bị giật mình, hỏi ngay :

- Đâu có! Phải chăng Dương huynh thấy rằng tiểu đệ có chỗ thất lễ chăng?

Hà Lăng Phong nói :

- Điều này thì không có, ta chỉ cảm thấy tinh thần của người có chút không ổn định, nên không tập trung khi đánh bạc.

Điền Bá Đạt đột nhiên thở nhẹ ra một tiếng, cười nói :

- Không sai, Dương huynh đã nhìn ra vậy thì tiểu đệ cũng không giấu diếm làm gì. Kỳ thật thì không thể xem là tâm sự gì. Tiểu đệ chỉ nghĩ đến một câu nói mà Dương huynh trước đây đã từng nói qua, nên trong lòng cảm thấy không được vui.

Hà Lăng Phong lấy làm lạ nói :

- Vậy sao? Ta từng nói qua câu gì?

Điền Bá Đạt nói :

- Con người của tiểu đệ giao du rộng, nhưng tuyệt đối không bao giờ nịnh hót ai cả. Tiểu đệ nói thật, trong số tất cả bằng hữu, tiểu đệ chỉ thấy Dương huynh là người tâm đầu ý hợp nhất và Dương huynh cũng là người mà tiểu đệ kính phục nhất.

Hà Lăng Phong cũng cười cười, nhưng không nói gì.

Điền Bá Đạt lại nói :

- Cho nên khi nghe Dương huynh tuyên bố giữa mọi người, là chuẩn bị bế quan một thời gian để luyện võ công, trong lòng tiểu đệ tự nhiên cảm thấy tiếc tiếc không muốn rời.

Hà Lăng Phong cười nói :

- Đây là chuyện bất đắc dĩ. May mà võ công ta luyện là võ công gia truyền. Nên ta tin rằng thời gian bế quan nhất định không lâu lắm.

Điền Bá Đạt nghiêm mặt nói :

- Dương huynh, thứ lỗi cho câu nói mạo muội của tiểu đệ. Về thăm cảnh mà Thiên Ba phủ gặp phải, tiểu đệ là người ngoài, nhưng cũng có biết được đôi chút. Việc kết giao bằng hữu tuy quan trọng, nhưng việc luyện tập thân võ, để trùu chấn gia uy lại càng quan trọng hơn. Dương huynh đừng bao giờ xem nhẹ việc này.

Hà Lăng Phong nghe đến bốn chữ “trùng chấn gia uy” trong lòng chợt giật mình, thừa cơ hội hỏi tiếp :

- Tiểu Điền, đối với việc này ngươi biết được bao nhiêu?

Điền Bá Đạt nói :

- Trước đây khi mà lệnh huynh đang đương quyền, tiểu đệ ít có qua lại với quý phủ, nên chỉ nghe thiên hạ đồn vậ. Thật ra chỉ biết có một chút mà thôi.

Hà Lăng Phong nói :

- Bên ngoài họ đồn ra sao?

Điền Bá Đạt nói :

- Thì cũng không ngoài những việc lệnh huynh đã bại dưới tay của La Phù đao hội và quảng dao chạy đến Thiên Tuế phủ.

Hà Lăng Phong thở nhẹ ra một tiếng, trong lòng nghĩ thầm :

- “Quả nhiên không ngoài dự đoán, cái gì gọi là La Phù đao hội cũng ở ngoài Lãnh Nam, nhất định có liên quan đến Phù Dung thành”.

Trong lòng chàng đang suy nghĩ, nhưng ngoài mặt cố ý thở dài một tiếng rồi im lặng cúi đầu.

Thật ra là Hà Lăng Phong đang đợi Điền Bá Đạt nói tiếp :

- Dương huynh, chúng ta là bằng hữu với nhau, hơn nữa Dương huynh còn xem tiểu đệ như là bằng hữu, cho nên tiểu đệ phải khuyên người. Với đao pháp gia truyền của Thiên Ba phủ, lại cộng thêm thanh Yên Chi bảo đao. Bất luận như thế nào cũng không thể bại dưới La Phù đao hội được, và càng không thể bại một cách thê thảm như vậy. Dương huynh có biết nguyên nhân tại sao lệnh huynh lại thất bại hay không?

Hà Lăng Phong làm thế nào biết được, nên đành phải im lặng lắc đầu.

Điền Bá Đạt lại nói :

- Lệnh huynh bị bại không phải là vì không bằng người ta, mà chỉ vì có một chữ mà thôi.

Đột nhiên Hà Lăng Phong ngẩng đầu hỏi :

- Là chữ gì?

Điền Bá Đạt nghiêm giọng nói :

- Sắc! Chính là nữ sắc. Lúc đó lệnh huynh đã trúng kế mỹ nhân, nên không những để lộ ra đao pháp “Phá Vân bát đại thức”. Hơn nữa trước khi lâm trận, lại bị ngấm ám toán nên mới bị bại dưới Thiên hạ đệ nhất đao Hương Vân phủ.

Hương Vân phủ!

Quả nhiên là Hương Vân phủ, Lãnh Nam Phù Dung thành.

Hà Lăng Phong kkhông biết ngạc nhiên hay là vui mừng? Hay là phẫn khởi?

Hà Lăng Phong liền nói :

- Tiểu Điền, tại sao ngươi lại biết được những chuyện này?

Điền Bá Đạt cười cười nói :

- Tuy đây là chuyện bí mật nhưng không dễ gì giấu được Trường Nhĩ Tiểu Điền. Nói thật cho Dương huynh biết, tin này là do một vị tiên bối tiết lộ ra cho tiểu đệ biết. Lúc ấy vị tiên bối đó cũng có tham dự vào

trong La Phù đạo hội, và chính mắt người nhìn thấy lệnh huynh thất thủ. Ban đầu vị tiên bối kia trong lòng cảm thấy nghi hoặc, nhưng sau đó ngầm điều tra, quả nhiên không có chút gì là giả.

Hà Lăng Phong nói :

- Nhưng những sự việc này gia huynh không nói cho ta biết.

Điền Bá Đạt nói :

- Lệnh huynh đã trúng kế mỹ nhân, làm thế nào dám mở miệng nói với Dương huynh chứ? Nhưng những việc an bày đó, trước khi qua đời lệnh huynh đã nói ra tâm sự của người.

Hà Lăng Phong “ồ” lên một tiếng.

Điền Bá Đạt nói :

- Lệnh huynh lấy Yên Chi bảo đao làm lý do, chạy đến Thiên Tuế phủ cầu hôn cho Dương huynh thật ra là muốn mượn kiếm pháp của Thiên Tuế phủ để bù lại phần khuyết điểm của Phá Vân bát thức. Đồng thời cũng là mong sự hiện thực của Uyển Quân cô nương, có thể quán thúc bát Dương huynh, để đừng phạm sai lầm giống như lệnh huynh.

Hà Lăng Phong chợt nhớ đến câu nói của Phùng Viên, chàng không thể không thừa nhận lời nói của Điền Bá Đạt, mỗi mỗi đều là sự thật.

Điều mà khiến cho chàng không hiểu là tại sao Điền Bá Đạt lại nói với chàng những chuyện này.

Nếu như Điền Bá Đạt là người của Thiên Tuế phủ, thì lại càng không thể tiết lộ ra bí mật này.

Điền Bá Đạt nhìn thấy chàng không nói gì, lại dùng lời khuyên răn nói :

- Dương huynh, gần đây chúng ta chỉ lo vui chơi, quả thật đã quên đi chánh sự. Nhưng bây giờ vẫn còn chưa muộn, tiểu đệ có trách nhiệm phải khuyên ngăn Dương huynh, hy vọng Dương huynh sau cuộc chơi lần này sẽ phần chấn trở lại. Vì danh dự của Thiên Ba phủ, vì chí nguyện của lệnh tôn, Dương huynh phải thật cố gắng lên.

Hà Lăng Phong gật đầu.

Đột nhiên Điền Bá Đạt thấp giọng nói :

- Giống như là lần trước Dương huynh can thiệp vào chuyện ở Phượng Hoàng viện vậy đó. Từ đây về sau Dương huynh phải chú ý đến cạm bẫy của Hương Vân phủ.

Hà Lăng Phong chợt giật mình, chàng đang định mở lời thì La Văn Bính đã bước đến, nói lớn :

- Hai người nấp ở đây bàn luận việc gì đấy? Mau vào đây đi, bây giờ lão Tân đang hên lắm, bọn này không sao thắng được lão ta.

Điền Bá Đạt lập tức đổi ngay bộ mặt khác, cười nói :

- Không ngờ lão Tân lại lộng hành đến như vậy. Trong núi không có hùm, khỉ xưng bá vương. Đi! Hãy xem Điền mỗ này thu phục lão ta.

Hà Lăng Phong miễn cưỡng đánh thêm vài ván nữa, nhìn thấy trời đã nhá nhem tối, liền rút ra khỏi cuộc chơi, trở ra hoa viên ở hậu phủ.

Phùng Viên đã hẹn mỗi ngày sớm tối gặp mặt hai lần, nhưng lại không nói rõ giờ giấc. Cho nên khi Hà Lăng Phong đến hoa viên chàng phải đi một vòng tìm kiếm nhưng không thấy bóng dáng lão ta đâu cả. Đang sốt ruột, đột nhiên Hà Lăng Phong nghe thấy có tiếng người thì thầm.

Hà Lăng Phong lập tức dừng bước, đi men theo khu rừng mà hôm trước Phùng Viên luyện công. Những tiếng thì thầm dường như phát ra từ khu rừng kia, nhưng không nghe rõ là nói gì.

Chàng cố gắng lắng nghe nhưng cũng chỉ có thể phân biệt ra đó là giọng của hai người nữa.

Hà Lăng Phong định lên tiếng hỏi là ai, nhưng chàng sợ sẽ làm kinh động đến đối phương nên quyết định không tiến vào trong rừng mà chỉ đề khí tung mình ẩn thân lên một thân cây gần đấy chú ý lắng nghe.

Một hồi sau, tiếng nói thì thầm đã dứt hẳn. Thay vào đó là nghe thấy tiếng bước chân.

Lúc này đã có thể nhìn thấy hai nữ nhân từ trong rừng bước ra.

Hà Lăng Phong đứng trên cao, nên dễ dàng nhìn thấy hai nữ nhân kia chính là Mai Nhi và Tiểu Lan.

Trong tay Mai Nhi có xách một chiếc làn tre, bên trong có mấy cây Dạ Hợp hoa. Còn trên vai Tiểu Lan có vài cây cuốc, trên lưỡi cuốc vẫn có dấu đất.

Xem ra thì cả hai giống như là đến đây để trồng hoa nhưng tại sao lại trồng hoa vào giờ này?

Hơn nữa càng không thể trồng hoa trong rừng được. Vả lại hành động của cả hai rất là thần bí. Trước khi bước ra khỏi rừng, bọn họ đều nhìn đảo mắt bốn phía trước, rồi mới bước ra. Vừa bước ra khỏi rừng, cả hai liền đi chậm lại.

Chỉ nghe Mai Nhi thấp giọng nói :

- Chúng ta chia tay nhau ở đây thôi, nhớ kêu hắn ta giờ tí đêm nay đến, tuyệt đối phải hết sức cẩn thận.

Tiểu Lan nói :

- Biết rồi, bản thân ngươi cũng phải nên cẩn thận, đừng để người khác bắt gặp nữa.

Nói xong cả hai liền chia tay. Mai Nhi đi về hướng đông, vòng về phía thượng phòng. Còn Tiểu Lan đi ngược về hướng tây, ra phía cửa hậu viện.

Hà Lăng Phong quyết định đuổi theo Tiểu Lan, xem xem ả ta đi gặp ai.

Chàng vừa định tuột xuống khỏi thân cây, chợt có một bàn tay từ trên đỉnh đầu đưa xuống, chụp lấy cổ áo chàng.

Chàng vô cùng ngạc nhiên ngẩng đầu lên, hóa ra Phùng Viên đang ngồi trên nhánh cây rậm rạp ở bên trên.

Trước khi chàng tung mình lên trên cây, không hề phát hiện ra có người đã nấp ở trên đó trước. Nên chàng không khỏi cảm thấy hổ thẹn liền nói :

- Lão đại ca chắc cũng đã nhìn thấy hai a đầu kia rồi chứ?

Phùng Viên gật đầu đáp :

- Ta đến còn sớm hơn cả bọn chúng, nên đương nhiên là nhìn thấy.

Hà Lăng Phong nói :

- Chắc lão đại ca cũng đã nhìn thấy bọn chúng làm gì trong khu rừng kia rồi chứ?

Phùng Viên đáp :

- Bọn chúng chôn một vật.

Hà Lăng Phong nói :

- Là vật gì chứ?

Phùng Viên nói :

- Là vật gì ta không nhìn thấy rõ, nhưng...

Đột nhiên lão ta nhe răng ra cười, nói tiếp :

- Quả nhiên vận may của chúng ta không tệ. Đây rất có thể là vật mà chúng ta đang cần.

Hà Lăng Phong thất thanh nói :

- Yên Chi bảo đao.

Phùng Viên mỉm cười gật đầu nói :

- Kỳ thật, chúng ta phải sớm nghĩ ra từ lâu. Sáng sớm hôm nay a đầu Mai Nhi bị người vô ý gặp phải, lúc đó trong tay a ta không có vật gì. Vào lúc ấy trời đã sáng nên bên ngoài không có tiếp ứng, vì vậy bọn chúng không có cách chi chuyển báu vật ra bên ngoài cả.

Hà Lăng Phong chợt vỗ tay cái bốp :

- Đúng vậy. Nếu như bảo đao đã được chuyển ra khỏi phủ thì bọn chúng đã sớm cao bay xa chạy rồi, chứ không đại gì ở lại trong phủ đã mạo hiểm.

Phùng Viên nói :

- Vì một phút sơ xuất nên ta đã để lộ ra nơi cất giấu bảo đao, nên mới bị bọn chúng đánh cắp đi. Nhưng bọn chúng không kịp chuyển đi nơi khác, nên đành phải chôn giấu lại.

Hà Lăng Phong nói :

- Nhưng khi đó chúng phải chôn giấu bảo đao gấp, sao lại không chôn ở nơi gần Cúc Hương thủy tạ, mà lại chôn ở trong rừng, một nơi xa đến như vậy?

Phùng Viên cười nói :

- Điều này có gì đáng ngạc nhiên. Bọn chúng vốn cũng muốn chôn gần ở Cúc Hương viện. Nhưng vì ở đây quá trống trải, đào đất lên không được tiện, nên mới đến rừng cây này.

Hà Lăng Phong có vẻ phấn khởi nói :

- Đây chính là nhờ ông trời bảo hộ cho chúng ta. Lão đại ca, chúng ta đào bảo đao lên trước, sau đó sẽ giữ gốc cây mà chờ thôi. Đợi đến giờ tí đêm nay bọn chúng ra lấy bảo đao, chúng ta sẽ bủa lưới bắt chúng.

Phùng Viên cũng gật đầu đồng ý, hơn nữa còn căn dặn :

- Đợi một lát nữa sau khi lấy bảo đao trở về, người nhớ đừng bao giờ có biểu hiện khác lạ gì. Chúng ta không những lấy lại đao, mà còn phải tìm cho ra tên chủ mưu đứng sau bức màn kia là ai nữa.

Hà Lăng Phong nói :

- Tiểu đệ đã lưu ý quyết định. Điền Bá Đạt là người đáng chú ý nhất.

Thế rồi chàng đem sự việc ở tiền sảnh kể sơ lược lại cho lão ta nghe.

Phùng Viên nghe xong không hề có ý kiến gì, mà chỉ tuột xuống khỏi thân cây bước vào trong rừng.

Lão ta được mọi người gọi là “Phùng hầu tử”, không phải chỉ vì có dáng vóc giống như khỉ, mà lão ta còn leo trèo và linh hoạt giống như là khỉ vậy.

Không tốn bao nhiêu thời gian, Phùng Viên đã tìm ra được một đồng lá cây vàng úa.

Phùng Viên dùng hai tay bới đồng lá cây ra, quả nhiên bên dưới là một lớp đất vừa mới được đào lên. Hơn nữa còn có một chiếc khăn để làm dấu.

Hà Lăng Phong nói :

- Chính là chỗ này rồi. Lão đại ca hãy đợi cho một lát, để tiểu đệ đi lấy cuốc.

Phùng Viên nói :

- Chỉ một lớp đất mỏng này, không cần phải dùng đến cuốc đâu.

Lão ta dùng mười ngón tay cứng như sắt của mình, chụp mạnh xuống đất.

Chỉ một thoáng sau, lão ta đã đào thành một cái hố lớn.

Quả nhiên dưới lớp đất là một chiếc bao hình dài.

Phùng Viên ngẩng mặt lên thở ra một tiếng :

- Thần vật mất đi nay đã quay trở về. Đây chính là nhờ sự bảo hộ của lệnh huynh, cũng chính là ý trời muốn cho Thiên Ba phủ chấn hưng trở lại.

Hà Lăng Phong chăm chú nhìn chiếc bao nói :

- Lão đại ca hãy chú ý xem thử, hình như bên trong không phải là bảo đao.

Phùng Viên ngạc nhiên nói :

- Hả?

Hà Lăng Phong nói :

- Nếu như một chiếc bao được chôn dưới đất gần một ngày thì khi đào lên phải có dấu bị ẩm ướt. Vậy mà chiếc bao này vừa mới lại vừa khô ráo, rõ ràng là mới vừa chôn xuống.

Không đợi cho chàng nói dứt câu, Phùng Viên đã vội mở chiếc bao ra. Bên trong chiếc bao quả nhiên là một thanh đao.

Nhưng có điều đó không phải là thanh Yên Chi bảo đao mà là một thanh đao rất bình thường.

Phùng Viên tức giận hừ lên một tiếng :

- Hai con a đầu này cả gan dám giở trò quỷ kế này với ta sao?

Hà Lăng Phong trầm ngâm nói :

- Nhưng tại sao bọn chúng biết được, chúng ta sẽ đến đây mà chuẩn bị trước thanh đao này?

Phùng Viên nói :

- Hai a đầu này vốn định nhân lúc nửa đêm đi lấy bảo đao. Nhưng đột nhiên chúng phát hiện ra người cũng có mặt ở trong vườn, nên mới cấp thời đổi kế hoạch và cố ý chôn một thanh đao bình thường ở tại nơi đây. Chúng muốn nhân cơ hội chúng ta đào tìm thanh đao ở đây, sẽ đi lấy bảo đao và nhân cơ hội thoát thân luôn. Nếu như muốn tìm một thanh đao bình thường, thì trong Thiên Ba phủ này không phải là chuyện khó.

Hà Lăng Phong nói :

- Nếu như...

7. Giữ Cây Chờ Thỏ

Phùng Viên nói :

- Đừng có nếu như gì cả. May mà bây giờ vẫn còn chưa quá muộn. Yên Chi bảo đao nhất định vẫn ở gần Cúc Hương thủy tạ. Vậy bây giờ chúng ta phải lập tức đến đấy ngay, nếu không sẽ có thể muộn mất.

Âm thanh của lão ta vẫn còn chưa dứt thì người đã vọt ra khỏi khu rừng như một cơn gió.

Hà Lăng Phong cũng đành phải bám theo lão ta.

Nhưng khi ra khỏi khu rừng không được bao xa, Hà Lăng Phong liền kéo vạt áo Phùng Viên thấp giọng nói :

- Lão đại ca, xin hãy chờ đợi một chút.

Phùng Viên liền dừng bước hỏi :

- Đợi cái gì?

Hà Lăng Phong nhìn quanh rồi kéo lão ta quay trở lại khu rừng.

Phùng Viên lấy làm ngạc nhiên nói :

- Thật ra là ngươi muốn gì đây? Phải biết rằng thời gian đang rất bức bách, không thể nào kéo dài thời gian được.

Hà Lăng Phong xua xua tay, thấp giọng nói :

- Theo như ý của tiểu đệ, lão đại ca có thể đến Cúc Hương thủy tạ điều tra xem thử, nhưng nhớ đừng bao giờ để lộ ra thân thể. Còn về phần tiểu đệ sẽ ở đây chờ đợi.

Phùng Viên càng ngạc nhiên hơn :

- Người định ở đây để làm gì?

Hà Lăng Phong nói :

- Tiểu đệ có dự cảm Yên Chi bảo đao trừ phi không còn ở trong Thiên Ba phủ nữa. Nếu còn thì nhất định ở trong khu rừng này.

Phùng Viên suy nghĩ một hơi rồi nói :

- Thôi được, người hãy ở lại đây, còn ta sẽ đến Cúc Hương thủy tạ. Nếu như bên ấy không có gì xảy ra thì ta lập tức sẽ trở về đây ngay.

Nói xong lão ta bước nhanh ra khỏi khu rừng.

Hà Lăng Phong bước đến bên cái hồ, đặt thanh đao vào vị trí cũ. Sau đó cẩn thận lấp đất lại. Chàng không quên đem chiếc khăn phủ lên trên, cuối cùng phủ lá cây lại.

Sau đó chàng chọn một thân cây có cành lá rậm rạp ở gần đấy, ẩn thân.

Đợi cái gì? Chính chàng cũng không biết, nhưng chàng giống như người thợ săn đang chờ đợi con mồi, phải kiên nhẫn và có lòng tự tin.

Thời gian chừng nửa tuần trà đã trôi qua nhưng một chút động tĩnh cũng không có và cũng không thấy Phùng Viên quay trở lại.

Hà Lăng Phong núp ở trên cây, chú ý lắng nghe động tĩnh xung quanh.

Lại hơn nửa tuần trà nữa trôi qua, nhưng bốn bề vẫn không có chút động tĩnh.

Hà Lăng Phong trong lòng hơi khẩn trương.

Nhưng ngay lúc ấy có một tiếng “xoạt” nhỏ vang lên. Ở bên dưới đột nhiên xuất hiện một bóng người.

Người vừa đến quả thật xuất hiện rất nhanh. Tiếng gió và người cơ hồ cùng xuất hiện một lượt. Vừa nghe được tiếng gió, thì đã nhìn thấy bóng người.

Hà Lăng Phong giật thót người, xuyết chút nữa là rơi xuống đất.

Đợi khi chàng nhìn thấy cách ăn mặc và dung mạo của người kia, gần như chàng muốn thất thanh kêu lớn lên.

Người kia mặc y phục màu vàng và không ai khác hơn là Phùng Uyển Quân.

* * * * *

Thần sắc Phùng Uyển Quân có vẻ khẩn trương, hiển nhiên là chưa phát hiện ra trên cây gần đấy có người, Phùng Uyển Quân đảo mắt nhìn một vòng, rồi chạy đến nơi chôn đao. Đồng thời Phùng Uyển Quân lấy từ trong tay áo ra một cây trủy thủ sắc bén, đào lấy đào để.

Hà Lăng Phong vốn định gọi Uyển Quân một tiếng, nhưng thấy tình hình như thế chàng lại thôi.

Bởi vì không chỉ thần sắc Phùng Uyển Quân khẩn trương, đầu tóc và y phục không được gọn gàng. Hơn nữa phía sau vai phải còn có vết máu, rõ ràng là Uyển Quân đã bị trọng thương.

Tại sao Phùng Uyển Quân lại bị thương? Tại sao nàng lại biết chỗ chôn đao?

Tại sao nàng lại khẩn trương? Và nàng muốn đào tìm cái gì.

Những câu hỏi này rất mau đã có câu trả lời. Phùng Uyển Quân vung đao như bay. Chỉ thoáng một cái nàng đã đào được chiếc bao có đựng thanh đao bên trong.

Nhưng Uyển Quân không hề để ý đến nó, mà thuận tay để sang một bên và lại tiếp tục đào.

Chỉ một lát sau, Uyển Quân lại từ trong chiếc hố, đào được một chiếc túi khác.

Hai mắt Hà Lăng Phong vụt sáng lên. Vì chàng đã nhận ra đó chính là chiếc túi mà hôm qua chàng đã dùng đựng thanh bảo đao.

Thì ra Mai Nhi và Tiểu Lan thật sự có chôn giấu thanh Yên Chi bảo đao.

Nhưng chẳng qua bọn họ còn chôn thêm một thanh đao bình thường khác ở bên trên mà thôi.

Ngoại trừ chính mắt nhìn thấy, chứ không ai ngờ rằng trong chiếc hố kia lại có chôn đến hai thanh đao. Chính Hà Lăng Phong cũng không thể ngờ.

Thông minh như Phùng Viên cũng không thể nào ngờ đến được.

Vậy tại sao Phùng Uyển Quân lại biết?

Xem tình hình thì Phùng Uyển Quân không chỉ đã biết trước sự việc chôn bảo đao ở đâu, mà rất có thể Uyển Quân là người đã chỉ huy Mai Nhi và Tiểu Lan.

Những suy nghĩ này lướt nhanh trong đầu Hà Lăng Phong. Tuy chàng cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, nhưng không sao giải bày được.

Hà Lăng Phong liền búng người từ trên cây nhảy xuống đất.

Phùng Uyển Quân đang lấy thanh đao ra khỏi bao vải, đột nhiên nhìn thấy Hà Lăng Phong xuất hiện. Sắc mặt Uyển Quân chợt thay đổi, lập tức lùi ra sau hai ba bước, đồng thời giấu thanh Yên Chi bảo đao ra sau lưng. Hà Lăng Phong quay về phía Phùng Uyển Quân mỉm cười nói :

- Không ngờ rằng ta cũng có mặt ở đây phải không?

Phùng Uyển Quân tay trái cầm đao vẫn giấu ở phía sau. Còn tay phải vỗ nhẹ lên ngực thở phào một tiếng rồi nói :

- Ai! Thật không ngờ lại là chàng. Thất lang, chàng làm cho thiếp giật cả mình.

Hà Lăng Phong lại mỉm cười nói :

- Cô nương, cách xưng hô giữa chúng ta dường như là nên phải sửa lại.

Phùng Uyển Quân liền hỏi :

- Tại sao?

Hà Lăng Phong nói :

- Bởi vì cô nương không phải là Phùng Uyển Quân, và cô nương cũng tự biết ta không phải là Dương Tử Úy. Vỡ kịch chúng ta diễn chẳng lẽ tới đây vẫn còn chưa chịu kết thúc sao?

Phùng Uyển Quân nói :

- Thiếu không hiểu ý chàng đang muốn nói gì.

Hà Lăng Phong liền bước về phía trước một bước, thấp giọng nói :

- Việc này chẳng có gì đâu mà khó hiểu? Mục đích của bọn người là muốn đoạt lấy thanh Yên Chi bảo đao. Việc này thật ra chẳng có liên quan gì đến ta cả, nhưng các người tìm đủ mọi cách để kéo ta vào vòng.

Toàn thân Phùng Uyển Quân hơi chấn động, nhưng ánh mắt lại nhìn thẳng vào mặt Hà Lăng Phong, dáng vẻ vừa thừa nhận lại vừa không thừa nhận.

Hà Lăng Phong vẻ đắc ý nói :

- Nghĩ lại ta thật là ngốc. Mấy ngày qua ta gần như cho rằng mình chính là Dương Tử Úy. Mãi đến tận vừa rồi, ta còn cho rằng cô nương chính là Phùng Uyển Quân, bây giờ ta mới hoàn toàn hiểu ra. Nhưng cô nương dám cả gan giả mạo nữ chủ nhân của Thiên Ba phủ, hơn nữa còn trang điểm rất giống. Nên ngay cả Phùng đại ca cũng bị cô nương qua mặt. Sự cơ tự và gan dạ này khiến cho người ta đáng khâm phục.

Phùng Uyển Quân chớp chớp mắt thản nhiên nói :

- Thất lang, chàng đang nói gì vậy? Không lẽ bệnh cũ của chàng lại tái phát rồi sao?

Hà Lăng Phong nói :

- Không sai, có lẽ bệnh cũ của ta lại tái phát. Nhưng lần này may mắn có một vị đại phu giỏi ở đây. Cô nương chỉ cần người giao thanh Yên Chi bảo đao ra, rồi chúng ta cùng nhau đi gặp Phùng đại ca, thì ai có bệnh và ai không bệnh, lập tức người sẽ có cách trị ngay.

Phùng Uyển Quân nói :

- Chàng nói cái gì là Yên Chi bảo đao? Ở đâu có Yên Chi bảo đao chứ?

Hà Lăng Phong nói :

- Chính là thanh đao đang ở sau lưng của cô nương đấy. Chúng ta cũng có một thời làm phu thê, hay là cô nương hãy tự giao ra, chứ đừng để ta dùng đến vũ lực. Như vậy sẽ mất đi tình cảm của phu thê.

Phùng Uyển Quân đưa tay trái ra nói lớn :

- Chàng nói thanh đao này chính là Yên Chi bảo đao?

Hà Lăng Phong nói :

- Chẳng lẽ không phải hay sao? Ta còn nhận ra chiếc túi bạc bên ngoài thanh bảo đao kia, trên cán đao còn có bốn chữ...

Phùng Uyển Quân thở dài ra một tiếng, lấy thanh đao ra khỏi túi vải, đưa đến trước mặt Hà Lăng Phong nói :

- Chàng nhất định nói nó là Yên Chi bảo đao, thế thì chàng cứ cầm xem thử.

Hà Lăng Phong nói :

- Đượ, để ta xem thử, chẳng lẽ ta lại nhìn lầm hay sao?

Khi tay chàng vừa chạm vào đuôi vỏ đao, mới phát hiện ra mình nhìn lầm, nhưng cái mà chàng cầm không phải là đao mà chính là người. Khi Phùng Uyển Quân chìa đao về phía trước, mũi đao hướng về phía Hà Lăng Phong, còn cán đao hướng về phía mình. Trong lúc Hà Lăng Phong đưa tay ra định cầm lấy thanh đao thì Phùng Uyển Quân đã trở tay nắm lấy cán đao.

“Xoẹt!” một tiếng. Một tia sáng lạnh lóe lên, thanh bảo đao đã rút ra khỏi vỏ.

Hà Lăng Phong chỉ cảm thấy người mình lạnh buốt, chàng lập tức buông tay ra, thối lui ra sau.

Giữa bụng Hà Lăng Phong đã có một đường chém dài chừng ba tấc, máu tươi từ đó chảy ra ngoài ướt cả áo.

Phùng Uyển Quân nhìn chàng lạnh lùng nói :

- Niệm tình phu thê, ta phá lệ tha cho ngươi một con đường sống. Nhưng tốt nhất là ngươi đừng bao giờ nói với Phùng hầu tử biết thân phận thật của mình. Nếu như lão ta truy vấn về manh mối của hai phu thê Dương Tử Ủy, lúc ấy ngươi đừng mong có lời biện bạch.

Nói xong Phùng Uyển Quân tra đao vào vỏ rồi tung mình lướt đi.

Hà Lăng Phong bước lên hai bước định đuổi theo. Nhưng máu từ vết thương chảy ra lại lạnh. Bỗng nhiên chàng cảm thấy toàn thân như bị lửa đốt, còn đầu óc thì hôn mê gần như muốn ngã xuống đất.

Chàng biết mình đã không còn cách nào để đuổi theo kẻ địch, nên dùng hết sức lực còn lại trong người gọi lớn :

- Phùng đại ca... Phùng đại ca...

Chưa nghe thấy tiếng trả lời của Phùng Viên, Hà Lăng Phong đã ngã đùng ra đất.

Không biết trải qua thời gian là bao lâu, cũng không biết sau đó đã xảy ra những chuyện gì.

Khi mà Hà Lăng Phong ngửi thấy mùi thơm của hoa cỏ, chàng mới mở mắt ra và phát hiện mình đang nằm trong gian Thủy các ở Cúc Hương thủy tạ.

Trên chiếc ghế bành cạnh giường có một thiếu phụ đang ngồi cúi đầu thêu chiếc áo gối có cặp Uyên Ương.

Không ngờ người thiếu phụ kia lại chính là Phùng Uyển Quân.

Hà Lăng Phong vô cùng sửng sốt, định nhảy xuống khỏi giường.

Nhưng bởi chàng vừa mới chống tay ngồi dậy thì vết thương ở bụng đau đớn không sao chịu nổi. Hà Lăng Phong kêu lên một tiếng rồi lại ngã xuống gối.

Nghe thấy tiếng động, Phùng Uyển Quân liền bỏ chiếc áo gối xuống, quay đầu lại mỉm cười nói :

- Thất lang, chàng đã tỉnh rồi à? Hãy mau lo nằm yên đừng làm động đến vết thương.

Hà Lăng Phong trừng mắt nhìn người thiếu phụ, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc, còn nàng sửa lại chăn cho chàng nói :

- Làm gì mà nhìn thiếp dữ vậy? Chẳng lẽ chàng không nhận ra thiếp sao chứ?

Hà Lăng Phong hút một tiếng :

- Yêu phụ, ngươi còn dám ở lại đây hay sao?

Phùng Uyển Quân nói :

- Tại sao thiếp lại không thể ở lại đây được chứ? Đây chính là Thiên Ba phủ, chính là nhà của chúng ta.

Hà Lăng Phong chỉ muốn nhổ một bãi nước bọt vào mặt Phùng Uyển Quân.

Chàng nghiêng răng nói :

- Ngươi đã lấy được bảo kiếm vậy tại sao còn chưa chịu đi khỏi đây? Ngươi cho rằng ta thật sự không dám đem bí mật này nói cho Phùng đại ca biết hay sao?

Phùng Uyển Quân không một chút giận dữ, nói :

- Thất lang, bệnh điên của chàng lại tái phát rồi sao?

Hà Lăng Phong giận dữ nói :

- Ngươi mới là kẻ điên. Nói cho ngươi biết, ta muốn...

Phùng Uyển Quân nói :

- Chàng muốn nói gì? Nói với ai? Thất lang, thiếp khuyên chàng hãy bình tĩnh lại một chút. Bây giờ mọi người đều biết trên mình chàng có bệnh. Bất luận chàng nói gì, đều không có một ai tin cả.

Hà Lăng Phong nói :

- Ta phải đem tất cả nói ra hết. Việc người trộm lấy Yên Chi bảo đao là do Mai Nhi và Tiểu Lan đánh cắp. Còn vết thương của chàng là do một người bịt mặt đả thương, may mà thiếp đến kịp nên mới cứu được mạng chàng. Vì đến cứu chàng, nên thiếp cũng bị thương nhẹ, còn tên bịt mặt thì bỏ chạy mất.

Hà Lăng Phong nói :

- Nhưng Mai Nhi và Tiểu Lan là do người xúi giục bọn chúng. Ít ra bọn chúng cũng là a hoàn thân cận của ngươi, nên ngươi không thể nào nói là hoàn toàn không biết được.

Phùng Uyển Quân nói :

- Không sai, bọn chúng là a hoàn thân cận của thiếp, nhưng không phải mang từ Thiên Tuế phủ đến. Bọn chúng bị người bên ngoài mua chuộc, thiếp cũng chịu trách nhiệm hay sao?

Hà Lăng Phong nói :

- Hừ! Bọn chúng sớm muộn gì cũng không thoát khỏi bàn tay của Phùng lão ca. Chỉ cần bắt được bọn chúng thì có thể hỏi rõ thật sự ra sao?

Phùng Uyển Quân nhún vai nói :

- Nhưng đáng tiếc là không bao giờ bắt được bọn chúng.

Hà Lăng Phong hỏi gần :

- Người dựa vào đâu mà dám nói chắc như vậy?

Phùng Uyển Quân nói :

- Bởi vì đêm qua bọn chúng đã bị giết để diệt khẩu, ở gần Cúc Hương thủy tạ rồi.

Hà Lăng Phong vẻ ngạc nhiên nói :

- Đương nhiên là không phải thiếp rồi. Hung thủ giết người diệt khẩu chính từ phía trước tiền sảnh vào, hơn nữa còn là một nam nhân. Đại ca chính là vì đuổi theo hung thủ nên mới không kịp thời trở lại khu rừng.

Hà Lăng Phong nói :

- Phùng đại ca nhất định điều tra ra hắn ta là chứ?

Phùng Uyển Quân nhún vai nói :

- Lão ta vốn đã có thể điều tra ra là ai, nhưng đáng tiếc do lão quá nôn nóng, nên đâm cẩu bằng hữu của chàng vì quá sợ hãi lão ta, đã giải tán hết. Kết quả, lão chẳng điều tra ra được cái gì.

Hà Lăng Phong nói :

- Còn Phùng đại ca thì sao?

Phùng Uyển Quân quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ bĩu môi nói :

- Lão ta cho rằng Yên Chi bảo đao nhất định chôn ở trong hoa viên. Cho nên nửa đêm hôm qua. Lão ta đã cho người đào đến tận bây giờ chưa chịu nghỉ. Tội nghiệp cho những cây bông, đều bị lão ta đào bới lên hết.

Hà Lăng Phong ngẩng đầu lên nhìn ra ngoài cửa sổ, rồi không khỏi thở dài một tiếng.

Xung quanh Cúc Hương thủy tạ có nhiều người đang cầm đuốc. Còn Phùng Viên đích thân chỉ huy hơn mười tên võ sĩ, đào bên trong hoa viên để tìm thanh Yên Chi bảo đao.

Hà Lăng Phong vẻ hậm hực nói :

- Chỉ cần Phùng lão đại vẫn còn ở lại trong Thiên Ba phủ, thì người sẽ chết. Ta sẽ đem tất cả mọi bí mật nói cho lão ta nghe.

Phùng Uyển Quân cười nói :

- Chàng sẽ không bao giờ làm như vậy. Bởi vì nếu làm như vậy, không hề có chút lợi ích gì đối với chàng, ngược lại còn xảy ra thêm nhiều điều phiền phức. Hơn nữa chàng đã một lần phát điên, bây giờ lời nói của chàng còn có ai tin nữa?

Hà Lăng Phong nói :

- Ít ra ta cũng đã biết người không phải là nữ chủ nhân của Thiên Ba phủ. Phùng Uyển Quân và Phùng Viên là hai huynh muội, lão ta nhất định có đủ chứng cứ để biết được người không phải là thật.

Phùng Uyển Quân cười vẻ đắc ý nói :

- Lão ta dùng cách gì để chứng minh? Hai huynh muội cùng cha khác mẹ, niên kỷ cách biệt nhau quá xa, bình thường lại không cùng sống chung với nhau. Khi ở nhà, một ngày cũng chưa chắc gặp mặt được một lần, huống hồ bây giờ thiếp đã xuất giá. Cho dù trên người thiếp có dấu tích gì, lão ta cũng chẳng biết. Giả sử như lão ta có biết, lão ta lại dám cỡi y phục của thiếp ra để kiểm chứng hay sao?

Phùng Uyển Quân dừng lại giây lát, rồi nói tiếp :

- Vả lại thiếp không phải là Phùng Uyển Quân và chàng cũng không phải là Dương Tử Ủy. Nếu như sự việc được phơi bày ra ánh sáng, chàng không sợ hay sao? Chỉ bằng hai người chúng ta cứ y như trước đây, không phải tốt hơn hay sao?

Hà Lăng Phong cứng họng, không biết phải nói gì.

Quả thật bây giờ không biết dùng thân phận gì để nói cho Phùng Viên tin đây.

Phùng Uyển Quân lại mỉm cười bước đến bên cạnh giường ngồi xuống, rồi đưa tay ấn vai Hà Lăng Phong xuống dịu dàng nói :

- Thất lang, chàng là người thông minh, tuyệt đối sẽ không làm những việc khờ dại như vậy. Một gia sản đồ sộ nhiều người nằm mơ cũng không dám nghĩ đến. Nhưng chàng thì ngược lại, không hề tốn một chút công sức nào tự nhiên được tất cả. Chẳng lẽ như vậy chàng còn chưa vui lòng sao?

Hà Lăng Phong không có lời gì để nói, nhưng trong tận đáy lòng, chàng cảm thấy hơi mát dạ, giống hệt toàn thân mình rơi vào trong hồ nước vậy.

Người nữ nhân này quả thật quá ư là lợi hại, tất cả mọi thứ đều đã suy nghĩ chu đáo. Bởi vậy Hà Lăng Phong còn gì để nói nữa? Phùng Uyển Quân dường như đã nhìn thấu tim chàng, nên lại nói :

- Người ta thường nói, một đêm làm phu thê trọn kiếp cũng làm phu thê. Chúng ta đã là phu thê, thì thiếp đâu nỡ hại chàng.

Hà Lăng Phong trầm ngâm thật lâu, rồi thở dài một tiếng nói :

- Nói cho ta biết, thật ra ngươi là ai? Sau khi ngươi lấy được thanh Yên Chi bảo đao, ngươi còn định muốn gì nữa?

Phùng Uyển Quân cười thật ngọt ngào, thấp giọng nói :

- Thiếp tên là Phùng Uyển Quân, còn chàng là Dương Tử Ủy. Thiếp chính là thê tử của chàng. Bây giờ là thê tử, sau này cũng vẫn là thê tử, ngoài việc muốn có một phu quân tốt ra, thì còn muốn gì nữa.

Những lời nói này tuy mang đầy tình cảm đậm đà, nhưng đối với Hà Lăng Phong chàng lại cảm thấy vô cùng gớm ghiếc.

Phùng Uyển Quân nói tiếp :

- Hai phu thê chúng ta đã nói chuyện rất lâu rồi, vậy mà đại ca vẫn còn khổ cực ở bên ngoài tìm kiếm bảo đao. Cũng nên mời đại ca vào trong nghỉ ngơi một lát đã.

Không đợi cho Hà Lăng Phong kịp mở miệng, Phùng Uyển Quân đã cao giọng gọi :

- Bình Nhi!

Một tiểu a hoàn liền đẩy cửa bước vào :

- Phu nhân gọi nô tỳ!

Phùng Uyển Quân nói :

- Ngươi hãy ra bẩm với Cửu lão gia rằng, đại gia đã tỉnh lại và mời Cửu lão gia vào trong nghỉ ngơi một lát, đừng có đào nữa.

Một lát sau, Phùng Viên đã từ ngoài bước vào. Vừa nhìn thấy Hà Lăng Phong lão ta liền nói với giọng hối hận :

- Tất cả đều tại ta sơ ý cứ lo đuổi theo hung thủ nên không ngờ rằng trong hoa viên vẫn còn gian tế ẩn nấp. Thất lang, hãy mau nói cho ta biết, tên gian tế kia tướng mạo như thế nào?

Hà Lăng Phong vừa định trả lời, Phùng Uyển Quân đã vội trả lời trước :

- Lúc ấy chàng đã bị thương còn tâm trí đâu mà để ý đến tướng mạo của đối phương. Nhưng tiểu muội lại nhìn thấy, nhưng có điều đối phương dùng khăn đen che mặt, nên không nhận ra được diện mạo.

Phùng Viên nói :

- Tuy không thể phân biệt ra diện mạo của hắc, nhưng ít nhất cũng có thể biết hắc là nam hay nữ? Trên người mặc y phục như thế nào?

Phùng Uyển Quân nói :

- Hắc ta là nam, dáng vóc cao to trên người mặc y phục dạ hành màu đen.

Phùng Viên nói :

- Có thể là muội không nhìn thấy rõ, nên ta muốn hỏi lại Thất lang xem như thế nào. Muội đừng ở đó mà xen vào.

Phùng Uyển Quân không hề để ý đến câu nói của lão ta, chỉ cười nhẹ nói :

- Thôi được! Đại ca cứ việc hỏi. Nhưng đừng quên rằng Thất lang đang bị trọng thương, nếu nói nhiều thì có hại cho vết thương.

Phùng Viên nói :

- Ta biết, nam nhân nói chuyện tốt nhất nữ nhân các ngươi đừng có xen vào.

Trong lòng Hà Lăng Phong tự nhiên cảm thấy vui vui, cho dù những câu trách của Phùng Viên chỉ là đại ca trách tiểu muội mà thôi.

Nhưng khi ánh mắt của chàng chạm phải nụ cười của Phùng Uyển Quân, lòng chàng chợt thót lại.

Nụ cười của Phùng Uyển Quân tuy rất dịu dàng và ấm áp. Nhưng thật ra chứa đầy sự tự tin cùng với sự đắc ý.

Nếu như không dám tin chắc thì Phùng Uyển Quân làm sao dám để lại cho Phùng Viên gặp mặt Hà Lăng Phong.

Phùng Viên quả nhiên là một con người thông minh, lão ta chậm rãi nói :

- Thất lang, ngươi hãy thử nghĩ kỹ lại sự việc xảy ra lúc đó xem, đối phương là người như thế nào? Người và hắc làm thế nào gặp nhau? Hắc làm sao đã thương người?

Hà Lăng Phong thở dài một tiếng, gượng cười nói :

- Phùng Uyển Quân nói hoàn toàn chính xác. Đối phương mặc y phục dạ hành màu đen, thân hình cao to, nhưng trên mặt có dùng khăn đen che lại, quả thật đệ không nhận ra được diện mạo của hắc ta.

Phùng Viên nói :

- Người làm thế nào gặp được hắc?

Hà Lăng Phong nói :

- Sau khi chúng ta ở trong rừng chia tay nhau, tiểu đệ mới phát giác hành động của Mai Nhi và Tiểu Lan rất là khả nghi, hình như là bọn chúng đã biết trước có người đang quan sát. Cho nên bọn chúng mới cố ý chôn thanh đao bình thường. Nhưng sự thật thì đại ca đến đây trước bọn chúng, nên không thể nào bị chúng phát hiện ra. Cho nên tiểu đệ hoài nghi không phải bọn chúng đã biết được, mà chính đồng đảng của chúng để lại làm ký hiệu, nhằm có mục đích khác.

Phùng Viên gật đầu đồng ý :

- Người phán đoán như vậy không sai chút nào.

Hà Lăng Phong nói :

- Thế rồi tiểu đệ quay trở lại vào trong khu rừng, đến gần chỗ chôn bảo đao chờ đợi. Chẳng bao lâu quả nhiên có người tiến vào trong rừng, đào cái hố có chôn thanh đao lên.

Phùng Viên liền hỏi :

- Trong hồ không phải chỉ có một thanh đao bình thường thôi sao?

Hà Lăng Phong thở dài một tiếng :

- Lão đại ca, chúng ta đã bị lừa. Ở bên dưới thanh đao kia, mới thật sự là thanh Yên Chi bảo đao.

Phùng Viên toàn thân chấn động, giọng run run nói :

- Quả là một quỷ kế gian xảo.

Hà Lăng Phong đưa mắt nhìn trộm Phùng Uyển Quân, chỉ thấy ả đang chú ý lắng nghe, trên miệng còn nở một nụ cười hài lòng.

Phùng Viên nói :

- Thất lang, không phải vì ta là lão đại ca nên trách móc ngươi. Nhưng ngươi đã nhìn thấy bảo đao, phải biết độ lượng tình thế. Nếu như ngươi cảm thấy không nắm chắc phần thắng, thì tại sao không gọi lớn lên? Thêm một người không phải tốt hơn hay sao?

Hà Lăng Phong gượng cười nói :

- Lúc đó đối phương ở ngoài sáng còn tiểu đệ đang ở trong tối và tiểu đệ cũng đã chặn lối thoát thân của hấn ta rồi. Nhưng không ngờ hấn ta quá xảo quyết, giả vờ đưa trả lại thanh bảo đao. Lợi dụng lúc tiểu đệ đón lấy thanh bảo đao, hấn bất thần xuất thủ. Đợi đến khi tiểu đệ la lê thì đã quá muộn rồi.

Phùng Viên liền tiếp lời :

- Đúng vậy, lúc ấy ta có nghe tiếng gọi của ngươi, nên liền quay trở lại. Hấn ta không những cơ trí siêu tuyệt, võ công cũng rất cao minh. Ngay cả ta mà còn không thể chặn được hấn ta.

Phùng Viên thở dài một tiếng, nói tiếp :

- Nếu nói vậy, Yên Chi bảo đao bị đối phương cướp lấy ra khỏi Thiên Ba phủ, ngay cả đối phương là ai chúng ta cũng không hề biết đến.

Phùng Uyển Quân liền xen vào :

- Không cần hỏi cũng biết, việc này nhất định do người của Lãnh Nam Phù Dung thành phái đến.

Phùng Viên nói :

- Tại sao muội biết là người của Hương Vân phủ làm?

8. Thiên Hạ Bảo Đao

Phùng Uyển Quân nói :

- Chỉ có Hương Vân phủ mới có lý do đánh cắp bảo đao. Cũng chỉ có Hương Vân phủ mới có đủ bản lĩnh làm chuyện này. Vì để giữ vững vinh dự “Thiên hạ đệ nhất đao”, nên bọn chúng tìm đủ mọi cách để đoạt lấy thanh Yên Chi bảo đao.

Phùng Viên lắc đầu nói :

- Không! Lãnh Nam Hương Vân tuyệt đối không phải là hạng người như thế. Nếu bọn họ muốn giữ lấy thanh danh “Thiên hạ đệ nhất đao” cũng tuyệt đối không dùng thủ đoạn trộm lấy bảo đao như vậy.

Hà Lăng Phong không khỏi ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao?

Bấy lâu nay chàng cứ cho rằng Hương Vân phủ chính là đối thủ duy nhất của Thiên Ba phủ. Thậm chí chàng còn quả quyết rằng, nữ nhân giả mạo Phùng Uyển Quân kia chính là gian tế do Hương Vân phủ phái đến. Bây giờ nghe Phùng Viên nói như vậy, chàng không khỏi cảm thấy vô cùng sửng sốt.

Nếu như nữ nhân này không phải là người của Hương Vân phủ, vậy thì ai là chủ nhân của ả ta?

Thần sắc Phùng Viên trở nên nghiêm trọng :

- Thái Dương Dao Phí Bách Linh của Hương Vân phủ tuy đối xử với người hơi có tàn khốc, nhưng lại là một người chánh phái. Trong những kỳ La Phù đạo hội, danh hiệu đệ nhất đao đều thuộc về Thiên Ba phủ, nhưng Phí Bách Linh chưa hề có ý niệm đoạt lấy bảo đao. Nếu không thì đã chẳng đợi đến bây giờ.

Đồng thời hai người dừng quên rằng, đại hội đao lần trước danh hiệu Thiên hạ đệ nhất đao rơi vào trong tay Hương Vân phủ, lúc ấy trong tay người ta cũng không có bảo đao lợi khí.

Hà Lăng Phong nói :

- Không phải đại ca cũng đã từng nói, chỉ sợ bảo đao rơi vào trong tay họ Phí kia, chúng ta sẽ càng khó thắng đối phương hơn hay sao?

Phùng Viên nói :

- Ta chỉ nói là sợ bảo đao rơi vào tay hắn, chứ đâu có nói rằng hắn sẽ đến đây trộm lấy bảo đao.

Hà Lăng Phong nói :

- Điều này có gì là khác biệt đâu?

Phùng Viên nói :

- Dương nhiên là khác biệt rồi. Với võ công của Phí Bách Linh, chỉ dựa vào thần đao của Dương gia và Kinh Xà kiếm pháp của Thiên Tuế phủ, đã không phải là đối thủ của hắn ta. Chúng ta chỉ có kỳ vọng, ngoài thế trận kiếm pháp hợp bích ra. Yên Chi bảo đao cũng phải nằm trong tay của chúng ta, như vậy ít nhiều mới có hy vọng. Nếu như bảo đao rơi vào trong tay Phí Bách Linh, chẳng khác gì chúng ta bị chặt mất đi cánh tay. Như vậy vô cùng bất lợi đối với chúng ta.

Hà Lăng Phong nói :

- Ý đại ca muốn nói, Phí Bách Linh không phải là kẻ chủ mưu trong việc đánh cắp bảo đao lần này. Nhưng nếu có ai đem bảo đao đến, lão ta cũng sẽ không từ chối.

Phùng Viên nói :

- Đúng vậy, một người đã từng dùng đao pháp để thành danh, ai chẳng hy vọng có trong tay một thanh bảo đao.

Hà Lăng Phong im lặng không nói gì. Bởi vì đối với tình hình của Hương Vân phủ chàng không mấy hiểu rõ, nên không dám nói bậy.

Nhưng Phùng Uyển Quân ngược lại lên tiếng hỏi :

- Nhưng nếu trừ Hương Vân phủ ra, vậy còn có ai hứng thú đánh cắp bảo đao chứ? Ai lại dám lớn gan như vậy?

Phùng Viên lắc đầu nói :

- Đây chính là việc mà chúng ta cần phải điều tra. Theo như tình hình hai người vừa kể, thì võ công của tên gian tế kia tương đối cao minh, nhất định hắn ta không phải là hạng tiểu tốt vô danh. Có thể hắn ta đánh cắp bảo đao, mục đích không phải nhằm giúp đỡ trợ sức thêm cho Hương Vân phủ, mà là vì muốn bản thân hắn đoạt được danh hiệu Thiên hạ đệ nhất đao, trong kỳ đại hội La Phù đạo sắp tới đây.

Phùng Uyển Quân nói :

- Nếu nói vậy, phạm là những người luyện đao trong thiên hạ đều bị hiềm nghi sao?

Phùng Viên nói :

- Người luyện đao trong thiên hạ tuy nhiều nhưng những người đủ tư cách lộ mặt trong La Phù đạo hội, chỉ có mấy người mà thôi. Chúng ta nhất định điều tra ra được hắn ta là ai.

Phùng Uyển Quân nhún vai nói :

- Đại ca cũng đừng quá tin người. Theo như tiểu muội thấy, kẻ đánh cắp bảo đao tuyệt đối không phải là ai cả, mà chính là Hương Vân phủ.

Phùng Viên vẫn cứ lắc đầu không tin, nhưng lão ta không tiếp tục tranh biện với Phùng Uyển Quân.

Hà Lăng Phong không khỏi ngạc nhiên nghĩ thầm :

- “Tại sao ả ta cứ nhất định nói rằng Hương Vân phủ đã đánh cắp bảo đao chứ? Là vì muốn đánh lạc hướng điều tra của Phùng Viên? Hay là còn có mục đích khác?”

Phùng Uyển Quân dường như cũng biết mình đã nói lỡ lời, nên cười nhạt nói :

- Dấu sao bảo đao cũng đã mất đi. Bất luận là lọt vào tay ai đối với chúng ta đều bất lợi cả. Việc quan trọng bây giờ chính là phải bắt tay vào điều tra ngay. Vậy đại ca đã có kế hoạch gì chưa?

Phùng Viên trầm ngâm hồi lâu, rồi nói :

- Hiện tại bảo đao đã được mang ra khỏi Thiên Ba phủ, nếu muốn điều tra cũng không phải là chuyện dễ. Gian tế bên trong thì đã bị giết diệt khẩu, còn kẻ địch bên ngoài không có chút manh mối nào. Việc này quả thật đã hết cách.

Hà Lăng Phong không nhịn được liền hỏi :

- Lão đại ca đuổi theo tên hung thủ kia, chẳng lẽ một chút manh mối cũng không có hay sao?

Phùng Viên nói :

- Nói ra càng thêm hổ thẹn. Lúc ấy trời tối đen như mực, hắn ta đi vào những con đường tắt trong phủ, còn quen thuộc hơn cả ta. Đuổi theo được một đoạn, ta tung chưởng đánh vào phía sau vai trái hắn ta. Nhưng đáng tiếc hắn ta vẫn thoát thân được.

Hà Lăng Phong đột nhiên sực nhớ lại, khi Phùng Uyển Quân bước vào trong rừng đào lấy đao, phía sau vai ả ta có một vết thương. Nếu vậy hung thủ giết Mai Nhi và Tiểu Lan chính là ả ta.

Bởi vì những con đường tắt ở trong phủ, đương nhiên Phùng Uyển Quân quen thuộc hơn Phùng Viên. Sau khi giết xong Mai Nhi và Tiểu Lan, Phùng Uyển Quân cố ý dẫn Phùng Viên ra phía trước tiền sảnh. Còn mình trở lại phía sau hoa viên, đào lấy thanh Yên Chi bảo đao.

Lúc ấy nhất định Phùng Uyển Quân đã cải trang thành nam, nên mới có thể gạt được Phùng Viên.

Vậy Phùng Uyển Quân chính là người chỉ huy việc đánh cắp bảo đao. Điều này tuyệt đối không còn sai nữa.

Nghĩ tới đây trong lòng Hà Lăng Phong tự nhiên nóng bừng lên, chàng định vạch mặt Phùng Uyển Quân cho Phùng Viên biết nhưng chàng lại nghĩ tiếp :

- “Nữ nhân này xảo quyệt dị thường. Nếu như không thể điều tra ra chứng cứ trước thì Phùng Viên khó mà tin lời nói của chàng. Giả sử một chiêu mà không hạ được ả ta, thì rất có thể Phùng Viên cũng sẽ bị ả ta hạ độc thủ luôn. Bây giờ tốt nhất là không nên mở lời, đợi xem rõ thương thế trên vai của ả rồi hãy tính”.

Trong lòng nghĩ vậy, Hà Lăng Phong liền giả vờ thở dài một tiếng tiếc rẻ nói :

- Đáng tiếc là để cho hắn ta chạy thoát, nếu có thể bắt sống được thì có thể đã hỏi ra được chân tướng.

Phùng Uyển Quân đột nhiên lên tiếng :

- Tiểu muội có một cách không biết có được hay không?

Phùng Viên nói :

- Tiểu muội nghĩ, tên hung thủ giết Mai Nhi và Tiểu Lan đã quen thuộc các đường đi nước bước trong Thiên Ba phủ như vậy. Như thế có thể hắn ta sẽ là người trong phủ này, và cũng có lẽ là một trong số đám băng hữu của Thất lang.

Phùng Viên liền nói :

- Không sai!

Phùng Uyển Quân lại nói tiếp :

- Trong bóng tối đại ca không có cách chi nhìn thấy rõ dung mạo của hần ta. Nhưng hần đã trúng của đại ca một chưởng, nên trên vai vẫn còn để lại vết thương. Bây giờ chúng ta triệu tập tất cả mọi người trong phủ lại kiểm tra. Nếu phía sau vai trái của ai có vết thương, thì người ấy chính là hung thủ giết Mai Nhi và Tiểu Lan.

Phùng Viên suy nghĩ một hồi rồi nói :

- Đây tuy không phải là một biện pháp tốt, nhưng không thể không thử qua. Chỉ có điều đối với những người trong phủ thì có thể làm như vậy được. Còn đám bằng hữu của Thất lang làm như vậy sẽ không được.

Phùng Uyển Quân cười nói :

- Điều này cũng chẳng có gì là khó cả. Đối với người ở trong phủ, bọn tiểu muội sẽ đích thân tự kiểm tra. Còn đám bằng hữu của Thất lang, chỉ cần đại ca ra mặt, trừng mắt bọn họ và yêu cầu họ tự cởi áo ra để kiểm chứng. Chẳng lẽ bọn họ dám không làm theo hay sao?

Phùng Viên lắc đầu nói :

- Không được. Bọn chúng tuy không phải là chánh ngôn quân tử gì, nhưng ít nhất cũng là bằng hữu của Thất lang. Đồng thời bọn chúng cũng có chút tiếng tăm ở Quan Lạc. Nếu như làm vậy, có phần hơi quá đáng.

Phùng Uyển Quân nói :

- Vậy thì chúng ta lợi dụng đêm khuya, ngấm chia nha ra điều tra. Nếu như ai có bị thương, sẽ bị lộ ra ngay.

Phùng Viên nói :

- Ta vẫn cảm thấy làm như vậy không được quang minh chánh đại lắm. Nhưng chúng ta không thể bỏ qua thanh bảo đao được. Bây giờ ta đi kiểm tra những người ở trong phủ trước, nếu như không có kết quả sẽ tiếp tục làm y theo như vậy.

Nói xong lão ta đứng lên bước ra ngoài.

Đợi cho Phùng Viên đi ra khỏi, Phùng Uyển Quân đột nhiên cười nhạt, lẩm bẩm nói :

- Không ngờ Phùng hầu tử xưa nay vẫn thường ngạo mạn, vậy mà lần này cũng hiểu được phép lịch sự.

Hà Lăng Phong nói :

- Người rõ ràng biết rằng sẽ điều tra không ra kết quả, vậy tại sao còn để cho lão ta đi?

Phùng Uyển Quân nhướn mày nói :

- Ai nói điều tra không ra kết quả? Chỉ cần lão ta chịu điều tra, nhất định sẽ có kết quả.

Hà Lăng Phong nói :

- Chẳng lẽ người đã biết ai bị thương rồi sao?

Phùng Uyển Quân cười cười nói :

- Không chỉ một mình ta biết, mà ngay cả chàng cũng có thể đoán ra kẻ đó là ai.

Hà Lăng Phong ngạc nhiên hỏi :

- Là ai?

Phùng Uyển Quân nói :

- Ngoài Điền Bá Đạt ra, thì còn ai chứ?

Hà Lăng Phong sững sốt, đứng ngẩn người ra.

Không sai, từ sự việc ở Phụng Hoàng viện bắt đầu đến lúc Yên Chi bảo đao bị đánh cắp. Mỗi việc đều có liên quan đến Điền Bá Đạt. Nhưng cho dù Điền Bá Đạt có là gian tế đi nữa, cũng cùng là đồng bọn với Phùng Uyển Quân.

Vậy tại sao Phùng Uyển Quân lại bán rẻ hân ta.

Chẳng lẽ bọn chúng không phải là đồng đảng? Mà chỉ có cùng mục đích mà thôi.

Không lẽ Phùng Uyển Quân muốn mượn đao giết người, để loại trừ Điền Bá Đạt đi?

Nhưng vì Phùng Uyển Quân cố ý giả họa cho Điền Bá Đạt, nên lại khiến cho Hà Lăng Phong có được một tia hy vọng.

Đó chính là Yên Chi bảo đao có thể vẫn còn ở trong phủ.

* * * * *

Phùng Viên kiểm tra hết tất cả mọi người ở trong phủ, kết quả không có một ai bị thương ở sau vai.

Nhưng khi kiểm tra đến những võ sĩ ở trong phủ, lại thu hoạch được kết quả ngoài ý muốn.

Theo như lời bọn võ sĩ canh gác vào đêm đó nói :

- Trong đêm xảy ra chuyện, phía trước và sau phủ đều có người đi tuần tra, và bọn chúng còn dám quả quyết nói rằng không có bất kỳ một ai đi vào trong Thiên Ba phủ.

Hôm đó Hà Lăng Phong đã từng căn dặn bọn võ sĩ, không để cho một ai trong đám người đánh bạc rời khỏi sòng bạc. Vì vậy đặc biệt tăng thêm võ sĩ đi tuần, nếu như có ai rời khỏi sòng bạc nhất định bọn chúng sẽ nhìn thấy ngay.

Sự phát hiện này hoàn toàn phù hợp với những điều suy đoán trong lòng của Hà Lăng Phong. Phùng Uyển Quân tuy đã lấy được thanh Yên Chi bảo đao từ trong khu rừng, nhưng vì thời gian quá cấp bách, lại thêm không có trợ thủ, nên không có cơ hội chuyển bảo đao ra ngoài.

Nếu như Yên Chi bảo đao vẫn còn ở trong phủ, như vậy sự vùng còn có thể cứu vãn được.

Nhưng đáng tiếc Hà Lăng Phong thương thế còn chưa thuyên giảm, vẫn còn phải nằm yên trên giường, nên không có cơ hội nói chuyện riêng với Phùng Viên.

Thêm vào đó ba ngày liên tiếp lúc nào Phùng Uyển Quân cũng ở sát bên cạnh chàng không chịu rời nửa bước. Bên ngoài thì tưởng rằng Phùng Uyển Quân tận tâm chăm sóc chàng, nhưng thực tế là để giám sát chàng.

Phùng Viên vì muốn tìm cho ra manh mối của bảo đao, nên trong lòng nóng như lửa đốt. Sáng sớm lão ta đã ra đi mãi đến tận khuya mới trở về. Lão ta đích thân chạy đến vùng Quan Lạc, cùng lúc phái một đám võ sĩ đi khắp nơi thám thính tin tức.

Ba ngày đã trôi qua, nhưng vẫn không có một chút tin tức gì về thanh bảo đao.

Sáng sớm hôm sau, Phùng Viên lại mang bộ mặt mệt mỏi từ bên ngoài trở về. Chỉ cần nhìn thấy mặt lão ta cũng đã đủ biết, suốt đêm qua lão đã thức trắng.

Hà Lăng Phong nhìn lão không chịu nổi, liền khuyên nói :

- Lão đại ca không cần phải cực khổ như vậy nữa. Không có thanh Yên Chi bảo đao chúng ta vẫn có cơ hội chiến thắng Hương Vân phủ. Năm đó Phí Bách Linh cũng không phải đã từng như vậy sao?

Phùng Viên lắc đầu nói :

- Tuy người nói không sai, nhưng để bảo đao bị mất đi, ta tự cảm thấy có lỗi với Lãnh huynh. Hơn nữa chính ta cũng không phục.

Phùng Uyển Quân nói :

- Tại sao gọi là không phục chứ?

Phùng Viên nói :

- Mấy ngày qua ta đã đi hết mấy trăm dặm, trong vùng Quan Lạc và ta cũng đã nhờ người của Cái Bang tìm giúp. Nhưng không hề có một chút tin tức về thanh Yên Chi bảo đao cả. Giống như thanh bảo đao có cánh bay đi mây vậy.

Hà Lăng Phong nói :

- Việc này không có gì phải gấp có lẽ thanh bảo đao căn bản chưa có.

Phùng Uyển Quân dường như đã đoán ra được Hà Lăng Phong muốn nói gì, nên liền cướp lời nói :

- Đúng vậy, có lẽ thanh bảo đao vẫn chưa được vận chuyển đi, mà đã bị giấu lại ở một nơi nào đó. Đại ca càng điều tra gắt gao, thì tên trộm bảo đao kia càng không động đậy. Vậy thì càng khó tìm ra manh mối hơn.

Phùng Viên vẽ mặt mỗi nói :

- Ta cũng đã nghĩ đến khả năng này. Theo như tình hình trước mắt, bảo đao tuyệt đối chưa rời vùng Quan Lạc. Thậm chí còn chưa rời khỏi Thiên Ba phủ.

Phùng Uyển Quân nói :

- Có một người rất am tường về tình hình ở Quan Lạc, đại ca có đi tìm hắn ta hay chưa?

Phùng Viên vội hỏi :

- Là ai?

Điền Bá Đạt.

Phùng Viên à lên một tiếng nói :

- Thì ra là hắn.

Phùng Uyển Quân nói :

- Đại ca đừng có xem thường hắn ta. Ở vùng Quan Lạc, hắn ta giao thiệp rộng rãi nhất. Bất luận là chuyện lớn hay nhỏ hắn ta đều biết cả. Nếu đi hỏi hắn, có lẽ sẽ có chút manh mối.

Phùng Viên nói :

- Ta đã đi qua, nhưng hắn ta không có ở nhà.

- Không có ở nhà? Vậy hắn ta đã đi đâu?

- Nghe nói Điền Bá Đạt sau khi từ Thiên Ba phủ trở về ngay ngày hôm đó có một người bằng hữu mời hắn ta đến Lan Phong, đến nay vẫn chưa thấy trở về.

- Sự việc lại trùng hợp như vậy sao? Coi chừng đại ca đã bị hắn gạt rồi đấy.

- Không thể nào. Ta đã đích thân đến nhà hắn ta xem thử. Quả thật Điền Bá Đạt không có ở nhà.

- Vậy thì mới thật là kỳ quái. Tại sao hắn ta sớm không đi, trễ không đi mà đúng ngay lúc thanh Yên Chi bảo đao bị đánh cắp lại rời khỏi nhà ra đi?

Hà Lăng Phong liền xen vào :

- Uyển Quân, nàng không thể nói như vậy được, có lẽ sự việc trùng hợp.

Sắc mặt Phùng Uyển Quân trầm xuống nói :

- Chẳng cần phải che giấu cho đám bằng hữu của mình. Đến bây giờ mà còn chưa biết cảnh giác hay sao?

Nói đoạn, Phùng Uyển Quân quay sang nói với Phùng Viên :

- Đại ca, thanh Yên Chi bảo đao rất có khả năng đã bị tên họ Điền kia đánh cắp mất.

Phùng Viên ngạc nhiên rồi lập tức cười nói :

- Việc đó không thể nào. Chính mắt ta nhìn thấy bọn họ rời khỏi Thiên Ba phủ. Trên mình bọn họ ngay cả một cây trùy thủ cũng không có.

Phùng Uyển Quân nói :

- Chẳng lẽ hần không thể đợi sau khi ra khỏi phủ, đón lấy bảo đao chạy về Quan Lạc hay sao?

Phùng Viên nói :

- Bảo đao không có trong tay hần ta, trong phủ lại không có người của hần. Vậy hần làm sao vào trong phủ lấy bảo đao?

Phùng Uyển Quân nói :

- Ví dụ như hần ta lợi dụng ban đêm đem bảo đao ra chôn ở gần bờ tường Thiên Ba phủ. Qua hôm sau đi tay không ra khỏi phủ. Sau đó hần lại lợi dụng sự canh gác lơ lửng của bọn võ sĩ, quay trở lại lấy bảo đao. Như thế có ai ngờ hần ta đã đánh cắp mất bảo đao chứ?

Phùng Viên liền biến sắc, nói :

- Trộm ngày đổi đêm, việc này rất có thể.

Hà Lăng Phong liền nói :

- Không thể nào!

Phùng Viên liền quay mặt lại, ngạc nhiên nhìn chàng.

Còn trên mặt Phùng Uyển Quân thì âm u, ánh mắt lạnh lùng chứa đầy sự thống hận.

Hà Lăng Phong dường như không nhìn thấy gì, từ từ nói :

- Chúng ta đừng quên rằng tên hung thủ giết người diệt khẩu ở gần Cúc Hương thủy tạ trong đêm hôm đó và tên đào lấy bảo đao ở trong rừng kia, vốn là hai người khác nhau. Sau khi sự việc xảy ra, hai người họ một người chạy về hướng tiền sảnh, còn một người chạy ra phía sau hậu viện. Hơn nữa, tên bịt mặt đào bảo đao ở trong rừng, dáng người cao lớn. Nhưng Điền Bá Đạt thì lại không cao.

Thật ra Hà Lăng Phong biết rõ cả hai việc đó đều do một mình Phùng Uyển Quân làm. Tuy nhiên không hề có cảm tình với Điền Bá Đạt, nhưng không biết tại sao chàng lại biện minh cho Điền Bá Đạt.

Có lẽ bây giờ chàng cảm thấy Phùng Uyển Quân ...

(thiếu một đoạn, 171,172 cuốn 2)

Phùng Viên đột nhiên xua tay nói :

- Thôi được rồi, mọi người cùng nhau thương lượng không cần phải gây gổ đến vậy. Bất luận sự việc như thế nào, thì sự mất tích của Điền Bá Đạt cũng đáng khả nghi, và đáng kể kiểm chứng. Việc này hãy để cho ta tự điều tra.

Phùng Uyển Quân nói :

- Nếu làm thì phải cho thật mau, nếu để qua một thời gian thương thế của hần bình phục lại, lúc đó khó mà tìm ra chứng cứ.

Phùng Viên nói :

- Việc này ta biết. Nhưng hoàng đế không thể làm lính đói. Tiểu muội, làm phiền muội đi chuẩn bị cho một chút thức ăn. Phải để cho đại ca ăn no rồi mới có thể đi hành sự được.

Phùng Uyển Quân nói :

- Được, tiểu muội sẽ sai Bình Nhi đi.

Phùng Viên cười nói :

- Tiểu muội, hay là muội đích thân chịu khó một chuyến đi. Rất lâu rồi đại ca chưa được ăn lại món gà hong khói do muội làm. Vậy muội làm cho đại ca một đĩa được không?

Phùng Uyển Quân còn đang do dự, Hà Lăng Phong đã vội tiếp lời :

- Đúng vậy, món gà hong khói do chính tay Uyển Quân làm vô cùng tuyệt. Mà bọn đầu bếp không sao làm ngon được như vậy.

Phùng Uyển Quân biết chàng có dụng tâm, nhưng vẫn không từ chối, mỉm cười đứng dậy nói :

- Đã từ lâu tiểu muội không xuống nhà bếp. Nếu như không ngon, hai người đừng trách nhé.

Phùng Uyển Quân đưa mắt quét về phía Hà Lăng Phong nói :

- Thất lang, thương thế của chàng chưa hoàn toàn bình phục. Tốt nhất là chàng nên tịnh dưỡng, bớt nói lại một chút.

Hà Lăng Phong cười nói :

- Nàng cứ yên tâm, ta biết tự chăm sóc mình mà.

Phùng Viên không nói gì chỉ nhìn Phùng Uyển Quân đi ra khỏi gian thủy tạ.

Đột nhiên lão ta nhú mày lại, thần sắc có vẻ hơi khác thường.

Hà Lăng Phong cũng thôi cười, thấp giọng hỏi :

- Đại ca, có gì không phải sao?

Phùng Viên lắc đầu nói :

- Không có gì. Ta chỉ cảm thấy hơi kỳ quái, mấy năm không gặp các người đã thay đổi rất nhiều.

Trong lòng Hà Lăng Phong bỗng nhiên giật mình, chàng liền nói :

- Lão đại ca muốn chỉ tiểu đệ hay là Uyển Quân.

- Cả hai!

Phùng Viên nhìn chằm chằm vào mặt Hà Lăng Phong rồi từ từ nói :

- Người trở nên cơ trí và cương cứng hơn trước đây rất nhiều, đồng thời cũng giống như là một trang nam tử hán. Còn tiểu muội cũng tài giỏi hơn trước đây nhiều.

Hà Lăng Phong nói :

- Ý của lão đại ca là...

Phùng Viên nói :

- Trước đây tiểu muội không hề bước chân xuống nhà bếp, cũng chưa từng biết làm qua món gà hong khói bao giờ.

Hà Lăng Phong vô cùng sửng sốt đến há hốc miệng ra. Chàng không nói ra được là mình đang ngạc nhiên? Vui mừng? Hay là buồn bã?

Phùng hầu tử không hổ danh là một kẻ tinh minh. Lão ta đã nhìn ra được, Phùng Uyển Quân là kẻ giả mạo. Cho nên mới dùng món “gà hong khói” ra thử.

Nhưng lão ta có nhìn ra được Dương Tử Ủy cũng là giả mạo hay không?

Nếu như nhìn, tại sao lão còn chưa chịu ra tay?

Nếu như mình nói ra toàn bộ sự việc, lão ta có tin tưởng hay không? Hay là lão vẫn hoài nghi mình cùng đồng bọn với ả nữ nhân giả mạo Phùng Uyển Quân.

Hiện giờ trong lòng Hà Lăng Phong rối bời, chàng đưa mắt nhìn Phùng Viên mà không biết phải nói gì.

Phùng Viên cũng đang chăm chú nhìn chàng, dường như lão ta muốn nhìn thấu tim gan của chàng.

Trải qua một hồi lâu, Phùng Viên mới thở dài một tiếng, thấp giọng nói :

- Thất lang, ngươi và Uyển Quân là phu tử, chẳng lẽ ngươi không có một chút phát hiện gì hay sao?

Hà Lăng Phong làm bộ hỏi :

- Phát hiện gì?

Phùng Viên gần từng chữ :

- Ấ ta chính là kẻ giả mạo?

Hà Lăng Phong “ồ” lên một tiếng.

Phùng Viên lại nói tiếp :

- Ngày đầu tiên đặt chân đến đây ta đã cảm thấy giọng nói của ả ta có gì đó không giống, nhưng lúc ấy ta không hề để ý đến. Nhưng cử chỉ và lời nói của ả ta mấy ngày qua, càng làm cho ta hoài nghi thêm, hơn nữa vừa rồi...

Hà Lăng Phong vội nói :

- Đại ca, hãy cẩn thận.

Cùng lúc chàng đưa mắt ra dấu phía bên ngoài cửa.

A hoàn Bình Nhi đang đứng phía bên ngoài, nhìn vào bên trong.

Hai mắt Phùng Viên sáng lên, lão trầm giọng nói :

- Chẳng lẽ ngươi đã bị sự giám sát của bọn chúng?

Hà Lăng Phong xua tay nói :

- Nội tình sự việc này rất là phức tạp, một hai câu không thể nào nói hết được. Đại ca đã có cảnh giác vậy đừng nên lớn tiếng để tránh “đả thảo kinh xà”. Canh ba đêm nay, tiểu đệ sẽ đợi đại ca ở phòng khách, lúc ấy chúng ta sẽ nói tường tận hơn.

Đang nói chuyện a đầu Bình Nhi liền đẩy cửa vào. Tiếp theo là Phùng Uyển Quân dẫn hai a hoàn khác bước vào.

Trong hai a hoàn này, một tên bưng thức ăn, còn một tên bưng hũ rượu cùng bát đĩa.

Phùng Uyển Quân cười nói :

- Đại ca, quả thật xin lỗi nha. Hôm nay trong nhà bếp vừa hết gà, nên tiểu muội sai bọn chúng làm lạp xưởng thay thế, để cho đại ca uống rượu.

Phùng Viên gật đầu nói :

- Đây là do ta không có lộc ăn. Nhưng đây đã có rượu, có lạp xưởng. Vậy để ta ăn trước rồi hãy nói.

Phùng Viên cố gắng thật tự nhiên, nhưng thật ra trong bụng lão ta đói muốn phát điên lên.

Phùng Uyển Quân đứng bên cạnh rót rượu và gấp thức ăn cho Phùng Viên, giống như tiểu muội khoản đãi huynh trưởng vậy.

Phùng Viên uống hết hai chung, mỉm cười nói :

- Tiểu muội, tại sao muội không uống một chút?

Phùng Uyển Quân nói :

- Muội không có thói quen sáng sớm uống rượu, hay là đại ca cứ uống một mình vậy.

Phùng Viên lại nói :

- Một mình uống rượu chẳng có hứng thú gì cả. Thất lang, hãy cùng uống với đại ca vài chung đi.

Hà Lăng Phong từ trên giường ngồi dậy nói :

- Tiểu đệ tuân mệnh!

Phùng Uyển Quân không ngăn cản chàng, mà chỉ nói rằng :

- Chàng nên uống ít một chút, vì thương thể của chàng vẫn còn chưa khỏi.

Hà Lăng Phong cầm chung rượu lên nói :

- Đại ca, tiểu đệ kính mời một chung.

Phùng Viên xua tay nói :

- Đừng quên là thương thể của đệ vẫn chưa hoàn toàn bình phục, nên không thể uống một hơi được, mà phải uống từ từ.

Hà Lăng Phong cười cười nhấp môi một cái.

Đột nhiên Phùng Viên hỏi :

- Mùi vị rượu này như thế nào?

Hà Lăng Phong nói :

- Rất ngon!

Phùng Viên nói :

- Có phải trong rượu có chút vị chua hay không?

9. Đao Kiếm Hợp Bích

Hà Lăng Phong nói :

- Đây chính là loại Nữ Nhi Hồng, nên hơi có vị chua.

Phùng Viên lại lắc đầu nói :

- Ngươi sai rồi. Loại rượu này bản thân nó không có vị chua, mà là có người thêm vào.

Hà Lăng Phong thất kinh nói :

- Thật sao?

Phùng Viên nói :

- Nếu như ngươi không tin, ngươi có thể hỏi tiểu muội xem.

Không đợi cho Hà Lăng Phong hỏi, Phùng Uyển Quân đã vội lên tiếng :

- Không sai, thiếp đã bỏ thêm vào trong rượu Tán Công sa.

Tuy giọng nói của Phùng Uyển Quân vừa lạnh lùng vừa thản nhiên. Nhưng sắc mặt đã đỏ lên, thái độ cũng đã có chút hoảng sợ.

Hà Lăng Phong liền biến sắc nhảy từ trên giường xuống, nói lớn :

- Ngươi làm như vậy là có ý gì?

Phùng Uyển Quân trầm giọng nói :

- Không có ý gì cả, chỉ vì võ công của đại ca quá cao, nên thiếp sợ không phải là đối thủ của người nên không thể không ra tay trước.

Phùng Viên cười nói :

- Ngươi còn kêu ta là đại ca hay sao?

Phùng Uyển Quân nói :

- Tại sao lại không? Ta là thê tử của Thất lang, còn lão là Cửu huynh của chàng. Như vậy không phải ta gọi lão bằng đại ca sao?

Phùng Viên không hề có chút giận dữ, gật đầu liên tục nói :

- Nói rất phải, nói rất phải. Đã là huynh muội có gì ngại cứ việc nói cần gì phải làm như vậy?

Nói xong, Phùng Viên ngửa cổ lên uống thêm một chung.

Hà Lăng Phong vội cản lại :

- Lão đại ca, không nên uống nữa.

Phùng Viên cười nói :

- Khi Tán Công sa đả vào trong người rồi, uống một chung hay mười chung cũng chẳng có gì khác biệt cả. Dầu sao chuyện cũng đã như vậy, vậy tại sao không uống cho say chứ?

Đột nhiên Hà Lăng Phong há hốc miệng ra, còn mặt mày đã biến sắc.

Vì chàng đã phát giác, tuy mình chỉ nhấp môi có một ngụm. Vậy mà lúc này đã cảm thấy toàn thân khác thường. Dường như có ai đó dùng vật nhọn đâm vào đờn điền mình, tất cả thân khí đều thoát qua các lỗ thủng đó ra ngoài hết, không sao tụ khí lại được.

Phùng Uyển Quân cười nhạt, lại rót thêm cho Phùng Viên một chung khác nói :

- Lời của đại ca tuy không sai nhưng Thất lang nên uống ít lại một chút. Vì uống nhiều rượu sẽ có hại cho thương thế.

Hà Lăng Phong vẻ giận dữ nói :

- Người đừng giả vờ thương hại kiểu mèo khóc chuột. Nếu như ta có chết không phải rất hợp với ý người hay sao?

Phùng Viên nói :

- Thất lang, người đừng nói những lời vô tình như vậy. Các người là phu thê tại sao hẳn lại muốn cho người chết chứ? Nếu như người thật sự chết đi, thế trận Đào Kiếm hợp bích của chúng ta làm thế nào luyện thành?

Phùng Uyển Quân cười gian xảo, nói :

- Đại ca thật anh minh và rất hiểu ý người.

Phùng Viên nói :

- Nhưng thế trận Đào Kiếm hợp bích đều nằm hết ở trong bụng ta. Cho dù người có thể phá đi chân khí trong bụng của ta nhưng người chưa chắc đã có cách lấy thế trận Đào Kiếm hợp bích ở trong bụng ta ra.

Phùng Uyển Quân nói :

- Việc đó cũng không khó, vì ta có thời gian và tính nhẫn nại. Đợi khi nào Thất lang hoàn toàn bình phục hẳn, chúng ta từ từ nghiên cứu cũng không muộn.

Nói xong, ả vỗ tay hai cái gọi :

- Người đâu?

Hai tên mang thức ăn vừa rồi liền đẩy cửa bước vào. Lần này trên tay chúng không có thức ăn và rượu mà là hai ngọn trường kiếm sáng loáng.

Phùng Uyển Quân nói :

- Cửu lão gia đã say rồi, mau đem người đến phòng khách nghỉ ngơi. Nhớ phải hết sức cẩn thận hầu hạ, không được sao lãng.

Hai tên a hoàn bước đến xốc nách Phùng Viên ngay. Phùng Viên không một chút phản kháng, chỉ cười hì hì nói :

- Tiểu muội, tại sao chúng ta không nói ra ngay bây giờ? Nếu như người chịu nói cho ta biết manh mối của Phùng Uyển Quân, có lẽ ta cũng chịu nói ra thể trận Đào Kiếm hợp bích.

Phùng Uyển Quân cười nhạt nói :

- Ta không cần gấp muốn biết thể trận kia. Bây giờ đại ca đã say rồi hay là hãy đi nghỉ trước đi.

Phùng Viên nhún vai, gật đầu nói :

- Không sai! Trong bụng không có gì mà uống rượu thì rất dễ bị say. Thất lang, nhớ lần sau đừng để bụng không mà uống rượu.

Chưa nói hết câu Phùng Viên đã bị hai tên a hoàn lôi ra ngoài.

Đường đường là chủ nhân của Thiên Tuế phủ, vậy mà phải bại dưới tay một nữ nhân.

Trải qua một hồi lâu, Hà Lăng Phong giả vờ trách móc nói :

- Uyển Quân, nàng định làm gì vậy? Ta muốn giữ bí mật cho nàng, nhưng nàng lại đem bí mật ra nói hết.

Phùng Uyển Quân lạnh lùng nhìn chàng, rồi cười nhạt nói :

- Chàng thật sự có ý muốn giữ bí mật cho ta sao?

Hà Lăng Phong nói :

- Đương nhiên! Ta đã hứa với nàng rồi không ngờ nàng lại hạ độc vào trong rượu.

Phùng Uyển Quân nói :

- Ta vốn không có ý hạ thủ. Nhưng ai biết canh ba đêm nay chàng nói gì với lão ta? Nếu như để chàng nói đầu bằng để chính ta nói ra.

Hà Lăng Phong liền giật bắn người, nói :

- Thì ra nàng đã nghe thấy bọn ta nói chuyện?

Phùng Uyển Quân nói :

- Nếu muốn người ta không biết trừ phi mình đừng làm. Chàng đừng tưởng rằng ta đi ra sau bếp là tình hình ở đây ta hoàn toàn không biết.

Hà Lăng Phong cười ngượng ngập nói :

- Thật ra nàng đã hiểu lầm. Vừa rồi vì lão ta hoài nghi ta, nên ta không thể không nói như vậy. Ta đang định cùng nàng thương lượng, đêm nay phải giải thích với lão ta như thế nào?

Hà Lăng Phong lại nói :

- Đương nhiên ta sẽ không nói nàng là giả mạo. Còn việc nàng biết làm thức ăn, ta có thể nói sau khi kết hôn nàng mới học. Bởi vì ta thích ăn món gà hong khói cho nên...

- Được rồi!

Phùng Uyển Quân vẻ không kiên nhẫn, xua tay nói :

- Ý của chàng muốn nói với ta là chàng muốn hợp tác với ta và tất cả đều nghe theo lời của ta phải không?

Hà Lăng Phong nói :

- Đúng vậy. Ta bây giờ đâu còn đường để lựa chọn.

Phùng Uyển Quân gật đầu nói :

- Rất tốt, bây giờ ta giao cho chàng một công tác, ta muốn chàng phải vận lực để hoàn thành.

Hà Lăng Phong nói chắc :

- Ta nhất định sẽ hoàn thành.

Phùng Uyển Quân nói :

- Chàng hãy khuyên Phùng lão đại, kêu lão ta mau đem bí mật của thể trận Đào Kiếm hợp bích nói ra.

Hà Lăng Phong nói :

- Ta nhất định đi khuyên lão ta. Nhưng bây giờ lão đã hoài nghi ta, rất có thể lão sẽ không nói cho ta biết.

Phùng Uyển Quân nói :

- Nhưng ít ra lão ta vẫn còn cho rằng chàng chính là Dương Tử Úy. Chàng có thể nói với lão rằng Phùng Uyển Quân thật đang nằm ở trong tay ta, toàn bộ Thiên Ba phủ đang nằm ở trong tay ta. Nếu như lão không chịu nói ra bí mật của thể trận Đào Kiếm hợp bích thì Thiên Ba phủ và Thiên Tuế phủ từ đây sẽ mất tên trên giang hồ.

Hà Lăng Phong vẽ thăm dò hỏi :

- Nói vậy cô nương chính là người của Hương Vân phủ?

Phùng Uyển Quân không trả lời mà còn hỏi ngược lại :

- Chàng cho rằng trong võ lâm ngoài Thiên Ba phủ và Thiên Tuế phủ ra chỉ còn có một mình Hương Vân phủ thôi sao?

Hà Lăng Phong vội cười nói :

- Cô nương từ đâu đến? Xưng hô như thế nào? Có thể tiết lộ cho ta biết chút ít, để ta dễ có lời khuyên Phùng lão đại.

Phùng Uyển Quân trầm ngâm giây lát :

- Ta chỉ nói với chàng bốn câu thơ mà thôi, còn những phần khác chàng tự đoán lấy.

Hà Lăng Phong nói :

- Nàng cứ nói.

Phùng Uyển Quân liền đọc :

- Nhược chất thiên thiên chí khí cao

Bất tập châm nhi tập thương đao

Bích lịch kinh phá gốc nhân mộng

Phương tri hồng phấn thị anh hào.

* * * * *

Phùng Viên đang nằm ở tư thế hơi ngồi tựa lưng vào đầu giường, hai mắt nhắm nghiền, cơ hồ như đã ngủ rồi.

Khi nghe xong bốn câu thơ kia, Phùng Viên chợt hứ lên một tiếng nói :

- Bốn câu thơ này đâu có nói gì về lai lịch danh tánh của ả ta chứ. Chẳng qua chỉ muốn nói lên nữ nhân cũng muốn tranh bá đồ vương với nam nhân. Như vậy bằng với ả ta chẳng có nói gì cả.

Hà Lăng Phong nói :

- Nhưng điều này ít nhất chứng minh được một việc, là ả ta không phải là người của Hương Vân phủ.

Phùng Viên nói :

- Ta đã biết ả ta không phải là người của Hương Vân phủ từ lâu. Bây giờ ta cũng không muốn biết về lai lịch của ả, mà chỉ hy vọng muốn biết bọn chúng đã làm gì với tiểu muội.

Hà Lăng Phong thở dài nói :

- Ắ ta chỉ thừa nhận Uyển Quân đang ở trong tay, còn nàng đang ở đâu ắ không chịu nói ra.

Phùng Viên nói :

- Ắ ta không muốn nói ra manh mối của tiểu muội, thì đừng mong rằng ta sẽ nói ra trận pháp Đào Kiếm hợp bích.

Đột nhiên Phùng Viên mở hai mắt ra nhìn Hà Lăng Phong nói :

- Các ngươi là phu thê, chẳng lẽ thê tử của ngươi bị người ta bắt đi mà ngươi một chút cũng không biết hay sao? Một chút cũng không thấy khác thường sao chứ? Ta thật không hiểu, thật ra con người của ngươi bằng máu thịt hay là được khắc thành từ gỗ?

Hà Lăng Phong cúi đầu thật thấp nói :

- Lão đại ca trách rất phải. Nhưng ắ ta trang điểm quả thật quá giống. Bất luận là dáng vóc, giọng nói, thậm chí ngay cả cá tính cũng hoàn toàn giống như nhau. Cộng thêm hai a hoàn Mai Nhi và Tiểu Lan đã bị mua chuộc từ lâu, nên không có ai ngờ đến chuyện này.

Phùng Viên nói :

- Chẳng lẽ trước và sau sự việc đó phát sinh, trong thư phòng không có một chút gì khác biệt?

Hà Lăng Phong nói :

- Thật sự là không có gì là khác biệt cả. Không những mọi người ở trong phủ không một ai có thể nhìn ra, mà ngay cả đám bằng hữu của tiểu đệ cũng không phát hiện ra. Ngay cả lão đại ca đây, khi mới đến cũng đã từng bị ắ ta gạt.

Phùng Viên hơi gật đầu nhẹ nhẹ, nói :

- Người nữ nhân này quả thật không đơn giản, ngoài việc cải trang dung mạo ra, ắ ta còn an bày bố trí rất là chu đáo và cẩn mật. Nhưng ắ ta vẫn còn sơ suất một việc.

Hà Lăng Phong liền hỏi :

- Là việc gì?

Phùng Viên cười cười nhưng không trả lời. Lão ta thuận tay lấy một chung trà ở trên bàn rồi đưa bàn tay phải ấn nhẹ lên mặt cái chung.

Ngay lúc ấy chỉ thấy toàn cánh tay phải lão ta đỏ rực lên giống như thanh sắt vừa lấy từ trong lò lửa ra vậy.

Sau đó không lâu, cánh tay Phùng Viên trở lại bình thường, lão ta lấy bàn tay ra, trong chung lúc này đã đầy tràn rượu.

Hà Lăng Phong vui mừng kêu lên :

- Lão đại ca, người...

Phùng Viên đưa mắt nhìn ra phía ngoài cửa, rồi cắt ngang lời chàng :

- Ngươi trở về nói với ắ ta, ta đồng ý nói ra trận pháp Đào Kiếm hợp bích, nhưng trước tiên ta phải được biết sự an toàn của Uyển Quân như thế nào, nếu không thì mọi việc miễn bàn.

Hà Lăng Phong nói :

- Được! Tiểu đệ sẽ đi nói lại với nàng, hy vọng lão đại ca ráng bảo trọng...

Chàng còn định nói gì, nhưng Phùng Viên đã ra dấu cho chàng rời khỏi phòng.

Cái gì gọi là thông minh cả đời nhưng lại hồ đồ một phút. Phùng Uyển Quân đã biết võ công của Phùng Viên rất cao minh, nên đã bỏ Tấn Công sa vào trong rượu. Nhưng ắ lại không nghĩ Tấn Công sa có thể hạ được lão ta hay không?

Chả trách gì Phùng Viên đã nói “để bụng không uống rượu sẽ dễ bị say”.

Câu nói này đã có ý cảnh giác đối với rượu và thức ăn cho nên thông minh như Phùng Viên tất nhiên sẽ không dễ gì bị người ám toán.

Phùng Viên giả vờ bị trúng độc, chẳng qua đó chỉ là khổ nhục kế mà thôi.

Một là vì lão muốn bảo vệ an toàn cho Uyển Quâ, hai là lão muốn mượn cơ hội này để thăm dò lai lịch của đối phương. Ngoài ra còn một nguyên nhân khác nữa, là vì thương thế của Hà Lăng Phong vẫn chưa hoàn toàn bình phục, cho nên lão phải nhẫn nại chờ đợi để tránh xảy ra biến cố.

Hà Lăng Phong cố nén giận, ngoài mặt giả bộ buồn rầu đem những lời của Phùng Viên nói lại cho Phùng Uyển Quân nghe.

Phùng Uyển Quân dường như đã đoán ra Phùng Viên nhất định sẽ nói như vậy, nên cười gằn nói :

- Ta chỉ có thể nói cho lão ta biết là người đang ở trong tay ta và rất an toàn. Nhưng ta không thể đưa ra bất kỳ một chứng cứ gì, tin hay không là toàn ở bản thân lão ta.

Hà Lăng Phong nói :

- Nhưng nếu như không có chứng cứ lão ta nhất định không chịu nói ra trận pháp Đào Kiếm hợp bích. Người đang ở trong tay các người, vậy tại sao không để cho huynh muội của họ gặp mặt nhau chứ?

Phùng Uyển Quân lắc đầu nói :

- Làm không được. Đã không thể làm được, lão ta chỉ còn có cách gặp ta, một người có tướng mạo không khác mấy Phùng Uyển Quân thật.

Hà Lăng Phong nhún vai nói :

- Nếu như hai người cứ kiên trì ý kiến của mình, ta cũng đành hết cách. Dẫu sao Phùng lão đại cũng đã nói rất kiên quyết, nếu không gặp được mặt Phùng Uyển Quân, lão ta tuyệt đối sẽ không bao giờ nói ra trận pháp Đào Kiếm hợp bích.

Phùng Uyển Quân cười lạnh lùng :

- Tự ta sẽ có cách bắt lão ta phải nói ra, chàng cứ đợi đấy mà xem.

Hà Lăng Phong lại hỏi ả ta định dùng biện pháp gì, nhưng Phùng Uyển Quân chỉ mỉm cười mà thôi.

Nhưng cũng kể từ hôm đó và liên tiếp sau đó ba bốn hôm vẫn không thấy Phùng Uyển Quân có động tĩnh gì.

Phùng Viên vẫn ở trong phòng khách, ngoài hai tên nô bộc ngày đêm canh giữ ra, gần như lão không bị hạn chế gì. Chỉ cần lão ta không rời khỏi Thiên Ba phủ, cơ hồ không một ai để ý đến hành động của lão.

Lão vẫn có thể ra vào hậu viện cùng đánh cờ với Hà Lăng Phong và cũng có thể tùy ý đi tản bộ trong hoa viên. Nếu như lão ta muốn cũng có thể cùng ngồi ăn cơm và trò chuyện với Phùng Uyển Quân. Họ vẫn gọi nhau bằng đại ca và tiểu muội rất là thân mật, dường như không có chuyện gì xảy ra cả.

Hà Lăng Phong thử thăm dò hỏi cả hai bên, đều được trả lời một cách không xác thực. Nhưng mà chàng cảm giác được, tuy ngoài mặt rất là yên lặng, ngược lại bên trong vô cùng phức tạp. Một trận phong ba dữ dội đang được hình thành, chỉ có điều không biết nó sẽ phát ra khi nào.

Mấy ngày qua Hà Lăng Phong vừa phát hiện ra một việc rất đáng sợ. Đó là bọn nô bộc và a hoàn ở hậu viện Thiên Ba phủ đại số đều là đồng đảng của Phùng Uyển Quân, hơn nữa võ công của bọn chúng vô cùng cao siêu.

Đám nữ nhân này hiển nhiên là đến từ một tổ chức từng được sự huấn luyện nghiêm khắc, tuyệt đối không phải là hạng tầm thường.

Cho nên ngoài mặt Phùng Viên tuy có vẻ rất ung dung tự tại, nhưng bên trong không lúc nào là không có kẻ giám sát lão.

Phùng Viên dường như cũng biết rõ điều này, cho nên rất an phận. Một khi gặp Hà Lăng Phong lão chỉ hỏi thăm qua loa, mà không hề nhắc đến chuyện chính sự.

Bọn họ dường như đang chờ đợi cái gì đó.

Cũng trong thời gian này, vết thương ở bụng Hà Lăng Phong dần dần lành hẳn.

10. Bại Lộ Tin Tức

Hôm nay Hà Lăng Phong cảm thấy tình hình có chút không ổn.

Bắt đầu từ buổi trưa, ở hậu viện Thiên Ba phủ đột nhiên có thêm mấy nữ nhân hoàn toàn lạ hoắc.

Hà Lăng Phong dám chắc bọn họ không phải là bọn nô bộc ở trong Thiên Ba phủ, nhưng ngược lại bọn chúng mặc trang phục nô bộc của Thiên Ba phủ.

Đám người này có chừng sáu, bảy người, do một người nữ phụ trung niên tuổi ngoài ba mươi chỉ huy. Bọn chúng đi tuần cẩn thận từng góc ngách ở phía hậu viện, bao gồm luôn cả hương phòng ở phía trên.

Tuy Phùng Uyển Quân chưa có giải thích với Hà Lăng Phong về nữ phụ trung niên lạ mặt kia, nhưng chàng đã nhìn ra Phùng Uyển Quân rất cung kính đối với người đó. Hơn nữa còn gọi bà ta là Liễu a di.

Còn thần sắc của Liễu a di lúc nào cũng ngạo nghễ, dường như không hề nhìn thấy Hà Lăng Phong.

Liễu a di đã nhìn kỹ chàng từ trên xuống dưới, rồi đột nhiên nhe răng ra cười, để lộ ra hàm răng đen sì.

Từ hàm răng đen và giọng nói của bà ta, chàng dám quả quyết Liễu a di nhất định là người ở vùng Lãn Nam.

Hà Lăng Phong chợt liên tưởng đến Phù Dung thành Hương Vân phủ cũng ở Lãn Nam. Nếu như đám người của Liễu a di không phải là thuộc hạ Hương Vân phủ, thì ít ra cũng có chút liên quan đến Hương Vân phủ. Cũng có thể bọn họ là tỳ thiếp hay là phản đồ của Phí Bách Linh, ngầm hoạt động ở bên ngoài mà lão ta không hề hay biết đến.

Hà Lăng Phong rất muốn đem sự việc này nói lại cho Phùng Viên ở phía trước tiền sảnh biết, nhưng đáng tiếc tìm không được cơ hội. Nên đành phải ngầm chú ý đến động tĩnh ở bên dưới lầu.

Buổi tối, Bình Nhi mang cơm lên trên lầu, rồi kê sát tai Phùng Uyển Quân nói nhỏ vài câu.

Phùng Uyển Quân gật đầu nói :

- Biết rồi, ta nhất định sẽ lo liệu thỏa đáng. Kêu bọn họ lưu tâm hơn ở phía trước.

Bình Nhi đặt, cơm tối xuống rồi thoái lui. Hà Lăng Phong mỉm cười hỏi :

- Uyển Quân, các người đang chuẩn bị bi lo liệu chuyện gì vậy?

Phùng Uyển Quân lạnh lùng nói :

- Tốt nhất là chàng đừng có hỏi nhiều cứ việc ăn no rồi ngủ. Cho dù có xảy ra bất cứ chuyện gì cũng đừng bao giờ rời khỏi phòng ngủ này.

Hà Lăng Phong nói :

- Ta đoán được việc này. Các người đang chuẩn bị đối phó với Phùng lão đại. Vị Liễu a di kia đến đây chính là để giải quyết chuyện này.

Phùng Uyển Quân chỉ cười nhạt không thừa nhận cũng như không phủ định.

Đương nhiên, Phùng Uyển Quân không hề sợ Hà Lăng Phong được bí mật này. Đồng thời ả cũng đã nghĩ đến Hà Lăng Phong sẽ đoán được như vậy, cho nên không có gì là ngạc nhiên.

Nếu như Hà Lăng Phong giả vờ như cái gì cũng không biết, ngược lại sẽ khiến cho ả ta càng nghi ngờ hơn.

Hà Lăng Phong thở dài một tiếng nói :

- Ta là người ngoài cuộc, các người muốn đối phó với Phùng lão đại đối với ta chẳng có quan hệ gì. Nhưng ta đứng ở lập trường là kẻ bàng quan hy vọng các người đừng lấy tánh mạng lão ta. Lão ta đã mất đi hết võ công, thì bây giờ không còn là địch thủ của các người...

Phùng Uyển Quân trầm giọng :

- Kêu chàng đừng có nói về việc này, chàng có hiểu hay không?

Hà Lăng Phong nói :

- Được! Ta không hỏi nữa chuyện của các người, các người cứ tự giải quyết. Ta chỉ lo ăn no rồi ngủ, như vậy cũng được rồi.

Nói xong, chàng cúi đầu xuống bởi cơm. Quả nhiên chàng không hỏi về chuyện đấy nữa.

Phùng Uyển Quân ăn cơm một cách vội vàng, rồi cùng Bình Nhi bước xuống lầu. Trước khi bước ra khỏi cửa, Phùng Uyển Quân không quên khóa trái cửa lại.

Có lẽ bọn họ cho rằng Hà Lăng Phong đã mất hết chân khí vì vết thương vẫn chưa hoàn toàn bình phục. Cho nên không khống chế huyết đạo của chàng.

Hà Lăng Phong đã có ý định sẵn trong đầu, nên chàng liền cởi áo ngoài ra, dùng chân gối chất lại thành một đồng, giả làm người đang nằm ở trên giường, sau đó chàng thổi tắt đèn, nhẹ nhàng mở cửa sổ ra.

Từ cửa sổ nhìn ra, trong vườn toàn một màu đen. Nhưng tòa đại sảnh ở dưới lầu thì đèn đuốc sáng trưng như ban ngày.

Hiển nhiên Phùng Uyển Quân và Liễu a di đang ở trong gian đại sảnh kia, và trong hoa viên nhất định cũng được canh phòng nghiêm ngặt. Nhưng bên ngoài đây lầu kế cận lại im lặng, không một bóng người.

Xem tình hình rất có thể đêm nay có một nhân vật quan trọng đến đây và mọi người đều đang chờ đợi.

Người sắp đến kia tất nhiên trên hắc Liễu a di, cũng rất có thể là người chủ mưu toàn bộ kế hoạch trộm lấy bảo đao.

Hà Lăng Phong nhẹ nhàng bước lên trên cửa sổ. Một tay chàng vịn lấy thành cửa còn một tay kia đưa lên phía trên mái nhà. Từ trong phía mái ngói, chàng lấy ra một chiếc thang dây được bện từ dây rừng.

Chiếc thang dây này chàng đã chuẩn bị sẵn trước đó hai ngày. Chàng buột chiếc thang vào dây cột ngang trên mái nhà, đợi khi nào cần kíp để thoát thân.

Chàng biết bây giờ không thể nào tuột xuống bên dưới. Bởi vì làm vậy sẽ dễ bị người trong hoa viên phát hiện ra. Nhưng nếu như lợi dụng nó bò lên trên mái nhà thì vô cùng tiện lợi và an toàn. Khi đã lên được trên mái nhà có thể đi về hướng đông bắc và từ đó nhìn xuống đám hoa ở bên dưới, như vậy sẽ ít bị phát hiện hơn.

Hà Lăng Phong tuy không thể tự khí Đan điền nhưng động tác của chàng còn rất lanh lẹ. Chỉ một cú lộn người, toàn thân của chàng đã lên trên mái nhà.

Sau đó Hà Lăng Phong cuộn chiếc thang lại rồi men theo mái ngói tiến về phía đông bắc.

Vừa vượt qua hơn ba mái nhà, Hà Lăng Phong đã nghe thấy có tiếng người truyền đến.

Hà Lăng Phong hơi ngẩng đầu lên nhìn chỉ thấy hai chiếc đèn lồng dẫn một tốp người từ hướng tây nam đi về phía thượng phòng.

Hai a hoàn cầm đèn vốn là người trong Thiên Ba phủ. Phía sau là bốn thiếu nữ mặc hắc y. Hai người ở phía trước, hai người ở phía sau, bao lấy một thiếu nữ mặc hoàng y ở giữa.

Bốn thiếu nữ mặc hắc y kia thân hình vừa xấu thấp, ăn mặc cũng rất đặc biệt. Nếu như không chú ý, có thể ngỡ rằng bọn họ là bốn người nam nhân.

Một điều kỳ quái là trên thắt lưng mỗi người đều có hai thanh đao, một dài một ngắn.

Hà Lăng Phong cũng là một người luyện tập đao pháp, nhưng chàng chưa từng thấy qua ai sử dụng loại đao kiểu như vậy.

Người thiếu nữ mặc hoàng y trên người không có mang binh khí. Trong bóng đêm, tuy không nhìn thấy rõ dung mạo của thiếu nữ kia, nhưng có thể nhìn ra thiếu nữ tuổi không quá hai mươi, đáng vẻ đài các và quý phái.

Khi đoàn người vừa đến bên ngoài cửa lầu, Phùng Uyển Quân và Liễu a di đã bước ra bên ngoài nghênh đón. Cả hai đều cúi người thi lễ nói :

- Cung nghinh Tam công chúa.

Người thiếu nữ mặc hoàng y xua tay nói :

- Miễn lễ, vào trong rồi hãy nói.

Phùng Uyển Quân và Liễu a di liền nép người sang hai bên. Bốn thiếu nữ mặc hắc y bước vào bên trong trước, sau đó vị Tam công chúa mới chậm rãi bước vào.

Hà Lăng Phong thấy sự việc như vậy, liền nghĩ bụng :

- “Đám người này thật không đơn giản. Vừa có Công chúa, vừa có thị vệ. Khí phách đường đường hơn hẳn Thiên Ba phủ. Xem ra kẻ giả mạo Phùng Uyển Quân chỉ à một tên a hoàn, còn Liễu a di bất quá chỉ là một ả nô bộc mà thôi.”

Nghĩ đến đây, Hà Lăng Phong liền thay đổi ý định. Chàng quyết định đi về phía tiền sảnh để nghe xem bọn họ nói gì.

Nhưng xung quanh nơi đây đều được canh phòng nghiêm ngặt, làm thế nào mới có thể nghe trộm được bọn họ nói chuyện?

- À! Có rồi!

Hà Lăng Phong vượt qua mái nhà đến sát bên mái hiên. Chàng lợi dụng cây cối um tùm ở bên dưới liên buông mình xuống đất. Sau đó chàng nằm sát xuống đất bò đến bên dưới gian thượng lầu, rồi tìm ống dẫn hơi.

Hà Lăng Phong còn nhớ bên trong giàn thượng phòng có xây một lò sưởi để dùng vào mùa đông. ống khói của lò sưởi này vừa đúng đi ngang qua vách tường của gian đại sảnh ở bên dưới.

Nếu như chui vào bên trong ống khói, thì đó là một nơi nghe trộm thật là lý tưởng.

Mọi thứ đều đúng như Hà Lăng Phong dự tính. Vị trí của lò sưởi thật chính xác. ống khói lại vừa rộng, đủ để một người lọt vào trong.

Điều tuyệt diệu là trên ống khói và vách gian đại sảnh đều có một chiếc cửa nhỏ để tiện cho việc dọn ống khói. Nếu như mở cánh cửa này ra không những có thể nghe được những người bên trong nói chuyện, thậm chí còn có thể nhìn thấy toàn cảnh bên trong đại sảnh.

Chỉ có một điều đáng tiếc duy nhất là khi Hà Lăng Phong chui vào bên trong ống khói, vị Tam công chúa kia đã ngồi xuống ghế. Lưng ghế lại vừa đúng quay về phía cánh cửa nhỏ kia. Cho nên Hà Lăng Phong không cách chi nhìn thấy được dung mạo của vị Tam công chúa.

Liễu a di ngồi trên một chiếc ghế ở hai bên. Bốn thiếu nữ mặc hắc y đứng cạnh hai bên tả hữu, còn Phùng Uyển Quân, đang đứng thuật lại tình hình phát sinh gần đây cho Tam công chúa nghe.

Sau khi nghe xong vị Tam công chúa dường như không hoàn toàn hài lòng nên chậm rãi nói :

- Những ngày qua người biểu hiện rất tốt, nhưng nếu nói là đã hoàn toàn khống chế được Thiên Ba phủ và Thiên Tuế phủ thì chưa được chính xác. Người phải biết rằng, mục đích của chúng ta không phải là muốn chiếm lấy Thiên Ba phủ và Thiên Tuế phủ. Mà mục đích của chúng ta là lấy cho được Yên Chi bảo đao cùng hiểu rõ trận pháp Đao Kiếm hợp bích để sau này ở tại La Phù đảo hội, chúng ta có thể đánh bại bọn nam nhân và bắt bọn chúng phải vĩnh viễn qui phục dưới chân các nữ nhân như chúng ta.

Phùng Uyển Quân nói :

- Dạ, thuộc hạ biết!

Tam công chúa nói :

- Người đã biết thì không nên dùng bạo lực, đặc biệt là đối với Phùng Viên và càng không nên để lộ thân phận của mình. Như vậy lão ta mới mang những tình hoa trận pháp Dao Kiếm hợp bích nói ra.

Phùng Uyển Quân nói :

- Nhưng lão ta đã hoàn nghi thuộc hạ.

Tam công chúa nói :

- Vậy điều này chứng minh công phu của người vẫn còn chưa đủ. Khi hành sự lại không thể nhẫn nại.

Phùng Uyển Quân đứng im cúi đầu.

Tam công chúa lại nói tiếp :

- Việc không thể tha thứ được, chính là người đánh cắp bảo đao quá gấp nên mọi việc an bày chưa đủ chu đáo để dẫn đến hy sinh hai tánh mạng, nhưng thân phận vẫn bị bại lộ. Người thử nghĩ kỹ xem việc này có đáng hay không?

Phùng Uyển Quân vẫn cúi đầu đáp :

- Thuộc hạ biết tội.

Tam công chúa thở dài một tiếng :

- Sau khi Cung chủ biết được chuyện này, người vô cùng giận dữ. Nhưng nghĩ tình người đã có công lấy được bảo đao nên không bắt tội người. Vì vậy Cung chủ đặc biệt phái ta và Liễu a di đến đây thay người hành sự.

Phùng Uyển Quân cúi người nói :

- Đa tạ Cung chủ tha tội cho. Cảm tạ Tam công chúa giúp đỡ thuộc hạ!

Tam công chúa nói :

- Bây giờ người hãy mang thanh Yên Chi bảo đao ra giao lại cho ta, còn Phùng Viên giao cho Liễu a di mang đi. Nhưng người vẫn tiếp tục lưu lại ở Thiên Ba phủ tiếp tục dùng thân phận Dương phu nhân tìm cách điều tra rõ thân phận của Điền Bá Đạt. Nhất định phải biết hắn ta làm theo mệnh lệnh của ai? Có mục đích gì? Sau khi đã tìm hiểu rõ phải lập tức báo cáo ngay, tuyệt đối không được tự ý hành động.

Phùng Uyển Quân nói :

- Thuộc hạ rõ!

Tam công chúa nói :

- Còn nữa, về phần gã họ Hà kia chúng ta đã tốn không ít tâm huyết để tạo nên. Võ công của hắn ta không cao lắm, nên chỉ cần nghiêm ngặt giám sát là được mà không cần phải sử dụng đến Tán Công sa. Người nên đưa thuốc giải cho hắn và dùng cách mê hoặc hắn, để cho hắn cam tâm tình nguyện phục vụ cho người.

Phùng Uyển Quân dạ một tiếng.

Hà Lăng Phong nghe Tam công chúa nói vậy, trong lòng không khỏi nhủ thầm :

- “Hảo a đầu, người cho rằng Hà mỗ ta là một người háo sắc và nhất gan đến như vậy hay sao? Nếu người nghĩ vậy thì người đã lầm rồi. Võ công của Hà mỗ này tuy bình thường, nhưng ta không dễ gì để kẻ khác sai khiến...”

Chỉ nghe Liễu a đầu đứng lên nói :

- Công chúa định bao giờ sẽ khởi giá?

Tam công chúa nói :

- Người hãy ra phòng khách dẫn người, còn ta đi lấy bảo đao chỉ một lát là ta sẽ ra ngay.

Phùng Uyển Quân liền nói :

- Để thuộc hạ ra ngoài hoa viên lấy bảo đao, và lệnh cho Bình Nhi dẫn Liễu a di la phòng khách dẫn người.

Tam công chúa liền chau mày hỏi :

- Người mang bảo đao chôn ở trong hoa viên?

Phùng Uyển Quân liền đáp :

- Dạ phải. Thuộc hạ vốn định lấy bảo đao lên nhưng không ngờ bị Hà Lăng Phong nhìn thấy cho nên phải xuất thủ đả thương hắn ta. Vì thời gian cấp bách nên thuộc hạ đành chôn bảo đao vào lại chỗ cũ. Phùng Viên nhìn thấy hố đất vẫn chưa được lấp lại, nên cứ ngỡ rằng bảo đao không còn ở chỗ cũ nữa.

Tam công chúa lắc đầu nói :

- Người làm như vậy là quá mạo hiểm. Bây giờ người hãy mau đi lấy bảo đao về, hy vọng rằng không có việc gì ngoài ý muốn xảy ra.

Phùng Uyển Quân dạ một tiếng, lập tức bước ngay ra khỏi cửa.

Hà Lăng Phong cũng lập tức vội vàng ra khỏi ống khói lò sưởi ngay.

Chàng không sợ Phùng Viên sẽ bị Liễu a di dẫn đi, chàng quyết tâm phải đến chỗ chôn bảo đao trước Phùng Uyển Quân ít nhất chàng cũng có thể ngăn cản tuyệt đối không để cho Tam công chúa mang thanh Yên Chi bảo đao đi, chung quanh khu vực này nhất định đã bị canh gác nghiêm ngặt, nhưng Hà Lăng Phong không quan trọng lắm việc này. Sau khi ra khỏi ống khói lò sưởi chàng liền nhắm hướng khu rừng ở phía sau lầu chạy đến.

Điều kỳ lạ là chàng chạy nhanh như vậy lại không bị một ai phát hiện ra.

Hà Lăng Phong chạy một mạch đến bên ngoài bìa rừng. Chàng đoán rằng Phùng Uyển Quân cũng đang tiến về phía rừng bằng một lối khác nên chàng không dám chậm trễ, lập tức chui ngay vào trong rừng.

Khi Hà Lăng Phong đến gần tới chỗ chôn bảo đao, đột nhiên chàng nghe có tiếng bước chân.

Trong lòng Hà Lăng Phong nghĩ thầm :

- “Xem tình hình thì mình không thể nào lấy bảo đao trước Phùng Uyển Quân được. Cho dù hai người có đến cùng một lúc, nhưng dựa vào võ công, thì mình không phải là đối thủ của Phùng Uyển Quân”.

Vì bất đắc dĩ nên Hà Lăng Phong đành phải dừng bước lại, chú ý nghe ngóng động tĩnh của đối phương.

Thật là kỳ quái, chàng vừa dừng bước lại, thì tiếng bước chân của đối phương cũng không còn nghe thấy.

Hà Lăng Phong thử tiến về trước thêm vài bước, nhưng đối phương vẫn không hề có động tĩnh gì.

Thật ra đây là chuyện gì?

Chẳng lẽ vì mình quá khẩn trương nên nghe lầm?

Thời gian bấy giờ không cho phép chàng suy nghĩ nhiều, nên chàng liền bước nhanh về phía chiếc hố có chôn bảo đao.

Khi đến gần tới chiếc hố, Hà Lăng Phong không khỏi sửng sốt.

Lớp đất bên trên còn rất mới, rõ ràng đã có người vừa mới đào lên.

Nhưng người đào chiếc hố nhất định không phải là Phùng Uyển Quân bởi vì Phùng Uyển Quân đang đứng bên cạnh chiếc hố như tượng gỗ, hai tay hoàn toàn trống không, rõ ràng là ả ta đã bị điểm huyệt.

Hà Lăng Phong nhìn quanh nhưng không phát hiện ra một bóng người, liền vội vàng hỏi :

- Bảo đao đâu? Phải chăng bảo đao đã bị người ta đào lấy mất rồi?

Phùng Uyển Quân không đáp lại. Ngoài hai mắt còn có thể chớp động ra toàn thân ả ta dường như đã cứng đờ.

Thật ra huyết đạo đã bị điểm làm sao ả ta có thể trả lời được.

Hà Lăng Phong vì gấp muốn biết tình hình bảo đao như thế nào, nên chàng liền bước đến vỗ vào sau lưng Phùng Uyển Quân hai cái.

Nhưng vì Hà Lăng Phong không đề tụ chân khí được cho nên chàng không cách chi giải được huyết đạo cho Phùng Uyển Quân.

Hà Lăng Phong vẻ nôn nóng nói :

- Trên người có mang thuốc giải Tán Công sa hay không? Nếu như có, người hãy chớp mắt hai cái cho ta biết.

Phùng Uyển Quân liền chớp mắt hai cái.

Hà Lăng Phong lập tức đưa tay lên tìm kiếm. Quả nhiên từ túi ảo của Phùng Uyển Quân chàng tìm thấy một chiếc bình nhỏ.

- Đây chính là thuốc giải.

Phùng Uyển Quân lại chớp mắt.

Hà Lăng Phong mở nắp bình lấy ra một viên bỏ vào trong miệng.

Sau khi uống thuốc giải xong, tự nhiên chàng cảm thấy bụng mình có luồng khí nóng chậm chậm chạy xuống Đan điền. Hà Lăng Phong hít thật sâu vào một hơi rồi thử đề tụ chân khí. Quả nhiên chân khí của chàng đã hoàn toàn khôi phục.

Hà Lăng Phong liền đưa tay phải lên, nhưng đột nhiên chàng phát hiện tạm thời không nên giải huyết cho Phùng Uyển Quân được. Võ công của nữ nhân này có thể cao thâm hơn mình. Nếu sau khi được giải huyết, ả ta ngược lại phản kích mình. Lúc ấy không phải oan uổng cho mình hay sao?

Nghĩ vậy nên Hà Lăng Phong chỉ giải huyết á môn cho Phùng Uyển Quân mà thôi.

Phùng Uyển Quân tức thì la á lên một tiếng và đã có thể nói chuyện được.

Hà Lăng Phong liền hỏi :

- Mau nói ngay có phải Yên Chi bảo đao đã bị người ta đào rồi hay không?

Phùng Uyển Quân không trả lời thẳng vào câu hỏi của chàng, mà chỉ nói rằng :

- Thất lang, xin chàng hãy giải huyết cho ta trước đi. Dù sao chúng ta cũng là phu thê, hơn nữa ta đã đưa cho chàng thuốc giải. Vậy chàng đâu thể thấy chết mà không cứu!

Hà Lăng Phong nói :

- Chỉ cần người nói cho ta biết bảo đao đã bị ai lấy đi, tự nhiên ta sẽ cứu người.

Phùng Uyển Quân nói :

- Ta nhất định sẽ nói cho chàng biết. Nhưng chàng hãy giải huyết đạo cho ta trước đã.

Hà Lăng Phong trầm giọng nói :

- Đến nước này mà người còn nói điều kiện tới ta sao?

Phùng Uyển Quân nói :

- Đây không phải là điều kiện, mà là ta cầu xin chàng. Nếu như để mất bảo đao ta chỉ có một con đường chết mà thôi.

Hà Lăng Phong nói :

- Người không thể để mất đi bảo đao, chẳng lẽ ta có thể đánh mất hay sao?

Phùng Uyển Quân gượng cười nói :

- Thất lang, bây giờ nói những lời này có ích gì. Bất luận là bảo đao thuộc về ai, nhưng hai chúng ta đều không muốn mất nó đi, phải vậy không?

Tự nhiên Hà Lăng Phong không có cách gì để phủ nhận. Chàng cũng đã từng nghĩ qua, nếu như để bảo đao lọt vào trong tay của người khác, đối với mình cũng chẳng có lợi ích.

Phùng Uyển Quân lại nói :

- Thất lang, chàng hãy mau giải huyết cho thiếp đi. Chúng ta phải cùng nhau hợp tác truy tìm bảo đao, chứ đừng nên lo hoài nghi nhau mãi. Đợi tìm được bảo đao rồi, thiếp sẽ kể cho chàng nghe tất cả!

Hà Lăng Phong nói :

- Vậy thì ngươi hãy nói cho ta biết trước, ai đã lấy bảo đao?

Phùng Uyển Quân thở dài một tiếng nói :

- Nếu như thiếp nói cho chàng biết, chàng có giữ lời hứa giải huyết cho thiếp hay không?

Hà Lăng Phong nói :

- Việc đó tất nhiên rồi, Hà mỗ này đâu phải là người không giữ lời hứa.

Phùng Uyển Quân cười cười nói :

- Chàng có bằng lòng giống như trước đây, xem thiếp như là thê tử của chàng hay không?

- Ngươi...

Hà Lăng Phong có vẻ đã bực bội nói :

- Thật ra ngươi có chịu nói hay không? Ta không có thời gian để nói với ngươi những chuyện vô bổ như vậy.

Phùng Uyển Quân thở dài ra một tiếng :

- Các nam nhân đều cho rằng đây là những chuyện vô bổ, nhưng còn đối với nữ nhân thì đây là việc vô cùng quan trọng, thậm chí còn quan trọng hơn cả tánh mạng của mình. Thất lang, tuy chúng ta không phải là phu thê chính thức. Nhưng mấy tháng vừa qua chúng ta đã sống một cuộc sống phu thê thật sự. Bất kể là chàng có tin hay không, nhưng đời này chàng vĩnh viễn vẫn là phu quân của thiếp. Danh tánh có thể là giả nhưng tình cảm của thiếp đối với Thất lang tuyệt đối không hề dối. Thất lang, chàng...

Hà Lăng Phong xua tay nói :

- Thôi được, thôi được, cho dù ngươi đối với ta tình sâu nghĩa nặng nhưng bây giờ không phải là lúc nói những chuyện này. Chúng ta hãy giải quyết việc chánh trước, sau đó rồi hãy nói đến những chuyện này được hay không?

Hà Lăng Phong gần như muốn bật cười thành tiếng. Bởi vì vừa rồi Tam công chúa kêu Phùng Uyển Quân dùng mọi cách để mê hoặc chàng. Nên chàng cảm thấy những lời Phùng Uyển Quân nói ra hoàn toàn giả tạo.

Phùng Uyển Quân dường như cũng biết mình đã nói hơi quá, nên liền đổi giọng :

- Thôi được, thiếp sẽ nói cho chàng biết kẻ đã lấy đi bảo đao là ai. Có thể nói tám phần mười là Điền Bá Đạt.

Hà Lăng Phong vô cùng ngạc nhiên :

- Tại sao nói rằng tám phần mười.

Phùng Uyển Quân nói :

- Bởi vì hắn ta dùng khăn đen che mặt nên thiếp không nhìn rõ diện mạo của hắn. Nhưng theo như sự phán đoán của thiếp, thì ngoài Điền Bá Đạt ra, tuyệt đối không còn có một ai khác.

Hà Lăng Phong cũng hoài nghi Điền Bá Đạt nên trầm ngâm hồi lâu, nói :

- Võ công của Điền Bá Đạt không mấy cao minh, vậy tại sao người lại bị hấn ta khổng chế huyết đạo?

Phùng Uyển Quân nói :

- Hấn ta nhân lúc thiếp không đề phòng bất thần xuất thủ. Hơn nữa trong rừng còn có đồng đảng của hấn mai phục.

Hà Lăng Phong nói :

- Bọn chúng có tất cả mấy tên?

Sau khi lấy được bảo đao bọn chúng đi về hướng nào? Và đã đi được bao lâu rồi?

Phùng Uyển Quân nói :

- Bao nhiêu tên thiếp cũng nhìn không rõ, nhưng khoảng chừng ba tên thì phải. Sau khi lấy được bảo đao, bọn chúng liền đào tẩu về hướng Cúc Hương thủy tạ.

Cúc Hương thủy tạ gần sát gian thượng phòng, và cách gian thượng phòng không xa chính là gian tiền sảnh. Nếu luận về lý Điền Bá Đạt phải chạy ra sau hậu viện mới phải. Vậy tại sao bọn chúng lại chạy ra phía trước tiền sảnh.

Điều này không khỏi khiến cho Hà Lăng Phong cảm thấy ngạc nhiên.

Nhưng vì thời gian quá cấp bách không cho phép chàng hỏi tiếp. Nên chàng chỉ suy nghĩ lướt qua rồi quay lưng bước đi.

Phùng Uyển Quân liền nói lớn :

- Thất lang, chàng đã hứa giải huyết cho thiếp rồi mà?

Hà Lăng Phong nói :

- Ta vốn định giải huyết cho người. Nhưng người đã làm mất bảo đao, vì vậy Tam công chúa nhất định không dễ gì tin lời của người. Vậy chi bằng cứ để người y như vậy, không phải dễ giải thích cho người hay sao.

Phùng Uyển Quân liền nói :

- Thất lang, chàng không thể nói không giữ lời, Thất lang... Thất lang...

Hà Lăng Phong đưa tay lên điểm lại vào huyết á môn của Phùng Uyển Quân. Nhưng sau đó chàng vỗ nhẹ lên trên trán ả nói :

- Ta làm như vậy toàn là vì người. Nếu như chúng ta không phải có tình nghĩa phu thê, thì ta đã giải huyết cho người và để cho vị Tam công chúa kia trừng phạt người. Còn bây giờ để người như vậy, người đã hoàn toàn không có trách nhiệm.

Nói xong chàng buông tay xuống bước nhanh ra khỏi rừng.

Vừa đi Hà Lăng Phong vừa nghĩ. Lúc này Liễu a di nhất định đã mang người đến trước tiền sảnh. Nếu như Phùng Viên không chịu thúc thủ bó tay thì rất có thể hai bên sẽ động thủ. Cho nên khi ra khỏi khu rừng, Hà Lăng Phong liền đi về phía tiền sảnh ngay.

Nhưng khi vừa đến cửa hoa viên, đột nhiên Hà Lăng Phong nghe thấy có những tiếng la quát.

Âm thanh phát ra từ phía gian thượng phòng, trong đó có cả tiếng của Phùng Viên.

Hà Lăng Phong liền đi dọc theo hoa viên, chàng lợi dụng những hàng cây tối đen quay trở lại bên ngoài gian thượng phòng.

Từ xa Hà Lăng Phong đã có thể nhìn thấy trước cửa phòng đèn đuốc sáng trưng. Đồng thời có hai bóng người đang giao đấu với nhau kịch liệt.

Vị Tam công chúa đang đứng trên bực tam cấp ở trước cửa. Còn bên thiếu nữ mặc hắc y, xếp thành chữ nhất chắn hàng ngang ở phía trước.

Dưới ánh đèn, Hà Lăng Phong đã có thể nhìn thấy rõ diện mạo của vị Tam công chúa kia.

Gương mặt nàng rất thanh tú, mày ngài mắt phượng, mũi cao tuổi chừng mười tám mười chín. Vừa nhìn vào đã biết ngay vị Tam công chúa kia là một người thông minh tuyệt đỉnh. Chỉ có điều hai mắt nàng có vẻ hơi thâm trầm.

Còn hai người đang giao đấu kia, chính là Liễu a di và Phùng Viên.

Cả hai đều đánh bằng quyền chưởng, chứ chưa dùng đến binh khí. Nhưng có thể nhìn thấy rõ, Phùng Viên xuất chưởng vô cùng mãnh liệt, gió thổi vù vù và rõ ràng lão ta đang chiếm thượng phong. Còn thân pháp của Liễu a di thì lại nhẹ nhàng nhanh lẹ, né tránh những chưởng pháp của Phùng Viên. Rõ ràng Liễu a di cũng có chút biểu lộ bại dưới tay của Phùng Viên.

Xem ra thì hai người đã đấu rất lâu rồi.

Vị Tam công chúa đứng chú ý nhìn trận đấu. Còn bốn thiếu nữ mặc hắc y chỉ bàng quan đứng nhìn, cơ hồ không có ý xông vào trận trợ giúp cho Liễu a di.

Nếu đơn độc giúp đấu Phùng Viên có thể đánh bại Liễu a di. Nhưng nếu bọn họ thay phiên nhau giao đấu với lão thì điều ấy rất khó nói.

Lúc ấy trong bụng Hà Lăng Phong nghĩ thầm :

- “Nếu bây giờ có thanh Yên Chi bảo đao, như vậy thật là tốt”.

Đúng lúc ấy chợt nghe tiếng quát của Tam công chúa :

- Liễu a di hãy lui ra mau!

Liễu a di liền đáp lại một tiếng, rồi tung người ra khỏi vòng chiến.

Vị Tam công chúa đưa tay lên vẫy một cái. Bốn thiếu nữ mặc hắc y liền đồng loạt tuốt gươm ra khỏi vỏ, xông lên vây lấy Phùng Viên.

Phùng Viên cười nhạt nói :

- Tiểu a đầu, người định dùng cách đấu luân phiên để làm tiêu hao nguyên khí của ta hay sao? Được, người cứ việc xông lên. Phùng mỗ ta không hề e ngại đâu.

Chỉ nghe thấy vị Tam công chúa kia thấp giọng nói :

- Đưa cho lão ta một thanh kiếm.

Liễu a di liền lấy kiếm của một a hoàn đang đứng cầm đèn đứng bên cạnh ném cho Phùng Viên.

Phùng Viên nhận lấy kiếm mà trong lòng không khỏi kinh ngạc, nhướn mày hỏi :

- Thế nào? Bộ người không còn muốn sống nữa hay sao?

Vị Tam công chúa nói :

- Bọn ta không muốn ý đông mà thắng lão. Nhưng vì bốn người họ lâu nay đã luyện Hợp kích đao pháp. Bởi vậy để cho công bằng, ta để lão sử dụng vũ khí.

Phùng Viên cười ha hả nói :

- Nhưng người đừng quên rằng Kinh Hồng kiếm pháp của Thiên Tuế phủ đã nổi danh trong giang hồ mấy mươi năm nay. Nếu trong tay Phùng mỗ ta có được một thanh kiếm, thì các người đừng hòng có đường sống.

Tam công chúa nói :

- Vậy thì phải thử mới biết.

Tam công chúa liền đưa tay vỗ ba cái.

Bốn thiếu nữ mặc hắc y nhất tề hét lớn xông lên tấn công ngay.

Mỗi người bọn họ đều có hai thanh kiếm một dài, một ngắn. Nhưng thanh đoản kiếm vẫn còn giắt ở thắt lưng.

Bọn họ hai tay nắm chặt lấy chuôi đao, đồng loạt xông lên chém vào hai bên tả hữu của Phùng Viên. Chỉ trong khoảnh khắc, bọn họ đã tung ra mười hai chiêu.

Chỉ thấy ánh đao sáng chói, bốn phía đều có ánh bạc che lấp họ.

Hà Lăng Phong cũng là người luyện đao, nhưng chàng chưa từng gặp qua một thứ đao pháp thần tốc và uy mãnh đến như vậy. Vì vậy chàng không khỏi ngằm lo lắng cho Phùng Viên.

Từ trong ánh đao chỉ nghe Phùng Viên cười lên một tiếng, rồi thì triển kiếm pháp.

Hà Lăng Phong không nhìn thấy rõ chiêu thức của Phùng Viên sử dụng như thế nào. Chàng chỉ thấy trước mắt mình đầy hoa đốm, còn tai nghe thấy những tiếng va chạm của đao kiếm, ánh lửa bắn tung tóe ra.

Bốn thiếu nữ mặc hắc y, khi tấn công động tác rất lạ, khi thoái lui cũng nhanh lẹ không kém. Bọn họ đều lùi ra sau bốn bước, hai tay vẫn nắm chặt lấy chuôi đao và vẫn bao vây Phùng Viên vào giữa.

Vị Tam công chúa hơi nhú mày mỉm cười nói :

- Quả nhiên không hổ là cao thủ.

Phùng Viên lạnh lùng hừ một tiếng :

- Tiểu a đầu, người còn có bao nhiêu người, cứ kêu bọn chúng xông lên hết đi.

Vị Tam công chúa mỉm cười không nói gì, lại đưa tay lên vỗ liên tiếp bốn cái.

Hai thiếu nữ mặc hắc y trong bọn họ liền thoái lui ra khỏi trận đấu. Nhưng hai thiếu nữ mặc hắc y còn lại tiếp tục xuất chiêu.

Lần này hai thanh đao lại bắt đầu xé gió tấn công. Một tấn công ở trên và một tấn công ở hạ bộ, tốc độ nhanh lẹ không thể nào lường được. Tuy bọn họ bớt đi hai người, nhưng thế công vẫn hiểm ác vô cùng.

Phùng Viên gần như không hề để ý đến thế hợp công trên dưới của bọn họ.

Thanh trường kiếm trong tay lão ta từ từ chuyển động.

Keng! Keng! Hai tiếng. Hai thanh đao gần như đồng thời bị khóa chặt.

Cuối cùng Hà Lăng Phong cũng đã nhìn thấy rõ. Phùng Viên chỉ sử dụng có một chiêu thức, nhưng đồng thời lại khóa chặt hai thanh đao. Chiêu thức vừa rồi của Phùng Viên vốn nghênh tiếp thanh đao đang tấn công ở bên trên. Nhưng khi đao kiếm chạm vào nhau, thanh trường kiếm giống như có nam châm hút chặt lấy thanh đao rồi cả đao cùng kiếm vẽ một vòng, đỡ thế công của thanh đao ở bên dưới.

Nói cách khác đây là chiêu thức “Nhất Thức Nhị Dụng” mượn đao không chế đao. Bất luận là thời gian, chiêu thức và uy lực đều kết hợp một cách độc đáo.

Vị Tam công chúa chợt vọt miệng khen :

- Hảo kiếm pháp!

Nói xong đưa tay lên vỗ hai cái.

Bốn thiếu nữ mặc hắc y lập tức thay đổi thế tấn công. Bọn họ xếp thẳng thành hàng dọc, hơn nữa thanh đoản đao ở thắt lưng, cũng được họ lấy ra cầm tay.

Thiếu nữ mặc hắc y đứng đầu tấn công trước. Hai thanh trường đao và đoản kiếm cùng lúc tấn công vào hai điểm trên người của Phùng Viên. Nhưng khi binh khí sắp chạm vào nhau thì thiếu nữ mặc hắc y lập tức thu đao về và thoái lui ra sau. Thiếu nữ mặc hắc y thứ hai lập tức xông lên tấn công tiếp. Nhưng cũng

giống thiếu nữ mặc hắc y thứ nhất, khi binh khí vừa chạm vào nhau thiếu nữ mặc hắc y liền thu đao về và cũng lùi ra phía sau. Sau đó là người thứ ba và kế tiếp.

Bốn thiếu nữ mặc hắc y cứ luân phiên nhau tấn công Phùng Viên. Mỗi lần bọn họ xuất thủ, đều nhắm vào những chỗ hiểm khác nhau trên người Phùng Viên. Hơn nữa cách thức công của họ cũng rất là kỳ lạ, một người chỉ xuất một chiêu, rồi lập tức thay người khác.

Mặc dù vậy, Phùng Viên không hề nao núng, lão đưa kiếm ra hóa giải những thế tấn công hiểm ác của họ trong nháy mắt, lão ta đã phát ra hơn hai mươi thế kiếm.

Hà Lăng Phong nhìn thấy những thế kiếm uyển chuyển huyền diệu của Phùng Viên, mà không khỏi cảm thấy hâm mộ.

Trong lúc chàng đang tập trung tinh thần để nhớ kỹ những thế kiếm tuyệt diệu của Phùng Viên, thì đột nhiên nghe thấy có tiếng cười lạnh lùng từ trong bóng tối phát ra, nói :

- Lão họ Phùng, đừng mang hết công phu ra thi triển, nếu không sau này chẳng còn gì là tuyệt kỹ.

Âm thanh kia tuy không lớn, nhưng mọi người có mặt tại đó đều nghe rất rõ.

Phùng Viên đột nhiên thu kiếm lại, thối lui ra sau quát :

- Là vị bằng hữu nào, xin hãy lộ diện.

Bốn bề im lặng, không một tiếng trả lời.

Vị Tam công chúa cũng ra hiệu cho bốn thiếu nữ mặc hắc y thôi tấn công.

Nhưng lại quay sang gật đầu nói với Liễu a di :

- Đêm nay thu hoạch cũng không ít, chúng ta đi thôi.

Liễu a di nói :

- Nhưng mà thanh đao kia...

Tam công chúa nói :

- Đó đã là việc không cần kíp nữa, thôi hãy đi mau!

Nói xong đưa tay lên phát nhẹ một cái, đèn đuốc xung quanh đều tắt hết.

Ngay lúc ấy Phùng Viên liền hét lớn :

- Bọn ngươi định chạy?

Thanh trường kiếm trong tay Phùng Viên liền vung lên, nhắm ngay một thiếu nữ mặc hắc y gần nhất chém tới.

Người thiếu nữ mặc hắc y không hề đưa đao lên đỡ, mà lách người né tránh, đồng thời từ trong tay tung ra một thứ bột có mùi thơm.

Phùng Viên lập tức nín thở lại, lui la sau hơn năm bước và vội vàng lấy trong người ra một ngọn đuốc.

Đợi đến khi lao ta đốt được ngọn đuốc lên thì đám người của vị Tam công chúa kia đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Phùng Viên hứ lên một tiếng định đuổi theo.

Nhưng lúc ấy, Hà Lăng Phong đã từ trong bụi cây chui ra gọi lớn :

- Lão đại ca, đừng đuổi theo nữa. Cứ để cho bọn chúng đi đi.

Phùng Viên giơ cao ngọn đuốc lên nói :

- Người phát ra câu nói vừa rồi chính là ngươi?

Hà Lăng Phong lắc đầu nói :

- Tiểu đệ cũng có nghe thấy âm thanh đó, nhưng lại không nhìn thấy ai cả. Nhưng tiểu đệ nghĩ người kia hoàn toàn không có ác ý.

Phùng Viên nói :

- Tại sao người biết người kia không có ác ý?

Hà Lăng Phong nói :

- Việc này đợi lát nữa chúng ta hãy nói. Còn bây giờ chúng ta dừng để cho một người chạy thoát.

Phùng Viên nói :

- Là ai?

Hà Lăng Phong thấp giọng nói :

- Chính là ả giả mạo Phùng Uyển Quân.

Phùng Viên liền tỏ vẻ vui mừng nói :

- Ắ ta đã bị người bắt rồi sao? Hiện giờ ả ta ở đâu?

Hà Lăng Phong không trả lời, liền quay lưng bước đi dẫn đường cho Phùng Viên, khi hai người đến bên chiếc hồ có chôn bảo đao thì không nhìn thấy Phùng Uyển Quân đâu cả.

Hà Lăng Phong ngạc nhiên nói :

- Tiểu đệ rời khỏi đây chưa được nửa tuần trà. Hơn nữa ả ta lại bị điểm huyết, lẽ nào ả ta lại biết bay hay sao?

Phùng Viên vẻ trách móc nói :

- Nữ nhân này rất là quan trọng. Người đã khống chế được ả ta, vậy tại sao không dẫn ả ta cùng đi? Bây giờ chắc chắn ả ta đã được đồng đảng cứu đi rồi.

11. Môi Hở Răng Lạnh

Hà Lăng Phong cười nói :

- Không phải tại hạ hoài nghi, mà là Tỷ Muội hội lúc nào cũng có ý đồ tìm cách trà trộn vào trong Thiên Ba phủ. Phỉ cô nương là nữ nhi, chúng ta lại chưa từng gặp mặt qua. Nếu như cô nương cũng có thể chứng minh được thân phận của mình, như vậy sẽ tốt hơn.

Phí Minh Châu nói :

- Hai vị muốn tiểu muội phải chứng minh như thế nào?

Hà Lăng Phong nói :

- Biện pháp tốt nhất là mời Phỉ cô nương múa thử độc môn đao pháp Liệt Diễm thập tam trảm để cho bọn tại hạ xem thử.

Phí Minh Châu suy nghĩ giây lát nói :

- Thật ra biện pháp này cũng không thể chứng minh được thân phận của tiểu muội. Bởi vì phụ thân của tiểu muội đã đem Liệt Diễm thập tam trảm truyền lại cho ả yêu nữ kia rồi.

Hà Lăng Phong nói :

- Việc này không sao cả. Ắ yêu nữ kia tuy cũng biết Liệt Diễm thập tam trảm, nhưng hỏa hầu nhất định không bằng được với cô nương.

Phí Minh Châu lại suy nghĩ giây lát rồi nói :

- Thôi được, tiểu muội sẽ thực hiện, nhưng tiểu muội có một yêu cầu.

Hà Lăng Phong nói :

- Phí cô nương cứ việc nói!

Phí Minh Châu nói :

- Phụ thân của tiểu muội bị bọn chúng khống chế, bất luận là giả hay thật đều không tránh khỏi nguy hiểm, vì vậy nếu như tiểu muội có thể chứng minh được thân phận của mình thì xin hai vị hứa cùng đến Lãnh Nam với tiểu muội để cứu phụ thân của tiểu muội.

Hà Lăng Phong trả lời mà không hề do dự :

- Điều này Phí cô nương không cần phải cẩn thận cẩn dận. Võ lâm Tam phủ đồng bị ám hại, như vậy môi hở ắt răng lạnh, tự nhiên bọn tại hạ sẽ không bỏ qua kẻ thù chung này.

Phí Minh Châu không nói thêm gì nữa, liền tháo túi hành lý, lấy ra một thanh đao cong như hình bán nguyệt.

Thân đao rộng chừng ba ngón tay, cán đao được bọc vàng. Hai bên vỏ đao được nạm những viên ngọc lớn bằng đầu ngón tay. Mới nhìn vào đã biết ngay đây là một thanh bảo đao có giá trị liên thành.

Phí Minh Châu rút bảo đao ra khỏi vỏ, thối lui ra ngoài tiền sảnh, rồi ôm đao cúi người nói :

- Xin hai vị đại ca chỉ giáo cho!

Hà Lăng Phong và Phùng Viên nhất tề đáp lễ lại, nói :

- Không dám, không dám!

Chân phải Phí Minh Châu hơi lùi xéo ra sau, toàn thân quay phắt lại, khí tụ Đan điền và sắc mặt từ hồng chuyển sang trắng. Đồng thời thân đao cũng bắt đầu đỏ lên.

Không biết tại sao, Hà Lăng Phong chợt nhớ đến thanh Yên Chi bảo đao.

Thái Dương thần đao của Phí gia và Dương gia thần đao của Thiên Ba phủ đều là những đao pháp lừng danh trong võ lâm. Nhưng Phá Vân bát đại thức của Dương gia thần đao lại chú trọng về mặt huyền ảo. Vì vậy xưa nay vẫn có ưu thế hơn Liệt Diệm thập tam trảm. Thế cho nên những kỳ đại hội đao trước đây, Dương gia đều đoạt được danh hiệu Thiên hạ đệ nhất đao. Cộng thêm Dương gia lại có thanh Yên Chi bảo đao, nên mỗi lần đại hội đao, Phí Bách Linh đều bị bại trận. Kỳ đại hội đao lần trước, Thiên Ba phủ đã để mất đi danh hiệu cao quý nhất.

Không lẽ ngoài tin đồn bị mỹ nhân kế ra, lại còn có nguyên nhân nào khác sao?

Cho dù là có bị trúng mỹ nhân kế, nhưng là do ai an bày?

Còn nếu như việc này do Tỷ Muội hội sắp đặt, thì tại sao bọn chúng lại đem danh hiệu Thiên hạ đệ nhất đao cho không Phí Bách Linh?

Hà Lăng Phong nghĩ từ Thái Dương thần đao, đến việc Yên Chi bảo đao bị đánh cắp. Rồi việc Điền Bá Đạt tự nhiên mất tông tích, nhân vật thần bí trong bóng tối nhắc nhở Phùng Viên và về tin tức của hai phu thê Dương Tử Uy.

Tổng hợp từ những sự kiện này sẽ thấy rõ một điểm.

Đó là ngoài Tỷ Muội hội ra, nhất định còn có một tổ chức thần bí, cũng đang tham dự vào việc này.

Ban đầu Hà Lăng Phong cho rằng Lãnh Nam Phù Dung thành, đang ngầm hoành hành ở bên trong. Nhưng bây giờ chàng mới biết, ngay cả bản thân Phí Bách Linh cũng bị kẻ khác khống chế. Như vậy đủ thấy đám nhân vật thần bí kia đang ngầm cùng với Tỷ Muội hội đối đầu nhau. Hơn nữa thanh Yên Chi bảo đao đã lọt vào tay đám người bí mật.

Chàng đang nghĩ đến đây bỗng nghe Phí Minh Châu hét lên một tiếng và bắt đầu thi triển đao pháp Liệt Diệm thập tam trảm.

Hà Lăng Phong liền vội gạt ngang mọi suy nghĩ lại, tập trung nhìn Phí Minh Châu. Chỉ thấy thanh đao trong tay của Phí Minh Châu đã đỏ hồng lên. Khi thanh đao di chuyển, một luồng ánh sáng đỏ lóe lên, uy lực khiếp cả người. Quả nhiên là đao pháp hiếm có trong võ lâm.

Phí Minh Châu là nữ, mà đao pháp còn có uy lực dũng mãnh đến vậy. Như vậy đủ thấy Liệt Diễm thập tam trảm không phải là thứ đao pháp tầm thường.

Hà Lăng Phong đưa mắt nhìn Phùng Viên nói :

- Lão đại ca thấy thế nào?

Phùng Viên gật đầu nói :

- Quả thật là chánh tông Thái Dương thần đao.

Hà Lăng Phong mỉm cười cung tay nói :

- Phí cô nương, thật là thất kính. Xin cô nương lượng thứ bỏ qua cho và mời cô nương vào trong tiền sảnh, chúng ta sẽ nói chuyện rõ hơn.

Phí Minh Châu nói :

- Bây giờ hai vị đã tin tiểu muội không phải giả rồi chứ?

Hà Lăng Phong cười nói :

- Chính mắt mục kích Lãnh Nam tuyệt học, làm sao mà không tin được.

Phí Minh Châu nói :

- Vậy thì hai vị được dự định lúc nào sẽ cùng tiểu muội đến Lãnh Nam?

Hà Lăng Phong nói :

- Dù sao hôm nay cũng không còn kịp, Phí cô nương từ xa đến đây thiết nghĩ chắc cũng nên nghỉ ngơi một chút. Tối nay ngu huynh sẽ chiêu đãi Phí cô nương, rồi chúng ta cùng nhau thương lượng làm thế nào cho tốt.

Phí Minh Châu cười cười nói :

- Tiểu muội không dám khách sáo, hễ đã đến thì phải ở lại chơi vài hôm.

Thế rồi Hà Lăng Phong lệnh cho bọn a hoàn chuẩn bị phòng khách cho Phí Minh Châu. Mặt khác chàng kêu bọn nhà bếp chuẩn bị rượu và thức ăn để chiêu đãi khách.

Phí Minh Châu vừa rời khỏi tiền sảnh về phòng khách, Phùng Viên liền lên tiếng hỏi :

- Thất lang, mười ba chiêu thức vừa rồi, đệ có nhớ hết không?

Hà Lăng Phong vỗ vỗ lên đầu nói :

- Toàn bộ đã ở đây!

Phùng Viên vẻ vui mừng nói :

- Thế thì rất tốt, tuy chúng ta đã bị người trộm lấy quyển Phá Vân bát đại thức Đao phổ cùng với hai mươi bốn chiêu kiếm pháp. Nhưng bây giờ lại học được Liệt Diễm thập tam trảm. Như vậy xem ra cũng không phải hoàn toàn bị thiệt.

Hà Lăng Phong nói :

- Nhưng tiểu đệ cảm thấy Thái Dương thần đao tuy uy lực vô song nhưng lại thiếu đi sự mềm mại. Nếu khi sử dụng đao pháp này mà gặp phải hắc đao chém sắc như chém bùn e rằng khó mà có thể phát huy được.

Phùng Viên nói :

- Cho nên Phí Bách Linh mới ra sức tìm kiếm bảo đao.

Hà Lăng Phong lắc đầu nói :

- Tiểu đệ không phải chỉ việc này, mà ý tiểu đệ muốn nói, với sức của Thái Dương thần đao khó mà có cơ hội thắng được Phá Vân bát đại thức và thanh Yên Chi bảo đao của Thiên Ba phủ. Vậy thì Phí Bách Linh dựa vào cái gì mà có thể thắng được Thiên Ba phủ ở kỳ đại hội đao lần trước?

Phùng Viên vẻ ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao lão đệ lại đột nhiên lại nghĩ đến chuyện này!

Hà Lăng Phong nói :

- Về việc này tiểu đệ đã muốn hỏi từ lâu nhưng cảm thấy không tiện. Vừa rồi Phí cô nương lại nhắc đến ba chữ “Mỹ nhân kế”, cho nên tiểu đệ mới quyết định hỏi lão đại ca.

Phùng Viên nói :

- Lão đệ muốn hỏi việc gì?

Hà Lăng Phong nói :

- Tiểu đệ còn nhớ, khi hai chúng ta gặp mặt nhau lão đại ca đã từng nói câu “khăng khái mà chết”. Không biết huynh trưởng của Dương đại hiệp khăng khái chết như thế nào? Cuộc hôn nhân xảy ra giữa Thiên Tuế phủ và Thiên Ba phủ thật ra có dụng ý gì?

Phùng Viên à lên một tiếng nói :

- Hóa ra lão đệ muốn hỏi về chuyện này. Khi mới gặp, ta ngộ nhận lão đệ là Dương Tử Ủy, nên không cần phải giải thích dài dòng. Sau đó thì bị Tỷ Muội hội câu thúc, nên quên không có kể cho lão đệ nghe thật ra việc này đến ngày hôm nay vẫn còn là một bí mật.

Hà Lăng Phong nói :

- Việc này có liên quan đến Dương gia?

Phùng Viên nói :

- Không sai, nhưng cũng có thể có liên quan đến Tỷ Muội hội hoặc là Lãnh Nam Phù Dung thành. Ta cố gắng nói tường tận lại những điều mà mình được biết nhưng đáng tiếc những điều ta biết không được nhiều lắm.

- Việc này phải bắt đầu từ bốn năm về trước.

Phùng Viên bắt đầu thuật lại câu chuyện đầy ly kỳ hấp dẫn :

- Tương truyền lúc đó có cặp phu thê người nam mang họ Hồ vốn là một mãnh tướng của Nhạc Phi nguyên soái. Người này tinh thông đao pháp một mình có thể địch lại cả trăm người. Sau khi Nhạc Phi nguyên soái lâm nạn, người này đã chán nản từ quan và bắt đầu cuộc đời hành hiệp giang hồ. Chỉ với một thanh đao trong tay người này đã đánh bại liên tiếp mười tám danh gia cao thủ luyện đao đệ nhất vào lúc ấy, sau đó người này được người trong gang hồ tôn xưng là “Đao thánh”. Thế rồi người này tự đặt cho mình một cái tên gọi là Hồ Nhất Đao.

Hà Lăng Phong cười nói :

- Cái tên này thật là kêu.

Phùng Viên nói :

- Không chỉ có danh mà đao pháp của Hồ Nhất Đao quả thật thần sầu quỷ khốc. Nhưng cao thủ trong võ lâm ít có ai có thể đỡ được một chiêu của Hồ Nhất Đao. Vì quá mê đao pháp nên Hồ Nhất Đao đã lạnh nhạt với thê tử của mình. Và điều không thể ngờ là thê tử của Hồ Nhất Đao lại là một cao thủ về đao pháp.

Hà Lăng Phong liền nói :

- Thê tử của Hồ Nhất Đao danh tấu là gì?

Phùng Viên nói :

- Thê tử của Hồ Nhất Dao họ gì, không có ai biết đến, mà chỉ biết tên là Huệ Nương. Bởi vì thường mặc y phục màu hồng, nên mọi người thường gọi là Hồng y Huệ Nương.

Hà Lăng Phong nói :

- Dao pháp của Hồng y Huệ Nương cũng rất cao minh?

Phùng Viên gật đầu nói :

- Nghe nói vị Hồng y Huệ Nương kia xuất thân từ một gia đình giàu có, lại thêm thông minh tuyệt đỉnh. Khi gả cho Hồ Nhất Dao, tuổi tác giữa hai người cách nhau trên ba mươi tuổi, bởi vậy phụ thân của Hồng y Huệ Nương cực lực phản đối cuộc hôn nhân này, nhưng Huệ Nương vì mến mộ võ công của Hồ Nhất Dao nên kiên quyết kết hôn với Hồ Nhất Dao. Nhưng sau hai người lấy nhau chưa đầy một năm thì giữa khuê phòng của hai người xảy ra chuyện bất hòa.

Hà Lăng Phong thở dài vẻ đáng tiếc :

- Đây quả thật là việc bất hạnh.

Phùng Viên nói :

- Việc bất hạnh vẫn còn ở đoạn sau. Vì lấy Hồ Nhất Dao nên Huệ Nương đã bất hòa với phụ thân, bây giờ lại bị phụ quân lạnh nhạt cho nên sau đó hai người chia tay, trong lòng Huệ Nương vô cùng phẫn nộ. Cũng từ đó Huệ Nương quyết tâm nghiên cứu ra một loại đao pháp và thề rằng sẽ bằng mọi cách để đánh bại Hồ Nhất Dao. Hơn mười năm mài mò nghiên cứu, cuối cùng Huệ Nương cũng đã sáng chế ra được một loại đao pháp mới. Thế rồi Huệ Nương công khai khiêu chiến với Hồ Nhất Dao, để phân cao thấp.

Hà Lăng Phong vội hỏi :

- Kết quả như thế nào?

Phùng Viên cười gượng nói :

- Nghe nói hai phu thê họ trước sau giao đấu hết tám lần. Mỗi lần không vượt quá một chiêu. Chỉ cần Hồ Nhất Dao vừa xuất chiêu là đã bị khống chế chiêu thức ngay. Hồ Nhất Dao liên tiếp bại tám lần, không có một lần nào thắng lại.

Hà Lăng Phong lấy làm lạ hỏi :

- Thật sự có việc này?

Phùng Viên nói :

- Việc này không có gì đáng ngạc nhiên cả, bởi vì Huệ Nương vốn là một con người thông minh tuyệt đỉnh, tuổi tác lại trẻ và gần một năm làm phu thê nên đã am hiểu phần nào về đao pháp của Hồ Nhất Dao. Cộng thêm mười năm tâm huyết, nên kết quả Huệ Nương đã thắng được Hồ Nhất Dao. Cả đời danh tiếng của Hồ Nhất Dao bây giờ lại bị hủy diệt trong tay của Huệ Nương. Có thể nói đây là thất bại nặng nề nhất trong đời của Hồ Nhất Dao.

Hà Lăng Phong nói :

- Sau đó ra sao?

Phùng Viên nói :

- Bọn họ giao đấu với nhau tất cả là tám lần, và thời gian cũng kéo dài gần mười năm, sau đó Hồ Nhất Dao không xuất hiện trên giang hồ nữa. Lúc này tuổi tác của Hồng y Huệ Nương cũng đã tứ tuần, nên cả hai phu thê họ đều qui ẩn giang hồ cả.

Hà Lăng Phong nói :

- Cuối cùng hai người có hòa lại với nhau hay không?

Phùng Viên lắc đầu nói :

- Một khi phu thê đã trở mặt nhau thì khó mà hòa lại được.

Hà Lăng Phong trầm tư giây lát nói :

- Câu chuyện này có liên quan gì đến Thiên Ba phủ chứ?

Phùng Viên nói :

- Liên quan rất lớn. Bởi vì Hồ Nhất Dao và Hồng y Huệ Nương tổng cộng giao đấu với nhau tám lần, mỗi lần đều sử dụng một chiêu đao pháp, và mỗi chiêu đều là những tinh hoa cả đời luyện đao của Hồ Nhất Dao nên được gọi là Phá Vân bát đại thức.

Hà Lăng Phong thở dài một tiếng nói :

- Hóa ra Dương gia thần đao chính là chân truyền của Hồ Nhất Dao. Nhưng mà...

Dừng lại giây lát Hà Lăng Phong dường như hiểu được điều gì, liền nói :

- Phá Vân bát đại thức đã từng bị đao pháp của Hồng y Huệ Nương khắc chế. Có phải Phí Bách Linh đã được chân truyền về đao pháp của Hồng y Huệ Nương hay không?

Phùng Viên nói :

- Như vậy thì không. Nhưng nghe nói tuyệt kỹ đao pháp của Hồng y Huệ Nương cũng có đao phổ lưu truyền lại. Huynh đệ của Dương gia, vì tìm kiếm quyền đao phổ kia nên mới chôn vùi tánh mạng của mình ở dưới Mê cốc.

Hà Lăng Phong vẻ ngạc nhiên nói :

- Mê cốc?

Phùng Viên chậm rãi nói :

- Đó là một tuyệt cốc vừa hiểm trở lại vừa thần bí. Tương truyền ở trong tuyệt cốc có đệ tử của vị Hồng y Huệ Nương kia, mỗi người đao pháp đều tuyệt luân. Nhưng những người này chưa từng rời khỏi sơn cốc cũng như không để cho bất kỳ một ai xâm nhập vào. Phàm những người vào trong Mê cốc đều vĩnh viễn không thấy trở ra. Tin này không biết tại sao Dương Chiêu Đường lão chủ nhân của Thiên Ba phủ lại biết được. Trước giờ lâm chung, lão chủ nhân đã nói lại cho trưởng tử Dương Hán Oai biết. Khi ấy ý của Dương Chiêu Đường có thể chỉ là muốn cho tử tôn biết rằng, Phá Vân bát đại thức không phải là thiên hạ vô địch nên có ý cảnh giác mà thôi. Nào ngờ Dương Hán Oai tuổi trẻ háo thắng, lại cho rằng đây chính là mối họa nạn lớn nhất của Thiên Ba phủ. Vì vậy sau khi chôn cất phụ thân xong, Dương Hán Oai liền giao lại mọi việc trong phủ cho Nhị lang xử lý, một mình đi vào Mê cốc. Nhưng Dương Hán Oai ra đi mà không có ngày trở lại.

Hà Lăng Phong không khỏi buông một tiếng thở dài.

Phùng Viên nói :

- Huynh đệ Dương gia đều nghĩa khí hào hùng. Lão đại ra đi không trở về, nhị lang liền giao mọi việc trong phủ lại cho tam lang. Nhị lang ra đi cũng không thấy trở về, tiếp theo là tam lang, tứ lang, ngũ lang... đều rời phủ ra đi và cũng không có một ai trở về. Chỉ trong vòng có mấy năm ngắn ngủi, các huynh đệ Dương gia đã liên tục ra đi. Bọn họ dốc toàn tâm toàn ý để tiến hành việc này, nhưng lại không muốn cho người bên ngoài biết. Bởi vì không còn lòng dạ đâu mà lo luyện tập võ công cho nên ở La Phù đao hội, Lục lang Dương Khải Quang đã bại dưới tay Phí Bách Linh.

Hà Lăng Phong thở dài nói :

- Điều này cũng không có gì là lạ. Người luyện võ một khi tâm không ổn định, thì chiêu thức tự nhiên sẽ không còn chính xác. Nhưng đây thuộc về bí mật của nhà họ Dương, vậy lão đại ca làm sao có thể biết được?

Phùng Viên nói :

- Là Lục lang Dương Khải Quang chính miệng nói với ta trước khi tham dự đại hội đao. Dương Khải Quang tự biết mình có thể sẽ bị đánh bại. Nhưng Lục lang không mang bí mật này nói lại cho Dương Tử Ủy biết, để tránh cho Dương gia khỏi bị tuyệt hậu. Lúc ấy trong lòng Lục lang tâm thần không ổn định nên cuối cùng đã bại dưới tay của Phí Bách Linh.

Dừng lại một lát, Phùng Viên nói tiếp :

- Sau đó Lục lang mang hai món báu vật gia truyền là Yên Chi bảo đao và quyển đao phổ đến Thiên Tuế phủ xin cầu hôn, nên mới đem bí mật này nói lại cho ta biết. Lục lang muốn nhờ vào Đao Kiếm hợp bích để trợ lực cho Thiên Ba phủ. Và Dương Khải Quang quyết định giấu kín bí mật về Mê cốc kia để tránh cho Thất lang vì chuyện này mà phân tâm. Đồng thời Lục lang muốn bào đệ phải chuyên tâm luyện võ để trùng trấn lại gia uy, sự khổ tâm của Lục lang khiến cho người ta cảm động. Vì vậy ta mới chấp nhận cuộc hôn nhân này.

Hà Lăng Phong nói :

- Lục lang Dương Khải Quang sau khi đã an bày sẵn tất cả mọi chuyện cho bào đệ, có phải cũng đã đến Mê cốc hay không?

Phùng Viên gật đầu đáp :

- Không sai!

Hà Lăng Phong nói :

- Đáng lý ra lão đại ca phải có trách nhiệm khuyên rằng Dương Khải Quang mới phải.

Phùng Viên nói :

- Ta tất nhiên có khuyên hấn, nhưng hấn ta nói chỉ muốn tìm ra tông tích của năm vị sư huynh của mình chứ hoàn toàn không phải vì tham muốn võ công của Hồng y Huệ Nương. Đây vốn là việc thường tình của con người, nên ta không thể nào ngăn cản hấn ta được.

Hà Lăng Phong vội hỏi :

- Vậy chứ Lục lang có nói cho lão đại ca biết Mê cốc ở nơi nào hay không?

- Không có.

- Tại sao lão đại ca không hỏi Lục lang về điều này?

- Tại sao ta phải hỏi chứ? Chẳng lẽ sáu cái mạng của huynh đệ họ Dương vẫn chưa đủ hay sao?

- Về điều bí mật này, lệnh muội Uyển Quân có biết hay không?

- Uyển Quân chỉ biết đại khái mà thôi.

Hà Lăng Phong lắc đầu nói :

- Thế thì không ổn rồi.

Phùng Viên ngạc nhiên hỏi :

- Có gì không ổn?

Hà Lăng Phong nói :

- Uyển Quân cô nương rất có thể đã mang bí mật của Mê cốc nói lại cho Dương Tử Ủy biết, sự việc hai người bỗng nhiên mất tích, rất có thể là vì hai người họ đã đi đến Mê cốc.

Phùng Viên nói :

- Bọn họ không biết vị trí Mê cốc nằm ở đâu vậy thì biết đi đâu mà tìm?

Hà Lăng Phong nói :

- Tuy Dương Chiêu Đường giữ kín bí mật về Mê cốc, nhưng các huynh đệ Dương gia lại liên tiếp kể cho nhau nghe. Hơn nữa, trong khoảng thời gian ngắn mà sáu vị huynh trưởng ra đi không trở về, đối với việc này Dương Tử Ủy không thể nào hoàn toàn không biết đến, có thể những điều Dương Tử Ủy nghe được chỉ là đại khái mơ hồ mà thôi. Nhưng sau khi được lệnh muội chứng thực việc này, Dương Tử Ủy làm sao không xúc động trước cái chết của những vị huynh trưởng của mình. Cộng thêm họ lại là phu thê trẻ tuổi nên khó mà tránh khỏi lòng hiếu kỳ. Theo như tiểu đệ thấy thì tám phần mười bọn họ đã đi tìm tông tòng tích của các huynh đệ Dương gia.

Nghe đến đây nét mặt Phùng Viên liền trầm xuống. Trải qua một hồi lâu, lão ta mới cất tiếng nói :

- Nếu quả thật là như vậy, thì tội của ta rất lớn.

Hà Lăng Phong nói :

- Đáng lý ra lão đại ca không nên đem chuyện này nói cho lệnh muội biết.

Phùng Viên gật đầu, rồi lại lắc đầu nói :

- Chuyện này làm sao ta không biết được. Nhưng ta và Uyển Quân không chung một mẹ, tuổi tác lại chênh lệch quá xa. Vì vậy tuy là huynh muội với nhau nhưng tình cảm ít nhiều cũng có khoảng cách. Đây là chuyện trọng đại cả đời của Uyển Quân, ta làm sao không thể kể cho tiểu muội biết được. Có điều ta không ngờ rằng Uyển Quân lại mang chuyện này kể lại cho Dương Tử Ủy.

Hà Lăng Phong nói :

- Hai người họ là phu thê với nhau đương nhiên có gì là sẽ kể cho nhau nghe. Nhưng...

Đột nhiên Hà Lăng Phong cất giọng nói :

- Lão đại ca, người có tin câu chuyện về Mê cốc và Hồng y Huệ Nương là có thật hay không?

Phùng Viên nói :

- Ta vốn không tin về chuyện này, nhưng câu chuyện lại được nói ra từ miệng của lão chủ nhân Dương Chiêu Đường và chuyện các huynh đệ Dương gia ra đi mà không có ngày trở lại khiến cho người ta không thể không tin được.

Hà Lăng Phong nói :

- Chẳng lẽ đây không có khả năng là cạm bẫy của Tỷ Muội hội cổ ý giăng ra hay sao?

Phùng Viên nói :

- Đương nhiên cũng có thể. Nhưng sự xuất hiện của Tỷ Muội hội chỉ cách đây không lâu. Còn bí mật về Mê cốc đã có từ trước đời của Dương Chiêu Đường. Chỉ có điều mãi đến đời Dương Chiêu Đường mới bị tiết lộ ra mà thôi.

Hà Lăng Phong cười nói :

- Tiểu đệ hy vọng câu chuyện về Mê cốc kia là có thật. Để một ngày tiểu đệ được mục kích tuyệt thế đao pháp của Hồng y Huệ Nương.

Hai người vừa nói đến đây, Phí Minh Châu đã bước ra mỉm cười nói :

- Cái gì là tuyệt thế đao pháp? Tiểu muội cũng muốn đi cùng với Dương đại ca xem thử.

Hà Lăng Phong và Phùng Viên liền đứng dậy mời Phí Minh Châu ngồi xuống. Lúc này Phí Minh Châu đã tắm rửa và thay đổi y phục khác. Bây giờ nàng mặc y phục nữ mới nhìn thấy nàng đẹp một cách tuyệt trần.

Phùng Uyển Quân giả Hà Lăng Phong đã nhìn qua, nên chàng biết rằng Phùng Uyển Quân rất sắc nước hương trời. Nhưng nếu đem so với Phí Minh Châu thì không thể nào hơn được. Phùng Uyển Quân đẹp một cách đoan trang thùy mị, còn Phí Minh Châu lại có cái đẹp theo một phong cách khác. Giữa hai mày của Phí Minh Châu dường như có phảng phất một chút “dã tính” khiến cho người đối diện phải nhìn nàng đến mấy lần.

Không phải chỉ có mình Hà Lăng Phong mới có cảm giác đó mà ngay cả Phùng Viên cũng đang nhìn Phí Minh Châu không chớp mắt.

May mà lúc ấy có bọn hầu nữ bước vào bắm báo :

- Bắm đại gia, tiệc rượu đã được chuẩn bị.

Mọi người ăn uống nói chuyện vui vẻ với nhau cho đến lúc tàn buổi tiệc.

Khi trở về hậu viện, Hà Lăng Phong mới hỏi Phùng Viên :

- Lão đại ca, chúng ta thật sự cùng với Phí cô nương đến Lãnh Nam sao?

Phùng Viên nói :

- Đương nhiên là thật rồi, Phí Bách Linh đang bị khống chế, ả nữ nhân kia nhất định cũng là người của Tỷ Muội hội, chỉ cần bắt được ả ta là có thể vạch trần được bí mật của Tỷ Muội hội. Như thế tại sao không đi chứ?

Hà Lăng Phong nói :

- Nhưng tiểu đệ vẫn cảm thấy rất là kỳ quái. Vị Tam công chúa kia chỉ ở gần đây thôi, vậy tại sao ả ta đối với trận pháp Dao Kiếm hợp bích không hề có một chút hứng thú nào? Cho nên đến tận bây giờ vẫn chưa có chút động tĩnh gì?

Phùng Viên chau mày nói :

- Ta nghĩ có lẽ bọn họ đã rời khỏi vùng Quan Lạc rồi.

Hà Lăng Phong nói :

- Không thể nào vì để đoạt lấy Yên Chi bảo đao và trận pháp Dao Kiếm hợp bích, bọn chúng đã bỏ ra không ít tâm huyết, vì vậy bọn chúng tuyệt đối không bao giờ dễ dàng bỏ qua.

Phùng Viên nói :

- Có lẽ vì trong phủ canh phòng quá nghiêm ngặt, khiến cho bọn chúng không dám khinh suất hành động.

Hà Lăng Phong nói :

- Cũng không phải. Chúng ta cho canh phòng nghiêm ngặt là có ý muốn nói sự quan trọng của trận pháp Dao Kiếm hợp bích. Còn mấy tên võ sĩ ở trong phủ, bọn chúng không thèm để mất tới.

Phùng Viên nói :

- Như vậy thì ta không hiểu, chẳng lẽ bọn chúng còn có âm mưu khác hay sao?

Hà Lăng Phong nói :

- Không sai. Bọn chúng ánh binh bất động như vậy, đúng là đang có âm mưu gì đây.

Phùng Viên chợt thấp giọng nói :

- Có phải lão đệ còn hoài nghi thân phận của Phí Minh Châu?

Hà Lăng Phong không trả lời, đứng dậy nói :

- Lão đại ca, hay là chúng ta hãy ra hoa viên luyện trận pháp đi?

Phùng Viên gật đầu nói :

- Được chúng ta đi!

Nói đoạn cả hai cầm binh khí đi ra ngoài hoa viên.

Trước tiên Hà Lăng Phong dạo một vòng ở xung quanh xem có gì khác thường hay không, sau đó mới bắt đầu tập luyện. Cái gọi là Dao Kiếm hợp bích là phải phối hợp giữa đao và kiếm với nhau. Nhưng ở trên La Phù đao hội chỉ được dùng đao mà không cho phép dùng kiếm, và càng không đồng ý hai người liên thủ

với nhau đồng lên đài. Cho nên Dương Khải Quang mới mang quyển đao phổ Dương gia thần đao giao cho Phùng Viên để Phùng Viên sau khi am hiểu tường tận về Dương gia thần đao, bổ sung thêm Kinh Hồng kiếm pháp của Thiên Tuế phủ và sáng chế ra chiêu thức mới gọi là Đao Kiếm hợp bích. Và hy vọng ở kỳ đại hội đao lần tới, có thể lấy lại danh hiệu Thiên hạ đệ nhất đao cho Thiên Ba phủ.

Đao và kiếm mới nhìn vào thấy có điểm tương đồng, nhưng thủ pháp thì lại khác nhau. Kiếm chủ yếu là uyển chuyển và linh hoạt. Còn đao thì chú trọng vào sự uy mãnh, đặc biệt là Phá Vân bát đại thức của Thiên Ba phủ. Mỗi một chiêu thức đều dùng mãnh vô song, nhưng chỉ có thiếu một điều là công phu tinh xảo.

Phùng Viên đã mất hết thời gian hai năm, để mang tám chiêu kiếm pháp tinh diệu nhất trong Kinh Hồng kiếm pháp để dung hợp trong Phá Vân bát đại thức nhằm mục đích giảm bớt sự uy mãnh của nó, hồng tăng thêm sự linh hoạt và uyển chuyển. Hay nói cách khác, chính là kết hợp hai ưu điểm của Thiên Tuế phủ và Thiên Ba phủ lại với nhau, để trong đao pháp có sự biến hóa của kiếm pháp, để đối phó lại với Thái Dương thần đao của Phí Bách Linh.

Vì vậy khi luyện tập phải có Phùng Viên đứng bên chỉ dẫn. Hơn nữa hai người đều phải tay trái cầm kiếm tay phải cầm đao. Cứ mỗi lần luyện tập xong một chiêu, phải lập tức đổi tay ngay, như vậy mới có thể luyện được lúc nào cũng có thể dùng đao giống như kiếm. Khi lâm trận, trong lòng không còn phân biệt dùng đao hay là kiếm và chiêu thức không còn phân biệt có cương hay nhu.

Hà Lăng Phong chưa học qua Phá Vân bát đại thức, nhưng chàng nhớ được Kinh Hồng kiếm pháp. Cho nên Phùng Viên trước tiên truyền Dương gia thần đao cho chàng, rồi đến Đao Kiếm hợp bích.

May mà Hà Lăng Phong có một trí nhớ siêu phàm, chỉ cần nhìn qua một lần là chàng có thể nhớ được ngay. Nên Phùng Viên chỉ cần múa qua một lần là chàng có thể nhớ được tất cả mọi chiêu thức. Có khác chỉ là khác ở chỗ thủ pháp thành thực và hỏa hầu thâm hậu hay không mà thôi.

Nhưng mà đao pháp đêm nay họ luyện đương nhiên không phải thật sự là Đao Kiếm hợp bích. Đương tưởng bọn họ vung đao múa kiếm giống như thật, như vậy mà lắm. Đây chẳng qua chỉ là bọn họ “biểu diễn” cho người khác xem, là miếng ngon để nhử cá cắn câu. Trong hoa viên tĩnh lặng, ngoài Phùng Viên và Hà Lăng Phong ra, không còn có một người thứ ba nào cả, cũng như không hề nghe thấy một âm thanh khác thường nào.

Nhưng Hà Lăng Phong vẫn có cảm giác hình như có cặp mắt đứng trong bóng tối nhìn trộm bọn họ.

Khoảng cách từ nơi bọn họ luyện đao đến Cúc Hương thủy tạ không phải xa.

Đôi mắt kia chính từ trong bụi cây phía bắc Cúc Hương thủy tạ.

Nơi đó cũng chính là nơi mà Hà Lăng Phong lần đầu tiên nhìn thấy cặp nam nữ bàn bạc chuyện gì đấy ở bên trong.

Hà Lăng Phong một mặt vừa xuất chiêu, một mặt dùng mắt ra hiệu cho Phùng Viên thấp giọng nói :

- Lão đại ca thử nhìn về phía bắc của Cúc Hương thủy tạ xem, cá đã ngửi mùi rồi đấy.

Phùng Viên xoay nhanh một vòng, đồng thời đâm tới phía trước một kiếm rồi thấp giọng nói khẽ :

- Không sai. Quả nhiên hắc đã bị... người đoán trúng

Hà Lăng Phong nói :

- Lão đại ca đừng lên tiếng. Chúng ta hãy di chuyển từ từ về phía đó, rồi chia nhau ra chặn hai đầu.

Cả hai lập tức vung đao và kiếm lên múa liên tục, đồng thời cũng tiến dần về phía Cúc Hương thủy tạ.

Hà Lăng Phong trầm giọng nói :

- Lão đại ca, khi nào nghe thấy tiếng quát của tiểu đệ, thì lão đại ca chặn hướng tây còn tiểu đệ sẽ chặn hướng đông... Là ai? Mau đứng im.

Cùng với tiếng quát cả hai liền phóng nhanh qua khỏi đám hoa chặn kín hai đầu.

Cặp mắt kia vẫn không hề động đậy, chủ nhân của nó từ trong bụi hoa bước ra mỉm cười nói :

- Là muối. Hai vị đại ca thật là siêng năng, đêm đã khuya như vậy mà còn luyện tập võ công.

Hà Lăng Phong nói :

- Phí cô nương, cô nương không nghỉ ở khách phòng mà ra sau hậu viện này làm gì vậy?

Phí Minh Châu cười nói :

- Tiểu muội có một cái tật hễ đến chỗ lạ khó mà ngủ được. Cho nên tiểu muội mới bước ra ngoài tản bộ. Đi một hồi không biết đến đây tự lúc nào.

Phùng Viên nói :

- Vậy thì tại sao cô nương phải ẩn nấp trong bụi hoa để nhìn trộm?

Phí Minh Châu nói :

- Làm gì có chuyện này. Tiểu muội nhìn thấy hai vị đại ca đang chuyên tâm luyện tập, sợ làm phiền hai vị nên không dám lên tiếng gọi.

Hà Lăng Phong nói :

- Nhưng cô nương có biết nhìn trộm độc môn võ công của người khác là một điều đại kỵ trong võ lâm hay không?

Phí Minh Châu thản nhiên nói :

- Tiểu muội không có ý muốn nhìn trộm, chẳng qua chỉ là vô tình nhìn thấy mà thôi. Hơn nữa, không phải hai vị đại ca cũng đã khảo nghiệm qua Thái Dương thần đao của Phí gia rồi sao? Bây giờ nhìn thấy được độc môn võ công của hai vị lại có quan hệ gì sao? Hà Lăng Phong và Phùng Viên chỉ biết đưa mắt nhìn nhau, mà không có lời gì để biện bác lại.

12. Môi Hở Răng Lạnh (tiếp Theo)

Hà Lăng Phong cười nói :

- Không phải tại hạ hoài nghi, mà là Tỷ Muội hội lúc nào cũng có ý đồ tìm cách trà trộn vào trong Thiên Ba phủ. Phí cô nương là nữ nhi, chúng ta lại chưa từng gặp mặt qua. Nếu như cô nương cũng có thể chứng minh được thân phận của mình, như vậy sẽ tốt hơn.

Phí Minh Châu nói :

- Hai vị muốn tiểu muội phải chứng minh như thế nào?

Hà Lăng Phong nói :

- Biện pháp tốt nhất là mời Phí cô nương múa thử độc môn đao pháp Liệt Diễm thập tam trảm để cho bọn tại hạ xem thử.

Phí Minh Châu suy nghĩ giây lát nói :

- Thật ra biện pháp này cũng không thể chứng minh được thân phận của tiểu muội. Bởi vì phụ thân của tiểu muội đã đem Liệt Diễm thập tam trảm truyền lại cho ả yêu nữ kia rồi.

Hà Lăng Phong nói :

- Việc này không sao cả. Ả yêu nữ kia tuy cũng biết Liệt Diễm thập tam trảm, nhưng hỏa hầu nhất định không bằng được với cô nương.

Phí Minh Châu lại suy nghĩ giây lát rồi nói :

- Thôi được, tiểu muội sẽ thực hiện, nhưng tiểu muội có một yêu cầu.

Hà Lăng Phong nói :

- Phí cô nương cứ việc nói!

Phí Minh Châu nói :

- Phụ thân của tiểu muội bị bọn chúng khống chế, bất luận là giả hay thật đều không tránh khỏi nguy hiểm, vì vậy nếu như tiểu muội có thể chứng minh được thân phận của mình thì xin hai vị hứa cùng đến Lãnh Nam với tiểu muội để cứu phụ thân của tiểu muội.

Hà Lăng Phong trả lời mà không hề do dự :

- Điều này Phí cô nương không cần phải cẩn thận cẩn dận. Võ lâm Tam phủ đồng bị ám hại, như vậy môi hở ắt răng lạnh, tự nhiên bọn tại hạ sẽ không bỏ qua kẻ thù chung này.

Phí Minh Châu không nói thêm gì nữa, liền tháo túi hành lý, lấy ra một thanh đao cong như hình bán nguyệt.

Thanh đao rộng chừng ba ngón tay, cán đao được bọc vàng. Hai bên vỏ đao được nạm những viên ngọc lớn bằng đầu ngón tay. Mới nhìn vào đã biết ngay đây là một thanh bảo đao có giá trị liên thành.

Phí Minh Châu rút bảo đao ra khỏi vỏ, thối lui ra ngoài tiền sảnh, rồi ôm đao cúi người nói :

- Xin hai vị đại ca chỉ giáo cho!

Hà Lăng Phong và Phùng Viên nhất tề đáp lễ lại, nói :

- Không dám, không dám!

Chân phải Phí Minh Châu hơi lùi xéo ra sau, toàn thân quay phắt lại, khí tụ Đan điền và sắc mặt từ hồng chuyển sang trắng. Đồng thời thanh đao cũng bắt đầu đỏ lên.

Không biết tại sao, Hà Lăng Phong chợt nhớ đến thanh Yên Chi bảo đao.

Thái Dương thần đao của Phí gia và Dương gia thần đao của Thiên Ba phủ đều là những đao pháp lừng danh trong võ lâm. Nhưng Phá Vân bát đại thức của Dương gia thần đao lại chú trọng về mặt huyền ảo. Vì vậy xưa nay vẫn có ưu thế hơn Liệt Diệm thập tam trảm. Thế cho nên những kỳ đại hội đao trước đây, Dương gia đều đoạt được danh hiệu Thiên hạ đệ nhất đao. Cộng thêm Dương gia lại có thanh Yên Chi bảo đao, nên mỗi lần đại hội đao, Phí Bách Linh đều bị bại trận. Kỳ đại hội đao lần trước, Thiên Ba phủ đã để mất đi danh hiệu cao quý nhất.

Không lẽ ngoài tin đồn bị mỹ nhân kế ra, lại còn có nguyên nhân nào khác sao?

Cho dù là có bị trúng mỹ nhân kế, nhưng là do ai an bày?

Còn nếu như việc này do Tỷ Muội hội sắp đặt, thì tại sao bọn chúng lại đem danh hiệu Thiên hạ đệ nhất đao cho không Phí Bách Linh?

Hà Lăng Phong nghĩ từ Thái Dương thần đao, đến việc Yên Chi bảo đao bị đánh cắp. Rồi việc Điền Bá Đạt tự nhiên mất tông tích, nhân vật thần bí trong bóng tối nhắc nhở Phùng Viên và về tin tức của hai phụ thê Dương Tử Uy.

Tổng hợp từ những sự kiện này sẽ thấy rõ một điểm.

Đó là ngoài Tỷ Muội hội ra, nhất định còn có một tổ chức thần bí, cũng đang tham dự vào việc này.

Ban đầu Hà Lăng Phong cho rằng Lãnh Nam Phù Dung thành, đang ngấm hoành hành ở bên trong. Nhưng bây giờ chàng mới biết, ngay cả bản thân Phí Bách Linh cũng bị kẻ khác khống chế. Như vậy đủ thấy đám nhân vật thần bí kia đang ngấm cùng với Tỷ Muội hội đối đầu nhau. Hơn nữa thanh Yên Chi bảo đao đã lọt vào tay đám người bí mật.

Chàng đang nghĩ đến đây bỗng nghe Phí Minh Châu hét lên một tiếng và bắt đầu thi triển đao pháp Liệt Diệm thập tam trảm.

Hà Lăng Phong liền vội gạt ngang mọi suy nghĩ lại, tập trung nhìn Phí Minh Châu. Chỉ thấy thanh đao trong tay của Phí Minh Châu đã đỏ hồng lên. Khi thanh đao di chuyển, một luồng ánh sáng đỏ lóe lên, uy lực khiếp cả người. Quả nhiên là đao pháp hiếm có trong võ lâm.

Phí Minh Châu là nữ, mà đao pháp còn có uy lực dũng mãnh đến vậy. Như vậy đủ thấy Liệt Diễm thập tam trảm không phải là thứ đao pháp tầm thường.

Hà Lăng Phong đưa mắt nhìn Phùng Viên nói :

- Lão đại ca thấy thế nào?

Phùng Viên gật đầu nói :

- Quả thật là chánh tông Thái Dương thần đao.

Hà Lăng Phong mỉm cười cung tay nói :

- Phí cô nương, thật là thất kính. Xin cô nương lượng thứ bỏ qua cho và mời cô nương vào trong tiền sảnh, chúng ta sẽ nói chuyện rõ hơn.

Phí Minh Châu nói :

- Bây giờ hai vị đã tin tiểu muội không phải giả rồi chứ?

Hà Lăng Phong cười nói :

- Chính mắt mục kích Lãn Nam tuyệt học, làm sao mà không tin được.

Phí Minh Châu nói :

- Vậy thì hai vị được dự định lúc nào sẽ cùng tiểu muội đến Lãn Nam?

Hà Lăng Phong nói :

- Dù sao hôm nay cũng không còn kịp, Phí cô nương từ xa đến đây thiết nghĩ chắc cũng nên nghỉ ngơi một chút. Tối nay ngu huynh sẽ chiêu đãi Phí cô nương, rồi chúng ta cùng nhau thương lượng làm thế nào cho tốt.

Phí Minh Châu cười cười nói :

- Tiểu muội không dám khách sáo, hễ đã đến thì phải ở lại chơi vài hôm.

Thế rồi Hà Lăng Phong lệnh cho bọn a hoàn chuẩn bị phòng khách cho Phí Minh Châu. Mặt khác chàng kêu bọn nhà bếp chuẩn bị rượu và thức ăn để chiêu đãi khách.

Phí Minh Châu vừa rời khỏi tiền sảnh về phòng khách, Phùng Viên liền lên tiếng hỏi :

- Thất lang, mười ba chiêu thức vừa rồi, đệ có nhớ hết không?

Hà Lăng Phong vỗ vỗ lên đầu nói :

- Toàn bộ đã ở đây!

Phùng Viên vẻ vui mừng nói :

- Thế thì rất tốt, tuy chúng ta đã bị người trộm lấy quyển Phá Vân bát đại thức Đao phổ cùng với hai mươi bốn chiêu kiếm pháp. Nhưng bây giờ lại học được Liệt Diễm thập tam trảm. Như vậy xem ra cũng không phải hoàn toàn bị thiệt.

Hà Lăng Phong nói :

- Nhưng tiểu đệ cảm thấy Thái Dương thần đao tuy uy lực vô song nhưng lại thiếu đi sự mềm mại. Nếu khi sử dụng đao pháp này mà gặp phải hắc đao chém sắc như chém bùn e rằng khó mà có thể phát huy được.

Phùng Viên nói :

- Cho nên Phí Bách Linh mới ra sức tìm kiếm bảo đao.

Hà Lăng Phong lắc đầu nói :

- Tiểu đệ không phải chỉ việc này, mà ý tiểu đệ muốn nói, với sức của Thái Dương thần đao khó mà có cơ hội thắng được Phá Vân bát đại thức và thanh Yên Chi bảo đao của Thiên Ba phủ. Vậy thì Phí Bách Linh dựa vào cái gì mà có thể thắng được Thiên Ba phủ ở kỳ đại hội đao lần trước?

Phùng Viên vẻ ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao lão đệ lại đột nhiên lại nghĩ đến chuyện này!

Hà Lăng Phong nói :

- Về việc này tiểu đệ đã muốn hỏi từ lâu nhưng cảm thấy không tiện. Vừa rồi Phí cô nương lại nhắc đến ba chữ “Mỹ nhân kế”, cho nên tiểu đệ mới quyết định hỏi lão đại ca.

Phùng Viên nói :

- Lão đệ muốn hỏi việc gì?

Hà Lăng Phong nói :

- Tiểu đệ còn nhớ, khi hai chúng ta gặp mặt nhau lão đại ca đã từng nói câu “khăng khải mà chết”. Không biết huynh trưởng của Dương đại hiệp khăng khải chết như thế nào? Cuộc hôn nhân xảy ra giữa Thiên Tuế phủ và Thiên Ba phủ thật ra có dụng ý gì?

Phùng Viên à lên một tiếng nói :

- Hóa ra lão đệ muốn hỏi về chuyện này. Khi mới gặp, ta ngộ nhận lão đệ là Dương Tử Ủy, nên không cần phải giải thích dài dòng. Sau đó thì bị Tỷ Muội hỏi câu thúc, nên quên không có kể cho lão đệ nghe thật ra việc này đến ngày hôm nay vẫn còn là một bí mật.

Hà Lăng Phong nói :

- Việc này có liên quan đến Dương gia?

Phùng Viên nói :

- Không sai, nhưng cũng có thể có liên quan đến Tỷ Muội hoặc là Lãnh Nam Phù Dung thành. Ta cố gắng nói tường tận lại những điều mà mình được biết nhưng đáng tiếc những điều ta biết không được nhiều lắm.

- Việc này phải bắt đầu từ bốn năm về trước.

Phùng Viên bắt đầu thuật lại câu chuyện đầy ly kỳ hấp dẫn :

- Tương truyền lúc đó có cặp phu thê người nam mang họ Hồ vốn là một mãnh tướng của Nhạc Phi nguyên soái. Người này tinh thông đao pháp một mình có thể địch lại cả trăm người. Sau khi Nhạc Phi nguyên soái lâm nạn, người này đã chán nản từ quan và bắt đầu cuộc đời hành hiệp giang hồ. Chỉ với một thanh đao trong tay người này đã đánh bại liên tiếp mười tám danh gia cao thủ luyện đao đệ nhất vào lúc ấy, sau đó người này được người trong gang hồ tôn xưng là “Đao Thánh”. Thế rồi người này tự đặt cho mình một cái tên gọi là Hồ Nhất Đao.

Hà Lăng Phong cười nói :

- Cái tên này thật là kêu.

Phùng Viên nói :

- Không chỉ có danh mà đao pháp của Hồ Nhất Đao quả thật thần sầu quỷ khốc. Nhưng cao thủ trong võ lâm ít có ai có thể đỡ được một chiêu của Hồ Nhất Đao. Vì quá mê đao pháp nên Hồ Nhất Đao đã lạnh nhạt với thê tử của mình. Và điều không thể ngờ là thê tử của Hồ Nhất Đao lại là một cao thủ về đao pháp.

Hà Lăng Phong liền nói :

- Thê tử của Hồ Nhất Đao danh táng là gì?

Phùng Viên nói :

- Thê tử của Hồ Nhất Dao họ gì, không có ai biết đến, mà chỉ biết tên là Huệ Nương. Bởi vì thường mặc y phục màu hồng, nên mọi người thường gọi là Hồng y Huệ Nương.

Hà Lăng Phong nói :

- Đạo pháp của Hồng y Huệ Nương cũng rất cao minh?

Phùng Viên gật đầu nói :

- Nghe nói vị Hồng y Huệ Nương kia xuất thân từ một gia đình giàu có, lại thêm thông minh tuyệt đỉnh. Khi gả cho Hồ Nhất Dao, tuổi tác giữa hai người cách nhau trên ba mươi tuổi, bởi vậy phụ thân của Hồng y Huệ Nương cực lực phản đối cuộc hôn nhân này, nhưng Huệ Nương vì mến mộ võ công của Hồ Nhất Dao nên kiên quyết kết hôn với Hồ Nhất Dao. Nhưng sau hai người lấy nhau chưa đầy một năm thì giữa khuê phòng của hai người xảy ra chuyện bất hòa.

Hà Lăng Phong thở dài vẻ đáng tiếc :

- Đây quả thật là việc bất hạnh.

Phùng Viên nói :

- Việc bất hạnh vẫn còn ở đoạn sau. Vì lấy Hồ Nhất Dao nên Huệ Nương đã bất hòa với phụ thân, bây giờ lại bị phu quân lạnh nhạt cho nên sau đó hai người chia tay, trong lòng Huệ Nương vô cùng phẫn nộ. Cũng từ đó Huệ Nương quyết tâm nghiên cứu ra một loại đạo pháp và thề rằng sẽ bằng mọi cách để đánh bại Hồ Nhất Dao. Hơn mười năm mầy mò nghiên cứu, cuối cùng Huệ Nương cũng đã sáng chế ra được một loại đạo pháp mới. Thế rồi Huệ Nương công khai khiêu chiến với Hồ Nhất Dao, để phân cao thấp.

Hà Lăng Phong vội hỏi :

- Kết quả như thế nào?

Phùng Viên cười gượng nói :

- Nghe nói hai phu thê họ trước sau giao đấu hết tám lần. Mỗi lần không vượt quá một chiêu. Chỉ cần Hồ Nhất Dao vừa xuất chiêu là đã bị khống chế chiêu thức ngay. Hồ Nhất Dao liên tiếp bại tám lần, không có một lần nào thắng lại.

Hà Lăng Phong lấy làm lạ hỏi :

- Thật sự có việc này?

Phùng Viên nói :

- Việc này không có gì đáng ngạc nhiên cả, bởi vì Huệ Nương vốn là một con người thông minh tuyệt đỉnh, tuổi tác lại trẻ và gần một năm làm phu thê nên đã am hiểu phần nào về đạo pháp của Hồ Nhất Dao. Cộng thêm mười năm tâm huyết, nên kết quả Huệ Nương đã thắng được Hồ Nhất Dao. Cả đời danh tiếng của Hồ Nhất Dao bây giờ lại bị hủy diệt trong tay của Huệ Nương. Có thể nói đây là thất bại nặng nề nhất trong đời của Hồ Nhất Dao.

Hà Lăng Phong nói :

- Sau đó ra sao?

Phùng Viên nói :

- Bọn họ giao đấu với nhau tất cả là tám lần, và thời gian cũng kéo dài gần mười năm, sau đó Hồ Nhất Dao không xuất hiện trên giang hồ nữa. Lúc này tuổi tác của Hồng y Huệ Nương cũng đã tứ tuần, nên cả hai phu thê họ đều qui ẩn giang hồ cả.

Hà Lăng Phong nói :

- Cuối cùng hai người có hòa lại với nhau hay không?

Phùng Viên lắc đầu nói :

- Một khi phu thê đã trở mặt nhau thì khó mà hòa lại được.

Hà Lăng Phong trầm tư giây lát nói :

- Câu chuyện này có liên quan gì đến Thiên Ba phủ chứ?

Phùng Viên nói :

- Liên quan rất lớn. Bởi vì Hồ Nhất Dao và Hồng y Huệ Nương tổng cộng giao đấu với nhau tám lần, mỗi lần đều sử dụng một chiêu đao pháp, và mỗi chiêu đều là những tinh hoa cả đời luyện đao của Hồ Nhất Dao nên được gọi là Phá Vân bát đại thức.

Hà Lăng Phong thở dài một tiếng nói :

- Hóa ra Dương gia thần đao chính là chân truyền của Hồ Nhất Dao. Nhưng mà...

Dừng lại giây lát Hà Lăng Phong dường như hiểu được điều gì, liền nói :

- Phá Vân bát đại thức đã từng bị đao pháp của Hồng y Huệ Nương khắc chế. Có phải Phí Bách Linh đã được chân truyền về đao pháp của Hồng y Huệ Nương hay không?

Phùng Viên nói :

- Như vậy thì không. Nhưng nghe nói tuyệt kỹ đao pháp của Hồng y Huệ Nương cũng có đao phổ lưu truyền lại. Huynh đệ của Dương gia, vì tìm kiếm quyền đao phổ kia nên mới chôn vùi tánh mạng của mình ở dưới Mê cốc.

Hà Lăng Phong vẻ ngạc nhiên nói :

- Mê cốc?

Phùng Viên chậm rãi nói :

- Đó là một tuyệt cốc vừa hiểm trở lại vừa thần bí. Tương truyền ở trong tuyệt cốc có đệ tử của vị Hồng y Huệ Nương kia, mỗi người đao pháp đều tuyệt luân. Nhưng những người này chưa từng rời khỏi sơn cốc cũng như không để cho bất kỳ một ai xâm nhập vào. Phàm những người vào trong Mê cốc đều vĩnh viễn không thấy trở ra. Tin này không biết tại sao Dương Chiêu Đường lão chủ nhân của Thiên Ba phủ lại biết được. Trước giờ lâm chung, lão chủ nhân đã nói lại cho trưởng tử Dương Hán Oai biết. Khi ấy ý của Dương Chiêu Đường có thể chỉ là muốn cho tử tôn biết rằng, Phá Vân bát đại thức không phải là thiên hạ vô địch nên có ý cảnh giác mà thôi. Nào ngờ Dương Hán Oai tuổi trẻ háo thắng, lại cho rằng đây chính là mối họa nạn lớn nhất của Thiên Ba phủ. Vì vậy sau khi chôn cất phụ thân xong, Dương Hán Oai liền giao lại mọi việc trong phủ cho Nhị lang xử lý, một mình đi vào Mê cốc. Nhưng Dương Hán Oai ra đi mà không có ngày trở lại.

Hà Lăng Phong không khỏi buông một tiếng thở dài.

Phùng Viên nói :

- Huynh đệ Dương gia đều nghĩa khí hào hùng. Lão đại ra đi không trở về, nhị lang liền giao mọi việc trong phủ lại cho tam lang. Nhị lang ra đi cũng không thấy trở về, tiếp theo là tam lang, tứ lang, ngũ lang... đều rời phủ ra đi và cũng không có một ai trở về. Chỉ trong vòng có mấy năm ngắn ngủi, các huynh đệ Dương gia đã liên tục ra đi. Bọn họ dốc toàn tâm toàn ý để tiến hành việc này, nhưng lại không muốn cho người bên ngoài biết. Bởi vì không còn lòng dạ đâu mà lo luyện tập võ công cho nên ở La Phù đao hội, Lục lang Dương Khải Quang đã bại dưới tay Phí Bách Linh.

Hà Lăng Phong thở dài nói :

- Điều này cũng không có gì lạ. Người luyện võ một khi tâm không ổn định, thì chiêu thức tự nhiên sẽ không còn chính xác. Nhưng đây thuộc về bí mật của nhà họ Dương, vậy lão đại ca làm sao có thể biết được?

Phùng Viên nói :

- Là Lục lang Dương Khải Quang chính miệng nói với ta trước khi tham dự đại hội đao. Dương Khải Quang tự biết mình có thể sẽ bị đánh bại. Nhưng Lục lang không mang bí mật này nói lại cho Dương Tử Ủy biết,

để tránh cho Dương gia khỏi bị tuyệt hậu. Lúc ấy trong lòng Lục lang tâm thần không ổn định nên cuối cùng đã bại dưới tay của Phí Bách Linh.

Dừng lại một lát, Phùng Viên nói tiếp :

- Sau đó Lục lang mang hai món báu vật gia truyền là Yên Chi bảo đao và quyển đao phổ đến Thiên Tuế phủ xin cầu hôn, nên mới đem bí mật này nói lại cho ta biết. Lục lang muốn nhờ vào Đao Kiếm hợp bích để trợ lực cho Thiên Ba phủ. Và Dương Khải Quang quyết định giấu kín bí mật về Mê cốc kia để tránh cho Thất lang vì chuyện này mà phân tâm. Đồng thời Lục lang muốn bào đệ phải chuyên tâm luyện võ để trùng trấn lại gia uy, sự khổ tâm của Lục lang khiến cho người ta cảm động. Vì vậy ta mới chấp nhận cuộc hôn nhân này.

Hà Lăng Phong nói :

- Lục lang Dương Khải Quang sau khi đã an bày sẵn tất cả mọi chuyện cho bào đệ, có phải cũng đã đến Mê cốc hay không?

Phùng Viên gật đầu đáp :

- Không sai!

Hà Lăng Phong nói :

- Đáng lý ra lão đại ca phải có trách nhiệm khuyên rằng Dương Khải Quang mới phải.

Phùng Viên nói :

- Ta tất nhiên có khuyên hấn, nhưng hấn ta nói chỉ muốn tìm ra tông tích của năm vị sư huynh của mình chứ hoàn toàn không phải vì tham muốn võ công của Hồng y Huệ Nương. Đây vốn là việc thường tình của con người, nên ta không thể nào ngăn cản hấn ta được.

Hà Lăng Phong vội hỏi :

- Vậy chứ Lục lang có nói cho lão đại ca biết Mê cốc ở nơi nào hay không?

- Không có.

- Tại sao lão đại ca không hỏi Lục lang về điều này?

- Tại sao ta phải hỏi chứ? Chẳng lẽ sáu cái mạng của huynh đệ họ Dương vẫn chưa đủ hay sao?

- Về điều bí mật này, lệnh muội Uyển Quân có biết hay không?

- Uyển Quân chỉ biết đại khái mà thôi.

Hà Lăng Phong lắc đầu nói :

- Thế thì không ổn rồi.

Phùng Viên ngạc nhiên hỏi :

- Có gì không ổn?

Hà Lăng Phong nói :

- Uyển Quân cô nương rất có thể đã mang bí mật của Mê cốc nói lại cho Dương Tử Úy biết, sự việc hai người bỗng nhiên mất tích, rất có thể là vì hai người họ đã đi đến Mê cốc.

Phùng Viên nói :

- Bọn họ không biết vị trí Mê cốc nằm ở đâu vậy thì biết đi đâu mà tìm?

Hà Lăng Phong nói :

- Tuy Dương Chiêu Đường giữ kín bí mật về Mê cốc, nhưng các huynh đệ Dương gia lại liên tiếp kể cho nhau nghe. Hơn nữa, trong khoảng thời gian ngắn mà sáu vị huynh trưởng ra đi không trở về, đối với việc này Dương Tử Úy không thể nào hoàn toàn không biết đến, có thể những điều Dương Tử Úy nghe được chỉ là

đại khái mơ hồ mà thôi. Nhưng sau khi được lệnh muội chứng thực việc này, Dương Tử Úy làm sao không xúc động trước cái chết của những vị huynh trưởng của mình. Cộng thêm họ lại là phu thê trẻ tuổi nên khó mà tránh khỏi lòng hiếu kỳ. Theo như tiểu đệ thấy thì tám phần mười bọn họ đã đi tìm tông tòng tích của các huynh đệ Dương gia.

Nghe đến đây nét mặt Phùng Viên liền trầm xuống. Trải qua một hồi lâu, lão ta mới cất tiếng nói :

- Nếu quả thật là như vậy, thì tội của ta rất lớn.

Hà Lăng Phong nói :

- Đáng lý ra lão đại ca không nên đem chuyện này nói cho lệnh muội biết.

Phùng Viên gật đầu, rồi lại lắc đầu nói :

- Chuyện này làm sao ta không biết được. Nhưng ta và Uyển Quân không chung một mẹ, tuổi tác lại chênh lệch quá xa. Vì vậy tuy là huynh muội với nhau nhưng tình cảm ít nhiều cũng có khoảng cách. Đây là chuyện trọng đại cả đời của Uyển Quân, ta làm sao không thể kể cho tiểu muội biết được. Có điều ta không ngờ rằng Uyển Quân lại mang chuyện này kể lại cho Dương Tử Úy.

Hà Lăng Phong nói :

- Hai người họ là phu thê với nhau đương nhiên có gì là sẽ kể cho nhau nghe. Nhưng...

Đột nhiên Hà Lăng Phong cất giọng nói :

- Lão đại ca, người có tin câu chuyện về Mê cốc và Hồng y Huệ Nương là có thật hay không?

Phùng Viên nói :

- Ta vốn không tin về chuyện này, nhưng câu chuyện lại được nói ra từ miệng của lão chủ nhân Dương Chiêu Đường và chuyện các huynh đệ Dương gia ra đi mà không có ngày trở lại khiến cho người ta không thể không tin được.

Hà Lăng Phong nói :

- Chẳng lẽ đây không có khả năng là cạm bẫy của Tỷ Muội hội cổ ý giăng ra hay sao?

Phùng Viên nói :

- Dương nhiên cũng có thể. Nhưng sự xuất hiện của Tỷ Muội hội chỉ cách đây không lâu. Còn bí mật về Mê cốc đã có từ trước đời của Dương Chiêu Đường. Chỉ có điều mãi đến đời Dương Chiêu Đường mới bị tiết lộ ra mà thôi.

Hà Lăng Phong cười nói :

- Tiểu đệ hy vọng câu chuyện về Mê cốc kia là có thật. Để một ngày tiểu đệ được mục kích tuyệt thế đao pháp của Hồng y Huệ Nương.

Hai người vừa nói đến đây, Phí Minh Châu đã bước ra mỉm cười nói :

- Cái gì là tuyệt thế đao pháp? Tiểu muội cũng muốn đi cùng với Dương đại ca xem thử.

Hà Lăng Phong và Phùng Viên liền đứng dậy mời Phí Minh Châu ngồi xuống. Lúc này Phí Minh Châu đã tắm rửa và thay đổi y phục khác. Bây giờ nàng mặc y phục nữ mới nhìn thấy nàng đẹp một cách tuyệt trần.

Phùng Uyển Quân giả Hà Lăng Phong đã nhìn qua, nên chàng biết rằng Phùng Uyển Quân rất sắc nước hương trời. Nhưng nếu đem so với Phí Minh Châu thì không thể nào hơn được. Phùng Uyển Quân đẹp một cách đoan trang thùy mị, còn Phí Minh Châu lại có cái đẹp theo một phong cách khác. Giữa hai mày của Phí Minh Châu dường như có phảng phất một chút “dã tính” khiến cho người đối diện phải nhìn nàng đến mấy lần.

Không phải chỉ có mình Hà Lăng Phong mới có cảm giác đó mà ngay cả Phùng Viên cũng đang nhìn Phí Minh Châu không chớp mắt.

May mà lúc ấy có bọn hầu nữ bước vào bấm báo :

- Bể đại gia, tiệc rượu đã được chuẩn bị.

Mọi người ăn uống nói chuyện vui vẻ với nhau cho đến lúc tàn buổi tiệc.

Khi trở về hậu viện, Hà Lăng Phong mới hỏi Phùng Viên :

- Lão đại ca, chúng ta thật sự cùng với Phí cô nương đến Lãnh Nam sao?

Phùng Viên nói :

- Dương nhiên là thật rồi, Phí Bách Linh đang bị khống chế, ả nữ nhân kia nhất định cũng là người của Tỷ Muội hội, chỉ cần bắt được ả ta là có thể vạch trần được bí mật của Tỷ Muội hội. Như thế tại sao không đi chứ?

Hà Lăng Phong nói :

- Nhưng tiểu đệ vẫn cảm thấy rất là kỳ quái. Vị Tam công chúa kia chỉ ở gần đây thôi, vậy tại sao ả ta đối với trận pháp Dao Kiếm hợp bích không hề có một chút hứng thú nào? Cho nên đến tận bây giờ vẫn chưa có chút động tĩnh gì?

Phùng Viên chau mày nói :

- Ta nghĩ có lẽ bọn họ đã rời khỏi vùng Quan Lạc rồi.

Hà Lăng Phong nói :

- Không thể nào vì để đoạt lấy Yên Chi bảo đao và trận pháp Dao Kiếm hợp bích, bọn chúng đã bỏ ra không ít tâm huyết, vì vậy bọn chúng tuyệt đối không bao giờ dễ dàng bỏ qua.

Phùng Viên nói :

- Có lẽ vì trong phủ canh phòng quá nghiêm ngặt, khiến cho bọn chúng không dám khinh suất hành động.

Hà Lăng Phong nói :

- Cũng không phải. Chúng ta cho canh phòng nghiêm ngặt là có ý muốn nói sự quan trọng của trận pháp Dao Kiếm hợp bích. Còn mấy tên võ sĩ ở trong phủ, bọn chúng không thèm để mất tới.

Phùng Viên nói :

- Như vậy thì ta không hiểu, chẳng lẽ bọn chúng còn có âm mưu khác hay sao?

Hà Lăng Phong nói :

- Không sai. Bọn chúng ánh binh bất động như vậy, đúng là đang có âm mưu gì đây.

Phùng Viên chợt thấp giọng nói :

- Có phải lão đệ còn hoài nghi thân phận của Phí Minh Châu?

Hà Lăng Phong không trả lời, đứng dậy nói :

- Lão đại ca, hay là chúng ta hãy ra hoa viên luyện trận pháp đi?

Phùng Viên gật đầu nói :

- Được chúng ta đi!

Nói đoạn cả hai cầm binh khí đi ra ngoài hoa viên.

Trước tiên Hà Lăng Phong dạo một vòng ở xung quanh xem có gì khác thường hay không, sau đó mới bắt đầu tập luyện. Cái gọi là Dao Kiếm hợp bích là phải phối hợp giữa đao và kiếm với nhau. Nhưng ở trên La Phù đao hội chỉ được dùng đao mà không cho phép dùng kiếm, và càng không đồng ý hai người liên thủ với nhau đồng lên đài. Cho nên Dương Khải Quang mới mang quyển đao phổ Dương gia thân đao giao cho Phùng Viên để Phùng Viên sau khi am hiểu tường tận về Dương gia thân đao, bổ sung thêm Kinh Hồng kiếm pháp của Thiên Tuế phủ và sáng chế ra chiêu thức mới gọi là Dao Kiếm hợp bích. Và hy vọng ở kỳ đại hội đao lân tới, có thể lấy lại danh hiệu Thiên hạ đệ nhất đao cho Thiên Ba phủ.

Đao và kiếm mới nhìn vào thấy có điểm tương đồng, nhưng thủ pháp thì lại khác nhau. Kiếm chủ yếu là uyển chuyển và linh hoạt. Còn đao thì chú trọng vào sự uy mãnh, đặc biệt là Phá Vân bát đại thức của Thiên Ba phủ. Mỗi một chiêu thức đều dũng mãnh vô song, nhưng chỉ có thiếu một điều là công phu tinh xảo.

Phùng Viên đã mất hết thời gian hai năm, để mang tám chiêu kiếm pháp tinh diệu nhất trong Kinh Hồng kiếm pháp để dung hợp trong Phá Vân bát đại thức nhằm mục đích giảm bớt sự uy mãnh của nó, hòng tăng thêm sự linh hoạt và uyển chuyển. Hay nói cách khác, chính là kết hợp hai ưu điểm của Thiên Tuế phủ và Thiên Ba phủ lại với nhau, để trong đao pháp có sự biến hóa của kiếm pháp, để đối phó lại với Thái Dương thần đao của Phí Bách Linh.

Vì vậy khi luyện tập phải có Phùng Viên đứng bên chỉ dẫn. Hơn nữa hai người đều phải tay trái cầm kiếm tay phải cầm đao. Cứ mỗi lần luyện tập xong một chiêu, phải lập tức đổi tay ngay, như vậy mới có thể luyện được lúc nào cũng có thể dùng đao giống như kiếm. Khi lâm trận, trong lòng không còn phân biệt dùng đao hay là kiếm và chiêu thức không còn phân biệt có cương hay nhu.

Hà Lăng Phong chưa học qua Phá Vân bát đại thức, nhưng chàng nhớ được Kinh Hồng kiếm pháp. Cho nên Phùng Viên trước tiên truyền Dương gia thần đao cho chàng, rồi đến Đao Kiếm hợp bích.

May mà Hà Lăng Phong có một trí nhớ siêu phàm, chỉ cần nhìn qua một lần là chàng có thể nhớ được ngay. Nên Phùng Viên chỉ cần múa qua một lần là chàng có thể nhớ được tất cả mọi chiêu thức. Có khác chỉ là khác ở chỗ thủ pháp thành thực và hỏa hầu thâm hậu hay không mà thôi.

Nhưng mà đao pháp đêm nay họ luyện đương nhiên không phải thật sự là Đao Kiếm hợp bích. Đừng tưởng bọn họ vung đao múa kiếm giống như thật, như vậy mà lắm. Đây chẳng qua chỉ là bọn họ “biểu diễn” cho người khác xem, là miếng ngon để nhử cá cắn câu. Trong hoa viên tĩnh lặng, ngoài Phùng Viên và Hà Lăng Phong ra, không còn có một người thứ ba nào cả, cũng như không hề nghe thấy một âm thanh khác thường nào.

Nhưng Hà Lăng Phong vẫn có cảm giác hình như có cặp mắt đứng trong bóng tối nhìn trộm bọn họ.

Khoảng cách từ nơi bọn họ luyện đao đến Cúc Hương thủy tạ không phải xa.

Đôi mắt kia chính từ trong bụi cây phía bắc Cúc Hương thủy tạ.

Nơi đó cũng chính là nơi mà Hà Lăng Phong lần đầu tiên nhìn thấy cặp nam nữ bàn bạc chuyện gì đấy ở bên trong.

Hà Lăng Phong một mặt vừa xuất chiêu, một mặt dùng mắt ra hiệu cho Phùng Viên thấp giọng nói :

- Lão đại ca thử nhìn về phía bắc của Cúc Hương thủy tạ xem, cá đã ngửi mùi rồi đấy.

Phùng Viên xoay nhanh một vòng, đồng thời đâm tới phía trước một kiếm rồi thấp giọng nói khẽ :

- Không sai. Quả nhiên hắc đã bị... người đoán trúng

Hà Lăng Phong nói :

- Lão đại ca đừng lên tiếng. Chúng ta hãy di chuyển từ từ về phía đó, rồi chia nhau ra chặn hai đầu.

Cả hai lập tức vung đao và kiếm lên múa liên tục, đồng thời cũng tiến dần về phía Cúc Hương thủy tạ.

Hà Lăng Phong trầm giọng nói :

- Lão đại ca, khi nào nghe thấy tiếng quát của tiểu đệ, thì lão đại ca chặn hướng tây còn tiểu đệ sẽ chặn hướng đông... Là ai? Mau đứng im.

Cùng với tiếng quát cả hai liền phóng nhanh qua khỏi đám hoa chặn kín hai đầu.

Cặp mắt kia vẫn không hề động đậy, chủ nhân của nó từ trong bụi hoa bước ra mỉm cười nói :

- Là muội. Hai vị đại ca thật là siêng năng, đêm đã khuya như vậy mà còn luyện tập võ công.

Hà Lăng Phong nói :

- Phí cô nương, cô nương không nghỉ ở khách phòng mà ra sau hậu viện này làm gì vậy?

Phí Minh Châu cười nói :

- Tiểu muội có một cái tật hễ đến chỗ lạ khó mà ngủ được. Cho nên tiểu muội mới bước ra ngoài tản bộ. Đi một hồi không biết đến đây từ lúc nào.

Phùng Viên nói :

- Vậy thì tại sao cô nương phải ẩn nấp trong bụi hoa để nhìn trộm?

Phí Minh Châu nói :

- Làm gì có chuyện này. Tiểu muội nhìn thấy hai vị đại ca đang chuyên tâm luyện tập, sợ làm phiền hai vị nên không dám lên tiếng gọi.

Hà Lăng Phong nói :

- Nhưng cô nương có biết nhìn trộm độc môn võ công của người khác là một điều đại kỵ trong võ lâm hay không?

Phí Minh Châu thần nhiên nói :

- Tiểu muội không có ý muốn nhìn trộm, chẳng qua chỉ là vô tình nhìn thấy mà thôi. Hơn nữa, không phải hai vị đại ca cũng đã khảo nghiệm qua Thái Dương thần đao của Phí gia rồi sao? Bây giờ nhìn thấy được độc môn võ công của hai vị lại có quan hệ gì sao? Hà Lăng Phong và Phùng Viên chỉ biết đưa mắt nhìn nhau, mà không có lời gì để biện bác lại.

13. Võ Lâm Tam Phủ

Phí Minh Châu lại cười nói :

- Vừa rồi tiểu muội đã nhìn thấy đao pháp và kiếm pháp của hai vị đại ca qua thật cao thâm khôn cùng. Tiểu muội nghĩ La Phù đao hội lần này Hương Vân phủ nhất định lại bị bại.

Hà Lăng Phong nói :

- Chỉ sợ kẻ bại đó không chỉ là Hương Vân phủ mà Võ lâm Tam phủ đều đồng thảm bại.

Phí Minh Châu nói :

- Vậy kẻ thắng là ai?

Hà Lăng Phong nói :

- đương nhiên là Tỷ Muội hội rồi.

Phí Minh Châu ngạc nhiên hỏi :

- Bọn họ thật sự lợi hại đến như vậy hay sao?

Hà Lăng Phong nói :

- Không phải bọn họ lợi hại mà là bọn họ đã biết được tuyệt học của Lãnh Nam. Bây giờ lại học trộm thêm được võ công của Thiên Ba phủ và Thiên Tuế phủ nữa, tự nhiên họ sẽ có cách phá giải dễ dàng.

Hà Lăng Phong cố ý nhắc đến hai chữ “bây giờ”, để thử xem Phí Minh Châu nghe xong có phản ứng như thế nào?

Nào ngờ Phí Minh Châu không hề có chút biểu hiện gì khác thường, chỉ gật đầu nói :

- Lời của Dương đại ca nói rất đúng, tuyệt kỹ Võ lâm Tam phủ của chúng ta đều đã bị bọn chúng học trộm được, đây quả là một chuyện đáng phiền phức. Nhưng mà chúng ta cũng có thể liên kết lại với nhau, cùng nhau sáng chế ra chiêu thức mới, để đối phó với bọn chúng. Hai vị đại ca cảm thấy như thế nào?

Phùng Viên và Hà Lăng Phong không biết phải nói như thế nào.

Phí Minh Châu lại nói tiếp :

- Thật ra mọi người đều là võ lâm đồng đạo, theo lý đương nhiên phải đồng tâm hiệp lực để phát dương quang đại võ học. Nếu như mọi người cứ giữ kín tuyệt kỹ của mình, mà không chịu đem ra truyền bá. Như vậy chỉ sợ võ lâm ngày càng suy yếu hơn, rồi những tuyệt kỹ ấy dần dần sẽ mất đi, và lúc đó mới thật sự gọi là “tuyệt học”.

Những lời nói này ngôn từ đầy nghĩa khí, khiến cho Phùng Viên và Hà Lăng Phong nghe qua phải ngạc nhiên.

Phùng Viên ngửa mặt thở dài một tiếng lẩm bẩm nói :

- Không ngờ cô nương tuổi trẻ mà lại biết suy nghĩ như vậy, quả thật hiếm có.

Hà Lăng Phong liền cắt ngang :

- Chỉ sợ người trong võ lâm đều tham lam tư lợi không có nghĩa khí cao thượng giống như Phí cô nương đây.

Phí Minh Châu cười chua chát nói :

- Những lời này nhất thời khó mà khiến cho người ta tin được. Được hai vị đến Lãnh Nam, nhìn thấy tình cảnh của Hương Vân phủ, thì hai vị sẽ tin rằng lời nói của tiểu muội không cường ngôn khó hiểu tí nào.

Phùng Viên nói :

- Được! Hành sự không nên chậm trễ. Chúng ta quyết định ngày mai sẽ lên đường.

Hà Lăng Phong không tỏ ý tán đồng, nhưng cũng không tỏ thái độ phản đối.

Nhìn nét mặt chàng có thể biết được, dường như chàng đã mất lòng tin đối với kế hoạch “giữ cây chờ cỏ”.

* * * * *

Từ Quan Lạc đến Lãnh Nam đường xa vạn dặm. Lẽ ra thì phải ngày đi đêm nghỉ và cứ đi liên tục như vậy. Nhưng bọn Hà Lăng Phong lại đi rất ung dung thảnh thơi.

Trên đường Phùng Viên và Hà Lăng Phong vừa ăn chơi, vừa ngắm phong cảnh rất là tự tại, dường như là bọn họ có ý đợi cái gì đấy.

Phí Minh Châu cũng không có việc gì phải gấp, hơn nữa trong lòng đang phấn khởi, cho nên sẵn sàng du sơn ngoạn thủy với hai người, giống như là Hương Vân phủ chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Rời khỏi Cửu Khúc thành đã hơn nửa tháng vậy mà bọn họ mới có đến gần Tương Phàn.

Hà Lăng Phong đột nhiên nêu ý kiến :

- Đoạn đường này nếu mà cưỡi ngựa thật là buồn chán. Chi bằng ngồi thuyền xuống phía Nam, vừa nhanh lại vừa dễ chịu.

Phùng Viên còn chưa kịp mở miệng, Phí Minh Châu đã vội cướp lời :

- Rất tốt, chúng ta có thể mượn một chiếc thuyền đến thẳng Lương Hán. Thuận tiện vòng qua Động Đình hồ chơi luôn. Sau đó đổi ngựa vượt qua Ngũ Linh sơn, đây chính là con đường tắt nhanh nhất.

Hà Lăng Phong nói :

- Dân gian có câu: “Nam thuyền bắc mã”. Phí cô nương sanh trưởng ở Cửu Việt, chẳng lẽ không chán ngồi thuyền hay sao?

Phí Minh Châu nói :

- Làm gì có chuyện chán chứ! Tiểu muội thích nhất là ngồi thuyền. Nhưng trước đây tiểu muội đều ngồi thuyền đi ở trên biển mà chưa bao giờ ngồi thuyền ở trên sông.

Phùng Viên gật đầu nói :

- Nếu là như vậy thì đợi đến Phàn thành chúng ta sẽ mượn thuyền.

Ngày ngày hôm đó bọn họ đến được Phàn thành và ngủ lại một đêm. Sáng hôm sau Phùng Viên ở lại trong khách điểm, chỉ có Hà Lăng Phong và Phí Minh Châu ra ngoài bến tàu mướn thuyền.

Việc mướn thuyền thật ta chỉ cần căn dặn bọn tiểu nhị là được rồi. Nhưng Phí Minh Châu vì muốn chọn một chiếc thuyền tương đối tốt để thuận tiện ngắm phong cảnh nên mới kêu Hà Lăng Phong đi cùng với mình ra bến đò.

Ở bến đò đa phần đều là thuyền chở hàng hóa và thuyền chở thuốc. Rất ít có thuyền chuyên để cho khách mướn.

Hai người đi dọc theo bên đò hỏi thăm hết mấy chủ thuyền, bọn họ đều trả lời rằng :

- Bên này Phàn thành đều là thuyền chở hàng hóa. Nếu như muốn mướn thuyền, thì phải qua phủ Tương Dương ở bên kia sông mới có.

Hà Lăng Phong nói :

- Cũng được. Chúng ta dạo thành Tương Dương cũng tốt.

Phí Minh Châu đưa tay chỉ trên mặt sông nói :

- Dương đại ca, huynh xem đó không phải là một chiếc khách thuyền hay sao?

Theo hướng chỉ của Phí Minh Châu, quả nhiên ở giữa sông có neo một khách thuyền. Chiếc khách thuyền kia cách bờ chừng mười trượng. Hà Lăng Phong đưa tay vẫy gọi một chiếc con, rồi chỉ về phía chiếc khách thuyền đang neo ở giữa sông hỏi :

- Lão đại ca, người có biết chiếc khách thuyền kia của ai hay không?

Người trên thuyền đưa mắt nhìn chiếc khách thuyền lắc lắc đầu nói :

- Không biết, ta chưa từng gặp qua chiếc thuyền này. Ký hiệu cắm trên thuyền cũng không phải ở vùng này. Có lẽ đó là thuyền riêng của một kẻ có tiền nào đó.

Phí Minh Châu nói :

- Mặc kệ đó là thuyền gì, chúng ta cũng phải hỏi thử xem, có khi bọn họ trở về thuyền không và đồng ý cho chúng ta cũng không chừng.

Hà Lăng Phong mỉm cười nhưng không nói gì, chàng đưa tay đỡ Phí Minh Châu bước lên chiếc thuyền con.

Khi đến gần bên chiếc khách thuyền bọn họ mới phát hiện trên thuyền im phăng phất không một bóng người.

Phí Minh Châu đứng lên gọi lớn :

- Ối! Có người không?

Phí Minh Châu gọi liên mấy tiếng mới thấy phía sau thuyền có một cái đầu thò ra hỏi :

- Các người làm gì đó? Muốn tìm ai?

Đây là một lão già trạc tuổi lục tuần làm việc tạp dịch ở trấn thuyền. Trên mặt lão ta đầy nếp nhăn, tóc thì rối bời, cơ hồ như đang ngủ ở phía sau khoang thuyền bị người gọi thức dậy, trong lòng có vẻ bức bối.

Hà Lăng Phong cung tay nói :

- Làm phiền lão nhân gia, tại hạ muốn mướn một chiếc khách thuyền không biết người có chở khách hay không?

Lão giả vờ bức dọc hỏi lại :

- Người vừa nói gì?

Hà Lăng Phong có ý không bằng lòng, nhưng cũng phải lập lại lần nữa.

Lần này lão ta nghe rất rõ ràng, nhưng lại xua tay nói :

- Đi! Đi! Đi! Đây không phải là thuyền để chở khách, các người đi nơi khác mà tìm.

Phí Minh Châu nói :

- Chúng tôi đồng ý chịu ra giá cao, thuận tiên xuôi dòng về phương Nam. Chẳng lẽ như vậy cũng không được hay sao?

Lão già nhìn hai người từ trên xuống dưới một chút rồi nói :

- Các người là phu thê?

Phí Minh Châu đỏ bừng mặt lên, nói :

- Không phải. Tiểu nữ họ Phí, còn vị này là Dương đại ca, cũng chính là Cửu Khúc thành Thiên Ba phủ Dương đại hiệp.

Lão già nói :

- Ta không cần biết là Dương đại hiệp hay là ý đại hiệp gì cả. Ta chỉ muốn biết các người muốn đi đến đâu? Và giá cả là bao nhiêu?

Phí Minh Châu nói :

- Chúng tôi muốn đến Động Đình hồ du ngoạn, sau đó lên ngược đi về Lãnh Nam. Còn giá cả tùy lão nhân gia quyết định.

Lão già đưa tay ra nhắm tính :

- Từ đây đến Động Đình hồ phải mất hết năm ngày. Nhưng khi quay lại là nước ngược, nên ít nhất cũng phải mất bảy tám ngày.

Đột nhiên lão già lên tiếng hỏi :

- Chỉ có hai người thôi sao? Trên đường có ghé lại đâu hay không?

Phí Minh Châu nói :

- Đến thẳng Động Đình hồ không ghé bến nào cả. Chúng tôi tất cả gồm có ba người và bao trọn chiếc thuyền của lão nhân, nên trên đường không cần phải ghé chỗ khách.

Lão già gạt đầu lẩm bẫm một hồi rồi nói :

- Nếu là như vậy, ta tính cho các người là một trăm lượng bạc.

Phí Minh Châu la thất thanh lên :

- Trời đất! Đắt như vậy sao?

Lão già liền sa sầm nét mặt lại :

- Nếu chê đắt thì đừng mướn, nói thật cho các người biết đây là thuyền riêng của Kinh Châu phủ Tề Hàn Lâm vốn không thể chở các người được. Nhưng vì chủ nhân của ta đã đến Sùng Sơn thắp hương cầu nguyện, ít nhất nửa tháng nữa mới trở lại. Trong thời gian này chẳng có làm gì cả nên ta mới tự quyết định chở các người đi một chuyến. Vậy mà các người còn chê đắt.

Phí Minh Châu nói :

- Tuy là vậy, nhưng cũng đâu đến cả trăm lượng bạc chứ?

Lão già nói :

- Một trăm lượng bạc bộ nhiều lắm hay sao? Để ta tính cho hai người nghe thử: Ta và tất cả thủy thủ trên thuyền tổng cộng gồm có bốn người. Mỗi người được hai mươi lượng. Như vậy bốn người đã hết tám mươi lượng. Còn hai mươi lượng để lo cơm nước cho ba vị, như vậy có đắt hay không?

Hà Lăng Phong liền lên tiếng :

- Không đắt, chúng tôi đồng ý mướn.

Nói xong chàng lấy ra mấy thỏi vàng đưa lên nói :

- Đây là mười thỏi vàng đủ một trăm lượng bạc. Lão nhân gia, chùng nào chúng ta lên thuyền?

Lão già nhìn những thỏi vàng rồi lại nhìn Hà Lăng Phong cười nói :

- Người đưa tiền hết một lần như vậy, bộ không sợ ta bỏ trốn hay sao?

Hà Lăng Phong nói :

- Không hề gì, tại hạ tin tưởng lão nhân gia.

Lão già đưa tay ra nhận lấy những thỏi vàng rồi nói :

- Rất tốt. Chúng ta thỏa thuận như vậy. Buổi sáng hôm nay ta sẽ đi mua thêm thức ăn. Vào buổi chiều là có thể lên đường. Đúng giờ Ngọ hôm nay, các vị có thể lên thuyền được rồi.

Hà Lăng Phong nói :

- Không biết danh tánh của lão nhân gia là gì?

Lão già nói :

- Ta họ Kim, người cứ gọi ta là Kim lão đại.

Hà Lăng Phong cung tay lên thi lễ lão ta rồi quay thuyền trở vào bờ.

Trên đường trở vào bờ Phí Minh Châu luôn miệng nói :

- Tiểu muội thấy lão họ Kim kia không phải là người tốt đâu.

Hà Lăng Phong hỏi :

- Tại sao?

Phí Minh Châu đáp :

- Thái độ lão ta vô lễ, nói chuyện lại cộc cằn, không có chút gì là giống kẻ xuất thân từ một gia đình phú quý cả.

Hà Lăng Phong cười nói :

- Chính vì lão ta xuất thân từ một gia đình phú quý, nên mới vô lễ và nói chuyện có vẻ trịch thượng như vậy.

Phí Minh Châu nói :

- Dương đại ca, tiểu muội cảm thấy huynh không nên đưa tiền trước cho lão ta. Lỡ như lão ta gạt bọn mình, như vậy không phải mất trắng hết hay sao?

Hà Lăng Phong nói :

- Phí cô nương cứ yên tâm, tại hạ dám bảo đảm lão ta không bao giờ bỏ trốn, cho dù có đánh đuổi lão ta, lão ta cũng sẽ không chịu đi.

Đúng giờ Ngọ, cả ba người họ đều lên thuyền. Kim lão đại quả nhiên không gạt bọn họ. Trên thuyền đã chuẩn bị đầy đủ nước uống và đồ ăn. Khi bọn Hà Lăng Phong vừa lên thuyền thì thuyền lập tức nhổ neo ngay.

Ba tên thủy thủ ở trên thuyền tuổi khoảng hai mươi nhưng thân hình rất là lực lưỡng.

Hà Lăng Phong để cho Phí Minh Châu ngủ riêng một phòng còn mình và Phùng Viên cùng ngủ chung một phòng khác.

Kim lão đại ở trong phòng phía sau lái. Trong ba tên thủy thủ có một tên lo việc nấu nướng, hai tên còn lại phụ trách việc căng buồm.

Thuyền khởi hành từ Phần thành, thả xuôi dòng đến Nghi thành. Sau đó nghỉ lại một đêm. Qua ngày hôm sau bọn họ đã đến được Tấn Giang huyện, và còn cách Lương Hán chùng một ngày đường.

Hai ngày qua trên thuyền vốn bình yên vô sự. Nhưng Hà Lăng Phong phát hiện ra có một chiếc thuyền cứ bám riết ở phía sau.

Đây là một chiếc thuyền chở hàng hóa. Chiếc thuyền này cứ bám sát theo sau chiếc khách thuyền của bọn Hà Lăng Phong. Cũng có lúc nó vượt qua trước chiếc khách thuyền nhưng sau đó nó ngừng lại đợi cho chiếc khách thuyền vượt qua rồi mới chạy tiếp.

Trên thuyền chở hàng hóa chỉ có năm sáu tay thủy thủ, ngoài ra không thấy có nhân vật khả nghi nào.

Hà Lăng Phong ngẫm đem sự việc trên nói lại với Phùng Viên.

Phùng Viên cười nhạt nói :

- Việc này ta đã phát hiện ra từ lâu. Hơn nữa Kim lão đại và ba tên thủy thủ kia đều là người luyện võ. Thậm chí võ công của chúng còn rất cao cường nữa là khác.

Hà Lăng Phong ngạc nhiên nói :

- Vậy thì tại sao bọn chúng còn chưa chịu ra tay?

Phùng Viên nhún vai nói :

- Ai mà biết được? Có lẽ bọn chúng đang chờ đợi cơ hội. Nhưng sớm muộn gì rồi cũng sẽ ra tay.

Hà Lăng Phong cười nói :

- Tiểu đệ nghĩ bọn chúng còn đang lo ngại một người, nên không dám tùy tiện ra tay.

Phùng Viên liền hỏi :

- Là ai?

Hà Lăng Phong thần nhiên đáp :

- Chính là lão đại ca đây?

Phùng Viên ngạc nhiên nói :

- Bọn chúng lo ngại ta về điều gì?

Hà Lăng Phong nói :

- Mục đích lớn nhất của bọn chúng là muốn biết trận pháp Đào Kiếm hợp bích. Bây giờ lão đại ca đã truyền lại cho tiểu đệ trận pháp này. Cho nên bọn chúng chỉ cần bắt được tiểu đệ tra vấn là được rồi. Nếu muốn đối phó với tiểu đệ, đây là một việc vô cùng dễ dàng. Nhưng hiện tại có lão đại ca ở bên cạnh, bọn chúng không sao ra tay được.

Phùng Viên nói :

- Nói vậy ta phải tránh mặt đi một lát phải không?

Hà Lăng Phong gật đầu nói :

- Không sai. Tốt nhất là lão đại ca nên lên bờ đi dạo một lát. Một mình tiểu đệ sẽ ở lại thuyền... như vậy mới gọi là “cho người tiện lợi thì mình cũng được tiện lợi”.

Phùng Viên ngửa mặt lên cười rồi đứng dậy bước ra khỏi phòng.

Trong khoang tối om, chỉ nhìn thấy phía trước của khoang có một đốm lửa.

Thì ra Kim lão đại đang ngồi hút thuốc ở đây...

Phùng Viên chậm rãi bước qua nói :

- Lão đại, trên thuyền còn có rượu hay không?

Kim lão đại không thèm ngẩng đầu lên, chỉ lạnh lùng đáp :

- Không có.

Phùng Viên nói :

- Xin hỏi có thể nhờ mấy vị thủy thủ lên bờ mua rượu hay không?

Giọng Kim lão đại vẫn lạnh lùng :

- Xin lỗi, các thủy thủ đã mệt nhọc cả ngày. Ngày mai bọn họ còn phải làm việc nên để cho bọn họ đi nghỉ sớm.

Phùng Viên trầm ngâm một hồi, nói :

- Thế thì ta phải đích thân đi mua lấy vậy. Lão đại ca, người có thể mượn cho ta một chiếc thuyền con được hay không?

Kim lão đại nói :

- Ở đây không phải là bến tàu, làm gì có thuyền con mà mượn?

Nhưng lão ta lại chỉ ra phía sau đuôi thuyền nói :

- Đây chính là thuyền con của thuyền chúng ta. Nếu như người có thể tự mình chèo được thì ta có thể giúp người thả nó xuống nước.

Phùng Viên nói :

- Ta biết chèo thuyền và cũng không cần làm phiền lão đại ca. Tự ta có thể ra tay được.

Phùng Viên dùng lực nắm chặt lấy hai be thuyền, sau đó đưa cao chiếc thuyền lên. Chiếc thuyền con này, bình thường ít nhất cũng phải ba người khiêng mới nổi.

Nhưng ai ngờ trên mặt Kim lão đại không hề có chút gì thay đổi, lão ta chỉ cười nhạt nói :

- Sức mạnh quả không tệ.

Phùng Viên hứ khê một tiếng :

- Kim lão đại, người có làm được như vậy hay không?

Kim lão đại lắc lắc đầu nói :

- Ta là người coi việc điều khiển thuyền, lại không phải là phu khuân vác ở bến đò, nên cần sức mạnh như vậy để làm gì?

Phùng Viên đắc ý hét lên một tiếng, rồi ném chiếc thuyền xuống nước.

“Ầm” một tiếng, chiếc thuyền con đã rơi xuống sông cách chiếc khách thuyền ngoài mười trượng.

Toàn thân Phùng Viên lập tức bay bổng lên không rơi xuống chiếc thuyền con. Lão ta không cần dùng chèo mà chỉ dùng hai tay bơi dưới nước, thế mà chiếc thuyền lại chạy nhanh vào bờ như tên bắn.

Kim lão đại vẫn ngồi hút thuốc ở trong khoang. Đối với công phu “Lăng Không Hư Độ” của Phùng Viên dường như lão ta không hề có một chút hứng thú nào. ánh thuốc của lão ta sáng lên ba dài ba ngắn, rồi hoàn toàn tắt hẳn.

Trên chiếc thuyền chở hàng hóa ở phía trước cũng có người đang hút thuốc.

ánh thuốc cũng sáng lên ba dài ba ngắn. Chỉ một lát sau có một chiếc thuyền con cập sát vào chiếc khách thuyền.

Trên chiếc thuyền còn có năm nữ nhân. Những người đó không ai khác hơn chính là Liễu a di và bốn thiếu nữ mặc hắc y.

Kim lão đại liền bước đến bên thuyền, thấp giọng nói :

- Phùng tiểu tử đã lên bờ, Phí Minh Châu đang ở trong khoang. Còn mục tiêu ở phòng thứ hai bên trái.

Liễu a di gật đầu nói :

- Biết rồi. Người ở ngoài này canh chừng, bọn ta có thể tự hành động được.

Liễu a di đưa tay lên vấy một cái, rồi cùng với bốn thiếu nữ mặc hắc y phóng ngay vào trong khoang.

Hiển nhiên bọn họ rất quen thuộc vị trí trên chiếc thuyền này. Vì vậy chẳng cần tốn nhiều công sức, bọn họ đã tìm được phòng của Hà Lăng Phong và đưa tay lên gõ nhẹ.

Tiếng Hà Lăng Phong từ trong vọng ra :

- Cửa không có khóa xin tự bước vào.

Liễu a di đưa tay đẩy cửa bước vào, bốn thiếu nữ mặc hắc y cùng bước vào theo.

Bên trong đèn sáng trưng, Hà Lăng Phong đang ngồi trên một chiếc ghế gỗ, quay mặt ra phía cửa. Trên đùi chàng có đặt một thanh đao và một thanh kiếm.

Đao và kiếm tuy đặt chung với nhau, nhưng cán lại không cùng hướng với nhau. Cán đao hướng về bên phải còn chuôi kiếm hướng về bên trái.

Trên mặt Hà Lăng Phong đang tươi cười nói :

- Không ngờ Liễu a di lại đến nhanh như vậy. Thử lỗi cho tại hạ đã không ra nghênh tiếp. Các vị cứ tự tiện ngồi xuống.

Liễu a di trầm giọng nói :

- Người biết bọn ta sẽ đến.

- Đúng vậy. Không những tại hạ biết các vị sẽ đến, mà còn biết các vị không muốn gặp mặt Phùng đại ca. Cho nên tại hạ mới kêu Phùng đại ca lên bờ. Bây giờ ở đây không có người ngoài, chúng ta có thể yên tĩnh mà nói chuyện với nhau.

Liễu a di nói :

- Người muốn nói về điều gì?

Hà Lăng Phong nói :

- Các vị muốn cái gì, chúng ta nói cái đó.

Liễu a di đưa mắt nhìn quanh một lượt trong phòng rồi nói :

- Tốt! Người đã hào phóng như vậy bọn ta cũng không khách sáo làm gì.

Hà Lăng Phong đưa tay ra nói :

- Mời ngồi!

Liễu a di bước ngang hai bước rồi ngồi xuống chiếc ghế đặt bên cửa. Còn bốn thiếu nữ mặc hắc y vẫn đứng chắn ngang giữa cửa.

Hà Lăng Phong cười nói :

- Bốn vị không ngồi xuống cũng không sao. Nhưng tốt nhất là nên đóng cửa lại để tránh người ngoài dòm ngó.

Bốn thiếu nữ mặc hắc y liền đưa mắt nhìn liễu a di. Thấy Liễu a di gật nhẹ một cái, bọn họ mới đưa tay đóng cửa lại.

Hà Lăng Phong thở phào một tiếng nói :

- Tốt, bây giờ chúng ta có thể nói vào việc chính. Nhưng trước khi nói vào việc chính tại hạ hy vọng hai bên đều có thành ý. Như vậy mới có thể giải huyết được vấn đề. Liễu a di cảm thấy như thế nào?

Liễu a di liền nói :

- Ta đồng ý.

Hà Lăng Phong nói tiếp :

- Nếu như đã đồng ý vậy thì chúng ta hãy bớt nói chuyện dư thừa mà hãy đi vào việc chính ngay. Bây giờ Liễu a di nói trước hay là tại hạ nói trước?

Liễu a di nói :

- Người nói trước.

Hà Lăng Phong gật gật đầu rồi lại thở phào ra một tiếng nói :

- Trước tiên tại hạ muốn nói về lập trường của mình. Tại hạ không phải là người của Võ lâm Tam phủ đồng thời cũng không có ý muốn tranh hùng ở kỳ đại hội đao lần này. Và càng không muốn tham dự vào những chuyện ân oán, thị phi của các môn phái. Nhưng bây giờ tất cả mọi chuyện đều đổ lên trên người của tạ hạ. Hay có thể nói chính Tỷ Muội hội đã bắt ép tại hạ và xô tại hạ xuống hầm lửa. Về điểm này thiết nghĩ Liễu cô nương không phủ nhận chứ?

14. Danh Môn Thiên Kim

Liễu a di không phủ nhận, nhưng cũng không thừa nhận mà chỉ cười nhạt nói :

- Người tự nói phần của người trước, mà khoan hãy hỏi ta.

Hà Lăng Phong nói tiếp :

- Tỷ Muội hội đã cải dạng tại hạ thành Dương Tử Úy và bắt tại hạ phải đứng trên lập trường của Thiên Ba phủ để nói chuyện. Bây giờ tại hạ cũng dùng thân phận chủ nhân của Thiên Ba phủ, nói điều kiện với các vị. Về điểm này, hy vọng Liễu cô nương chú ý cho.

Liễu a di hứ một tiếng, trên mặt tỏ ý không hài lòng, nhưng lại không lên tiếng nói gì cả.

Hà Lăng Phong lại nói :

- La Phù đao hội bốn năm được tổ chức một lần. Không hạn chế sự tham gia của cao thủ, các môn phái và anh hùng trong thiên hạ. Bất kỳ ai cũng đều có thể lên đài được. Nếu như Tỷ Muội hội muốn tranh hùng cùng với nam nhân thì phải đường đường chánh chánh so tài cao thấp với nhau. Chứ còn dùng thủ đoạn ám toán hạ lưu như vậy, tại hạ thiết nghĩ đó là việc không nên...

Liễu a di liền cắt ngang lời chàng :

- Đủ rồi, bọn ta đến đây không phải là để nghe người giáo huấn. Người cứ nói vào việc quan trọng trước đi.

Hà Lăng Phong cười tươi nói :

- Không cần phải vội, tại hạ đang nói chuyện chánh sự đây.

Liễu a di nói :

- Hy vọng người nói ngắn gọn lại một chút, đừng kéo dài thời gian. Nếu như đợi Phùng hầu tử trở về, như vậy sẽ không có lợi gì cho người cả.

Hà Lăng Phong nói :

- Liễu cô nương không cần phải lấy lòng tiểu nhân mà đo dạ quân tử. Nếu như tại hạ có ý muốn đợi Phùng đại ca quay trở về, thì tại hạ đã không kêu Phùng đại ca lên bờ rồi.

Dừng lại một lát, Hà Lăng Phong lại nói tiếp :

- Bây giờ chúng ta cứ nói thẳng vào vấn đề. Tỷ Muội hội dùng hết tâm huyết của mình mục đích không ngoài muốn lấy cho bằng được thanh Yên Chi bảo đao và Đao Kiếm hợp bích trận pháp, đúng vậy không?

Liễu a di im lặng không trả lời :

- Im lặng tức là bằng nghĩa với đồng ý.

Hà Lăng Phong lại nói :

- Nếu như vậy thì để nói chuyện hơn. Thanh Yên Chi bảo đao đã bị đánh cắp, đến nay vẫn chưa biết rõ tông tích. Nhưng còn Đao Kiếm hợp bích trận pháp, thì hoàn toàn ở trong đầu tại hạ. Chỉ cần điều kiện thoả đáng, tại hạ có thể nói ra cho các vị nghe ngay.

Hai mắt của Liễu a di bỗng nhiên sáng rực lên :

- Người muốn trao đổi bằng điều kiện gì?

Hà Lăng Phong nói :

- Điều kiện rất đơn giản. Tại hạ dùng Đao Kiếm hợp bích trận pháp để đổi lấy tông tích về hai phu thê của Dương Tử Ủy.

Liễu a di đột nhiên nhú mày lại :

- Đây là ý của người hay là ý của Phùng hầu tử?

Hà Lăng Phong :

- Là ý của tại hạ, nhưng Phùng đại ca cũng đã đồng ý.

Liễu a di cười nhạt :

- Ta thật không hiểu, Phùng Viên và Phùng Uyển Quân là hai huynh muội nên bọn họ quan tâm cho nhau là phải rồi. Còn người đâu phải thân thích của họ, vậy người cần gì phải quan tâm đến chuyện này?

Hà Lăng Phong nói :

- Chuyện này vẫn không có liên quan gì đến ta. Nhưng các vị đã bắt ta đóng vai Dương Tử Ủy nên ta không thể không quan tâm được.

Liễu a di nói :

- Chúng ta đem người cải dạng thành Dương Tử Ủy có gì là không tốt? Nếu như Dương Tử Ủy vĩnh viễn không trở về thì người vĩnh viễn được hưởng vinh hoa phú quý. Tại sao người có phước mà không chịu hưởng, cứ hy vọng cho hắn ta quay trở về làm gì?

Hà Lăng Phong nói :

- Nếu như cả đời này có thể cải dạng thành như vậy, tại hạ đương nhiên không muốn cho Dương Tử Ủy quay trở lại. Nhưng bây giờ bí mật này đã bị bại lộ, không chỉ các vị biết tại hạ là giả mạo mà ngay cả Phùng đại ca cũng biết điều này. Như thế ta còn có thể tiếp tục giả mạo nữa hay không?

Liễu a di nói :

- Cho dù người không còn tiếp tục giả mạo được nữa, thì người cũng không cần tìm Dương Tử Ủy giúp cho Phùng hầu tử.

Hà Lăng Phong nói :

- Nhưng thời gian vừa qua tại hạ đã sống quen cuộc sống giàu sang, nên có chút tiếc rẻ không muốn bỏ nó.

Liễu a di liền nói :

- Vậy thì người càng không nên đi tìm hai phu thê của Dương Tử Ủy.

Hà Lăng Phong cười cười nói :

- Điều này rất có lý. Tại hạ muốn có cuộc sống giàu sang phú quý, nhưng mà không cần phải giả mạo Dương Tử Ủy. Bởi vì Phùng đại ca đã hứa với tại hạ, chỉ cần Dương Tử Ủy trở về Thiên Ba phủ, thì người sẽ mang tại hạ về Thiên Tuế phủ và còn nhận tại hạ làm huynh đệ. Đợi sau này Phùng đại ca quy tiên, tại hạ đường đường chính chính làm chủ nhân Thiên Tuế phủ. Như vậy không phải hơn làm Dương Tử Ủy giả hay sao?

Liễu a di “ồ” lên một tiếng nói :

- Nói này giờ, hóa ra người vì tham sản nghiệp của Thiên Tuế phủ nên đã bị Phùng hầu tử mua chuộc phải không?

Hà Lăng Phong xoa tay nói :

- Cái gì là mua chuộc chứ? Hễ làm người là đều nghĩ cho mình, tại hạ không thể không nghĩ đến tương lai của mình. Hơn nữa, chúng ta là “Chu Du đánh Hoàng Cái”. Một người thì muốn đánh còn một người thì muốn bị đánh. Việc này không ai miễn cưỡng ai cả.

Liều a di cười nhạt nói :

- Một người khôn ngoan lúc nào cũng nghĩ cho mình. Nếu như ta đồng ý cho người số tài sản gấp hai lần Thiên Tuế phủ, để đổi lấy Đạo Kiếm hợp bích trận pháp, như vậy người có đồng ý hay không?

Hà Lăng Phong nói :

- Việc này không thể nào được. Bởi vì Liều cô nương làm gì có số tài sản lên đến như vậy và cũng không có cách nào đem danh tiếng của Thiên Tuế phủ cho tại hạ được.

Liều a di nói với giọng quả quyết :

- Việc này có thể được. Không những ta có thể cho người thanh danh của Thiên Tuế phủ mà đồng thời còn có thể cho người luôn cả thanh danh của Thiên Ba phủ. Và để cho người trở thành kẻ nam nhân giàu có nhất, quyền thế nhất trong thiên hạ, ngoài Tỷ Muội hội ra. Việc này người có tin hay không?

Hà Lăng Phong nhún vai nói :

- Việc này ta không dám tin tưởng.

- Người nghe đây.

Liều a di cất cao giọng nói :

- Chỉ cần người nói ra Đạo Kiếm hợp bích trận pháp và chịu nghe theo lời chỉ huy của Tỷ Muội hội thì bọn ta sẽ không bao giờ vạch ra bí mật của người. Hơn nữa bọn ta còn có thể giúp người trừ khử Phùng hầu tử để người được làm chủ nhân của Thiên Ba phủ và Thiên Tuế phủ. Khi ấy thanh danh và tài sản người đều có cả. Cho dù người có hưởng thụ cả đời cũng không hết.

Hà Lăng Phong nói :

- Các vị tin chắc có thể trừ khử được Phùng đại ca?

Liều a di thần nhiên nói :

- Đây có gì là khó. Bọn ta đã biết được độc môn Kinh Hồng kiếm pháp của lão ta. Nếu như bây giờ biết được thêm Đạo Kiếm hợp bích trận pháp nữa thì việc trừ khử lão ta dễ như trở bàn tay.

Hà Lăng Phong suy nghĩ một hồi rồi nói :

- Cho dù có thể trừ khử được Phùng đại ca đi nữa, nhưng lỡ như hai phu thê của Dương Tử Ủy đột nhiên quay trở về Thiên Ba phủ, thì khi ấy bí mật có thể được giữ kín nữa hay không?

Liều a di nói :

- Người cứ yên tâm, bọn chúng tuyệt đối sẽ không bao giờ quay trở về.

Đột nhiên phát hiện mình đã lỡ lời nên Liều a di liền vội đổi giọng :

- Giả sử như bọn họ thật sự quay trở lại. Khi đó chỉ cần người nói bọn họ là giả tạo, như vậy có ai dám không tin lời của người chứ?

Hà Lăng Phong bỗng nhiên nghiêm sắc mặt nói :

- Liều a di, hãy nói thật cho tại hạ biết. Có phải các người đã mưu hại hai phu thê của Dương Tử Ủy rồi hay không?

Liều a di đáp :

- Không có.
- Thế thì dựa vào điều gì mà Liễu cô nương dám nói bọn họ tuyệt đối sẽ không bao giờ quay trở lại?
- Ta không quả quyết như thế, ta chỉ đoán như vậy mà thôi.

Hà Lăng Phong hứ khê một tiếng :

- Chỉ dựa vào sự suy đoán thôi sao? Các người đã không chế được Thiên Ba phủ, như vậy nhất định các người biết được tông tích của họ.

Liễu a di đột nhiên quát lớn :

- Gã họ Hà, người đừng quên rằng đây là điều kiện trao đổi của chúng ta. Cho dù ta có biết được tông tích của bọn họ, nhưng cũng chưa chắc là phải nhất định do ta nói ra trước...
- Nói ra hay không, e rằng không phải do người quyết định.

Câu nói này không phải của Hà Lăng Phong, mà nó được phát ra từ phía bên ngoài cửa.

Câu nói chưa dứt thì cánh cửa được mở ra cùng lúc có một bóng đen bay nhanh vào.

Bốn thiếu nữ mặc hắc y đứng quay lưng ra phía ngoài. Nên khi nghe tiếng mở cửa, bọn họ không kịp quay đầu lại mà chỉ nhất tề rút đao ra khỏi vỏ.

Ánh đao lóe lên chói cả mắt. Bóng đen vừa bay vào thì bị bốn thanh đao chém đứt thành nhiều đoạn. Khi bóng đen rơi xuống thì hóa ra đó chính là Kim lão đại.

Liễu a di thất kinh xô ghế đứng lên.

Nhưng Hà Lăng Phong đứng dậy còn mau hơn, đồng thời hai thanh đao và kiếm cũng đã được rút ra khỏi vỏ. Chàng mỉm cười nói :

- Liễu a di, nếu như người muốn biết Đao Kiếm hợp bích trận pháp, bây giờ tại hạ có thể múa cho xem.

Phía bên ngoài cửa có người lên tiếng :

- Đúng vậy, chúng ta đã diễn tập nhiều lần, nhưng chưa có cơ hội lâm trận đối địch. Hôm nay là một cơ hội tốt để cho chúng ta thử.

Người nói câu này không ai khác hơn là Phùng Viên. Lão ta đang đứng bên ngoài cửa, trên tay có thanh đao và một thanh kiếm.

Bốn thiếu nữ mặc hắc y tuy đao đã cầm trên tay, nhưng vì trong khoang quá chật hẹp lại thêm bốn người đứng một chỗ, nên không sao triển khai được đao pháp.

Sắc mặt của Liễu a di tái mét, không còn lời gì để nói cả.

Hà Lăng Phong nói :

- Các người đã không còn đường để chạy nữa rồi. Vậy thì hãy mau cất binh khí vào, và nói thật cho bọn ta biết tông tích của hai phu thê Dương Tử Ủy hiện giờ đang ở đâu. Như vậy chúng ta sẽ không làm khó các vị.

Liễu a di hứ một tiếng, nhưng vẫn im lặng không nói gì.

Phùng Viên giận dữ quát :

- A đầu, rượu mời người không uống, lại uống rượu phạt, bộ người cho rằng ta không dám giết người hay sao?

Dứt lời, Phùng Viên liền bước vào bên trong và định ra tay.

Đúng ngay lúc ấy bên ngoài cửa có một người xuất hiện lên tiếng hỏi :

- Phùng đại ca, đã xảy ra chuyện gì vậy?
- Những người này là ai?

Phùng Viên vừa bước vào bên trong bỗng nhiên nghe thấy những câu hỏi này, đồng thời nhìn thấy trên tay Phí Minh Châu đang cầm một thanh đao, đứng sát phía sau lưng mình.

Theo bản năng tự vệ, lão ta liền tránh sang một bên để phòng cảnh giác.

Liều a di không bỏ lỡ cơ hội, liền tuốt binh khi ra, thấp giọng quát :

- Xông ra!

Bốn thiếu nữ mặc hắc y đồng loạt vung kiếm lên phát chiêu. ánh sáng lạnh của bốn thanh đao tràn về phía cửa như bão tố.

Phùng Viên hét lớn một tiếng rồi lập tức xuống chiêu.

Một trận hỗn chiến tức thời xảy ra. Tiếng binh khí va chạm vào nhau, tiếng la hét vang lên trong đêm khuya.

Trong bốn thiếu nữ mặc hắc y, đã có hai người trúng đao. Một người bị đâm xuyên qua ngực chết liền tại chỗ. Còn một người bị chém đứt cánh tay phải, thanh đao và cánh tay liền cùng lúc rơi xuống đất.

Đao Kiếm hợp bích lần đầu tiên lâm trận, uy lực quả nhiên kinh người.

Nhưng những thiếu nữ mặc hắc y vô cùng dũng cảm. Tuy bị chặt đứt cánh tay phải và máu đang chảy đầm đìa, vậy mà người thiếu nữ kia vẫn dùng tay trái rút thanh đoản đao ở thắt lưng ra tiếp tục xông ra phía cửa.

Hai thiếu nữ mặc hắc y còn lại liền bám sát theo sau.

Bọn chúng dùng thi thể của đồng bọn làm vật chắn, đẩy lùi Phùng Viên.

Lúc này Phùng Viên đã bị bọn họ tấn công dạt sang một bên cửa. Cho dù có muốn ngăn cản bọn họ lại, cũng không còn kịp nữa.

Tuy biết rõ đuổi theo cũng vô dụng mà thôi, nhưng Hà Lăng Phong vẫn lộn người bay ra ngoài cửa sổ.

Phí Minh Châu đang đứng chắn ở trước cửa không biết là do kinh ngạc hay là bị thể công mãnh liệt của những thiếu nữ mặc hắc y khổng chế mà liên tiếp thối lui ra sau hai bước, rồi mới xuất chiêu.

Vì xuất chiêu quá muộn và chỉ có một mình nên Phí Minh Châu không thể nào ngăn cản được, thể tấn công như bão tố của các thiếu nữ mặc hắc y.

Liều a di cùng với ba thiếu nữ mặc hắc y xông ra ngoài như nước lũ. Nhưng khi vừa chạy đến thông đạo, bọn họ lại gặp phải sự ngăn cản của Hà Lăng Phong.

Lúc ấy Phùng Viên cũng đang từ phía sau đuổi tới.

Liều a di thấy tình thế bất lợi, liền vung đao chém liền hai thể rồi tung người nhảy xuống sông.

Còn ba thiếu nữ mặc hắc y bị Hà Lăng Phong và Phùng Viên hiệp kích tấn công, đã thương thêm một người nữa.

Hà Lăng Phong nhìn thấy Phùng Viên ra chiêu hơi mạnh tay, liền vội lên tiếng :

- Lão đại ca, nên bắt sống bọn chúng.

Thanh trường kiếm trong tay Phùng Viên đang đâm tới, thì chợt nghe câu nói của Hà Lăng Phong lão lập tức biến chiêu thức, điểm vào Thương huyết trên người của một thiếu nữ hắc y.

Hai thiếu nữ hắc y tại hét lên một tiếng, phóng hai thanh đao ra, cùng lúc nhảy mất xuống sông.

Hà Lăng Phong và Phùng Viên đều không biết lợi, nên chỉ có thể nhìn theo bọn họ mà thôi.

Phí Minh Châu liền nói :

- Yên tâm, bọn chúng chạy không thoát đâu.

Nói rồi liền phóng người xuống sông.

Phùng Viên thấp giọng mắng :

- Bọn tiểu a đầu này xem như gặp được vận may. Nhưng lần sau thì đừng hòng được như vậy.

Hà Lăng Phong đưa mắt nhìn ra xa chỉ thấy chiếc thuyền chở hàng hóa đã từ từ chạy đi.

Hà Lăng Phong và Phùng Viên chia ra đi tìm khắp hết chiếc thuyền nhưng không hề thấy bóng dáng của ba tên thủy thủ đầu cả.

Phùng Viên nói :

- May mà lão đệ kịp thời nhắc ta không giết ả này. Đợi lên đến bờ chúng ta từ từ tra hỏi.

Hà Lăng Phong nói :

- Lão đại ca trở lại hơi sớm, nếu như trễ thêm một lát nữa, có lẽ tiểu đệ đã biết được một số nội tình từ ả họ Liễu kia.

Phùng Viên nói :

- Ta cũng muốn hơi trễ một chút hãy lộ diện, nhưng khi ta chế phục gã họ Kim, có thể đã bị bọn người trên chiếc thuyền chở hàng hóa nhìn thấy rồi. Vì sợ bọn chúng ra hiệu cho đồng bọn, nên ta mới hành động trước.

Hà Lăng Phong cười nói :

- Ả họ Liễu tuy đã chạy thoát, nhưng trở về thế nào cũng bị trách phạt cho một trận. Cho dù ả ta nhìn thấy được sự lợi hại của Đao Kiếm hợp bích, nhưng đáng tiếc không cách gì nhớ được.

Chợt Phùng Viên đổi giọng hỏi :

- Lão đệ, người thấy a đầu họ Phí kia như thế nào? Ả ta sẽ quay trở lại hay không?

Hà Lăng Phong chau mày nói :

- Tiểu đệ nghĩ ả ta sẽ không quay trở lại đâu.

Phùng Viên nói :

- Tại sao? Chẳng lẽ ả ta cũng là người của Tỷ Muội hội hay sao?

Hà Lăng Phong lắc đầu nói :

- Về điểm này còn rất khó xác định. Nhưng mà biểu hiện đêm nay của ả quả thật khiến cho người ta không thể không khả nghi.

Phùng Viên im lặng thật lâu, rồi chợt thở dài ra một tiếng nói :

- Nếu như ta không quay trở lại, vậy thì chúng ta có cần đi đến Lãnh Nam nữa hay không?

Hà Lăng Phong nói :

- Đến Lãnh Nam hay không đây là việc thứ yếu. Tiểu đệ cho rằng việc quan trọng bây giờ chính là tin tức về sự sống chết của hai phu thê Dương Tử Úy. Căn cứ theo lời của ả họ Liễu kia thì có thể hai người họ đã không ở trong tay của Tỷ Muội hội. Cho dù trước đó có ở trong tay bọn họ, nhưng hiện tại có lẽ là không.

Phùng Viên vội hỏi :

- Ả họ Liễu kia đã nói thế nào?

Hà Lăng Phong nói :

- Ả họ Liễu nói không có khẳng định nhưng ả ta đã nói rằng Dương Tử Úy sẽ không trở về Thiên Ba phủ, hơn nữa vĩnh viễn sẽ không bao giờ quay trở lại. Từ câu nói này, đủ chứng minh tông tích của hai phu thê Dương Tử Úy.

Phùng Viên thất kinh nói :

- Như vậy không phải bọn chúng đã sát hại hai người họ rồi sao?

Hà Lăng Phong nói :

- Nhưng bọn chúng chỉ có ý tranh hùng võ lâm, mà không có lý do để giết hai người họ.

Phùng Viên nghiêng răng nói :

- Nếu như bọn chúng dám làm tổn thương đến một sợi tóc của Phùng Uyển Quân, ta thề sẽ giết hết bọn người của Tỷ Muội hội.

Đột nhiên lão ta hạ thấp giọng nói :

- Qua đây, trước tiên chúng ta tra hỏi ả này xem sao?

Khi hai người quay trở lại phía thông đạo thì sắc mặt của thiếu nữ mặc hắc y đã trở nên đen sạm. Từ trong miệng có một dòng máu chảy ra. Rõ ràng ả ta đã bị trúng độc.

Phùng Viên cúi xuống bóp miệng ả ta lấy ra một chiếc răng giả.

Hà Lăng Phong lắc đầu nói :

- Không ngờ rằng bọn họ đã có chuẩn bị thuốc độc sẵn. Ai! Đáng tiếc, đáng tiếc!

Hà Lăng Phong chột thở dài một tiếng, nói tiếp :

- Xem tình hình này có lẽ chúng ta phải đến Lãnh Nam một chuyến mới được.

Đang nói chuyện đột nhiên bọn họ nghe thấy có tiếng người đang bơi dưới nước, bên cạnh sát mạn thuyền.

Thật không ngờ người đó chính là Phí Minh Châu.

Điều càng bất ngờ hơn chính là Phí Minh Châu còn có lời theo một thiếu nữ mặc hắc y.

Hà Lăng Phong và Phùng Viên đưa mắt nhìn nhau mà không khỏi vô cùng ngạc nhiên.

Một tay Phí Minh Châu bám vào mạn thuyền còn một tay kẹp lấy thiếu nữ mặc hắc y.

Vừa nhìn thấy hai người, Phí Minh Châu đã gọi :

- Hai vị đại ca mau đến đây giúp tiểu muội một tay, lời ả ta lên trên.

Phùng Viên liền lên tiếng hỏi :

- ả ta còn sống hay là đã chết rồi?

Phí Minh Châu nói :

- Đương nhiên là còn sống. Nhưng ả ta đã uống quá nhiều nước nên đã hôn mê bất tỉnh.

Phùng Viên lại hỏi :

- Trong miệng của ả ta có chiếc răng giả, bên trong có chứa độc dược. Cô nương có phát hiện ra không?

Phí Minh Châu nói :

- Yên tâm đi, chiếc răng có chứa độc dược đã bị tiểu muội lấy ra rồi. Tuyệt kỹ này của người Đông Oa, đừng hòng giấu được tiểu muội.

Phùng Viên mừng rỡ liền cúi người xuống, lôi ả thiếu nữ mặc hắc y lên trên thuyền.

Phí Minh Châu đưa hai tay nắm lấy mạn thuyền, rồi thót người nhảy lên trên thuyền.

Phí Minh Châu vừa phủi nước trên mặt, vừa chậm rãi nói :

- Trước tiên đề lên bụng ả ta để cho nước chảy ra ngoài rồi hãy từ từ tra hỏi. Phía sau vai trái ả bị chém một nhát kiếm, phải cẩn thận đừng để máu ra quá nhiều... Hê! Còn một ả không có bị thương, nhưng đáng tiếc đã để ả chạy thoát.

Trong lúc Phí Minh Châu đang nói, Phùng Viên đã làm thiếu nữ hắc y tỉnh lại. Đồng thời cảm máu vết thương cho ả.

Hà Lăng Phong vẫn đứng yên lặng không nói gì. Chàng chỉ đưa mắt nhìn chăm chăm Phí Minh Châu, trong mắt không khỏi biểu lộ vẻ nghi hoặc.

Sau khi nôn hết nước ra, ả thiếu nữ mặc hắc y dần dần đã tỉnh lại. Vừa mới mở mắt ra, ả ta đã vội dùng đầu lưỡi cuốn vào bên trong.

Phùng Viên cười lạnh lạnh nói :

- Người định tìm cái gì? Độc được trong chiếc răng giả của người đã bị bọn ta lấy ra rồi.

Thiếu nữ mặc hắc y vừa nghe xong liền biến sắc, bất thành linh đưa tay lên đánh xuống giữa đỉnh đầu.

Nhưng khi ả ta vừa mới đưa tay lên, đã bị Phùng Viên chụp lấy nói :

- Đừng vội chết, đợi chúng ta hỏi xong rồi chết cũng còn kịp mà!

Nói đoạn, lão ta đưa tay điểm vào sáu chỗ trên người của thiếu nữ mặc hắc y. Sau đó mới từ từ buông tay ra.

Toàn thân thiếu nữ mặc hắc y không thể nào động đậy được. ả ta nhắm hai mắt lại, một dòng nước mắt chảy dài từ trên má xuống...

Phí Minh Châu liền lên tiếng nói :

- Những ả phụ nữ người Đông Oa này có một thói quen là thích ăn cứng chứ không chịu ăn mềm. Nếu như không cho nếm mùi một chút lợi hại nhất định ả ta không bao giờ chịu nói ra sự thật.

Phùng Viên nói :

- Việc này không có gì khó.

Miệng nói tay làm, Phùng Viên điểm ngay vào ngực và hông của thiếu nữ mặc hắc y. Cuối cùng lão vỗ một chưởng vào sau cổ của ả.

Đột nhiên toàn thân thiếu nữ hắc y phát rung lên liên tục, mồ hôi chảy ra đầm đìa ướt cả áo, còn liệng không ngớt rên lên hừ hừ.

Phùng Viên bỗng nhiên quát lớn :

- Bây giờ ta hỏi người một câu người phải trả lời một câu, và phải trả lời sự thật. Nếu không thì ta cho người muốn sống cũng không được mà muốn chết cũng không xong.

Nước mắt của thiếu nữ mặc hắc y chảy xuống như mưa liên gập đầu lia lịa.

Phùng Viên giải vài huyệt đạo cho ả ta, rồi lạnh lùng nói :

- Bây giờ người hãy nói cho ta biết, ai là chủ nhân của Tỷ Muội hội? Và Tổng hội được đặt ở nơi đâu?

Thiếu nữ mặc hắc y lắp bắp đáp :

- “Tô... khôn... biết...”

Phùng Viên lớn giọng nói :

- Người nói cái gì?

Phí Minh Châu cười nói :

- ả ta là người Đông Oa quốc nên nói tiếng Trung Quốc không được rõ ràng. Ý của ả ta muốn nói “Tôi không biết”.

Phùng Viên nói :

- Nói bậy! Người là người của Tỷ Muội hội, tại sao nói không biết những việc trong hội?

Thiếu nữ mặc hắc y vội nói :

- “Tôi thật sự khôn biết. Người dò, tôi khôn quên. Chớ dò tôi cũng khôn quên”.

Phí Minh Châu nói :

- Ắ ta nói ắ thật sự không biết. Bởi vì tên người đó ắ không biết và tên nơi đó ắ cũng không biết.

Phùng Viên nói :

- Được. Cho dù người nói không ra tên người và tên nơi đó nhưng người biết làm thế nào để đến đó chứ?

Thiếu nữ mặc hắc y liền gật đầu liên tục nói :

- “Có! Tôi biết! Tôi biết!”

Phùng Viên nói :

- Nếu như người đã biết vậy thì hãy dẫn bọn ta đến đấy.

Thiếu nữ mặc hắc y liền nhú mày lại dường như có điều gì khó xử.

Phùng Viên quát lớn :

- Thế nào?

- Tôi dẫn ngài đi, bọn họ sẽ giết tôi!

Lần này Phùng Viên nghe đã hiểu liền hứ một tiếng :

- Bọn họ sẽ giết người, ta cũng giống như bọn họ sẽ giết chết người nếu như người không chịu dẫn ta đến đó. Hơn nữa, ta giết người còn thâm hơn cả bọn họ. Người có muốn thử hay không?

Thiếu nữ mặc hắc y vội lắc đầu.

Phùng Viên nói :

- Nếu như không muốn thử thì hãy ngoan ngoãn dẫn bọn ta đi. Bây giờ ta hỏi tiếp người một việc nữa. Thiên ba phu Dương...

Lão ta sức nhớ Phí Minh Châu vẫn còn chưa biết thân phận thật sự của Hà Lăng Phong nên liền đổi giọng nói :

- Dương phu nhân Phùng Uyển Quân của Thiên Ba phủ có phải đã lọt vào trong tay của Tỷ Muội hội hay không?

Thiếu nữ mặc hắc y ngạc nhiên nói :

- Cái gì là Thiên Ba phủ? Cái gì là Dương phu nhân? Tôi chẳng hiểu gì cả?

Phùng Viên biết nếu cứ hỏi tiếp cũng chẳng có kết quả gì, chỉ bằng tìm ra Tổng hội của Tỷ Muội hội trước ắt sẽ biết được tông tích của Dương Tử Uy và Phùng Uyển Quân.

Thế rồi Phùng Viên quay sang nói với Phí Minh Châu :

- Có ắ này dẫn đường, vậy chúng ta đến Tổng hội của Tỷ Muội hội trước. Nếu như bắt được chủ nhân của Tỷ Muội hội, như vậy việc của quý phủ xem như cũng được giải quyết. Ý của Phí cô nương như thế nào?

Phí Minh Châu suy nghĩ một lát, rồi nói :

- Thôi được, nếu như muốn đi vậy phải lên đường sớm một chút để tránh tin tức bị lộ ra ngoài và bọn chúng có cơ hội tẩu thoát.

Hà Lăng Phong đứng bàng quan không hề lên tiếng cũng như không hề có ý kiến gì.

Ba người họ cùng áp tải thiếu nữ mặc hắc y lên trên bờ. Sau đó ở Tấn Giang huyện mượn một cỗ xe ngựa đợi đến khi trời sáng bắt đầu lên đường.

Hà Lăng Phong và Phùng Viên ngồi phía trước điều khiển xe. Còn Phí Minh Châu ngồi trong xe với thiếu nữ mặc hắc y. Theo sự chỉ dẫn của thiếu nữ mặc hắc y bọn họ quay trở lại con đường cũ ở Tương Phàn.

Trên đường Phùng Viên cố ý chạy thật chậm để nói chuyện với Hà Lăng Phong :

- Lão đệ ngươi vẫn còn hoài nghi thân phận của a đầu họ Phí hay sao?

Hà Lăng Phong thở dài ra một tiếng :

- Tiểu đệ cũng không nói ra trước là nguyên nhân tại sao? Dẫu sao tiểu đệ cảm thấy việc này có gì không ổn.

Phùng Viên nói :

- Nếu như a ta là người của Tỷ Muội hội thì tại sao lại bắt a hắc y kia cho chúng ta?

Hà Lăng Phong cười gượng nói :

- Tiểu đệ không có nói nhất định là như vậy. Tóm lại trên đường đi chúng ta phải tuyệt đối cẩn thận. Tiểu đệ có cảm giác dường như sắp chuẩn bị xảy ra chuyện.

Phùng Viên hỏi :

- Lão đệ muốn chỉ về phương diện nào?

Hà Lăng Phong đáp :

- Phương diện nào cũng đều có thể? Nhưng chủ yếu vẫn là a hắc y kia.

Chúng ta phải hết sức lưu ý đến a ta.

Phùng Viên nói :

- A ta như thế nào?

Hà Lăng Phong chậm rãi nói :

- Không phải là việc a ta muốn ám toán chúng ta mà chính là người của Tỷ Muội hội sẽ ám toán a.

Phùng Viên “ồ” lên một tiếng, vẻ chột hiểu.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của bọn họ, trong ngày đêm hôm đó đã xảy ra chuyện.

15. Tỷ Muội Tổng Hội

Trên đường từ Tây thành Tấn Giang huyện, ngay tối hôm đó bọn họ đến được một thị trấn nhỏ, tên gọi là Kiện Dương Dịch ở phía Bắc Kinh Châu. Tuy đây là một tiểu trấn, nhưng không kém phần phồn hoa.

Sau khi vào thị trấn, bọn Phùng Viên liền đến tửu điểm Hồng Anh mượn hai phòng. Hà Lăng Phong và Phùng Viên ở chung một phòng. Còn Phí Minh Châu và a thiếu nữ hắc y cùng ở chung một phòng.

Sau khi ăn cơm tối xong, Phùng Viên đặc biệt căn dặn Phí Minh Châu :

- Ban đêm phải tỉnh ngủ một chút. Nên nhớ đừng bao giờ giải huyệt cho a ta cả. Nếu như có động tĩnh gì, phải lập tức kêu bọn ta ngay.

Phí Minh Châu cười nói :

- Phùng đại ca, huynh cứ việc yên tâm. Tiểu muội bảo đảm suốt đêm không ngủ để canh chừng, cho dù a có mọc cánh cũng bay không thoát.

Sau khi trở về phòng, Phùng Viên lại thương lượng với Hà Lăng Phong, quyết định chia phiên nhau ra canh chừng. Hà Lăng Phong canh chừng vào đầu hôm, còn Phùng Viên phụ trách từ nửa đêm cho đến sáng.

Vào đầu hôm mọi việc vẫn bình yên vô sự.

Đến phiên Phùng Viên canh chừng thì còn hơn hai canh giờ nữa là trời sáng.

Một canh giờ đầu trôi qua, mọi việc đều yên lặng không có gì. Và thời gian bắt đầu đi vào canh giờ thứ hai. Trong khi Phùng Viên đang ngồi yên lặng ở trên ghế dường thần, chợt lão nghe thấy có tiếng động khác thường phát ra từ phía phòng Phí Minh Châu.

Đó là tiếng rên rất nhỏ, giống như tiếng gọi của một người đang bị bóp cổ muốn gọi mà không gọi được.

Phùng Viên liền nhảy xuống khỏi ghế, chạy thẳng đến bên cửa sổ gọi :

- Minh Châu! Minh Châu!...

Kêu liên tiếp mấy tiếng, nhưng không hề có tiếng đáp lại. Đồng thời tiếng rên kia cũng đột nhiên tắt hẳn.

Phùng Viên liền đưa tay mở cửa sổ vọt nhanh ra ngoài. Nhưng lão ta lập tức quay trở lại bên cửa sổ gọi :

- Thất lang, mau dậy thôi, đã xảy ra chuyện rồi...

Hà Lăng Phong lập tức thức dậy, phóng người ra khỏi phòng hỏi :

- Đã xảy ra chuyện gì?

Phùng Viên chỉ về phía phòng Phí Minh Châu nói :

- Ắ hắc y không biết làm thế nào đã thoát thân ra được và đang bóp cổ Minh Châu...

Hà Lăng Phong ngạc nhiên nói :

- Thật có chuyện này sao? Chúng ta hãy mau đi cứu người.

Phùng Viên ngăn cản chàng lại, xua tay nói :

- Chúng ta bước vào trong ấy không tiện, phải tìm cách khác thôi.

Hà Lăng Phong nói :

- Tại sao?

Phùng Viên đỏ mặt nói :

- Ắ hắc y... toàn thân không có mặc y phục...

Hà Lăng Phong vừa giận lại vừa tức cười, nói :

- Lão đại ca, bây giờ là lúc nào mà còn cố chấp những chuyện này chứ?

Nói chưa dứt lời chàng đã lướt qua trước mặt Phùng Viên xông vào trong phòng.

Lời nói Phùng Viên quả nhiên không sai chút nào. Thiếu nữ mặc hắc y kia toàn thân không có một mảnh vải che thân. Ắ ta đang ngồi trên mình Phí Minh Châu, hai tay bóp chặt lấy cổ nàng, dường như muốn bóp chặt đối phương...

Hà Lăng Phong liền quát lớn :

- Hãy buông tay mau.

Ắ ta liền buông tay ra, nhưng lại quay người giơ hai tay hai chân ra, phóng về phía Hà Lăng Phong.

Nếu đối lại là Phùng Viên thì đừng nói là rat ay, mà đã bị tư thế của ắ hù chạy mệt rồi.

Nhưng đáng tiếc, người ắ ta gặp phải lại là Hà Lăng Phong.

Hà Lăng Phong không hề xem ắ ta là một con người, đặc biệt là một nữ nhân. Những trường hợp như vậy, chàng đã nhìn qua rất nhiều, nên không cảm thấy có gì là kỳ lạ cả.

Hà Lăng Phong chỉ nhìn ắ ta như một khối thịt, nên không ngần ngại đưa tay trái lên đấm về phía trước một quyền.

Chiêu này chàng đánh trúng vào giữa bụng.

Ắ ta la lên một tiếng “ai da” rồi không người xuống.

Hà Lăng Phong dùng cạnh bàn tay, bồi thêm một đòn vào phía sau cổ ả ta.

- Á!

Ả ta hét lên một tiếng đau đớn, rồi toàn thân khụy xuống.

Hà Lăng Phong chụp lấy tóc ả, rồi điểm tất cả các huyệt đạo.

Sau đó lấy chiếc chăn quấn ả lại, ném lên trên giường.

Phí Minh Châu gần như đã muốn ngất đi, nàng đang dùng tay ôm lấy cổ mình, thở hổn hển. Không nói được câu nào.

Phùng Viên đứng bên ngoài cửa sổ hỏi vọng vào :

- Thất lang, thế nào rồi?

Hà Lăng Phong vừa rót cho Phí Minh Châu một tách trà vừa trả lời :

- Hết chuyện rồi, mời lão đại ca vào.

Phùng Viên dường như không dám tin tưởng, nên thò đầu vào trong cửa sổ ngó thử. Đợi đến khi Hà Lăng Phong thắp đèn sáng lên, lúc ấy lão ta mới dám bước vào.

Hà Lăng Phong nói :

- Ai đã giải huyệt đạo cho ả ta?

Phí Minh Châu vẫn còn thở dốc đáp :

- Là tiểu muội.

Hà Lăng Phong nói :

- Không phải Phí cô nương đã từng nói suốt đêm canh chừng ả ta và tuyệt đối không làm gì hay sao? Vậy tại sao lại giải huyệt cho ả ta chứ?

Phí Minh Châu nói :

- Tiểu muội đã bị ả tiện nhân này gạt. Ả nói ả muốn đi đại tiện nên tiểu muội đành phải giải huyệt cho ả ta. Sau đó ả ta còn nói, phụ nữ Đông Oa quốc của bọn họ đều cởi hết y phục mới ngủ được. Tiểu muội nghĩ nếu ả ta cởi hết y phục thì càng không sợ ả ta bỏ chạy, cho nên...

Hà Lăng Phong nói tiếp :

- Cho nên cô nương mới giải huyệt đạo cho ả! Cho nên cô nương mới bị ả ta bóp cổ.

Phí Minh Châu cúi thấp đầu nói :

- Quả thật tiểu muội không có nghĩ đến những việc này, đều tại tiểu muội sơ ý cả.

Hà Lăng Phong nói :

- Nếu như ả ta nói phụ nữ Đông Oa quốc khi ngủ đều ôm một thanh đao, vậy Phí cô nương có đưa đao cho ả ta hay không?

Phí Minh Châu không biết phải trả lời như thế nào, nên đành phải im lặng.

Phùng Viên sợ Phí Minh Châu mất mặt nên liền vội nói :

- Những việc đã qua đừng nên nhắc đến nữa. May mà phát hiện sớm, nên không bị ả ta chạy thoát. Nhớ sau này phải hết lòng cẩn thận là được rồi. Thất lang, chúng ta trở về phòng thôi.

Hà Lăng Phong không nói gì thêm, liền xoay lưng bước ra khỏi phòng.

Phí Minh Châu nhìn theo bóng chàng, có vẻ lo lắng nói :

- Dương đại ca dường như rất tức giận, kỳ thật tiểu muội do sơ ý, chứ đâu phải có ý muốn thả ả ta.

Phùng Viên mỉm cười nói :

- Ta biết, Thất lang cũng không phải thật sự có ý trách cô nương. Ý của Thất lang là hy vọng sau này Phí cô nương phải cẩn thận hơn một chút. Thôi được rồi, cô nương cũng nên đi nghỉ một lát. Ta phải trở về phòng đây.

Khi trở về đến phòng, Phùng Viên nhìn thấy Hà Lăng Phong đang nằm ở trên giường, hai mắt nhìn lên trần nhà, thần sắc vô cùng nghiêm nghị.

Phùng Viên không nhịn được liền trách nói :

- Lão đệ cũng nên giữ thể diện cho a đầu họ Phí kia một chút. Những lời nói vừa rồi thật sự hơi quá nặng.

Hà Lăng Phong nói :

- Lão đại ca à! Bộ huynh tưởng rằng những lời của ả là thật hay sao?

Phùng Viên nói :

- Chẳng lẽ không phải?

Hà Lăng Phong cười nhạt nói :

- Ít nhất có một điểm tiểu đệ không thể nào tin được. Đó là với võ công của Phí Minh Châu, tuyệt đối không dễ gì bị ả thiếu nữ Đông Oa kia khống chế. Cho dù có bị khống chế đi nữa thì cũng có thể kêu lên, và ả ta càng không thể cởi hết y phục bóp cổ Phí Minh Châu được.

Phùng Viên trầm ngâm một hồi nói :

- Ý của lão đệ là...

Hà Lăng Phong nói :

- Bọn chúng cố tình diễn kịch cho chúng ta xem mà thôi.

Phùng Viên nói :

- Cho dù có là diễn kịch, nhưng cũng không cần phải cởi hết y phục ra.

Hà Lăng Phong nói :

- Bởi vì vở kịch này bọn chúng cố ý diễn cho tiểu đệ xem.

Phùng Viên lấy làm ngạc nhiên nói :

- Ta không hiểu ý của lão đệ.

Hà Lăng Phong nói :

- Việc này rất đơn giản. Bọn chúng biết được tiểu đệ đã hoài nghi thân phận của Phí Minh Châu, cho nên đặc biệt diễn vở kịch này. Mục đích là để tiểu đệ đừng hoài nghi Phí Minh Châu nữa. Bởi vậy bọn chúng mới chọn vào lúc lão đại ca canh gác, nhưng lại sợ tiểu đệ không nhìn thấy, vì lẽ đó mới có việc cởi y phục. Bọn chúng đoán được lão đại ca nhất định sẽ không dám dòm, tiểu đệ chính mắt nhìn thấy mới có thể tin tưởng thân phận của Phí Minh Châu.

Phùng Viên gật đầu nói :

- Nói vậy lão đệ khẳng định rằng a đầu họ Phí là giả mạo?

Hà Lăng Phong nói :

- Tiểu đệ không dám nói ả ta có phải là Phí Minh Châu hay không, nhưng tiểu đệ dám nói ả ta nhất định là người của Tỷ Muội hội. Trước đây tiểu đệ còn hoài nghi, nhưng bây giờ có thể dám khẳng định như vậy.

Phùng Viên trầm tư hồi lâu rồi lên tiếng :

- Nếu như sự phán đoán của lác đầu là chính xác, nhất định chuyến đi này chỉ là cạm bẫy của bọn chúng. Thế nhưng trước khi chưa có được chứng cứ xác thực, chúng ta không thể dựa vào sự phán đoán của mình

mà qui tội cho người. Về việc này tạm thời chúng ta đừng có biểu hiện khác biệt gì, mà chờ xem diễn biến tình hình tiếp tục ra sao rồi hãy quyết định.

Hà Lăng Phong nói :

- Chúng ta đã biết rõ đây là cạm bẫy, vậy tại sao còn phải bước tới?

Phùng Viên cười cười nói :

- Mục đích của bọn chúng chính là Dao Kiếm hợp bích trận pháp, vì vậy kẻ mắc bẫy chính là bọn chúng. Chúng ta có thể tương kế tựu kế, để bẫy bọn chúng.

Hà Lăng Phong không hỏi gì thêm nữa, bởi vì chàng biết biệt hiệu “Nhị Mã Hầu Tử” của Phùng Viên, tuyệt đối không phải là kẻ ngốc mà nhất định lão ta đã có an bài sẵn.

Ngày hôm sau bọn họ tiếp tục lên đường, dường như không có việc gì xảy ra. Suốt dọc đường không hề có việc gì ngoài ý muốn xảy ra. Chỉ có điều mỗi lần Phí Minh Châu nhìn thấy Hà Lăng Phong, thần sắc đều có vẻ lo lắng và sợ hãi.

Khi ra khỏi địa phận Tương Phần, theo sự chỉ dẫn của ả hắc y, xe ngựa của bọn họ liền rẽ về hướng tây, vượt qua một cánh rừng tiến thẳng vào khu núi. Đến đây xe ngựa không thể nào đi được nữa.

Phùng Viên quyết định bỏ xe ngựa, sau đó giải huyệt cho ả thiếu nữ mặc hắc y và bốn người cùng đi bộ vào trong núi.

Ả thiếu nữ mặc hắc y dường như rất quen thuộc đường núi và những con đường tắt. Một ngày trời bọn họ có thể đi được hai ba chục dặm đường núi.

Càng đi sâu vào trong núi, cảnh vật càng hoang vu và không một bóng người.

Trong lòng Hà Lăng Phong đã cảm thấy nghi hoặc, chàng ngẩng nói với Phùng Viên :

- Lão đại ca, tình hình có vẻ không ổn rồi. Tỷ Muội hội muốn tranh hùng thiên hạ thì Tổng hội không lý nào lại đặt ở một nơi núi rừng hoang vắng như vậy.

Phùng Viên cười nói :

- Ta biết. Ắt này muốn dẫn bọn ta đi lòng vòng cố tình kéo dài thời gian để cho đồng bọn bố trí xong mai phục.

Hà Lăng Phong nói :

- Lão đại ca cho rằng bọn họ sẽ dùng phương pháp gì?

Phùng Viên nói :

- Không cần biết bọn chúng dùng biện pháp gì, chỉ có một điều lắt đầu cần phải nhớ. Bất luận dưới tình huống nào, lão đệ chỉ cần lo việc bên trong, còn ta sẽ lo liệu bên ngoài.

Hà Lăng Phong gật đầu, mỉm cười.

Đương nhiên chàng hiểu ý của Phùng Viên muốn nói là dù trong trường hợp nào cũng không nên để cho Phí Minh Châu chạy thoát.

Phí Minh Châu đang đi gom củi để đốt lửa. Bởi vì lúc này màn đêm đã bắt đầu buông xuống. Hơn nữa ban đêm đốt lửa có thể đuổi được mãnh thú.

Ả thiếu nữ mặc hắc y đang ngồi bó gối trước một hang động. Lúc này hai mắt ả đang nhắm lại, đầu hơi cúi thấp dường như là đang ngủ gật.

Phí Minh Châu đã nhúm ngọn lửa cháy lên. Hà Lăng Phong thấy vậy mỉm cười nói :

- Phí cô nương là một thiên kim tiểu thư, mà lại bắt cô nương làm những việc như vậy thật là ngại.

Phí Minh Châu vẻ bẽn lẽn nói :

- Nhóm lửa đun nước đây là bốn phận của nữ nhi. Dương đại ca xin mời ngồi.

Hà Lăng Phong đến bên đồng lửa ngồi xuống nói :

- Ở trong Hương Vân phủ cô nương cũng đã làm qua những công việc này?

- Tuy không có chính thức làm qua, nhưng đã có học qua, phụ thân tiểu muội rất chú trọng những công việc này.

Hà Lăng Phong nói :

- Hèn gì nhìn thấy Phí cô nương nhóm lửa rất quen thuộc, không giống lần đầu tiên mới làm qua.

Phí Minh Châu đột nhiên nhú mày, thấp giọng nói :

- Dương đại ca, muội có mấy câu muốn nói với huynh. Hy vọng nói ra huynh đừng trách.

Hà Lăng Phong nói :

- Làm gì có chuyện đó. Có việc gì cô nương cứ việc nói ra đi.

Phí Minh Châu nói :

- Muội cảm thấy từ lúc muội đến Thiên Ba phủ đến bây giờ, Dương đại ca dường như không thích muội thì phải?

Hà Lăng Phong nói :

- Tại sao cô nương lại có suy nghĩ kỳ lạ như vậy?

Phí Minh Châu gượng cười nói :

- Bởi vì lần đầu tiên muội bước chân đến Thiên Ba phủ, Dương đại ca đã hoài nghi tiểu muội là giả mạo.

Hà Lăng Phong nói :

- Cô nương đừng quá đa nghi. Đó là Tỷ Muội hội vừa náo loạn ở Thiên Ba phủ, cho nên tại hạ không thể không đề phòng.

Phí Minh Châu nói :

- Dương đại ca, muội không có đa nghi càng không có trách móc huynh. Tiểu muội tưởng tượng ra, Tỷ Muội hội đã giả mạo đại tẩu và gạt huynh rất lâu, cho nên huynh hận bọn chúng đến tận xương tủy. Nhưng tiểu muội cũng là người bị bọn chúng hãm hại. Dương đại ca, huynh không thể vì hận Tỷ Muội hội mà hận luôn tất cả những nữ nhân trong thiên hạ.

- Việc này...

Hà Lăng Phong ấp úng không nên lời.

Phí Minh Châu lại nói tiếp :

- Dương được, huynh hoài nghi tiểu muội là gian tế của Tỷ Muội hội, đây là quyền của huynh, muội không hề trách móc. Nhưng trước khi chưa có chứng cứ, huynh không nên dựa vào sự phán đoán của mình, mà nhận định sự việc xảy ra ở Hồng An khách điểm là vở kịch giả để gạt hai vị. Ít ra huynh phải đợi đến khi đến Tổng hội của Tỷ Muội hội hoặc là đến Hương Vân phủ, điều tra ra chân tướng của sự việc rồi hãy kết luận. Thật tình mà nói, Dương đại ca đối với muội như vậy khiến cho muội vô cùng đau lòng và cảm thấy...

Phí Minh Châu càng nói càng xúc động, đột nhiên lấy tay che mặt khóc thút thít.

Hà Lăng Phong không ngờ rằng Phí Minh Châu đã nghe trộm cuộc đối thoại giữa mình và Phùng Viên, và càng không ngờ rằng Minh Châu sẽ đương diện chất vấn mình. Nên nhất thời chàng không biết phải giải thích như thế nào cho phải.

Im lặng hồi lâu, Hà Lăng Phong mới lên tiếng :

- Phí cô nương, cô nương nói rất phải. Có lẽ vì tại hạ thống hận Tỷ Muội hội quá sâu nên mới có sự ngộ nhận như vậy. Tại hạ hy vọng cô nương thứ lỗi bỏ qua cho, nếu như có chỗ nào hơi vô lễ xin cô nương đừng để bụng đến.

Phí Minh Châu lắc đầu ghen ngào nói :

- Không. Dương đại ca, muội không có ý trách móc huynh. Muội chẳng qua... chẳng qua chỉ thấy hơi buồn mà thôi. Muội vốn định đến Thiên Ba phủ cầu cứu, không ngờ ngược lại...

Hà Lăng Phong vội nói :

- Cô nương đừng buồn, đây chẳng qua chỉ là một chút ngộ nhận và không hề ảnh hưởng đến mối giao hảo giữa Võ lâm Tam phủ của chúng ta. Đợi khi nào đến được Tổng hội của Tỷ Muội hội và điều tra chương của bọn chúng là ai. Lúc đó tại hạ sẽ đưa cô nương về Hương Vân phủ đồng thời giúp cô nương đối phó với chúng để cứu lệnh tôn.

Phí Minh Châu bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nói :

- Thật vậy hả Dương đại ca? Huynh thật sự đồng ý đi cùng tiểu muội về Lãnh Nam sao?

Hà Lăng Phong nói :

- Dương nhiên là thật, chúng ta cùng chung một kẻ thù, cô nương nói có đúng hay không?

Phí Minh Châu không còn khóc nữa, bật cười nói :

- Dương đại ca, huynh không có nói gạt muội chứ?

Hà Lăng Phong cũng cười nói :

- Đây là việc đại sự, tại hạ làm sao dám gạt cô nương.

Phí Minh Châu nói :

- Vậy thì tiểu muội đã yên tâm. Nói thật lần đầu tiên gặp huynh, muội đã cảm thấy thích huynh. Muội chỉ có một mình không hề có huynh muội gì cả. Dương đại ca, từ nay về sau muội xem huynh như là bào huynh của mình, như vậy huynh có đồng ý hay không?

- Đồng ý! Đồng ý!

Hà Lăng Phong liền đổi giọng nói :

- Muội đi hỏi ả kia thử xem chừng nào chúng ta mới đến được Tổng hội Tỷ Muội hội?

Phí Minh Châu nói :

- Muội đã hỏi qua rồi, nếu như trên đường thuận lợi, tối mai chúng ta sẽ đến nơi.

Hà Lăng Phong nói :

- Muội không hỏi ả ta về tình hình Tỷ Muội hội hay sao?

Phí Minh Châu nói :

- Muội đã có hỏi qua nhưng ả ta không chịu nói ra. ả ta chỉ nói nơi đó địa thế rất là hiểm yếu. Có một tòa Tỷ Muội cung rất là hoa lệ. Bên trong tòa Tỷ Muội cung toàn là nữ nhân, hơn nữa mỗi người võ công rất là cao cường.

Hà Lăng Phong vừa nghe vừa gật đầu đầu tỏ ra rất chú ý nhưng rất lại thất vọng nói :

- Nói vậy ngày mai chúng ta sẽ có thể vạch ra được bí mật của Tỷ Muội hội. Nhưng tại sao hôm nay vốn chưa thấy động tĩnh gì cả vậy?

Phí Minh Châu nói :

- Đúng vậy, tiểu muội cũng lấy làm lạ, chúng ta đã đến gần sào huyệt của Tỷ Muội hội, ít nhất bọn chúng phải có một chút động tĩnh gì chứ?

Hà Lăng Phong cười cười nói :

- Chắc có lẽ đêm nay sẽ có chuyện, nếu muội phải nên cẩn thận một chút.

Nói xong, chàng quét ánh mắt về phía ả thiếu nữ mặc hắc y, rồi đứng lên rời khỏi động lửa.

Ả thiếu nữ mặc hắc y đang ngồi bó gối im lặng, dường như là đã ngủ rồi.

Nhưng khi Hà Lăng Phong vừa đi ả đột nhiên đứng lên, quay mình đi vào phía trong hang.

Ở đây là dưới chân núi, xung quanh có sáu bảy cái hang sâu chừng một hai trượng. Sau núi có một dòng suối, chung quanh thoáng rộng, quả thật nơi đây là chỗ nghỉ qua đêm vô cùng lý tưởng.

Sau khi ăn uống xong, bốn người họ tự tìm những hang động để nghỉ.

Vì để tiện giám sát ả thiếu nữ mặc hắc y, nên Phí Minh Châu cùng ở với ả trong hang động tương đối sâu. Phí Minh Châu để cho ả ngủ trong động, còn mình thì nghỉ ở bên ngoài động.

Phùng Viên và Hà Lăng Phong có trách nhiệm là phải canh chừng, cho nên cả hai chia ra ở trong hai hang động hai bên phải và trái.

Đống lửa ở bên ngoài cửa động của Phí Minh Châu. Nếu như có người từ ngoài vào đa phần chỉ chú ý đến hang động ở chính giữa, mà ít để ý đến hai hang động nhỏ ở hai bên.

Khi mọi người nằm xuống, liền chợt nghe thấy có nhiều tiếng bước chân đang đi về phía họ.

Phùng Viên là người phát hiện ra đầu tiên. Nhưng lão ta chỉ sửa lại binh khí mà không hề có hành động gì.

Hà Lăng Phong thì thò đầu ra ngoài nhìn về phía hang động ở chính giữa, nhưng không nhìn thấy Phí Minh Châu ở ngoài miệng hang. Chàng nghĩ có lẽ Minh Châu vì cảnh giác nên đã rút vào trong hang.

Vì vậy Hà Lăng Phong cũng không hề có động tĩnh gì.

* * * * *

Bên ngoài đã có bốn người xuất hiện, trong đó có một gã tăng tử. Quần áo bọn họ đều rách tả tơi, đầu hơi cúi thấp, bước đi loạng choạng, hiển nhiên là bọn họ đang bị thương.

Hà Lăng Phong ngồi ở trong hang động, nhìn không rõ diện mạo của bốn người. Nhưng trong bốn người bọn họ ít nhất có một người chàng rất quen mặt.

Đi đầu là một lão hòa thượng tuổi ngoài ngũ tuần, cà sa của lão đã bị rách mấy chỗ, toàn thân đầy máu, còn ba người trung niên ở phía sau lão cũng thương tích đầy mình.

Bốn người họ lão đảo bước đến bên đống lửa, rồi dường như không còn sức lực nữa, nên ngã ngay bên cạnh đống lửa, không hề nhúc nhích.

Hà Lăng Phong trong lòng giật mình liền định nhảy ra khỏi hang :

- Đợi một lát!

Phùng Viên thấp giọng nói tiếp :

- Bốn người họ đã chết rồi, không cần để ý đến bọn họ, phải cẩn thận còn có kẻ địch ẩn nấp đâu đây.

Hà Lăng Phong liền hít sâu vào một nơi nhẩn nại chờ đợi. Nhưng trải qua rất lâu, không hề nghe thấy tiếng động nào cả, cũng như không có một bóng người nào.

Bốn người kia vẫn nằm bất động bên đống lửa, quả nhiên bọn họ đã chết.

Hà Lăng Phong cất giọng nói :

- Lão đại ca có nhìn thấy trước ngực bọn họ có cái gì hay không...

Phùng Viên nói :

- Nhìn thấy, nhưng người khoan bước ra đã. Để ta đến gần xem thử.

Nói dứt lời, Phùng Viên đã vọt ra ngoài khỏi hang nhanh như một con vượn.

Thời gian độ nửa tuần trà trôi qua, mới thấy lão ta trở về với nét mặt nghiêm trọng.

Phùng Viên đưa tay lên vẫy, nói :

- Ra đây mau. Phí cô nương nhớ không chế huyết đạo ả Đông Oa quốc kia trước, đừng để cho ả nhân cơ hội bỏ trốn.

Hà Lăng Phong và Phí Minh Châu đồng loạt bước ra khỏi hang. Sau khi nhìn kỹ bốn thi thể bên cạnh đồng lửa, sắc mặt mọi người đều lập tức nhìn xuống ngay.

Bởi vì tay của bọn họ đã bị buột chắc thành một xâu, hơn nữa trước ngực mỗi người đều có đeo tấm bảng gỗ, bên trên đề một chữ lớn bằng nhau.

Theo như thứ tự, thì phải đọc tấm bảng đeo trên ngực của lão hòa thượng trước. Bốn chữ đó là: “Nhập”, “Cốc”, “Giã”, “Tử”.

Tuy bốn người họ bị thương rất nhiều, nhưng vết thương chí mạng thì hoàn toàn giống nhau. Đó là trước ngực trái bị một lưỡi dao đâm xuyên qua tim.

Lưỡi dao đâm xuyên tim không những chính xác mà độ lớn nhỏ của vết thương trên ngực bốn người cũng hoàn toàn bằng nhau.

Phùng Viên lắc đầu nói :

- Dao pháp thật là hiểm ác.

Hà Lăng Phong nói :

- Không sai! Dao pháp này quyết không thua kém gì dao pháp của Thiên Ba phủ và Hương Vân phủ.

Phùng Viên nói :

- Thất lang, người có nhận ra được bốn người họ hay không?

Hà Lăng Phong nói :

- Tiểu đệ chỉ nhận ra được người mặc thanh y ở hàng thứ hai. Còn vị hòa thượng này rất có thể là người của Thiếu Lâm tự.

Phùng Viên “ồ” lên một tiếng :

- Hắn ta là ai?

Hà Lăng Phong chậm rãi đáp :

- Là Điền Bá Đạt!

Phùng Viên biến sắc mặt :

- Hắn chính là Trường Nhĩ Tiểu Điền.

Hà Lăng Phong nói :

- Chính hắn ta. Lão được không phải đã từng nghe nói hắn ta rời khỏi nhà cùng bằng hữu đi đến Lan Phong rồi sao? Hai người này nhất định là bằng hữu của hắn ta. Bọn họ đi về hướng Lan Phong, chắc chắn là để đến Thiếu Lâm tự... nhưng chỉ có điều không hiểu tại sao bây giờ lại ở đây?

Phùng Viên chau mày nói :

- Nếu nói vậy, ban đầu đệ hoài nghi hắn ta là gian tế của Tỷ Muội hội, là hoàn toàn oan cho hắn.

Hà Lăng Phong nói :

- Hành vi của Điền Bá Đạt không minh bạch. Nếu như hắn ta không phải là gian tế của Tỷ Muội hội thì có lẽ là chịu sự ra lệnh của nhóm người khác. Nếu không hắn ta sẽ chẳng bao giờ vô cớ chạy đến Đại Ba sơn này làm gì?

Phùng Viên ngạc nhiên hỏi :

- Một nhóm người khác? Thật ra là đám người nào?

Hà Lăng Phong đáp :

- Về việc này tiểu đệ không dám kết luận. Nhưng mà tiểu đệ lâu nay vẫn cảm thấy, sau khi thanh Yên Chi bảo đao bị đánh cắp đi dường như đang có ai đó ngầm đối địch lại với Tỷ Muội hội. Có lẽ bọn chúng có mưu đồ đánh cắp bảo đao, nhưng cũng có thể còn có mục đích khác. Bây giờ bọn chúng là bạn hay thù, điều này rất khó biết được. Đáng tiếc là Điền Bá Đạt đã chết nếu không thì chúng ta đã biết được một ít manh mối từ hắn.

Phùng Viên trầm tư giây lát rồi nói :

- Nếu sự thật là như vậy, sự việc này càng lúc càng phức tạp hơn. Ngoài Tỷ Muội hội ra còn có ai có âm mưu đánh cắp thanh Yên Chi bảo đao?

Hà Lăng Phong nói :

- Lão đại ca có còn nhớ hay không? Yên Chi bảo đao bị một người có thân hình cao to bịt mặt cướp đi, như vậy Tam công chúa của Tỷ Muội hội thật sự không có lấy được bảo đao.

16. Ngoại Nhân Sự

Phùng Viên nói :

- Không sai! Lúc ấy ta cho rằng những lời của bọn người Tỷ Muội hội là giả dối, bây giờ nghĩ lại thật sự có mấy phần đáng tin.

Phí Minh Châu nghe bọn họ nói mà chẳng hiểu gì cả liền chen vào nói :

- Hai vị đại ca đang nói việc gì vậy? Tại sao mỗi câu tiểu muội nghe đều chẳng hiểu tí nào cả? Bây giờ chúng ta làm gì với bốn tử thi này đây?

Phùng Viên nói :

- Chúng ta sẽ đào một cái hố to, rồi chôn...

- Không được! Không được thể chôn được!

Câu nói vừa dứt thì đã thấy một bóng người, từ trên mỏm đá bay xuống.

Phùng Viên và Hà Lăng Phong không ngờ rằng phía trên có người ẩn nấp, nên cả hai không hẹn mà cùng một lượt rút binh khí ra.

- Ta có ý tốt đến đây muốn khuyên chư vị vài câu, nghe hay không là phần của quý vị, không cần phải giận dữ, dùng đến binh khí đâu.

Thì ra đó là một lão nhân tuổi trên bát tuần. Mặt lão ta đầy nếp nhăn, râu và mày đều bạc trắng, dáng vóc nhỏ nhắn.

Nhưng cây gậy trong tay lão ta có trọng lượng xấp xỉ tuổi tác của lão cũng chừng tám mươi cân.

Một lão già tuổi lớn như vậy, mà còn có thể cầm được một cây gậy nặng như thế, thì quả là không phải người tầm thường.

Phùng Viên không phải là kẻ ngốc, nên lão ta không dám tùy tiện xuất thủ, mà chỉ trầm giọng hỏi :

- Xin hỏi các hạ là ai?

Lão nhân cười nói :

- Ta là người ngoài cuộc, nếu như các ngươi có hứng thì cứ gọi ta là Ngoại Nhân Sự.

Hà Lăng Phong liền tiếp lời :

- Nói vậy lão không có quan hệ gì với Tỷ Muội hội hay sao?

Lão nhân cười lớn nói :

- Đã gọi là Ngoại Nhân Sự, đương nhiên là không có quan hệ bên nào cả.

Phùng Viên nói :

- Thế thì các hạ nấp ở trên đây nghe lén, là có dụng ý gì?

Lão nhân cười nhạt nói :

- Phùng lão đệ, người đầu thế nói như vậy được, ở đây không phải là Thiên Tuế phủ, các người đến được thì ta cũng đến được. Hơn nữa ta đến đây sớm hơn các người. Tại các người không nhìn thấy ta ở trong hang động phía trên, nên đầu thế trách ta nghe lén được.

Hà Lăng Phong vội nói :

- Nếu là như vậy, chỉ trách bọn tại hạ tai mắt không thính mà thôi. Nhưng lão nhân gia ngăn cản không cho chôn những thi hài này, là do duyên cớ gì?

Lão nhân nói :

- Nếu muốn biết duyên cớ thì ta phải hỏi các người câu này trước. Vậy chứ các người từ xa xôi đến nơi hoang sơn này để làm gì?

Hà Lăng Phong nói :

- Không giấu gì lão nhân gia, bọn tại hạ muốn đi tìm một nơi.

Lão nhân nói :

- Các người muốn đi tìm Tổng hội của Tỷ Muội hội?

Hà Lăng Phong liền đáp :

- Đúng vậy!

Lão nhân lại nói :

- Ta hỏi người thêm câu nữa, các người có biết bốn người này bị ai giết chết hay không?

Hà Lăng Phong đáp :

- Đương nhiên là do Tỷ Muội hội làm ra.

Lão nhân nói :

- Tỷ Muội hội tại sao phải giết bọn họ?

Hà Lăng Phong nói :

- Không cần hỏi cũng biết, bọn chúng cố ý làm vậy để uy hiếp bọn tại hạ đừng tiến về phía trước nữa.

Lão nhân lại nói :

- Các người cho rằng Tổng hội của Tỷ Muội hội được đặt ở nơi nào đấy trong khu núi, phải vậy không?

Hà Lăng Phong nói :

- Không sai!

Lão nhân cười híp mắt nói :

- Nhìn không ra, người quả là thông minh.

Hà Lăng Phong cung tay nói :

- Không dám, lão nhân gia đã quá lời rồi.

Lão nhân đột nhiên trầm mặt xuống, nhổ một bãi nước bọt xuống đất nói :

- Thông minh? Hử? Thông minh cái con khỉ! Tên tiểu tử người tự cho rằng mình thông minh lắm sao? Kỳ thật ngu dốt chẳng khác gì con bò.

Hà Lăng Phong không khỏi ngạc nhiên :

- Lão nhân gia đây là...

Lão nhân nói :

- Đây là ta đã khách sáo lắm rồi đấy, nếu không ta đã cho người hai tát tai rồi. Nhà người tự nghĩ xem người của Tỷ Muội hội có thể ra vào trong Võ lâm Tam phủ giống như là nhà của mình. Như vậy bọn chúng có thể nào đặt Tổng hội tại nơi núi non hẻo lánh này?

Tuy bị mắng nhưng Hà Lăng Phong không thể không thừa nhận, là lời của của lão ta hoàn toàn có lý.

Lão nhân lại nói tiếp :

- Vả lại, nếu như bọn chúng không muốn cho bọn người đến đó, thì trên đường có rất nhiều cơ hội để hạ thủ, cần gì phải đợi đến bây giờ mới ra uy để các người cảnh giác chứ? Bọn chúng đã có thể giết được bốn người này, vậy tại sao không trực tiếp giết chết các người mà cần phải thị uy như vậy? Chẳng lẽ ba người các người cao minh hơn bốn người bọn họ rất nhiều hay sao?

Hà Lăng Phong nói :

- Ý của lão nhân gia là bọn tại hạ đến đây hoàn toàn đều do Tỷ Muội hội, ngầm sắp đặt cả?

Lão nhân nói :

- Nếu không tại sao các người đến đây được thuận lợi như vậy?

Hà Lăng Phong nói :

- Nếu nói vậy bọn họ cố tình bày ra như thế là để dụ dẫn bọn tại hạ vào trong bẫy?

Trên mặt lão ta nở một nụ cười, nói :

- Xem ra người cũng không phải hoàn toàn ngu ngốc. Cuối cùng cũng đã rõ.

Hà Lăng Phong nói :

- Thế thì bốn người này là bị ai giết chết? Trong núi còn có những mai phục hiểm ác gì nữa hay không?

Lão nhân lắc đầu nói :

- Mới nói người đã rõ, vậy mà bây giờ lại hồ đồ rồi sao? Nói cho người biết, đây chính là mưu kế mượn đao giết người của Tỷ Muội hội, người đã hiểu hay chưa?

Hà Lăng Phong nói :

- Tại hạ vẫn chưa hiểu.

Lão nhân lại thở dài ra một tiếng, nói :

- Xem như ta xui xẻo gặp phải người nên đành phải nói rõ ra hết. Tỷ Muội hội muốn đưa dê vào hang hùm, nên mới dẫn các người vào trong tuyệt cốc này. Nơi đây tuy không có mai phục nguy hiểm gì, nhưng ngược lại chỉ có thể đi vào mà không bao giờ có đường để ra. Phàm những ai đã bước vào trong tuyệt cốc này, thì chưa từng có người sống sót để bước trở ra.

Hà Lăng Phong nói :

- Tuyệt cốc mà lão nhân gia nói có phải là “Mê cốc” hay không?

Sắc mặt của lão nhân liền thay đổi nói :

- Ta đã nói rất rõ ràng rồi, bất kể nơi đó tên là gì nhưng chỉ có vào mà không có trở ra. Ta chẳng qua chỉ là một người ngoài cuộc, những lời ta nói ra, tin hay không là tùy ở các người.

Nói xong lão nhân quay lưng, chống gậy định bước đi.

Phùng Viên liền vọt lên trước thấp giọng nói :

- Xin đừng bước!

Lão nhân dừng lại cười nhạt nói :

- Phùng lão đệ, ngươi còn gì muốn chỉ giáo?

Phùng Viên nói :

- Tại hạ muốn thỉnh giáo một việc, các hạ tự xưng là Ngoại Nhân Sự, vậy tại sao đối với những việc về Tỷ Muội hội các hạ lại biết nhiều đến như vậy? Và lại sao lại biết những người bước vào trong mê cốc không bao giờ có đường trở ra?

Lão nhân hít sâu vào một hơi, từ từ nói :

- Phùng lão đệ, những lời ta nói ra hoàn toàn là có ý tốt, lão đệ không cần phải nghi ngờ làm gì.

Phùng Viên nói :

- Nếu là hảo ý tại sao ngay cả danh tính cũng không dám tiết lộ ra?

Lão nhân cười nói :

- Như vậy là ngươi tính làm khó ta sao?

Phùng Viên nói :

- Chỉ vì những điều các hạ biết quá nhiều.

Lão nhân nói :

- Nếu như ta không chịu xưng danh tánh thì sao?

Phùng Viên nói :

- Vậy thì Phùng lão đệ này đành phải dùng võ công để điều tra lai lịch của các hạ!

Lão nhân cười lớn nói :

- Ngươi muốn cùng ta động thủ?

Phùng Viên gật đầu đáp :

- Đúng vậy, mời các hạ.

Tay trái Phùng Viên ôm đao, tay phải cầm kiếm đưa lên trước ngực. Đây chính là chiêu thức Đao Kiếm hợp bích.

Hà Lăng Phong sợ hai người sẽ giao đấu với nhau nên vội lên tiếng nói :

- Phùng đại ca để tiểu đệ thỉnh vấn lão nhân gia đây vài câu câu xem sao.

Phùng Viên nói :

- Được! Lão đệ hỏi thử xem.

Hà Lăng Phong cung quỳ hướng về phía lão nhân, nói :

- Tại hạ tin tưởng lão nhân gia hoàn toàn có hảo ý. Nhưng người mới có nói một nửa, làm gì mà bỏ đi gấp vậy?

Lão nhân nói :

- Những điều cần nói ta đã nói hết, tại sao ngươi lại nói ta mới nói một nửa.

Hà Lăng Phong nói :

- Vừa rồi bọn tại hạ định chôn bốn tử thi này đi, lão nhân gia đã ra mặt ngăn cản lại. Nhưng chưa nói cho bọn tại hạ biết là nguyên nhân gì?

Lão nhân à lên một tiếng, nói :

- Thì ra người hỏi về vấn đề này. Được, ta có thể nói cho các vị hiểu rõ ràng thêm một chút. Bốn tấm bảng trên bốn tử thi này chính là một phần âm mưu mượn đao giết người của Tỷ Muội hội. Các vị hãy nghe lời ta mau mang bốn tử thi này thiêu đi rồi lập tức rời khỏi nơi đây ngay. Nếu không thì ắt sẽ có họa lớn giáng xuống đầu.

Hà Lăng Phong ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao phải dùng lửa thiêu những tử thi này?

Lão nhân có vẻ không hài lòng nói :

- Người hỏi quá nhiều rồi đấy.

Dứt lời lão nhân liền chống gậy tung người bay đi.

Phùng Viên liền quát lớn :

- Đừng chạy! Hãy tiếp chiêu!

Một luồng ánh sáng lạnh lóe lên, thanh đao và thanh kiếm trong tay Phùng Viên nhất tề phát chiêu.

Hai chân của lão nhân vừa rời khỏi đất đột nhiên cười nhạt nói :

- Hảo chiêu thứ!

Cây gậy của lão nhân liền quét một vòng ra phía sau, chỉ nghe một tiếng “keng!” vang lên. Đao và kiếm trong tay của Phùng Viên liền bị bật mạnh trở về.

May mà chiêu này Phùng Viên chưa dùng hết toàn lực vậy mà còn phải lui lại hai bước, hổ khẩu đều rướm cả máu. Xuýt chút nữa đánh rơi binh khí xuống đất.

Thân hình lão nhân không dừng lại mà vẫn tiếp tục bay lên mồm đá phía trên, rồi mất hút vào đêm khuya.

Hà Lăng Phong liền hỏi :

- Lão đại ca, người không bị thương chứ?

Phùng Viên lắc đầu, sắc mặt vẫn còn chưa hết vẻ kinh ngạc nói :

- Nội lực của lão nhân này cực kỳ thâm hậu. Ta đã sống hơn nửa đời người, nhưng hôm nay mới gặp được một cao nhân.

Hà Lăng Phong lại hỏi :

- Lão đại ca có nhìn ra được lai lịch của lão ta hay không?

Phùng Viên lại lắc đầu nói :

- Một chút cũng nhìn không ra. Người này võ công cao thâm hơn ta rất nhiều, ta chưa từng nghe qua trên giang hồ có một nhân vật như vậy.

Hà Lăng Phong thở dài ra một tiếng :

- May mà lão ta là người ngoài cuộc, không có ý đối địch lại với chúng ta. Nếu không chúng ta phải vô cùng vất vả.

Từ lúc lão nhân xuất hiện đến giờ Phí Minh Châu vẫn chưa lên tiếng.

Bây giờ Minh Châu mới mỉm cười, nói :

- Theo như chỗ của tiểu muội thấy, chẳng qua lão ta tuổi tác hơi lớn, hơn nữa binh khí lại nặng. Nếu thật sự giao đấu, chưa chắc gì lão ta đã là đối thủ của Phùng đại ca.

Phùng Viên gượng cười nói :

- Phí cô nương không cần phải giữ thể diện cho ta. Núi cao còn có núi cao hơn, người giỏi còn có người giỏi hơn. Võ công không bằng người không có gì phải là xấu hổ cả. Nhưng nếu thua mà biết thua, đây mới là điều đáng quý.

Hai má Phí Minh Châu liền đỏ bừng lên, bẽn lẽn nói :

- Tiểu muội nói kiếm pháp của Phùng đại ca chưa chắc đã thua lão ta. Nếu như không phải lão ta bỏ đi quá vội vàng thì chiêu thức Đao Kiếm hợp bích của Phùng đại ca đã có thể thi triển được. lúc ấy ai thắng ai bại, khó mà có thể biết được.

Hà Lăng Phong nói :

- Bây giờ đừng bàn đến những chuyện này, chúng ta thương lượng xem có nên làm theo lời khuyên của lão ta hay không?

Phùng Viên nhíu mày, nhưng lại im lặng không lên tiếng.

Phí Minh Châu nói :

- Tiểu muội cảm thấy hay là đừng để ý đến lão ta. Ngay cả lão là ai chúng ta còn không biết, vậy thì dựa vào điều gì để tin lời của lão?

Hà Lăng Phong nói :

- Nhưng mà lão ta nói rất có lý. Nếu đây là âm mưu của Tỷ Muội hội, chúng ta không nên không đề phòng.

Phí Minh Châu nói :

- Dẫu sao ngày mai chúng ta cũng đã đến được nơi đó. Tới lúc ấy tất cả đều có thể hiểu rõ. Chúng ta đừng vì một câu nói của lão, mà bỏ đi tất cả công sức.

Hà Lăng Phong suy nghĩ một hồi rồi lên tiếng hỏi :

- Lão đại ca, ý của đại ca thế nào?

Phùng Viên thở dài một tiếng nói :

- Ta nghĩ lời nói của lão ta không phải không có nguyên nhân. Có lẽ những câu nói của lão hoàn toàn là có hảo ý. Nhưng chúng ta tuyệt đối không thể nào nửa đường bỏ ngang được.

Phí Minh Châu liền nói :

- Đúng vậy! Chỉ cần chúng ta cẩn thận một chút, cho dù phía trước nguy hiểm cũng không có gì đáng sợ.

Phùng Viên không hề để ý đến câu nói của Phí Minh Châu, mà tiếp tục nói :

- Theo như lão ta nói tòa tuyệt cốc này rất có khả năng là “Mê cốc” được tương truyền trong thiên hạ. Nếu đúng là như vậy, thì chúng ta phải nhất định mạo hiểm vào cho bằng được. Nhưng còn bốn tử thi này cứ làm theo lời lão ta là dùng lửa hỏa táng.

Hà Lăng Phong bỗng nhiên cười cười nói :

- Tiểu đệ nghĩ ra được một cách, không biết đại ca có tán thành hay không?

Phùng Viên nói :

- Lão đệ nói ra nghe thử xem.

Hà Lăng Phong nói :

- Tiểu đệ cho rằng lời nói của lão nhân kia rất đáng tin cậy, chỉ có điều lời nói không được rõ ràng nên khiến cho người ta không khỏi không nghi ngờ. Vậy thì tại sao chúng ta không thử kiểm nghiệm lại xem?

Hà Lăng Phong nói :

- Lão khuyên chúng ta nên hỏa táng bốn tử thi này, hơn nữa còn chỉ bốn tử thi này và những tấm biển gì treo ở trên cổ họ chính là một âm mưu mượn đao giết người của Tỷ Muội hội. Bây giờ tạm thời chúng ta đừng tiến về phía trước nữa, cũng như không đem những tử thi kia đi hỏa táng mà toàn bộ đều để nguyên như chỗ cũ. Sau đó chúng ta nấp lại ở gần đây chờ đợi một ngày xem có việc gì xảy ra hay không?

Phí Minh Châu liền lên tiếng :

- Tốt! Tiểu muội tán thành cách này.

Phùng Viên trầm ngâm giây lát, nói :

- Có lẽ tai họa mà lão ta muốn chỉ, không phải là phát sanh ra ở nơi đây. Vậy chúng ta cần gì chờ đợi ở đây?

Hà Lăng Phong nói :

- Nhưng như vậy cũng không có ảnh hưởng gì đến kế hoạch ban đầu của chúng ta. Đợi đến ngày mai chúng ta sẽ mang những tử thi này đi hỏa táng, rồi lại tiếp tục lên đường. Như vậy cũng đâu có trễ gì đâu.

Phùng Viên gật gật đầu nói :

- Thôi được! Chúng ta cứ thử làm vậy xem sao?

Phí Minh Châu vội nói :

- Để tiểu muội tìm thử quanh đây có chỗ nào ẩn nấp hay không?

Hà Lăng Phong đưa tay chỉ lên hang động phía trên, nói :

- Không cần phải tìm, phía trên là nơi ẩn nấp tốt nhất rồi.

Cả ba người liền nhún mình vọt lên phía trên. Quả nhiên phía trên có một hang động rất sâu. Cửa vào hang tương đối hẹp nhưng bên trong vô cùng rộng rãi. Ngoài ra còn có một cửa ra khác, rộng hơn mười trượng.

Phí Minh Châu cũng mang ả thiếu nữ hắc y lên trên, bỏ ả vào bên trong hang.

Sau khi chỉnh đốn xong xuôi, cả ba người họ đều nằm yên ở trong hang quan sát, xem bên dưới có động tĩnh gì không?

Một đêm qua đi mọi việc vẫn yên lành không có chuyện gì xảy ra. Đến khi trời sáng mọi người đã cảm thấy có chút mỏi mệt.

Phùng Viên lên tiếng nói :

- Bây giờ mọi người luân phiên nhau ngủ để dưỡng tinh thần. Chúng ta còn phải chờ đợi một ngày một đêm nữa.

Phí Minh Châu đưa tay lên che miệng ngáp một cái cười nói :

- Tiểu muội đi ngủ trước một lát, nếu có việc gì xảy ra, hai vị cứ gọi muội.

Hà Lăng Phong nói :

- Nhân lúc trời vừa sáng, tiểu muội nên giải huyết cho ả ta ra phía sau đại tiểu tiện. Nếu bị điểm huyết quá lâu sợ rằng sẽ ảnh hưởng đến khí huyết.

Phí Minh Châu thở ra một tiếng, rồi đứng lên. Đột nhiên hai mắt Minh Châu mở to lên, chỉ xuống bên dưới nói :

- Hai vị đại ca, nhưng thi hài kia...

Phùng Viên và Hà Lăng Phong không hẹn mà cũng lên tiếng hỏi :

- Những thi hài kia như thế nào?

Lúc này đồng lửa đã tàn. Bốn cái tử thi vẫn còn nằm bất động bên đồng tro tàn.

Phí Minh Châu nói với giọng run run :

- Trên... trên bốn cái tử thi kia tại sao không thấy có bốn tấm biển gỗ...

Phùng Viên và Hà Lăng Phong liền chú ý nhìn xuống bên dưới bất giác cả hai đều biến sắc.

Quả nhiên bốn tấm biển gỗ trên cổ bốn tử thi đã không cánh mà bay.

Hà Lăng Phong trầm giọng nói :

- Lão đại ca canh chừng ở đây, để tiểu đệ xuống xem thử!

Phùng Viên vội nói :

- Đừng manh động. Việc này rất có thể là do âm mưu của lão nhân kia.

Phí Minh Châu xen vào :

- Đêm qua rõ ràng vẫn còn đó tại sao bây giờ lại không có? Rõ ràng đêm qua cả ba người đều tập trung quan sát bốn cái tử thi và động tịnh xung quanh nhưng không hề có gì khác lạ cả. Vậy tại sao bây giờ bốn cái biển đeo trên cổ bốn tử thi lại đâu mất?

Cả ba bất chợt đưa mắt nhìn, mà không khỏi ớn lạnh.

Phí Minh Châu vẻ sợ hãi nói :

- Chẳng lẽ thật sự có quỷ hay sao? Hai vị đại ca cứ xuống xem thử để tiểu muội canh giữ ở đây cho.

Phùng Viên và Hà Lăng Phong đều không tin chuyện có quỷ nhưng lại nghĩ không ra tại sao những tấm biển kia lại biến mất. Sự nhần nại không thắng nổi lòng hiếu kỳ cuối cùng cả hai đều tung mình nhảy xuống bên dưới.

Khi đến gần bên đồng lửa, cả hai đều đứng lặng người.

Bốn tử thi vẫn nằm y nguyên ở chỗ cũ, chỉ có điều những tấm biển và sợi dây buộc chung bên người, không thấy mà thôi. Ở chỗ những tấm biển và sợi dây còn để lại một lớp bột màu xám, khi có gió thổi qua những bột này bay tứ tán ra.

Có lẽ những tấm biển và sợi dây kia không phải làm bằng gỗ, mà là một loại vật liệu đặc biệt nào đó. Sau khi trải qua thời gian một đêm, nó tự động phân hủy đi.

Nhưng đó là chất liệu gì?

Ai cũng đều không biết.

Tại sao lại phải an bày như vậy?

Điều này càng khiến cho người ta khó hiểu hơn.

Hà Lăng Phong đột nhiên quay người lại, lớn tiếng nói :

- A! tiểu đệ hiểu rồi.

Phùng Viên hỏi :

- Lão đệ hiểu điều gì?

Hà Lăng Phong nói :

- Hèn gì lão nhân gia kêu chúng ta đừng nên đem chôn những thi hài này, đây chính là âm mưu giá họa giết người của Tỷ Muội họ.

Phùng Viên nói :

- Giá họa như thế nào?

Hà Lăng Phong nói :

- Lão đại ca thử nghĩ xem. Nếu như người trong tuyệt cốc đang tìm kiếm bốn người này mà chúng ta lại đem chôn họ, như vậy nếu như hai bên gặp nhau chúng ta giải thích thế nào đây?

Phùng Viên nói :

- Người không phải do chúng ta giết, chúng ta có thể nói thật như vậy.

Hà Lăng Phong nói :

- Nếu là vậy, đối phương sẽ đào những tử thi này lên kiểm chứng, đến khi đó cho dù chúng ta có nói thật cũng thành giả bởi vì ai sẽ tin rằng chúng ta không giết người chứ?

Phùng Viên hít sâu vào một hơi, lẩm bẩm nói :

- Không sai! Đến lúc ấy cho dù chúng ta có mười cái miệng cũng không thể nào biện minh được. Quả thật thủ đoạn độc ác...

Vừa nói dứt câu, bỗng nhiên nghe phía trên có tiếng gọi lớn :

- Phùng đại ca! Dương đại ca, hai vị mau lên đây.

Phùng Viên và Hà Lăng Phong nhất tề phóng mình lên trên, nhưng cả hai không nhìn thấy bóng dáng của Phí Minh Châu đâu cả.

Hà Lăng Phong giậm chân nói :

- Thôi nguy rồi, chắc chắn là ả hắc y đã tẩu thoát rồi.

Cả hai người lập tức chạy nhanh vào bên trong, rồi đến cửa hang thứ hai.

Nhưng họ chỉ nhìn thấy một mình Phí Minh Châu đang đứng ở trước miệng hang, trên tay còn cầm một thanh đao sáng loáng.

Hà Lăng Phong cao giọng hỏi :

- Người đâu?

Phí Minh Châu ngơ ngác đáp :

- Tiểu muội... tiểu muội không biết...

17. Hồng Y Thiếu Nữ

Hà Lăng Phong nói :

- Người ở trong động tại sao cô nương lại không biết?

Phí Minh Châu hai má đỏ ửng lên đáp :

- Tiểu muội quả nhiên không biết. Khi tiểu muội đang canh chừng ở phía trên thì nghe thấy dường như có tiếng bước chân ở phía trong hang, tới khi tiểu muội vào đến trong này đã không còn nhìn thấy ả ta đâu nữa. Nhưng ở tại đây tiểu muội nhặt được thanh đao này.

Phùng Viên đưa tay nhận lấy thanh đao, sắc mặt lão chợt thay đổi, miệng thất thanh kêu lên :

- Yên Chi bảo đao!

Không sai, trên tay Phùng Viên đang cầm chính là thanh Yên Chi bảo đao.

Bảo đao đã thất lạc lại Thiên Ba phủ nhưng lại xuất hiện trong hang động hoang vắng này.

Người của Tỷ Muội hội đã cứu ả hắc y kia đi, nhưng đã để lại thanh Yên Chi bảo đao.

Trước tình hình này càng khiến cho Phùng Viên chẳng hiểu gì cả.

Lão ta đưa mắt nhìn Hà Lăng Phong mơ hồ nói :

- Thật ra việc này là như thế nào?

Sắc mặt của Hà Lăng Phong vô cùng nghiêm trọng, chàng gần từng tiếng nói :

- Đây chính là hung khí để giết hạo.

Phùng Viên sực kêu lên :

- Bọn Điền Bá Đạt có phải đã chết dưới thanh Yên Chi bảo đao này không?

Hà Lăng Phong nói :

- Đúng là như vậy. Sự việc bấy giờ đã rất rõ. Điền Bá Đạt nhất định có quan hệ với người ở trong tuyết cốc. Sau khi lấy được bảo đao hắc cùng với ba người kia đồng đến Đại Ba sơn này. Nhưng không may cho bọn chúng đã bị người của Tỷ Muội hội đoạt lấy mất bảo đao. Sau khi giết chết hết cả bốn người, sau đó bọn chúng đem thi thể bọn Điền Bá Đạt và bảo đao làm vật giá họa.

Phùng Viên chợt hiểu ra liền nói :

- Vậy thì chúng ta phải lập tức rời khỏi chỗ này mới được.

Hà Lăng Phong đưa mắt nhìn ra bên phía ngoài cửa hang, lắc đầu nói :

- Bây giờ đã không kịp rồi?

Phùng Viên lập tức nhìn ra phía ngoài cửa. Bên ngoài có ba thiếu nữ cầm đao đứng ở đấy tự lúc nào.

Cả ba đều mặc hồng y, sắc mặt vô cùng lạnh lùng. Người thiếu phụ đứng ở giữa tuổi tác tương đối lớn, khoảng chừng ba mươi tuổi trên y phục màu hồng của người thiếu phụ này có viền màu xanh ở phía ngoài.

Còn hai thiếu nữ còn lại tuổi chừng mười bảy, mười tám, y phục màu hồng của họ bên ngoài có viền màu đen.

Từ cách ăn mặc của họ, khiến cho Phùng Viên tưởng đến Mê cốc và Hồng y Huệ Nương trong truyền thuyết.

Trong lòng lão không khỏi cảm thấy kinh ngạc Hà Lăng Phong thấp giọng nói :

- Lão đại ca, chúng ta đã bị trúng kế. Vậy thì phải nén bình tĩnh ứng phó. Tốt nhất là chúng ta nên thăm dò xem bọn họ có phải là người trong Mê cốc hay không?

Phùng Viên cười cười nói :

- Cứ yên tâm, ta tự có cách ứng phó.

Trong khi hai người đang nói chuyện phía sau lưng họ chợt có tiếng bước chân vọng đến. Lại có thêm hai hồng y thiếu nữ xuất hiện.

Phí Minh Châu vội vàng rút đao ra nói :

- Chúng ta đã bị bao vây rồi. Bây giờ phải làm sao đây?

Phùng Viên nhìn trước sau một lượt, nói :

- Không cần phải sợ hãi. Người thiếu phụ mặc hồng y có viền xanh đang đứng ở bên dưới dường như là thủ lĩnh của bọn họ, chúng ta hãy xuống dưới đó nói chuyện với ả ta xem sao?

Cả ba liền lập tức nhảy xuống bên dưới. Hai thiếu nữ mặc hồng y có viền đen vội rút đao ra ngay. Hai thiếu nữ ở trong động cung rút binh khí ra nhảy theo ngay xuống bên dưới.

Thoáng chốc bọn Hà Lăng Phong đã bị các thiếu nữ hồng y bao vây.

Người thiếu phụ mặc hồng y có viền xanh vẫn đứng im không nhúc nhích.

Nhưng hai mắt lạnh như băng đang nhìn ba người bọn họ. Một hồi lâu người thiếu phụ mới từ từ nói :

- Các người là ai? Từ đâu đến? Và định đi đến đâu?

Phùng Viên liền mỉm cười cung tay nói :

- Chư vị đại tẩu có thể nói cho bọn tại hạ biết trước, chư vị có phải là môn hạ của Hồng y Huệ Nương hay không?

Người thiếu nữ đột nhiên biến sắc, trầm giọng nói :

- Các người cũng biết Hồng y Huệ Nương sao?

Phùng Viên nói :

- Trước đây chỉ nghe thiên hạ đồn là truyền thuyết mà thôi, không biết rõ Mê cốc nằm ở đâu. Bây giờ xem ra truyền thuyết hoàn toàn có thật.

Người thiếu phụ nhìn bọn họ một lượt bỗng nhiên đưa tay lên vẫy một cái nói :

- Mang tất cả bọn họ về!

Bốn thiếu nữ đồng thanh “Dạ” một tiếng rồi từ từ bước lên.

Phùng Viên liền nói :

- Khoan đã. Bọn tại hạ không hề quen biết với các vị vậy các vị dụng vào cái gì mà dẫn bọn tại hạ đi?

Người thiếu phụ quát :

- Đừng nhiều lời vô ích! Các người chịu buông binh khí xuống ngoan ngoãn theo bọn ta về, hay là muốn bọn ta phải ra tay?

Phùng Viên nói :

- Nếu không đi là không được?

Người thiếu phụ nói :

- Cũng được, trừ phi các người có thể thắng được ta.

Phùng Viên mỉm cười nói :

- Từ lâu đã nghe danh tuyệt kỹ đao pháp của Mê cốc. Nếu có thể nhìn thấy được quả là một điều vinh hạnh!

Người thiếu phụ cầm đao bước lên trên hai bước, nói :

- Người xuất chiêu đi!

Hà Lăng Phong liền vọt mình về phía trước, thấp giọng nói :

- Lão đại ca, hãy để tiểu đệ thử tuyệt kỹ đao pháp của Mê cốc trước xem sao?

Chàng liền cho thanh trường kiếm bên tay trái vào vỏ, rồi từ từ đưa thanh Yên Chi bảo đao lên.

Người thiếu phụ hơi nhíu mày lại nói :

- Người là nhân vật như thế nào trong Thiên Ba phủ ở Cửu Khúc thành?

Hà Lăng Phong nói :

- Danh tánh không có gì quan trọng xin mời cô nương ra chiêu!

Người thiếu phụ cười nhạt nói :

- Tốt! Người sẽ được toại nguyện của mình. Ta sẽ cho người biết thế nào là lợi hại của Hồng Tụ đao.

Tay phải của thiếu phụ vung mạnh lên, thanh đao lập tức rời khỏi vỏ.

Hà Lăng Phong nói :

- Tại sao cô nương không chịu ra tay trước?

Người thiếu phụ nói :

- Chủ khách phải phân biệt, ta nhường cho người ra tay trước.

Hà Lăng Phong biết rõ Mê cốc đao pháp chính là khắc tinh của Dương gia thần đao, nên chàng mỉm cười nói :

- Kể mạnh không bao giờ bức hiếp kẻ yếu, hơn nữa trong tay tại hạ là một thanh bảo đao, cô nương không cần phải khách sáo đâu.

Thiếu phụ cười lớn :

- Nếu như người ỷ dựa vào bảo đao để chiếm thượng phong như vậy là người đã lầm. Tiếp chiêu!

Dứt lời thiếu phụ liền vung đao chém về phía trước. Đao pháp của thiếu phụ cực kỳ nhanh lẹ. Ngay cả Phùng Viên và Phí Minh Châu tập trung đứng nhìn cũng không nhìn thấy rõ thiếu phụ ra chiêu như thế nào.

Hà Lăng Phong càng hoa mắt không nhìn thấy gì cả, chàng lập tức lùi ra sau hai bước múa đao bảo vệ lấy toàn thân.

Ai ngờ thiếu phụ xuất chiêu vừa nhanh biến chiêu lại càng nhanh hơn. Cổ tay thiếu phụ hơi run lên, chiêu thức lập tức thay đổi, lưỡi đao đâm thẳng vào màn đao của Hà Lăng Phong.

Hà Lăng Phong một mặt múa đao hộ thân, mặt khác liên tiếp thoái lui ra sau.

Chỉ thấy thanh đao của hồng y thiếu phụ dường như cứ bám riết lấy thanh Yên Chi bảo đao. Có muốn thoát ra nhưng không cách chi thoát được.

Vì vậy Hà Lăng Phong ngoài việc đưa đao lên múa liên tục và không ngừng thoái lui ra sau, chàng không hề có một cơ hội để biến chiêu.

Chỉ cần chàng dừng lại một cái, là lưỡi đao của hồng y thiếu phụ lập tức đâm thẳng ánh đao của chàng ngay.

Hai tay hai chân của Hà Lăng Phong múa máy liên tục, chỉ thoáng một chốc mà chàng đã thoái lui ra sau hai vòng và lại trở về nguyên chỗ cũ. Còn hồng y thiếu phụ vẫn bám sát theo.

Phùng Viên thấy tình thế bất lợi cho Hà Lăng Phong, nên liền quát lớn :

- Ngừng tay!

Cùng với tiếng quát, Phí Minh Châu cũng đã rút đao ra tấn công từ phía sau hồng y thiếu nữ.

Tiếng binh khí va chạm vào nhau liên tiếp vang lên, trong ánh đao một bóng người màu hồng vọt lên cao rồi rơi ra ngoài bờ một trượng.

Hà Lăng Phong và Phí Minh Châu liên tiếp đánh với nhau vài chiêu, rồi mới phát hiện đều là người nhà, nên vội vàng thu binh khí lại, thoái lui ra sau.

Cả hai ngơ ngác nhìn nhau không khỏi ngạc nhiên.

Hồng y thiếu phụ lạnh lùng cười nói :

- Nếu ba người bọn người cùng một lúc xông lên, ta cũng không phản đối. Nhưng tốt nhất là nên giữ thể diện một chút, không cần phải dùng kế giường đông kích tây. Một người kêu ngừng còn một người lại ra tay đánh lén.

Phí Minh Châu giận dữ nói :

- Cho dù một đầu một, ta cũng không sợ người.

Hồng y thiếu phụ nói :

- Vậy sao? Người có muốn thử xem không?

Phí Minh Châu nói :

- Thử thì thử.

Phí Minh Châu lập tức đưa đao lên xông về phía hồng y thiếu phụ.

Phùng Viên đưa tay lên ngăn cản lại nói :

- Khoan đã?

Phí Minh Châu vẻ tức tối nói :

- Phùng đại ca, ả này quá ngông cuồng để muội dạy cho ả ta một bài học.

Phùng Viên nói :

- Dạy ả ta là việc của nam nhân chúng ta, cô nương hãy mau lui ra, nhìn Phùng đại ca ra tay.

Hồng y thiếu phụ mặt đỏ bừng, giận dữ quát :

- Lão tặc người không biết sống chết là gì, dám nói ra những lời vô lễ như vậy. Hãy cán thận coi chừng bỗng cô nương sẽ cắt lưỡi của lão.

Phùng Viên cười nhạt nói :

- Đến đây, lưỡi đang nằm ở trong miệng ta, chỉ sợ người không đủ bản lĩnh mà thôi.

Hồng y thiếu phụ hét lên một tiếng, đưa đao lên, phóng mình thẳng về phía Phùng Viên.

Phùng Viên đang cố tình chọc giận ả ta nên khi nhìn thấy ả phóng đến, lão lập tức bước về phía trước, đao và kiếm nhất tề xuất chiêu.

Hai người vừa đối diện đã nghe thấy tiếng binh khí vang lên, ánh đao sáng lóe. Chỉ trong giây lát, hai người đã giao đấu với nhau hơn năm sáu chiêu.

Năm sáu chiêu này, song phương đều tấn công địch thủ mà rất ít tự thủ.

Mỗi chiêu thức hai người phát ra đều cực kỳ hiểm ác, nhưng ai cũng không thể đả thương được đối phương. Bởi vì chiêu thức vừa phát, họ đều cảm thấy mình đang bị nguy hiểm nên nửa chừng đành phải biến chiêu ngay.

Tuy chiêu thức hai người sử dụng rất nhanh, nhưng lại không dám đánh ra hết chiêu. Bởi vậy kết quả không có ai chiếm được ưu thế cả.

Phùng Viên dùng kiếm làm chính, còn đao chỉ là phụ. Sau khi đánh ra năm sáu chiêu Đao Kiếm hợp bích, nhưng không cách chi không chế được thanh đao của hồng y thiếu phụ nên lão liền thoái lui ra sau.

Hồng y thiếu phụ cũng biết đã gặp phải đối thủ không vừa, nên cũng không dám tấn tới tiến công.

Cả hai đều đưa mắt nhìn nhau thật lâu, rồi Phùng Viên đột nhiên thở dài một tiếng, từ từ tra kiếm vào bao.

Hồng y thiếu phụ cũng tra đao vào vỏ.

Phùng Viên nói :

- Đao pháp của cô nương có thể nói là vô cùng huyền diệu nhưng nội lực vẫn còn chưa đủ. Nếu như chúng ta thật sự ra hết chiêu thì kẻ bị thất thế là cô nương.

Hồng y thiếu phụ không phụ nhận, ngược lại còn cười nói :

- Lão cũng không cần phải nhắc nhở ta. Tốt nhất là chúng ta nên chứng thực bằng hành động thì hơn.

Phùng Viên cố tình làm lơ, nói :

- Cô nương có thân phận như thế nào ở trong Mê cốc?

Hồng y thiếu nữ nói :

- Bốn môn dùng màu viền áo vàng, bạc, xanh, trắng, đen để phân chia đẳng cấp. Ta chẳng qua chỉ là một tuần sơn sử giả tam đẳng mà thôi. Dựa vào công lực lão mà chẳng thắng nổi ta như vậy lão cũng không có gì là ghê gớm lắm.

Phùng Viên hít sâu vào một hơi, quay sang gượng cười nói với Hà Lăng Phong :

- Xem tình hình này chúng ta không thể nào không đi theo họ được rồi.

Hà Lăng Phong nói :

- Chỉ cần chúng ta không có ý xấu, cho dù đi đến đâu cũng không sợ.

Phí Minh Châu liền nói :

- Nhưng mà, Phùng đại ca...

Phùng Viên liền xua tay không để cho Minh Châu nói hết câu, lão quay lại nói với hồng y thiếu phụ :

- Xin các vị dẫn đường cho, bọn tại hạ sẽ cùng với các vị đi gặp chủ nhân của quý cốc.

Hồng y thiếu phụ khách sáo, cung tay lên nói :

- Mời!

Bốn thiếu nữ mặc hồng y cũng thu binh khí lại, chia ra hai bên phải trái giống như áp ải tù nhân đưa ba người họ rời khỏi hang động.

Khi đi vòng ra phía trước, Phùng Viên mới biết sự phân tích của mình là hoàn toàn chính xác.

Ở bên dưới gần đồng lửa, có một tuần sơn sứ giả khác mang theo bốn thiếu nữ mặc hồng y có viền đen đã thu dọn bốn tử thi của bọn Điền Bá Đạt trên hai cái cán và đang đứng đợi ở đấy.

* * * * *

Mê cốc, cái tên nghe thật thần bí và mê hoặc.

Mọi người nhất định cho rằng đó là một tuyệt cốc hoang vắng và hiểm trở.

Bốn bên phải có những vách đá dựng đứng cheo leo. Quanh năm phải có sương mù mờ mịt, nhiều loại kỳ hoa dị thảo mọc trên những vách đá hiểm trở kia. Nói chung nó phải có cái gì đó vừa thần bí vừa hung hiểm...

Nếu như nghĩ như vậy, quả thật là một sai lầm lớn.

Đúng vậy! Nơi đây quả thật là một sơn cốc. Bốn bên cũng có núi cao bao bọc, nhưng địa hình hoàn toàn không hiểm trở, và càng không có sương mù bao phủ.

Đây là một sơn cốc ấm áp và tuyệt đẹp, không có một chút gì là thần bí cả.

Phía sau cốc có một con suối, phía trước có một con đường. Bên trong sơn cốc là một bình nguyên rộng lớn và bằng phẳng. Có nước có đồng cỏ, ao ruộng, có cây ăn quả được trồng thành từng hàng và có cả cừu, dê thả khắp nơi.

Những kẻ nam nữ ở trong cốc đều ăn mặc đơn sơ gọn gàng. Mọi thứ ở đây đều rất bình dị, ngoại trừ tòa trang viện hoa lệ nằm bên trong rừng cây ăn quả.

Bên trong tòa trang viện toàn là nữ nhân, người người đều cầm binh khí và mặc y phục màu hồng.

Bọn họ tuy cũng là một phần tử ở trong cốc nhưng họ không cần phải làm những việc cày bừa và dệt vải. Cuộc sống của bọn họ cũng không giống những người khác.

Những nữ nhân ở trong trang viện đều là những người được tuyển chọn từ những nhà cư dân ở trong cốc, tất cả đều có thể chất và gân cốt tốt. Ngay từ nhỏ những đứa bé gái này đã được đưa vào trong trang viện luyện võ công. Sau khi trưởng thành, phải đảm trách nhiệm vụ bảo vệ an toàn tánh mạng cho những cư dân ở trong cốc. Tùy theo võ công cao thấp của bọn họ, mà chia ra thành nhiều cấp bậc, gọi rằng Hồng y Mộc Lan đội.

Còn tòa trang viện này gọi là Mộc Lan trang.

Chủ nhân của trang viện này họ Hoàng, nhiều đời kể truyền lại cho nhau làm trang chủ. Đến bây giờ không biết đã trải qua đời thứ mấy rồi.

Bọn Phùng Viên bị hai tuần sơn sứ giả và tám hồng y thiếu nữ áp giải vào trong sơn cốc, rồi đến trước cửa tòa Mộc Lan trang.

Bên ngoài sơn cốc không hề có sự canh phòng nghiêm ngặt. Vào đến bên trong cốc cũng không gặp phải sự ngăn cản nào. Những cư dân ở trong cốc khi nhìn thấy ba người họ, ngoài gật đầu mỉm cười ra, không hề có chút biểu hiện thù địch gì.

Không lẽ đây chính là Mê cốc được truyền xưa nay trong thiên hạ hay sao?

Chẳng lẽ đây chính là nơi ẩn cư của Hồng y Huệ Nương sao?

Không! Tuyệt đối không có ai tin tưởng việc này cả. Cho dù có giết họ cũng không tin.

Nhưng những thiếu nữ này đều mặc hồng y, đao pháp lại thần diệu vô cùng.

Nếu như đây không phải là truyền nhân của Hồng y Huệ Nương, thì làm sao đao pháp lại cao minh đến như vậy?

Trên đường đến đây Phùng Viên không mấy khấn trương. Nhưng còn Hà Lăng Phong, sắc mặt không hề có chút biểu hiện.

Tuy vậy trong lòng cả hai người đều cảm thấy nghi ngờ giống như nhau, có điều không ai chịu lên tiếng mà thôi. Nhưng còn Phí Minh Châu thì tràn đầy ư ngạc nhiên và hiếu kỳ. Nàng hết nhìn bên này rồi lại nhìn bên kia, dường như cảm thấy rất có hứng thú với nơi xa lạ này.

Trước cửa tòa trang viện có hai thiếu nữ mặt hồng y viền trắng, cầm đao đứng canh giữ.

Vừa nhìn thấy thi hài của bọn Điền Bá Đạt cả hai liền biến sắc.

Trong đó có một người bước lên trước thấp giọng hỏi :

- Đã xảy ra chuyện gì? Tất cả bốn người này đều đã bị giết chết hết?

Hồng y thiếu phụ gật đầu hỏi ngược lại :

- Cốc chủ hiện đang ở đâu?

Thiếu nữ giữ cửa nói :

- Vừa rồi người còn hỏi thăm tin tức của các vị, có thể hiện giờ đang ở trong Đông Hoa đình. Để ta đi thông báo cho các vị.

Hồng y thiếu phụ liền nói :

- Không cần, ta cùng Lâm tỷ đích thân đi báo cho Cốc chủ được rồi. Các người cứ ở đây canh chừng ba người họ.

Nói đoạn, cùng với một tuấn sơn sứ giả mặc hồng y có viền xanh, đồng bước vào bên trong tòa trang viện.

Người thiếu nữ giữ cửa nhìn bọn Phùng Viên một lượt, rồi với giọng hiếu kỳ hỏi :

- Các người là hung thủ?

Phùng Viên đáp :

- Đại khái là như vậy!

Người thiếu nữ giữ cửa ngạc nhiên nói :

- Tại sao nói rằng đại khái chứ?

Phùng Viên cười nói :

- Bởi vì bọn ta không phải là những kẻ giết người. Nhưng bốn người này chết tại chỗ bọn ta nghỉ lại qua đêm. Nếu như bọn ta nói rằng mình không phải là hung thủ các ngươi nhất định không tin. Còn nếu nói rằng phải, thì lại không đúng như vậy.

Thiếu nữ giữ cửa đột nhiên mỉm cười nói :

- Ta đã hiểu ý của ngươi. Ý ngươi muốn nói là các ngươi bị hàm oan đúng vậy không?

Phùng Viên nhún vai mỉm cười nói :

- Đại khái là như vậy!

Đột nhiên thiếu nữ giữ cửa nghiêm sắc mặt nói :

- Ta thấy các người cũng không giống là hung thủ giết người, nhưng ta có ý tốt muốn khuyên các người một câu...

Phùng Viên hỏi :

- Là câu gì?

Thiếu nữ giữ cửa nói :

- Nếu như các người thật sự không phải là hung thủ thì đừng bao giờ tùy tiện thừa nhận mình đã giết người. Cốc chủ của bọn ta căm ghét nhất là bọn sát nhân, đặc biệt là những kẻ ỷ mạnh hiếp yếu, giết người vô cớ. Còn nếu như các người là hung thủ giết người, vậy thì đừng hòng còn đường sống sót.

Phùng Viên nói :

- Nếu nói vậy, Cốc chủ của các người lòng dạ rất hiền lương.

Thiếu nữ giữ cửa nói :

- Ai nói không phải? Cốc chủ bọn ta không những lòng dạ rất tốt, tính khí cũng ôn hoà. Đối xử với người rất là khách sáo...

Hà Lăng Phong đột nhiên xen vào :

- Chỉ có điều ư có biết đạo lý hay không?

Thiếu nữ giữ cửa lộ vẻ không vui, nói :

- Người nói câu này là có ý gì?

Hà Lăng Phong nói :

- Ví dụ như nếu bọn ta do vô ý mà đến sơn cốc này, không hề có một chút ác ý nào. Vậy cốc chủ của các người có chịu để cho bọn ta rời khỏi chỗ này hay không?

Thiếu nữ giữ cửa nói :

- Tại sao lại không để cho các người rời khỏi đây chứ? Nếu như các người do vô ý lạc đường đến chỗ này, thì chính là khách của tròn cốc. Bọn ta sẽ nhiệt tình tiếp đãi các người, sau đó sẽ tiễn mọi người lên đường. Chỉ có điều các người đừng bao giờ đem tình hình ở nơi đây tiết lộ ra bên ngoài là được rồi.

Hà Lăng Phong và Phùng Viên bất giác đưa mắt nhìn nhau, trong lòng không khỏi sanh nghi ngờ. Nếu quả thật là như vậy, tại sao các huynh đệ Dương gia ra đi mà không có ngày trở về?

Thiếu nữ giữ cửa hình như hiểu được ý của hai người nên lại nói tiếp :

- Bọn ta không muốn người ngoài biết được tình hình ở nơi đây, nên chuyện này cũng là bất đắc dĩ. Bởi vì ở đây hơi chật hẹp, nên không thể nào dung nạp được quá nhiều người. Đồng thời cung sở một số nhân vật giang hồ có ý đồ không tốt, muốn đến đây học trộm võ công gây thêm sự phiền phức vô ích. Cho nên đây chính là những qui cũ mà tổ tiên để lại, chứ không phải do Cốc chủ định ra. Nhưng nếu như các người có ý muốn ở lại đây suốt đời thì mọi người ở đây đều hoan nghênh...

Thiếu nữ giữ cửa còn định nói nữa, nhưng khi ấy hồng y thiếu phụ đã bước ra nói với bọn Phùng Viên :

- Cốc chủ triệu kiến, các người hãy đi theo ta.

Trước khi bước đi, Hà Lăng Phong mỉm cười nói với thiếu nữ giữ cửa :

- Xin hỏi không biết phải xưng với cô nương ra sao?

Thiếu nữ giữ cửa nói :

- Ta gọi là Phương Huệ Nhi, thuộc về Mộc Lan Bạch đội.

Hà Lăng Phong cười nói :

- Nếu như Cốc chủ không bắt tội, có lẽ tại hạ sẽ cầu xin ở lại nơi đây. Đến lúc đó hy vọng cô nương chỉ giáo cho.

Thiếu nữ giữ cửa không hề ngại ngần đáp :

- Được! Hy vọng người có nhiều vận may.

Trên đường đi, Phí Minh Châu cố ý đi lọt lại phía sau, hạ thật thấp giọng nói :

- Dương đại ca, huynh thật sự muốn ở lại đây không muốn trở về Thiên Ba phủ nữa sao?

Hà Lăng Phong mỉm cười nói :

- Ở đây mọi thứ đâu có gì thua kém hơn Thiên Ba phủ, lưu lại đây đâu có gì là không tốt.

Phí Minh Châu liền hứ một tiếng nói :

- Bọn người nam nhân các huynh đều là những kẻ không có lương tâm. Hễ thấy những thiếu nữ trẻ đẹp là quên đi tất cả tổ tông gia nghiệp.

Hà Lăng Phong mỉm cười nói :

- Đó không thể nào trách nam nhân được. Ai kêu nữ nhân các người tướng mạo lại đẹp đến như vậy chứ?

Phí Minh Châu chỉ hứ khê một tiếng rồi bước nhanh lên phía trên.

Vòng qua vườn hoa, đi về phía hành lang rồi đi ngược là phía cửa thì chính là Đông Hoa đình.

Phía hành lang có bóng thiếu nữ mặc hồng y viền trắng. Cánh cửa Đông Hoa đình vẫn đang đóng im lìm.

Hồng y thiếu phụ dẫn ba người đến bên hành lang rồi hạ giọng nói :

- Cốc chủ muốn đích thân hỏi các người nên yêu cầu mọi người hãy bỏ binh khí ở bên ngoài.

Đây là qui luật đồng thời cũng là thể hiện sự lễ phép. Vả lại lời nói của hồng y thiếu phụ cũng rất khiêm nhường nên khiến cho đối phương không thể nào cự tuyệt được.

Phùng Viên nhìn Hà Lăng Phong và Phí Minh Châu gật gật đầu, rồi cả ba tháo binh khí mang bên người ra.

Bốn thiếu nữ mặc hồng y đón lấy binh khí sau đó mở cửa Đông Hoa đình ra.

Phùng Viên bước vào bên trong trước. Lão ta phát hiện là bên trong không một bóng người. Phía chánh điện có một chiếc án dài. Trên chiếc án có bàn giấy, bút, mực, nghiêng. Phía sau án có bốn chiếc ghế nhưng đều không có người.

Còn đang ngạc nhiên hồng y thiếu phụ đã vội bước vào theo, cầm lấy một chiếc đùi nhỏ đánh nhẹ vào cái trống treo bên cạnh cửa ba cái nói :

- Ba người họ đã đến, xin mời chấp pháp thăng tòa.

Từ trong bức màn ở hai bên, mười hai thiếu phụ mặc hồng y có viền xanh bước ra, bọn họ chia nhau ra đứng ...

(thiếu một đoạn, trang 121 - 124, cuốn 4)

- Chính là vị ngồi thứ hai ở bên trái, cũng là người vừa hỏi lai lịch của các người đấy.

18. Thiên Ba Phủ

Phùng Viên cười nói :

- Bọn họ có tất cả bốn người, nếu như tất cả đều hỏi quả thật không biết phải trả lời vị nào trước mới phải. Còn bọn ta có ba người, nếu như tất cả đều phải trả lời, thì cũng không biết ai phải trả lời trước. Vậy tại hạ có một kiến nghị, không biết quý cốc có chịu nghe hay không?

Lão bà họ Đồng nói :

- Người nói ra thử xem.

Phùng Viên nói :

- Bốn vị nên chọn ra một vị để hỏi, còn bọn ta cũng công khai cử ra một người trả lời. Như vậy không phải bớt đi được nhiều phiền phức hay sao?

Hai mắt Đồng lão lão sáng lên, lão quay sang nói với ba người ở bên cạnh :

- Đây cũng là một ý kiếp hay.

Trong lúc bốn lão bà đang nhường nhau để xem ai hỏi.

Nhân cơ hội này, Phùng Viên quay sang nói với Hà Lăng Phong :

- Thất lang, người hãy trả lời lão ta. Thái độ phải cứng rắn một chút, tất cả mọi việc nên nói thật. Nhưng tạm thời đừng nhắc đến việc của Thiên Ba phủ.

Hà Lăng Phong nói :

- Tại sao lão đại ca không chịu ra mặt?

Phùng Viên thấp giọng nói :

- Mọi việc trong cốc này rất là kỳ quặc. Nếu như chúng ta muốn còn sống sót bước ra ngoài, thì phải có một người ở ngoài sáng và một người ở trong tối, để đề phòng lối thoát.

Hà Lăng Phong gật gật đầu về hiểu ý.

Lúc bấy giờ bốn lão bà đã thương lượng với nhau xong.

Đồng lão lão lên tiếng hỏi :

- Các người đã thương lượng xong chưa? Ai là người sẽ trả lời?

Hà Lăng Phong vội đáp :

- Là tại hạ!

Đồng lão lão nói :

- Rất tốt. Nhưng bốn tọa cần nhắc cho người biết một việc. Người đã đứng ra trả lời, thì phải hoàn toàn chịu trách nhiệm những câu trả lời của mình. Mỗi câu mỗi chữ của người nói ra đều được ghi lại hết, tuyệt đối không được sửa đổi lại.

Hà Lăng Phong nói :

- Điều này tất nhiên rồi.

Đồng lão lão gật gật đầu nói :

- Bấy giờ người hãy nói danh tánh và chỗ ở của ba người thử xem.

Hà Lăng Phong tự xưng là Dương Tử Ủy chủ nhân của Thiên Ba phủ, đồng thời cũng xưng danh tánh và lai lịch của Phùng Viên và Phí Minh Châu.

Bốn lão bà nghe xong, không khỏi lộ vẻ kinh ngạc. Lại thương lượng một hồi nữa.

Một hồi sau, Đồng lão lão lên tiếng :

- Người nói người là Dương Tử Ủy chủ nhân của Thiên Ba phủ, còn bọn họ đến từ Thiên Tuế phủ và Hương Vân phủ, những lời này đều là thật?

Hà Lăng Phong nói :

- Toàn bộ đều là sự thật.

Đồng lão lão lại hỏi :

- Thế thì trong Thiên Ba phủ có tất cả mấy Dương Tử Ủy.

Hà Lăng Phong nói :

- Chỉ có một.

Đồng lão lão lập tức trầm nét mặt xuống, nói :

- Hy vọng người tốt nhất là nên trả lời thật. Đối với những kẻ không thành thật, bốn cốc xưa nay trừng trị rất nặng nề.

Hà Lăng Phong nói :

- Thế nào? Chẳng lẽ những việc trong Thiên Ba phủ các vị hiểu rõ hơn tại hạ hay sao? Chẳng lẽ trong cốc còn có một Dương Tử Ủy nữa hay sao?

Đồng lão lão chợt biến sắc mặt, nhưng không hề tranh biện với chàng mà quay sang câu hỏi khác :

- Các người đến Đại Ba sơn này có mục đích gì?

Hà Lăng Phong đem việc Tỷ Muội hội giả mạo Phùng Uyển Quân rồi bọn chúng đánh cắp thanh Yên Chi bảo đao, rồi dùng kế mượn đao giết người, dụ dẫn bọn họ đến Đại Ba sơn này... tất cả đều kể lại tường tận cho mọi người.

Trong lúc chàng kể lại thì hai vị hồng y thiếu phụ cũng ghi chép liên tục.

Đồng lão lão lại hỏi tiếp :

- Vừa rồi người có nói đến Tỷ Muội hội thật ra đó là tổ chức như thế nào?

Và ai là nhủ nhân?

Hà Lăng Phong nói :

- Nếu như tại hạ biết, thì đâu có trùng kế mượn đao giết người bọn chúng. Nhưng có một điều có thể khẳng định được đó là đêm qua khi bọn Diên Bá Đạt bị giết chết, bọn chúng nhất định chỉ ở gần đâu đây. Thậm chí đến bây giờ vẫn còn chưa rời khỏi khu núi này.

Đồng lão lão nói :

- Việc này không thể nào. Tuần sơn sứ giả của bốn cốc tuần tra quanh khu núi rất là nghiêm ngặt, bất luận là ngày hay đêm. Tại sao không hề phát hiện ra hành tung của bọn chúng. Huống hồ bọn chúng đã dùng đủ mọi cách để đánh cắp thanh Yên Chi bảo đao, sau khi đã lấy được tại sao trả lại cho các người? Cái gì gọi là kế giả họa, thực sự khiến cho người ta khó mà tin tưởng được.

Hà Lăng Phong nói :

- Tin hay không là việc của các vị nhưng mỗi câu tại hạ nói ra toàn là sự thật.

- Vậy người ó dám đối chất với tuần sơn sứ giả của bốn cốc hay không?

- đương nhiên là dám.

- Tốt! Cho truyền tuần sơn sứ giả đêm qua lên đình.

Vị hồng y thiếu phụ liền bước lên trên cung kính thưa :

- Thuộc hạ là tuần sơn sứ giả thuộc Mộc Lan Lam đội, tên Hoa Cầm.

Đồng lão lão nói :

- Hoa Cầm, đêm qua người là người đi tuần sơn?

Hoa Cầm đáp :

- Dạ phải.

- Những tử thi này do người phát hiện ra?

- Dạ phải.

- Ba người này cũng do chính người bắt về.

- Dạ phải.

- Rất tốt, vậy người hãy đem mọi diễn biến trình báo lại xem.

- Đêm qua tới phiên thuộc hạ tuần sơn, phụng mệnh...

Đồng lão lão liền cắt ngang :

- Nói ngắn gọn lạt một chút, chỉ cần nói đoạn người phát hiện ra những tử thi này là đủ rồi.

Hoa Cầm dạ một tiếng rồi nói tiếp :

- Đêm qua sau giờ tỵ, thuộc hạ phát hiện ra Huệ Nguyên đại sư và ba người họ đều mất tích. Đến khi trời gần sáng mới phát hiện bọn họ đã chết ở bên cạnh đồng lửa ở gần thạch động. Sau một hồi tìm kiếm, thuộc hạ phát hiện ra ba người này đang ở trong động. Khi đó bọn họ còn chống cự lại, cuối cùng mới chịu theo thuộc hạ trở về.

Đồng lão lão nói :

- Người có điều tra qua hung khí chưa?

Hoa Cầm đáp :

- Đã điều tra qua. Bốn người họ đều chết bởi thanh Yên Chi bảo đao và thanh bảo đao kia nằm trong tay của gã họ Dương

Đồng lão lão nói :

- Trên những tử thi có thấy mang biển gỗ hay là có dấu bị trói buộc hay không?

Hoa Cầm nói :

- Không có.

Đồng lão lão lại hỏi :

- Lúc đó bọn họ đã phủ nhận tội giết người?

- Không có.

- Lúc đó gần đây có nhân vật nào khả nghi hay không?

- Cũng không có.

Đồng lão lão nhìn Hà Lăng Phong nói :

- Người đã nghe rõ chưa? Người còn lời gì để nói nữa hay không?

Hà Lăng Phong nói lớn :

- Những sự việc này tại hạ đều đã nói qua. Lúc ấy vị tuần sơn sứ giả họ Hoa này không có hỏi bọn tại hạ về việc giết người, vậy thì làm gì có chuyện bọn tại hạ có phủ nhận hay không chứ?

Đồng lão lão cười nhạt nói :

- Cho dù Hoa Cầm không hỏi nhưng những tử thi kia nằm yên ở chỗ bọn người, vả lại hung khí nằm trong tay các người và các người cũng chỉ chống cự lại. Điều này chứng tỏ bọn người đã có ý lo sợ.

Hà Lăng Phong định biện minh nhưng Đồng lão lão đã đứng dậy, cao giọng nói :

- Cuộc trả lời đến đây kết thúc, bây giờ đợi nghe truyền phán.

Ba lão bà còn lại cũng đồng đứng lên. Không khí trong Đông Hoa Đình đột nhiên im phăng phắt.

Sau khi hội ý với ba lão bà còn lại một hồi, Đồng lão lão nghiêm giọng nói :

- Hung thủ Dương Tử Ủy, Phùng Viên và Phí Minh Châu có mưu đồ giết người phạm vào điều cấm kỵ của bốn cốc. Sau khi phạm tội còn không biết hối hận cho nên tội nặng không thể dung tha. Theo như sự hội ý của bốn đình, xét xử các hung thủ ở mức án cực hình. Tạm thời giam vào ngục để chờ ngày hành hình.

Nói xong, phẩy tay áo bước vào bên trong.

Phí Minh Châu tiếp giọng hỏi :

- Cực hình như thế nào?

Hoa Cầm lạnh lùng đáp :

- Chính là chém đầu thị chúng.

Phí Minh Châu nổi giận nói lớn :

- Các người chẳng biết lý lẽ gì cả. Phùng đại ca, Dương đại ca, chúng ta hãy động thủ...

Phí Minh Châu vừa nói động thủ, mười hai người hồng y thiếu phụ đã rút binh khí ra, nhất tề tiến về phía trước.

Mười hai ngọn đao lập tức chĩa vào các yếu huyệt của ba người. Trong khi trên tay họ không có một tác sát.

Hà Lăng Phong nhìn Phùng Viên khổ sở nói :

- Lão đại ca, đây chúng ta mới thật sự là đã bị trúng kế.

Phùng Viên hừ một tiếng nói :

- Ả họ Hoa kia, người nói Cốc chủ đích thân tra hỏi. Hóa ra chỉ là gạt bọn ta mà thôi.

Hoa Cầm nói :

- Sau khi Cốc chủ nghe bốn vị lão bà hồi báo lại, mới có thể quyết định nên đích thân tra hỏi các người hay không? Bởi vì việc phán quyết chấp hành, đều do Cốc chủ phê chuẩn cả. Nếu như vận may các người tốt, vẫn có cơ hội gặp được Cốc chủ.

Phùng Viên nói :

- Nếu bọn ta nhờ người, truyền đạt lại một câu cho Cốc chủ, không biết người có đồng ý hay không?

Hoa Cầm nói :

- Được! Người cứ nói!

Phùng Viên hít sâu vào một hơi, từ từ nói :

- Làm phiền người chuyển lời lại với Cốc chủ của quý cốc rằng. Yên Chi bảo đao và Phá Vân bát thức đao phổ toàn bộ đều là giả cả. Nếu như Cốc chủ muốn biết về manh mối của bảo đao và đao phổ thật, thì cứ trực tiếp gặp ta.

Phùng Viên ngẩng đầu lên, nói tiếp :

- Lao ngục ở chỗ nào? Làm phiền các vị dẫn đường cho. Chúng ta đã mỗi một cả đêm, ta cần có chỗ để nghỉ ngơi.

Hoa Cầm há hốc miệng ra đứng nhìn Phùng Viên. Dường như ả ta đang ngạc nhiên cao độ.

Thậm chí ngay cả Hà Lăng Phong và Phí Minh Châu cũng cảm thấy kinh ngạc chẳng hiểu gì cả.

Nhưng Phùng Viên đã cất bước ra khỏi Đông Hoa đình.

* * * * *

Nhà giam ở bên dưới chân núi phía sau tòa trang viện.

Hai dãy thạch thất nằm ở bên trong những hang động. Tuy hơi nhỏ hẹp nhưng rất khô ráo và sạch sẽ. Mỗi gian thạch thất đều có bàn ghế, giường và chăn bông. Ngoài ra còn có chỗ để tắm và tiểu tiện.

Hai dãy thạch thất đều được đánh số. Bên trái là số lẻ, còn bên phải là số chẵn.

Quản lý ở đây là một nữ phụ trung niên, mặc y phục màu hồng có viền xanh, tên gọi là Vũ nhị nương. Ngoài ra còn có bốn thiếu nữ thuộc Mộc Lan Bạch đội.

Vị Ngưu Nhị nương này đối đãi với mọi người rất là thân thiết, không có chi gọi là tàn bạo. Khi nhìn thấy bọn Phùng Viên đến, Vũ nhị nương có vẻ rất vui mừng. Bà ta sai người đem trà và dọn cơm lên để “chiêu đãi” bọn họ.

Cả ba người bọn họ đều bị giam vào dãy bên trái. Phùng Viên ở gian số một. Hà Lăng Phong số ba còn Phí Minh Châu số năm.

Sau khi bọn họ ăn cơm xong, Vũ nhị nương đặc biệt mang cho mỗi người một tách trà. Bà ta mỉm cười nói :

- Các vị từ xa đến đây đều là khách cả. Cho dù là có tội hay không cũng đều không có liên can gì đến ta. Ta chỉ có trách nhiệm tiếp đãi các vị, đừng bao giờ làm việc khờ dại để cho ta phải khó xử. Các vị đã đến đây thì đừng bao giờ có ý niệm rời khỏi sơn cốc. Cho dù có chạy thoát đi nữa, cũng tuyệt đối sẽ không bao giờ chạy khỏi Đại Ba sơn này.

Phùng Viên cười nói :

- Vũ nhị nương, người cứ việc yên tâm. Việc ra đi chúng ta nhất định phải ra đi, nhưng hoàn toàn không phải bằng con đường vượt ngục. Bọn ta đường đường chánh chánh bước vào đây thì cũng phải quang minh chính đại bước trở ra. Bằng không có dùng kiểu tám người khiêng mồi, bọn ta cũng không đi.

Vũ nhị nương liền nói :

- Như vậy rất tốt. Đợi đến khi nào các vị bước ra khỏi tuyệt cốc này ta sẽ đốt pháp đưa tiễn các vị.

Phùng Viên nói :

- Đưa tiễn thì không cần. Bây giờ xin mời Nhị nương rời khỏi đây để bọn tại hạ ngủ một giấc được hay là không?

- Được! Được! Được!

Vũ nhị nương trả lời liên tục, rồi dẫn bốn thiếu nữ hồng y rút lui.

Phùng Viên vươn vai ngáp dài một cái, lẩm bẩm nói :

- Chúng ta đã mất ngủ một đêm, bây giờ phải ngủ bù lại, dưỡng tinh thần để nói điều kiện với Cốc chủ.

Nói xong lão ta liền ngã người xuống giường.

Nhưng còn Hà Lăng Phong ở phòng bên cạnh thì không cách gì bình thản.

Chàng dùng tay gõ nhẹ vào tường nói :

- Lão đại ca, đừng có ngủ nha. Chúng ta còn cần phải thương lượng.

Phùng Viên nói với giọng uể oải :

- Thương lượng cái gì?

Hà Lăng Phong nói :

- Lão đại ca nói với bọn họ, Yên Chi bảo đao và đao phổ đều là giả. Thật ra những lời này là giả hay thật?

Phùng Viên cười lời nói :

- Khi giả làm thật, thật cũng là giả. Chỗ không rồi có, có rồi không. Nếu đời người như một giấc mộng thì hà tất phải lo lắng.

Giọng lão ta nhỏ dần, tiếp theo là tiếng ngáy ngủ. Phùng Viên thật sự đã đi vào giấc ngủ.

(Thiếu một đoạn, trang 149- 153 cuốn 4)

- Bên dưới có để ngày tháng hay không?

Phí Minh Châu nói :

- Không có... A! Đợi một lát... ở đây có chữ “giáp”, còn chữ bên dưới chỉ có một nửa mà thôi, mà hình như là chữ “dần”. Đáng tiếc là chữ này không có viết hết.

Hà Lăng Phong lẩm bẩm nói :

- Đúng là năm ngoải. Không sai, thời gian rất là trùng hợp, nhất định là cô ấy...

Phùng Viên đột nhiên tiếp lời :

- Nếu là Uyển Quân thì như thế nào? Các người không thể yên lặng một chút, để người khác nghỉ ngơi hay sao?

Hà Lăng Phong liền áp sát người vào vách tường bên phải, thấp giọng nói :

- Lão đại ca, Uyển Quân và Dương...

Phùng Viên nói :

- Tất cả ta đều đã nghe hết rồi. Về việc này ta dự đoán ra từ lâu, nhưng chúng ta cứ làm như không hề hay biết gì. Bất luận là ai hỏi, lão đệ cũng đều không được nói ra, trừ phi diện kiến được Uyển Quân và hiểu rõ mọi diễn biến của sự việc.

Hà Lăng Phong nói :

- Theo như lão đại ca phán đoán, Uyển Quân hiện giờ có còn ở trong Mê cốc hay không?

Phùng Viên nói :

- Tốt nhất là chúng ta đừng có suy đoán lung tung. Chỉ cần gặp được Cốc chủ, tất cả mọi chuyện ắt sẽ được sáng tỏ.

Hà Lăng Phong nói :

- Cốc chủ sẽ chịu gặp chúng ta sao?

Phùng Viên nói :

- Tại sao lại không? Không phải đang có người đến đó hay sao?

Quả nhiên có tiếng bước chân từ xa vọng lại. Vưu nhị nương cùng Hoa Cầm đã xuất hiện.

Phùng Viên hạ thấp giọng nói :

- Chắc chắn là bọn họ sẽ gặp người. Phải nhớ rằng việc gì đáng nói hãy nói, việc gì không đáng nói đừng nên nói. Còn việc đao phủ cứ để hết cho ta.

Đúng như sự phán đoán của Phùng Viên. Vưu nhị nương và Hoa Cầm bước đến trước cửa phòng Hà Lăng Phong liền dừng lại.

Hoa Cầm nhìn chằm chằm Hà Lăng Phong một hồi rồi mới hỏi :

- Người thật sự là Dương Tử Ủy, chủ nhân của Thiên Ba phủ?

Hà Lăng Phong với vẻ mặt lạnh lùng nói :

- Thế nào? Chẳng lẽ ta là kẻ giả mạo hay sao?

Hoa Cầm cười cười nói :

- Vận may của người cũng không đến nỗi nào Cốc chủ cho triệu kiến người, hy vọng những lời nói của người đều là thật.

Vưu nhị nương dùng chìa khóa mở cửa ra, mỉm cười nói :

- Dương đại hiệp, hy vọng người ra đi đừng bao giờ quay trở lại đây nữa.

Hà Lăng Phong nhún vai nói :

- Nhị nương đã tiếp đãi chu đáo, xem ra còn phải làm phiền người một thời gian nữa.

Vừa bước ra khỏi khu thạch thất, bên ngoài đã có bốn thiếu phụ mặc hồng y viền xanh đứng chờ đợi ở bên ngoài. Trên tay mỗi người đều cầm binh khí, vẻ canh chừng rất nghiêm ngặt.

Hoa Cầm dẫn đường, cả đoàn người băng qua hậu viện yên tĩnh. Sau đó vòng trở lại hành lang, thẳng tiến về gian đại sảnh.

Gian đại sảnh này vừa rộng rãi lại vừa u tịch. Sự bày trí bên trong hoàn toàn giống y như lần trước, chỉ có điều thiếu người canh giới.

Bốn thiếu nữ áp tải chàng dừng lại ở bên ngoài cửa. Chỉ có một mình Hoa Cầm dẫn Hà Lăng Phong vào bên trong đại sảnh mà thôi.

Bên trong im phăng phắt, vừa không có thị vệ cũng không nhìn thấy đao kiếm. Chỉ có một thiếu nữ mặc hồng y ngồi ở phía sau án, đang cúi đầu đọc một án văn kiện ở trên bàn.

Phía sau lưng thiếu nữ kia chừng hai thước ngoài, còn có một chiếc ghế.

Trên ghế có một nữ nhân che mặt bằng khăn đen đang ngồi.

Mới nhìn vào Hà Lăng Phong ngỡ rằng người nữ nhân che mặt kia mới là Cốc chủ. Nhưng khi nhìn kỹ lại, chàng mới giật mình.

Hiển nhiên người nữ nhân che mặt kia tuy cũng mặc hồng y, nhưng không hề có viền màu gì cả. Còn thiếu nữ đang cúi đầu đọc văn kiện kia trên áo có viền màu vàng óng ánh.

Người thiếu nữ hơi cúi thấp đầu nên nhất thời không nhìn rõ dung mạo.

Nhưng theo sự phán đoán của Hà Lăng Phong, tuổi tác của thiếu nữ này không vượt quá hai mươi.

Một thiếu nữ trẻ tuổi như vậy lại là Cốc chủ của Mê cốc hay sao?

Trong lòng Hà Lăng Phong bỗng nhiên có một cảm giác kinh dị khác thường, khó hiểu. Vừa bước vào cửa, chàng liền dừng bước ngay.

Thiếu nữ kia vẫn cúi đầu chăm chú đọc, nhưng tay đưa lên vẫy một cái nói :

- Mang đến cho Dương đại hiệp một chiếc ghế!

Hoa Cầm mang một chiếc ghế đến, Hà Lăng Phong lập tức ngồi xuống.

Nhưng ngay cả thở mạnh chàng cũng không dám.

Tuy giọng nói của thiếu nữ kia vừa đủ nghe, nhưng có một sự uy nghiêm ghê gớm, khiến cho người nghe cảm thấy khiếp sợ.

Bên trong gian đại sảnh im lặng đến nỗi ngay cả cây kim rơi xuống đất cũng nghe thấy tiếng. Chỉ có người nữ nhân che mặt chăm chú nhìn chàng không chớp mắt.

Hà Lăng Phong cũng trộm nhìn lại người nữ nhân kia, nhưng đoán không ra thân phận của y thị.

Một hồi lâu, thiếu nữ mới từ từ ngẩng đầu lên, hướng về phía Hà Lăng Phong mỉm cười nói :

- Dương đại hiệp chính là chủ nhân của Thiên Ba phủ?

Quả nhiên Hà Lăng Phong đoán không sai. Thiếu nữ kia tối đa chỉ mười tám, mười chín mà thôi. Trên mặt vẫn còn phảng phất nét trẻ con. Tuy nhan sắc nàng đẹp tuyệt trần, nhưng đôi mắt lại sắc lạnh như mặt hồ mùa thu, khiến cho người nhìn thấy phải rợn người.

Hà Lăng Phong liền tránh ánh mắt nàng, khẽ đáp :

- Đúng vậy!

Thiếu nữ nói :

- Không biết trong thiên hạ có tất cả mấy Thiên Ba phủ?

Hà Lăng Phong nói :

- Chỉ có một Thiên Ba phủ ở Cửu Khúc thành mà thôi!

Thiếu nữ nói :

- Vậy thì Dương đại hiệp là chủ nhân đời thấy mấy của Thiên Ba phủ?

Hà Lăng Phong hơi ngạc nhiên một chút, rồi nói :

- Thiên Ba phủ là do tiên phụ sáng lập nên. Sau khi tiên phụ qui tiên, do trưởng huynh Hán Oai và cùng năm trưởng huynh thay thế. Nhưng các trưởng huynh đều đã ra đi không ngày trở về cho nên hiện nay mới do tại hạ kế thừa gia nghiệp.

Thiếu nữ vừa nghe vừa gật đầu, mỉm cười nói :

- Nói vậy Dương đại hiệp là vị chủ nhân cuối cùng của Thiên Ba phủ?

Hà Lăng Phong đáp :

- Không sai!

Thiếu nữ nói :

- Dương đại hiệp vừa nói, sáu trưởng huynh của người trước sau ra đi đều không có quay trở về. Không biết các vị ấy đã đi đâu?

Hà Lăng Phong nói :

- Cốc chủ đã biết rồi hà tất còn phải hỏi. Sáu vị trưởng huynh của tại hạ đều vì mong đi tìm tuyệt kỹ đao pháp của Hồng y Huệ Nương để lại, nên đã đến Mê cốc rồi. Chẳng lẽ việc này Cốc chủ không biết hay sao?

Thiếu nữ cười cười không phủ nhận cũng như không thừa nhận, mà lập tức chuyển sang câu hỏi khác :

- Dương gia thần đao cũng là thiên hạ đệ nhất đao pháp, vậy tại sao còn đi tìm tuyệt kỹ đao pháp đó làm gì?

Hà Lăng Phong nói :

- Bởi vì tại đại hội La Phù đao hội lần trước, danh dự thiên hạ đệ nhất đao đã bị Lãnh Nam Hương Vân phủ đoạt mất rồi. Bởi vì lẽ đó nên các trưởng huynh của tại hạ mới ra đi, tìm tuyệt kỹ đao pháp của Hồng y Huệ Nương để nhằm trùng chấn gia uy. Hơn nữa tuyệt kỹ đao pháp này cũng chính là khắc tinh của Dương gia thần đao.

Thiếu nữ lắc đầu nói :

- Võ công trên thế gian này vốn là vô hạn. Khắc chế chẳng qua chỉ là một thủ pháp đi tắt mà thôi, vậy tại sao có thể gọi là tuyệt kỹ được chứ? Các người bị thất bại nhưng không tự hỏi xem mình có phát huy được uy lực đao pháp của bốn môn hay không? Có phát huy được Dương gia thần đao hay không? Ngược lại cứ lo đi tìm tuyệt kỹ đao pháp gì đó. Như vậy có phải là ngu xuẩn lắm không?

Hà Lăng Phong không ngờ rằng thiếu nữ kia trẻ tuổi như vậy mà lại nói ra những lời chí lý đến thế. Chàng không khỏi bối rối đáp :

- Những lời nói của Cốc chủ rất là hợp lý. Nhưng đáng tiếc những người tự hay kiểm điểm lại mình, ở trên thế gian này rất ít. Còn những kẻ ngu xuẩn ngược lại rất nhiều.

Thiếu nữ liền nói tiếp :

- Dương đại hiệp tự cho rằng mình là hạng người nào?

Hà Lăng Phong nói :

- Tại hạ... tại hạ đương nhiên cũng là hạng người ngu.

Thiếu nữ liền hỏi dồn :

- Nói vậy, Dương đại hiệp đến bốn cốc cũng là vì tìm kiếm tuyệt kỹ đao pháp?

Hà Lăng Phong nói :

- Thế thì không phải, tại hạ vốn không biết Mê cốc ở chỗ nào. Ba người bọn tại hạ vì truy tìm sào huyệt của bọn Tỷ Muội hội, nên mới bị dụ đến đây.

Thiếu nữ nói :

- Tỷ Muội hội là gì?

Hà Lăng Phong nói :

- Đối với Tỷ Muội hội tại hạ cũng không hiểu lắm, mà chỉ biết đó là một tổ chức thần bí mới xuất hiện gần đây trong võ lâm. Trong hội này tất cả toàn là nữ và bọn họ muốn cùng nam nhân trong thiên hạ tranh cao thấp.

Thiếu nữ cười cười nói :

- Dã tâm của bọn họ cũng không phải nhỏ. Trời đất tạo ra mọi vật đều có nam có nữ, có âm có dương, mỗi bên đều có bốn phận và trách nhiệm riêng cho mình. Nam nhân thì lo chuyện bên ngoài, còn nữ nhân lo chuyện ở bên trong, vốn không có gì cao thấp cả. Giống như lấy bốn cốc mà nói, bọn ta tuy là người luyện tập võ công, nhưng đó là vì tổ truyền môn võ công này thích hợp cho nữ nhân luyện tập hơn chứ hoàn toàn không phải thể hiện nữ nhân mạnh hơn nam nhân. Ngoài việc luyện võ ra, bọn ta vẫn tôn trọng quyền làm chủ gia đình của nam nhân. Hai bên đều tôn trọng và cung kính lẫn nhau, như vậy không phải rất tốt hay sao?

19. Tổ Chức Thần Bí

Nói đến đây thiếu nữ bỗng nghiêm sắc mặt nói :

- Dương đại hiệp, ta muốn hỏi người một câu, hy vọng người thành thật trả lời.

Hà Lăng Phong nói :

- Cốc chủ cứ việc hỏi.

Ánh mắt thiếu nữ nhìn Hà Lăng Phong từ trên xuống dưới một lượt, rồi gần từng tiếng nói :

- Các hạ thật sự là Dương Tử Úy chủ nhân của Thiên Ba phủ?

Hà Lăng Phong hơi chột dạ, chàng không trả lời mà hỏi ngược lại :

- Phải chăng Cốc chủ hoài nghi tại hạ là giả mạo?

Thiếu nữ nghiêm giọng nói :

- Không sai. Đối với thân phận của các hạ, bọn ta đều cảm thấy hoài nghi.

Hà Lăng Phong liền hỏi :

- Tại sao?

Thiếu nữ đáp :

- Bởi vì năm ngoái cũng có một vị Dương Tử Úy đến bốn cốc và cũng tự xưng là chủ nhân của Thiên Ba phủ.

Hà Lăng Phong “ồ” lên một tiếng :

- Trên đời này lại có sự trùng hợp như vậy sao? Không biết vị Dương Tử Uyên kia hiện giờ đang ở đâu?

Thiếu nữ nói :

- Đã chết rồi!

Hà Lăng Phong cố ý làm ra vẻ tiếc rẻ nói :

- Thật là đáng tiếc! Nếu không tại hạ đã có thể diện kiến vị bằng hữu cùng họ cùng tên này rồi.

Thiếu nữ nói :

- Ý của Dương đại hiệp muốn nói hắn ta giả mạo thân phận của người.

Hà Lăng Phong mỉm cười nói :

- Tại hạ và hắn ta không những cùng họ cùng tên mà còn đều là chủ nhân của Thiên Ba phủ nữa. Giữa hai người bọn tại hạ nhất định sẽ có một người là giả mạo. Bây giờ người đó đã chết, ai giả ai thật có quan hệ gì nữa chứ?

Thiếu nữ nói :

- Không! Quan hệ vô cùng lớn. Dương đại hiệp phải nói thật ra, nếu không hậu quả vô cùng nghiêm trọng.

Hà Lăng Phong suy nghĩ một hồi, rồi nói :

- Bây giờ người đã chết, không có ai để đối chứng cả. Cho dù tại hạ có là giả mạo đi nữa, nhưng tại hạ cứ khẳng khái nói mình là thật vậy thì Cốc chủ làm sao có thể phân biệt được thật giả chứ?

Thiếu nữ nói :

- Tự ta sẽ có trách nhiệm phân biệt. Nhưng ta hy vọng Dương đại hiệp phải tự chịu trách nhiệm về câu nói của mình. Nếu như đợi đến lúc ta chứng minh được thật giả, thì Dương đại hiệp sẽ không có cơ hội để lựa chọn.

Hà Lăng Phong nói :

- Có cơ hội lựa chọn là như thế nào? Còn không có thì sao?

Thiếu nữ nói :

- Nếu nói thật thì còn có cơ hội sống, còn nếu nói dối thì chỉ có con đường chết mà thôi.

Hà Lăng Phong lại im lặng hồi lâu rồi mới từ từ nói :

- Tại hạ cho rằng những lời mình nói ra hoàn toàn là thật cả. Nếu như Cốc chủ không tin, thì tại hạ cũng đành chịu. Vậy tốt nhất xin Cốc chủ chứng thực cho.

Thiếu nữ hỏi :

- Dương đại hiệp không hối hận?

Hà Lăng Phong nói :

- Dương nhiên không!

- Tốt!

Thiếu nữ mặc hồng y liền quay ra sau nói với người thiếu phụ che mặt :

- Lại nhìn thử xem người này là thật hay giả?

Người thiếu phụ đáp lại một tiếng, rồi từ từ đưa tay lên gỡ chiếc khăn xuống.

Hà Lăng Phong mở to hai mắt lên, thất thanh kêu lên :

- Uyển Quân...

Không sai! Người thiếu phụ kia chính là Phùng Uyển Quân. Diện mạo nàng hoàn toàn giống y như dung mạo của Phùng Uyển Quân giả do Tỷ Muội sắp đặt.

Nhưng cử chỉ và khí chất vượt xa hơn nhiều Phùng Uyển Quân giả.

Chính vì điểm khác biệt này nên Hà Lăng Phong vừa nhìn vào là đã có thể nhận ra ngay, đây mới thật sự là Phùng Uyển Quân thật.

Hà Lăng Phong đưa mắt nhìn Phùng Uyển Quân mà trong lòng không khỏi phập phồng lo lắng. Bởi vì nàng nhất định nhận ra được Hà Lăng Phong nói dối.

Phùng Uyển Quân cũng đang nhìn chàng không chớp mắt, sắc mặt nàng lạnh như băng không có một chút biểu hiện gì.

Thời gian trôi qua thật lâu, Phùng Uyển Quân vẫn không hề lên tiếng, cũng không hề động đậy, mà đứng nhìn Hà Lăng Phong như một pho tượng đá.

Thiếu nữ liền giục :

- Phùng Uyển Quân, người đã nhìn kỹ hay chưa?

Phùng Uyển Quân gật đầu nhẹ nhàng.

Thiếu nữ lại nói :

- Vừa rồi người này nói gì, người đã nghe hết rồi chứ?

Phùng Uyển Quân lại gật đầu.

Thiếu nữ nói :

- Bây giờ người hãy nói cho ta biết, người này có phải phu quân Dương Tử Úy của người hay không?

Phùng Uyển Quân không trả lời, ngược lại cúi đầu thật thấp.

Hà Lăng Phong gần như muốn la lớn lên cầu xin Phùng Uyển Quân đừng nói ra sự thật. Bởi vì một câu nói của nàng vào lúc này, có thể quyết định sự sống chết của chàng.

Thiếu nữ nói :

- Tại sao người không trả lời? Người này thật ra có phải Dương Tử Úy hay không?

Phùng Uyển Quân bỗng nhiên ngẩng đầu lên, rồi thở dài một tiếng nói :

- Người này... người này là thật...

Chưa nói hết câu, trong mắt Phùng Uyển Quân đã ngấn lệ, đột nhiên nàng che mặt khóc thành tiếng.

Câu nói của Phùng Uyển Quân hoàn toàn vượt ra ngoài dự liệu của Hà Lăng Phong. Chàng biết rằng Phùng Uyển Quân tuyệt đối không bao giờ nhận lầm phu quân của mình. Huống hồ ở trên vách tường nàng đã từng ghi câu “chàng bị nhốt vào lãnh cung”. Như vậy Phùng Uyển Quân tất nhiên đã biết được tông tích của Dương Tử Úy. Thế tại sao nàng còn thừa nhận một người giả mạo là phu quân của mình?

Nhưng Hà Lăng Phong cho rằng, dẫu sao đi nữa thì sự thừa nhận của Phùng Uyển Quân vẫn tốt hơn phủ nhận. Bởi vì chàng ngăn người ra một hồi rồi giả vờ xúc động, nói với giọng hơi run run :

- Uyển Quân! Nàng vẫn còn sống hay sao? Một năm qua ta đã khổ cực lặn lội đi tìm nàng khắp nơi.

Thiếu nữ hồng y nhìn Hà Lăng Phong rồi lại nhìn Phùng Uyển Quân, cười cười nói :

- Trên đời này có rất nhiều việc kỳ quái. Năm ngoái chết đi một Dương Tử Úy, năm nay lại đến một Dương Tử Úy khác. Không ngờ cả hai đều là thật cả.

Phùng Uyển Quân cúi đầu nói :

- Bẩm Cốc chủ, năm ngoái tiện thiếp chỉ nghe tin mà không chính mắt nhìn thấy. Bây giờ mới chính mắt nhìn thấy, người này quả thật là Dương Tử Úy.

Thiếu nữ cười nói :

- Thật cũng được mà giả cũng được. Chỉ cần người chịu thừa nhận là được rồi. Nhưng người đã nhận người này là thật vậy những việc sau này đều chiếu theo qui định của bốn cốc mà hành sự. Người không hối hận chứ?

Phùng Uyển Quân đáp :

- Tuyệt đối không hối hận.

Thiếu nữ gật đầu, nói :

- Tốt! Ta cho hai người thời gian một đêm, hy vọng đến sáng ngày mai hai người có quyết định chắc chắn.

Thiếu nữ gác bút, nói tiếp :

- Dương Tử Ủy và Phùng Uyển Quân là phu thê, nên cực hình tạm thời hoãn lại. Bây giờ Dương Tử Ủy giao cho Phùng Uyển Quân trông coi đến sáng ngày mai, rồi phụng mệnh. Người đâu, mang Phùng Viên...

Phùng Uyển Quân vội nói :

- Khỏi bẩm Cốc chủ. Phùng Viên là bào huynh của tiện thiếp, xin Cốc chủ ban ân, cũng đợi đến ngày mai hãy xử lý và bây giờ cứ giao cho tiện thiếp trông coi.

Thiếu nữ lắc đầu nói :

- Lão ta là người đã xét có tội, phải y theo ý định của bốn cốc. Huynh muội không phải là quan hệ thân thích gần nên không phù hợp với qui định...

Phùng Uyển Quân van xin nói :

- Xin Cốc chủ niệm tình một năm nay tiện thiếp hầu hạ ở đây mà đặc ân cho bào huynh.

Thiếu nữ trầm ngâm một hồi, cuối cùng nói :

- Thôi được, ta bằng lòng kéo dài thêm một ngày nữa. Phí Minh Châu cũng giao luôn cho người, hy vọng các người bàn bạc lại cẩn thận. Đến trước khi trời sáng phải phục mệnh, không được kéo dài thêm thời gian.

Phùng Uyển Quân liền cúi người đáp :

- Tạ ơn Cốc chủ!

Thiếu nữ xếp sắp văn kiện lại, thở phào ra một tiếng. Rồi nàng dường như cố ý nhìn về phía Hà Lăng Phong mỉm cười, sau đó đứng dậy bước ra gian đại sảnh.

Phùng Uyển Quân thấp giọng nói :

- Thất lang, xin đi theo thiếp.

Hà Lăng Phong nói :

- Chúng ta không đợi đại ca hay sao?

Phùng Uyển Quân nói :

- Không cần. Đợi một lát đại ca và Phí cô nương sẽ đến chỗ chúng ta ngay.

Hai người bước ra khỏi gian đại sảnh, đi vòng qua mấy dãy nhà ở hướng tây, rồi đến trước gian nhà ngói nhỏ, phía trên cửa treo một tấm biển có bốn chữ “Xuất Trần tịnh xá”.

Phùng Uyển Quân mở cửa ra mời Hà Lăng Phong vào trong. Bên trong có một pho tượng Quan Thế Âm Bồ Tát, khói hương nghi ngút.

Trong lòng Hà Lăng Phong có rất nhiều điều muốn hỏi nên chàng liền mở miệng :

- Uyển Quân, đây là chỗ ở của nàng sao? Ở đây nói chuyện có tiện lắm không?

Phùng Uyển Quân chậm rãi nói :

- Chàng không cần phải gấp, hãy ngồi xuống trước đã. Đợi thiếp đốt nhang xong rồi chúng ta sẽ nói chuyện.

Hà Lăng Phong không còn cách nào khác, đành phải ngồi xuống chờ đợi.

Phùng Uyển Quân từ từ rửa tay lễ Phật, đốt nhang... động tác của nàng vô cùng chậm rãi và thành khẩn. Sau khi cắm nhang xong, nàng lại quỳ gối xuống trước tượng Phật cầu nguyện. Thời gian trôi qua chừng bằng bữa ăn, Phùng Uyển Quân mới đứng dậy.

Trong lúc Phùng Uyển Quân cầu nguyện, Hà Lăng Phong cũng yên lặng suy nghĩ. Theo như chàng đoán, một năm nay Phùng Uyển Quân sống ở trong Mê cốc này nhất định đã trải qua rất nhiều sự tủ nhục. Nàng mạo nhận mình là Dương Tử Ủy, tất nhiên cũng có nguyên nhân của nàng.

Quả nhiên sau khi Phùng Uyển Quân lễ Phật xong ngồi xuống, câu nói đầu tiên của nàng là :

- Ta biết các hạ không phải là Dương Tử Ủy, thậm chí Cốc chủ cũng đã biết việc này. Bởi vậy bây giờ chúng ta không cần phải dùng những lời nói dối làm gì?

Hà Lăng Phong có chút ngượng ngùng, cười cười nói :

- Cô nương cảm thấy ở đây nói chuyện có tiện lắm không?

Phùng Uyển Quân nói :

- Ở đây nói chuyện rất tiện lợi. Chỗ này ngoài mấy người thân tín với Cốc chủ ra, tuyệt đối không có ai dám đến đây cả. Các hạ cứ việc yên tâm.

Hà Lăng Phong gật đầu nói :

- Phùng cô nương, trước tiên tại hạ cần nói rõ một việc. Tại hạ tuy không phải là Dương Tử Ủy thật, nhưng lệnh huynh thì thật sự là chủ nhân của Thiên Tuế phủ.

Phùng Uyển Quân nói :

- Việc này ta biết.

Hà Lăng Phong liền đem lai lịch của mình và quá trình bị lợi dụng giả mạo làm Dương Tử Ủy, kể tường tận lại cho Phùng Uyển Quân nghe.

Phùng Uyển Quân im lặng chú ý lắng nghe, nhưng thần sắc không hề thay đổi, dường như là những sự việc này nàng đã biết trước chắc chắn sẽ xảy ra vậy.

Đợi Hà Lăng Phong nói xong, Phùng Uyển Quân mới thở dài một tiếng nói :

- Toàn bộ việc này đều do Tỷ muội hội an bày cả. Chỉ có điều chúng ta từng bước từng bước rơi vào cạm bẫy của chúng mà thôi.

Hà Lăng Phong vô cùng ngạc nhiên :

- Chẳng lẽ hai vị cũng bị bọn chúng gạt hay sao?

Phùng Uyển Quân gượng cười nói :

- Đúng vậy. Mê cốc này cũng chính là do bọn chúng nói với Thất lang...

Đúng lúc ấy, Phùng Viên và Phí Minh Châu cũng đã đến “Xuất Trần tịnh xá”, dẫn hai người đến đây lại là thiếu nữ Phương Huệ Nhi trong đội “Mộc Lan Bạch đội”.

Hai huynh muội Phùng Viên lâu ngày gặp lại, không tránh khỏi bị thương xúc cảm. Sau khi cả hai thuật lại mọi chuyện mới biết được sự việc rời khỏi Thiên Ba phủ của hai phụ thê Phùng Uyển Quân là như vậy. Hóa ra khi Phùng Uyển Quân gả cho Dương Tử Ủy, tuy nàng cũng có biết đại khái về việc các huynh đệ Dương gia đi đến Mê cốc rồi không bao giờ quay trở lại. Nhưng còn Mê cốc ở đâu Phùng Uyển Quân không hề biết đến. Và sau khi lấy Dương Tử Ủy, nàng cũng chưa bao giờ nhắc với Dương Tử Ủy về chuyện này.

Đến khi Phùng Uyển Quân biết mình đã có thai, nàng đang định báo tin mừng này cho phu quân nghe thì Dương Tử Úy đã để thư lại rồi bỏ đi.

Điều đáng ngạc nhiên là trong thư Dương Tử Úy nói rằng mình đã biết được việc Phùng Uyển Quân đã có thai. Hơn nữa Dương Tử Úy còn nói, đứa trẻ sanh ra bất luận là nam hay nữ cũng đều xem như có người để tiếp nối, còn mình quyết định tiếp tục ý chí của các trưởng huynh, đi tìm mê cốc học cho bằng được tuyệt thế đao pháp của Hồng y Huệ Nương, nhằm trùng chấn lại thanh danh của Thiên Ba phủ. Dương Tử Úy còn hẹn nếu sau một năm mà mình không trở về, thì Phùng Uyển Quân sẽ làm chủ nhân của Thiên Ba phủ.

Việc Phùng Uyển Quân có thai chỉ có một mình a hoàn Mai Nhi biết được mà thôi. Cho nên Uyển Quân lập tức tra hỏi Mai Nhi, mới phát hiện ra Mai Nhi và Dương Tử Úy có tư tình với nhau. Đồng thời nàng còn phát hiện ra, trước khi rời khỏi Thiên Ba phủ, Dương Tử Úy có nói chuyện riêng với Điền Bá Đạt. Rất có thể Điền Bá Đạt đã tiết lộ cho Dương Tử Úy biết Mê cốc nằm ở đâu.

Sau khi tra hỏi Điền Bá Đạt, cuối cùng mới biết Mê cốc nằm ở trong núi Đại Ba sơn.

Nhưng theo như lời của Điền Bá Đạt nói, truyền thuyết về Hồng y Huệ Nương, Dương Tử Úy đã biết từ lâu. Việc các vị trưởng huynh ra đi không trở về, Dương Tử Úy cũng biết trong đó nhất định có nguyên nhân. Chỉ vì sợ Dương gia không có người tiếp nối cơ nghiệp, cho nên không có nói ra mà thôi.

Vì muốn biết việc này cuối cùng là thật hay giả, nên Phùng Uyển Quân lập tức lên ngựa đuổi theo ngay đến Đại Ba sơn.

Trên đường Phùng Uyển Quân không hề phát hiện ra tung tích của Dương Tử Úy. Nhưng lại dường như có người ngầm chỉ dẫn đường cho mình. Nên Phùng Uyển Quân đã tìm ra Mê cốc không mấy khó khăn lắm.

Sau khi vào trong mê cốc, nàng mới biết Dương Tử Úy vừa đến trước mình một ngày. Hơn nữa đã chọn lựa xông vào “Băng cung”, xuyên qua “hầm lửa”.

Và cũng từ đó, hai phu thê họ không còn gặp mặt nhau. Trong lúc Phùng Uyển Quân bị nhốt trong thạch thất, nàng đã suy nghĩ rất nhiều. Vì bảo toàn tánh mạng cho đứa bé ở trong bụng, nên chàng phải chịu tủ nhục ở lại trong cốc để chờ cơ hội.

* * * * *

Cả ba người nghe Phùng Uyển Quân kể xong, đều cảm thấy thương tâm và đáng tiếc. Duy chỉ có Phí Minh Châu không biết thân phận của Hà Lăng Phong, bây giờ nàng mới biết chàng không phải là Dương Tử Úy. Nhưng vì quá thương cảm nên nàng chỉ có mấy phần kinh ngạc mà thôi.

Phùng Viên hơi rưng rưng lệ nói :

- Tiểu muội, muội thật là khờ. Khi biết được Dương Tử Úy bỏ ra đi, đáng lẽ ra muội nên tìm ngu huynh thương lượng trước mới phải.

Phùng Uyển Quân nói với giọng thảm thiết :

- Muội cũng có nghĩ đến việc trở về thỉnh giáo đại ca. Nhưng lúc ấy thời gian quá bức bách không cho phép tiểu muội trở về Thiên Tuế phủ. Hơn nữa, khi tiểu muội đuổi đến Đại Ba sơn đã cảm thấy không thể làm chủ được, chỉ còn có cách là tiến vào trong sơn cốc.

Hà Lăng Phong nói :

- Nếu như vậy Điền Bá Đạt rất có thể là người của Tỷ Muội hội. Nhưng tại sao hắn lại gạt lấy Yên Chi bảo đao và chuẩn bị đưa đến Mê cốc chứ?

Phùng Viên nói :

- Nhất định hắn ta muốn đứng cả hai bên. Ban đầu cùng hợp tác với Tỷ Muội hội, nhưng sau đó lại muốn dựa vào Mê cốc...

Chợt lão ta sực nhớ ra điều gì đó, liền reo lên :

- A! Đúng rồi. Mê cốc vốn không qua lại với người bên ngoài, vậy thì Điền Bá Đạt và Huệ Nguyên đại sư làm gì có quan hệ với Mê cốc?

Phùng Uyển Quân thở dài một tiếng, nói :

- Đây vốn là điều bí mật. Nếu như không phải muội lưu lại ở trong Mê cốc này một năm, chúng ta vĩnh viễn không bao giờ biết được.

Cả ba đều im lặng lắng nghe Phùng Uyển Quân nói tiếp.

Phùng Uyển Quân chậm rãi nói :

- Từ lúc Hồng y Huệ Nương đến chiếm cứ Mê cốc này, bà ta hy vọng có thể cách biệt được với thế giới bên ngoài. Bởi vậy đã nghiêm cấm tất cả hậu nhân không được rời khỏi khu Đại Ba sơn này, đồng thời cũng nghiêm cấm người bên ngoài bước vào trong Mê cốc. Phàm những ai bước vào trong Mê cốc nếu như vô tội, chỉ có hai con đường lựa chọn. Một là quy thuận cốc, hai là vào Băng cung hay là xuyên qua hầm lửa, sống chết đều bỏ mặc...

Tạm thời Phùng Uyển Quân không giải thích “vào Băng cung” và “xông hầm lửa” là như thế nào, mà nàng chỉ kể tiếp :

- Nhưng gần đây, bởi vì các huynh đệ Dương gia nhiều lần tìm đến Mê cốc, gây ra sự chú ý cho Tỷ Muội hội. Tỷ Muội hội cũng phái các cao thủ trà trộn vào trong Mê cốc, giả vờ quy thuận Mê cốc. Kỳ thật là muốn thuyết phục mọi người ở trong cốc hợp tác với Tỷ Muội hội và dùng tuyệt kỹ đao pháp của Hồng y Huệ Nương tiêu diệt quần hùng, xưng bá võ lâm. May mà đương kim Cốc chủ Đường Tiểu Tiên tuổi tác tuy còn nhỏ, nhưng lại là một thiếu nữ thông minh cương trực. Người của Tỷ Muội hội thấy không dễ gì thuyết phục được nàng, nên mới ngấm mua chuộc mấy vị lão lão và tuần sơn sứ giả thuyết phục Đường Tiểu Tiên bước chân vào giang hồ, nhưng Cốc chủ không đồng ý. Nhưng bọn họ đã ngấm an bày tất cả, tự ý truyền tin tức ra bên ngoài. Muội nghi Điền Bá Đạt và Huệ Nguyên đại sư có thể là có quan hệ như vậy với Mê cốc.

Hà Lăng Phong nói :

- Chẳng lẽ Cốc chủ Đường Tiểu Tiên lại không biết chuyện này sao?

Phùng Uyển Quân nói :

- Cốc chủ đã nghe phong phanh chỉ có điều chưa tìm ra chứng cứ, nên không biết những người nào đã bị mua chuộc, vì thế tạm thời không tiện hành động. Tuy Cốc chủ là địa vị tối cao, nhưng vẫn bị thế cô, vì vậy Cốc chủ cũng cần có người giúp đỡ. Nếu không tại sao Cốc chủ đã biết các hạ giả mạo Dương Tử Ủy mà lại còn chấp nhận sự thỉnh cầu của ta.

Phùng Viên liền hỏi :

- Tình cảm giữa Đường Tiểu Tiên và muội như thế nào?

Phùng Uyển Quân nói :

- Cốc chủ đối xử rất tốt với tiểu muội. Một năm nay cũng nhờ sự chiếu cố của Cốc chủ nên muội mới được tự tại như vậy.

Phùng Viên nói :

- Như vậy tương đối dễ hành động. Chúng ta có thể giúp Cốc chủ điều tra ra những kẻ bị mua chuộc và bắt gian tặc của Tỷ Muội hội. Chỉ cần Cốc chủ mang tuyệt thế đao pháp ra trao đổi với chúng ta là được rồi.

Phùng Uyển Quân lắc đầu nói :

- Sự việc không đơn giản như đại ca tưởng đâu. Đường Tiểu Tiên là chủ nhân của Mê cốc, há có thể mượn đao người ngoài để trấn áp đồng môn hay sao? Hơn nữa người trong cốc bị Tỷ Muội hội mua chuộc hầu như rất nhiều. Nếu như chúng ta có hành động gì, chẳng những không thể giúp được Cốc chủ, ngược lại còn hại đến người.

Phùng Viên ngạc nhiên nói :

- Vậy thì Cốc chủ đem bọn ta giao cho tiểu muội là có ý gì?

Phùng Uyển Quân nói :

- Bởi vì tiểu muội đã là người qui thuận cốc. Nên chiếu theo qui định trong cốc, mọi người là thân thích của tiểu muội, thì cũng có cơ hội qui thuận cốc. Ý của Cốc chủ đương nhiên là muốn muội thuyết phục mọi người ở lại trong cốc làm trợ thủ cho người.

Phùng Viên nói lớn :

- Như vậy sao được. Nếu như chúng ta lưu lại đây không phải cả đời không được ra ngoài hay sao? Cốc chủ không thể nào bắt chúng ta bỏ đi gia nghiệp tổ tiên để lại được. Việc này ta hoàn toàn không đồng ý.

Hà Lăng Phong nói :

- Nếu như bọn tại hạ không đồng ý, thì sẽ như thế nào?

Phùng Uyển Quân cũng gượng cười nói :

- Ban đầu sở dĩ ta chọn ở lại đây cũng là vì đứa bé trong bụng, nên mới đồng ý sống chết cũng ở lại trong cốc. Nếu không ở lại trong cốc, chỉ có cách mạo hiểm xông vào Băng cung và xuyên qua hầm lửa mà thôi. Nhưng đi vào con đường ấy nhất định phải chết.

Hà Lăng Phong ỏi :

- Thế nào gọi là xông vào Băng cung và xuyên qua hầm lửa?

Phùng Uyển Quân nói :

- Sơn cốc này nằm trên một vùng đất rất là kỳ diệu, vừa có nước lại vừa có lửa. Phía sau cốc có một thông đạo. Nửa đoạn trước cực lạnh, đến mùa đông băng đóng không tan, nên được gọi là “Băng cung”. Bất kỳ ai ở trong Băng cung cũng đều không sống nổi một khắc. Tiến vào nửa đoạn phía sau, thì lại nóng như lửa đốt, đồng thời bên trong không ngừng phun lửa đỏ cháy cả thân thể, cho nên gọi là “Hầm lửa”. Nếu như những ai không muốn ở lại Mê cốc phải đi qua lối thông đạo này, bằng không vĩnh viễn không ra khỏi được Mê cốc.

Hà Lăng Phong nói :

- Các huynh đệ Dương gia của Thiên Ba phủ, có phải đều chọn lựa con đường này không?

Phùng Uyển Quân gật đầu nói :

- Đúng vậy, bọn họ đều đã chết trong Băng cung, không có một ai sống sót bước ra ngoài.

Hà Lăng Phong nói :

- Bấy lâu nay có ai bước vào thông đạo mà vẫn bình yên hay không?

Phùng Uyển Quân nói :

- Không hề có. Xưa nay chưa từng ai có thể bình yên bước ra khỏi thông đạo đó. Vì vậy trong cốc có hai câu tục ngữ nói rằng “Băng cung luyện đao, hầm lửa luyện hồn”.

Hà Lăng Phong ngạc nhiên hỏi :

- Hai câu này có ý nghĩa gì?

Phùng Uyển Quân nói :

- Hai câu này ý nói tuyệt thế đao pháp mà Hồng y Huệ Nương để lại gọi là Hồng Tụ đao quyết đều được tồn giữ trong Băng cung. Nếu như có ai bước vào trong Băng cung tất nhiên sẽ bị đao pháp huyền diệu cuốn hút. Những ai có ý muốn đem toàn bộ đao pháp luyện sơ qua một lần, thì tối thiểu cũng phải mất hết một khắc. Đợi đến khi chưa nhớ hết những chiêu thức của đao pháp thì đã bị chết cứng rồi. Còn câu sau ý nói cho dù không bị lạnh chết thì cũng bị thiêu chết, bởi vậy mọi người bước vào thông đạo này đều không có hy vọng bước ra.

Ba người nghe xong, trong lòng liền trầm lắng lại.

Hà Lăng Phong trầm tư thật lâu, rồi thở dài một tiếng :

- Lạnh cóng như vậy làm sao thân thể chịu được, xem ra chúng ta chỉ còn có cách ở lại Mê cốc này mà thôi.

Phí Minh Châu này giờ ngồi im không lên tiếng, bây giờ đột nhiên ôm mặt khóc lớn :

- Các vị không có chuyện gì, đương nhiên là không cần phải khẩn trương. Nhưng còn tiểu muội phải biết làm sao bây giờ? Phụ thân của tiểu muội vẫn còn đang chịu khổ trong tay của bọn Tỷ Muội hội. Nếu như muội không quay trở về thì phụ thân nhất định sẽ rất lo lắng.

Hà Lăng Phong nhún vai nói :

- Sự việc đã đến nước này có gấp cũng vô dụng. Tốt nhất là nên nghĩ cách viết thư báo tin cho lệnh tôn, nói người cũng nên dọn đến Mê cốc này ở. Để mọi người cùng làm cư dân ở trong cốc.

Phùng Viên có vẻ không hài lòng nói :

- Bây giờ là lúc nào mà lão đệ còn có thể nói đùa được chứ?

Hà Lăng Phong cười nói :

- Chứ lúc này nhieu mày nhăn mặt có ích gì cơ chứ? Chi bằng bây giờ vẫn còn chưa có việc gì xảy ra, chúng ta hãy dự tính trước đi.

Đột nhiên chàng quay sang hỏi Phùng Uyển Quân :

- Dương phu nhân, vừa rồi người nói vì đứa bé nên mới chịu ở lại Mê cốc này, nhưng không biết cháu bé là nam hay nữ?

Phùng Uyển Quân đáp :

- Là nam, độ chừng gần nửa tuổi.

Hà Lăng Phong liền nói :

- Vậy tại sao không bồng ra đây gặp Phùng đại ca?

- Việc này...

Phùng Uyển Quân chần chờ một hồi rồi nói :

- Cháu bé vừa được Cốc chủ bồng đi chơi, không có ở nhà.

Hà Lăng Phong nói :

- Cốc chủ thường bồng cháu bé đi chơi lắm sao?

Phùng Uyển Quân cúi đầu nói :

- Đúng vậy, Cốc chủ rất thích nó, mỗi ngày đều đùa giỡn với nó mới cảm thấy vui vẻ.

Hà Lăng Phong thấp giọng :

- Quan hệ giữa Dương phu nhân và vị Cốc chủ kia rất tốt?

Phùng Uyển Quân nói :

- Ta đã từng nói qua, chúng ta tuy là chủ tớ, nhưng sự thật giống như bằng hữu vậy.

Hà Lăng Phong gật đầu nói :

- Không sai. Cốc chủ đã yêu thương đứa bé thì tự nhiên sẽ không xem Dương phu nhân như người ngoài. Nếu không Cốc chủ sẽ không để cho người ở trong nội viện và càng không yên tâm giao bọn tại hạ cho người.

Phùng Uyển Quân nói :

- Đúng như thế!

Hà Lăng Phong khẳng khái nói :

- Theo như tại hạ thấy, đương nhiệm Cốc chủ Đường Tiểu Tiên là một thiếu nữ thông minh tuyệt đỉnh. Đường Tiểu Tiên vì muốn bắt hết bọn gian tế của Tỷ Muội hội nên giả bộ không hề nghe thấy gì hết, để tiện việc điều tra theo dõi người trong cốc quan hệ với Tỷ Muội hội.

20. Đồng Tâm Hiệp Lực

Phùng Uyển Quân nói :

- Quả đúng là như vậy!

Hà Lăng Phong nói :

- Quan hệ giữa Cốc chủ và Dương phu nhân tương đối tốt. Có thể nói chúng ta và Cốc chủ cùng chung một kẻ địch. Nên theo lý mà nói, thì cả hai phải hiệp lực lại, để đối phó với Tỷ Muội hội. Chỉ có điều không biết Cốc chủ cần chúng ta giúp như thế nào?

Phùng Uyển Quân nói :

- Các hạ nói thật?

Hà Lăng Phong cười nói :

- Đương nhiên là thật.

Phùng Uyển Quân phấn khởi nói :

- Nếu như mọi người đồng ý ở lại đây ta sẽ lập tức đi báo cho Cốc chủ biết ngay. Công việc làm thế nào hợp tác để đối phó với bọn gian tế Tỷ Muội hội, mọi người sẽ cùng bàn tính kỹ lại, các vị thấy như thế nào?

Hà Lăng Phong trả lời mà không cần do dự :

- Tất nhiên là đồng ý, bọn tại hạ quyết định sẽ ở lại đây.

(Thiếu 1 đoạn, trang 7- 8 cuốn 5)

Hà Lăng Phong nói :

- Tất nhiên là lão đại ca. Tiểu đệ hỏi đại ca, ban đầu đại ca nhận lời ủy thác của nhà họ Dương, giúp đỡ trừng chấn uy danh Thiên Ba phủ. Bây giờ lại tự nguyện chịu chết, như vậy đối với Dương gia không phải là bất tín hay sao?

Phùng Viên ngăn người ra không biết mở miệng như thế nào.

Hà Lăng Phong lại nói tiếp :

- Bấy huynh đệ Dương gia đều chết ở trong Mê cốc, chỉ còn có đứa bé là cốt nhục duy nhất. Lệnh muội có thể chịu đựng được nhiều tội nhục như vậy cũng là vì muốn có người hương hỏa cho Dương gia. Bây giờ lão đại ca bỏ mặc hai mẫu tử họ để tự đi tìm cái chết, như vậy chẳng gọi là bất nghĩa là gì chứ?

Phùng Viên cứng miệng không biết phải trả lời như thế nào. Lão ta chỉ thở dài ra một tiếng, rồi cúi gục đầu xuống.

Hà Lăng Phong dùng mắt ra hiệu cho Phùng Uyển Quân nói :

- Xin Dương phu nhân hãy đi báo lại với Cốc chủ, nói rằng bọn này đều đồng ý ở lại trong cốc.

Phùng Uyển Quân vui mừng, vội vàng đi báo ho Cốc chủ biết tin.

Sau khi Phùng Uyển Quân đi khỏi, Hà Lăng Phong mới thấp giọng nói :

- Lão đại ca, người thật thông minh cả đời mà lại hồ đồ một phút. Chẳng lẽ đại ca không nhìn ra, lệnh muội đang bị khống chế hay sao?

Phùng Viên vẻ ngạc nhiên :

- Thật có việc này sao?

Hà Lăng Phong quay sang nói với Phí Minh Châu :

- Cô nương hãy ra phía cửa canh chừng, chú ý xem có ai nghe trộm hay không? Chúng ta phải mau mau thương lượng kế sách mới được.

Phí Minh Châu gật gật đầu, dời ghế ra sát bên ngoài cửa ngồi.

Phùng Viên vội hỏi :

- Hà lão đệ, tại sao lão đệ lại nhìn ra Uyển Quân đã bị người ta khống chế?

Hà Lăng Phong thấp giọng nói :

- Lệnh muội rõ ràng biết tiểu đệ không phải là Dương Tử Ủy, nhưng lại mạo nhận là thật, việc này rất khả nghi. Nếu như lệnh muội muốn gặp mặt lão đại ca để bàn tính kế thoát thân, như vậy mới hợp tình hợp lý. Đằng này chẳng những lệnh muội không muốn thoát thân, ngược lại còn muốn chúng ta hãy ở lại trong cốc. Đây mới thật sự là một nghi vấn lớn.

Phùng Viên gật đầu lia lịa.

Hà Lăng Phong lại nói tiếp :

- Cốc chủ Đường Tiểu Tiên thông minh cơ trí, tuổi tác tuy nhỏ nhưng xử sự rất là lão luyện. Quan hệ giữa Cốc chủ và lệnh muội tương đối tốt. Nếu luận về lý thì phải để cho đứa bé diện kiến lão đại ca, tuyệt đối không có đạo lý khi bỗng nó đi chơi vào lúc này. Như vậy đủ thấy, bỗng đứa bé đi chơi chỉ là một cái cớ để bắt đứa bé làm con tin mà thôi.

Phùng Viên vẫn không hiểu hỏi :

- Nhưng bây giờ chúng ta đều đã bị bắt, sống chết đều nằm trong tay của Đường Tiểu Tiên. Vậy ả ta làm vậy có mục đích gì?

Hà Lăng Phong nói :

- Mục đích là vì bây giờ vẫn chưa xác định được. Có lẽ Đường Tiểu Tiên muốn mượn sự nỗ lực của chúng ta, để đối kháng lại phe phản loạn ở trong cốc. Cũng có lẽ là muốn lợi dụng chúng ta để đi làm một việc nguy hiểm nào đó. Thậm chí Mê cốc này cũng có thể là sào huyệt của Tỷ Muội hội, và Đường Tiểu Tiên chính là Hội chủ của Tỷ Muội hội... Những tình huống này đều có thể xảy ra cả.

Phùng Viên và Phí Minh Châu nghe đến đây không khỏi rợn tóc gáy.

Hà Lăng Phong lại nói :

- Nhưng có một việc có thể xác định được. Bất luận nơi đây là Mê cốc cũng được, hay là sào huyệt của bọn Tỷ Muội hội cũng được. Giữa bọn chúng hiện đang có hai phái đối lập, tranh giành quyền hành với nhau. Bây giờ tốt nhất là chúng ta nên giả khờ, nghe theo lời của bọn chúng. Đợi sau khi biết rõ tình hình chúng ta sẽ quyết định hành động ra sao.

Phí Minh Châu nói với giọng run run :

- Tiểu muội chỉ cảm thấy vô cùng đáng sợ. Ngay cả Phùng đại tỷ mà còn không thể tin tưởng, vậy chúng ta còn có thể tin tưởng được ai nữa?

Hà Lăng Phong nói :

- Phùng cô nương không phải không đáng tin tưởng. Nhưng mà trước mặt Phùng cô nương có điều khó tâm không thể nói ra được. Vậy chúng ta cứ thuận theo yêu cầu của cô ta mà làm, rồi từ từ thăm dò tình hình.

Bọn họ đang nói chuyện, thì Phùng Uyển Quân đã trở lại.

Cùng đi với Phùng Uyển Quân còn có Phương Huệ Nhi và hai người hầu trên tay có bưng thức ăn đến.

Phùng Uyển Quân mặt mày tươi cười nói :

- Cốc chủ biết được mọi người đồng ý ở lại trong cốc người rất vui mừng. Nên đặc biệt hạ lệnh mang rượu và thức ăn đến cho mọi người. Ngoài ra còn có vị Phương cô nương này đến đây để hầu rượu mọi người.

Bọn Hà Lăng Phong cũng đã đói nên không hề khách sáo, ngồi xuống ăn uống ngay.

Phương Huệ Nhi tửu lượng khá cao, nàng uống liên tiếp mấy chung liền mà sắc mặt không hề thay đổi. Phương Huệ Nhi dường có ý muốn chuốc rượu cho Phùng Viên say nên cứ cụng ly với lão ta mãi.

Rượu vào được nửa tuần, Hà Lăng Phong mới cười nói :

- Bọn tại hạ bây giờ đã quy thuận quý cốc. Từ nay về sau chúng ta như người một nhà. Đối với những qui định trong cốc bọn tại hạ vẫn còn chưa hiểu có gì xin Phương cô nương chỉ giáo cho.

Phương Huệ Nhi cười nói :

- Qui định thì không có gì. Nhưng hiện giờ ba vị vẫn chưa được xem là cư dân của bồn cốc. Nếu như thật sự trở thành cư dân của bồn cốc, thì các vị không thể ngồi ở đây uống rượu được.

Hà Lăng Phong nói :

- Chẳng lẽ xin ở lại trong quý cốc, còn cần có thủ tục gì hay sao?

Phương Huệ Nhi nói :

- Đương nhiên là có, các vị nguyên là những người đã có tội nếu như muốn ở lại bồn cốc trước tiên phải lập công chuộc tội, mới có thể được chấp nhận phê chuẩn.

Hà Lăng Phong cố ý làm bộ kinh ngạc nói :

- Bọn tại hạ đã không thể rời quý cốc vậy còn có thể lập được công gì chứ?

Phương Huệ Nhi cười nói :

- Cơ hội lập công rất nhiều, không nhất định phải rời khỏi bồn cốc ra bên ngoài đâu?

Hà Lăng Phong nói :

- Phương cô nương có thể đơn cử một ví dụ cụ thể hay không?

Phương Huệ Nhi đưa mắt nhìn Phùng Uyển Quân, nói :

- Trước mặt có một cơ hội rất tốt để lập công, không biết các vị có muốn hay là không.

Hà Lăng Phong liền cắt ngang :

- Có thể lập công cho quý cốc, đây là nhiệm vụ của bọn tại hạ. Xin Phương cô nương cứ việc tự nhiên nói ra.

Phương Huệ Nhi trầm ngâm một hồi, rồi nói :

- Hay là Phùng đại tỷ nói ra có vẻ thích hợp hơn.

Hà Lăng Phong liền hỏi gấp :

- Uyển Quân, nàng mau nói ra xem!

Nhưng Phùng Uyển Quân lại chậm rãi đưa chung rượu lên uống một ngụm, dường như là nàng đang suy nghĩ phải mở miệng như thế nào đây.

Hà Lăng Phong nói :

- Thật ra là cơ hội gì? Nàng cứ việc nói thẳng ra. Chỉ cần bọn ta có thể làm được, thì sẽ cố gắng hết sức làm cho bằng được.

Phùng Uyển Quân cười nhạt, quay sang nói với hai người hầu :

- Hai người ra bên ngoài canh chừng, đừng để cho người nào bước vào.

Sau khi hai người hầu đi khỏi Phùng Uyển Quân bỗng nhiên nghiêm sắc mặt lại, thấp giọng nói :

- Vị Phương cô nương đây là người thân tín của Cốc chủ, còn những người tại toạ đều là người ngoài. Bây giờ thiếp sẽ nói thật mọi việc cho tất cả cùng nghe.

Dừng lại một lát Phùng Uyển Quân lại nói tiếp :

- Cốc chủ tuy là người có quyền hạn cao nhất ở trong cốc, nhưng vì tuổi còn quá nhỏ, cho nên vẫn được sự chỉ dạy của các lão lão. Nhưng mà hiện nay, số lão lão này đã bị người mua chuộc làm những việc trái lại với Cốc chủ và còn có mưu đồ tranh chức vị Cốc chủ.

Nói đến đây, Phùng Uyển Quân cố ý ngừng lại, để quan sát phản ứng của ba người ra sao.

Nhưng cả ba người họ đều im lặng, không hề có phản ứng gì cả.

Phùng Uyển Quân có vẻ hơi thất vọng, lại nói tiếp :

- Ví dụ như việc ba vị muốn xin được ở lại bốn cốc, Cốc chủ đương nhiên là rất vui mừng và muốn lập tức phê chuẩn ngay. Nhưng mà các lão lão lại giành quyền phán đoán, nên đến bây giờ vẫn còn chưa được giải quyết. Đây chính là một ví dụ thực tế nhất.

Hà Lăng Phong đột nhiên cười cười nói :

- Uyển Quân, nài gì cứ nói thẳng ra đi. Thật ra Cốc chủ muốn bọn ta làm gì.

Phùng Uyển Quân nói :

- Được! Thiếp cố gắng nói đơn giản rõ ràng lại một chút. Cốc chủ đã không sao chịu được sự thao túng quyền hành của các vị lão lão này nữa, cho nên quyết định giải tán Trưởng Lão viện và trừ khử những lão lão có quan hệ cấu kết với bên ngoài. Bởi vậy Cốc chủ muốn mời mọi người hiệp lực cùng với người.

Hà Lăng Phong nói :

- Cốc chủ muốn bọn ta dùng cách gì để hiệp lực.

Phùng Uyển Quân nói :

- Cốc chủ không muốn mọi người trực tiếp tham dự vào mà chỉ hy vọng các vị có thể lấy giúp cho người một vật, để người có thể khắc chế được bọn phản đồ là đủ rồi.

Hà Lăng Phong nói :

- Cốc chủ muốn bọn ta đi lấy vật gì?

Phùng Uyển Quân nói :

- Đó chính là Yên Chi bảo đao.

Hà Lăng Phong đưa mắt nhìn Phùng Viên, cả hai trong lòng đều mỉm cười.

Vì câu nói này không ngoài dự định của hai người.

Phùng Viên nói :

- Muội muội, Cốc chủ chưa từng rời khỏi Mê cốc, vậy tại sao biết được Yên Chi bảo đao.

Phùng Uyển Quân nói :

- Chính là do tiểu muội nói với người.

Hà Lăng Phong vội cắt ngang :

- Hồng Tụ đao quyết là thiên hạ vô địch, vậy Cốc chủ còn cần bảo đao để làm gì?

Phùng Uyển Quân nói :

- Đối với người bên ngoài mà nói, thì Hồng Tụ đao quyết quả là thiên hạ vô địch nhưng mà những người trong Mê cốc này đều luyện Hồng Tụ đao quyết. Vì vậy cho dù đây có là tuyệt học, thì võ công của Cốc chủ cũng chỉ ngang bằng với các vị lão lão mà thôi, chỉ khi nào lấy được bảo đao, mới có thể thắng được bọn họ.

Phùng Viên nói :

- Nếu nói vậy, Điền Bá Đạt và Huệ Nguyên đại sư âm mưu trộm lấy bảo đao đều do sự xúi giục của Cốc chủ sao?

Phùng Uyển Quân nói :

- Không phải, bọn họ đều do sự chỉ huy của Đồng lão lão ở Trường Lão viện. Đáng lý ra Hoa Cầm sẽ ra bên ngoài để nhận lấy bảo đao nhưng mà tin này đã bị Cốc chủ biết được nên người hạ lệnh cho tuần sơn suốt ngày đêm. Hoa Cầm thấy tình thế bất lợi nên mới giết bọn họ để diệt khẩu, đồng thời nhân cơ hội giá họa cho ba người. Bởi lẽ đó sau khi ba người bị bắt vào trong cốc, Đồng lão lão liền ra mặt thẩm tra, xét xử mọi người ở mức độ cực hình.

Hà Lăng Phong lại hỏi tiếp :

- Nhưng mà bọn ta đến được Đại Ba sơn này là do sự dụ dẫn của Tỷ Muội hội. Như vậy Hoa Cầm làm sao biết được bọn ta sẽ đến?

Phùng Uyển Quân nói :

- Đồng lão lão và Hoa Cầm đều là một bọn, cũng ngầm cau kết với Tỷ Muội hội.

Phùng Viên liền xen vào :

- Như vậy thì không đúng, bố trí người ở trong Thiên Ba phủ để đánh cắp bảo đao là do Tỷ Muội hội sắp đặt. Nhưng sau đó bọn họ cướp lấy thanh Yên Chi bảo đao từ trong tay của Tỷ Muội hội. Nếu như bọn chúng cấu kết với nhau, thì tại sao lại có chuyện này?

Phùng Uyển Quân nói :

- Đó là chuyện giữa bọn họ và Tỷ Muội hội, tiểu muội không được rõ lắm. Cốc chủ nghe nói bảo đao mà bọn họ lấy được chỉ là giả mà thôi. Cho nên Cốc chủ muốn tiểu muội nói lại với mọi người, hy vọng các vị hãy mang bảo đao thật ra.

Hà Lăng Phong lại hỏi :

- Nếu như chúng ta đem thanh Yên Chi bảo đao ra, thì chúng ta sẽ được gì?

Phùng Uyển Quân chưa kịp trả lời, Phương Huệ Nhi đã vội lên tiếng :

- Cốc chủ có dặn, nếu như các vị có thể giúp sức trừ khử bọn phản đồ. Sau khi xong việc người sẽ phá lệ đưa các vị ra khỏi cốc và mãi mãi xem như là bằng hữu.

Hà Lăng Phong nói :

- Bọn tại hạ còn có một yêu cầu, hy vọng có thể mang Yên Chi bảo đao để đổi với Hồng Tụ đao quyết.

Phương Huệ Nhi trầm tư hồi lâu rồi nói :

- Xin thứ lỗi việc này ta không thể tự quyết định được. Nhưng ta sẽ bẩm lại cho Cốc chủ biết. Ta nghĩ Cốc chủ nhất định sẽ đồng ý.

Phùng Viên nói :

- Vậy thì làm phiền Phương cô nương bẩm báo lại với Cốc chủ rằng Yên Chi bảo đao không có ở trên người bọn tại hạ. Vậy Cốc chủ phải để cho bọn tại hạ ra khỏi cốc trước mới có thể lấy bảo đao được.

Phương Huệ Nhi cười cười nói :

- Về việc ngày Cốc chủ đã có an bày sẵn. Chỉ cần các vị nói cho ta biết chỗ cất giấu bảo đao ở đâu là được rồi.

Phùng Viên nói :

- Nhưng chỗ đó rất là bí mật. Ngoại trừ tại hạ ra, tuyệt đối không có ai có thể tìm đến được.

Phương Huệ Nhi nói :

- Phùng đại ca cứ nói thử ra xem, nơi đó là ở chỗ nào?

Phùng Viên suy nghĩ một hồi, nói :

- Quả thật mà nói, tài hạ cũng không biết phải nói như thế nào cho rõ ràng. Nhưng dấu sao đây cũng là một nơi rất khó tìm. Để tại hạ vẽ lại một bức họa đồ giao cho các vị. Các vị cứ y theo tấm bản đồ mà đi tìm, như vậy tương đối dễ dàng hơn.

Phương Huệ Nhi mừng rỡ nói :

- Cách này rất tốt. Phùng đại ca cứ vẽ, ta sẽ đi bẩm báo lại Cốc chủ trước.

Hà Lăng Phong liền nói :

- Khoan đã, các vị xưa nay không rời khỏi Mê cốc. Vậy nếu như có bức họa đồ trong tay, ai sẽ là người đi tìm?

Phương Huệ Nhi cười nói :

- Mấy năm gần đây, vì đối kháng lại Trưởng Lão viện nên bọn ta có bố trí ở bên ngoài cốc vài trạm liên lạc. Chỉ cần có được bức họa đồ, tự nhiên sẽ có người đi tìm lấy.

Hà Lăng Phong nói :

- Nhưng còn có một việc, xin cô nương bẩm lại với Cốc chủ giùm. Bọn tại hạ hy vọng có thể dùng bảo đao để đổi lấy Hồng Tụ đao quyết.

Phương Huệ Nhi gật đầu nói :

- Việc này ta nhớ, các vị cứ việc yên tâm.

Phùng Uyển Quân tiễn Phương Huệ Nhi ra cửa rồi thở dài một tiếng. Sau đó nàng chuẩn bị giấy, bút, nghiên, mực để cho Phùng Viên vẽ nơi cất giấu bảo đao.

Phùng Viên vẽ rất cẩn thận và thần bí. Ngay cả Hà Lăng Phong và Phùng Uyển Quân lão cũng không cho xem.

Sau khi vẽ xong, Phùng Viên xếp lại cẩn thận, nghiêm sắc mặt nói với Phùng Uyển Quân :

- Muội muội, nhân lúc trước khi ta còn chưa mang bức họa đồ này giao cho Đường Tiểu Tiên hy vọng muội nói cho ta biết một việc, chúng ta là huynh muội với nhau, mong rằng muội nói thật lời.

Phùng Uyển Quân ngạc nhiên nói :

- Tiểu muội có gạt đại ca bao giờ đâu?

Phùng Viên nói :

- Những việc đã qua ta không muốn nhắc đến. Bây giờ ta chỉ hỏi muội, nếu như chúng ta trao bảo đao ra, Đường Tiểu Tiên có chịu thả chúng ta ra khỏi Mê cốc hay không?

Phùng Uyển Quân trả lời không hề do dự :

- Nhất định là sẽ thả, vì Cốc chủ là một người trọng lời hứa.

Phùng Viên nói :

- Có phải cũng thả đứa bé ra luôn hay không?

- Việc này...

Trong lòng Phùng Uyển Quân dường như hơi bị chấn động, một hồi lâu sau nàng mới lên tiếng :

- Đại ca, tại sao đại ca tự nhiên lại hỏi vấn đề này?

Phùng Viên nói :

- Bởi vì bọn ta đã phát hiện ra, Đường Tiểu Tiên đã giữ hài nhi của muội để làm con tin nên muội không thể không theo chỉ thị của Đường Tiểu Tiên được. Quan hệ giữa muội và Cốc chủ, không phải hoàn toàn tốt như muội nói.

Trong mắt Phùng Uyển Quân liền lộ vẻ hoảng hốt, sắc mặt nàng chợt thay đổi, rồi từ từ cúi đầu xuống.

Hà Lăng Phong hạ giọng nói :

- Dương phu nhân, lão đại ca là bào huynh, có gì cứ nói thẳng với Phùng đại ca không cần gì phải lo ngại.

Phí Minh Châu cũng nói :

- Đúng đấy! Bốn người chúng ta có thể hiệp lực lại với nhau, nghĩ cách đối phó lại với Đường Tiểu Tiên. Phùng đại tỷ, người hãy mau nói ra đi.

Phùng Uyển Quân từ từ ngẩng đầu lên, cười gượng nói :

- Việc này kêu muội phải nói sao đây? Quả thật Cốc chủ đối đãi với tiểu muội rất tốt, giống như là tỷ muội vậy. Nhưng mà...

Phùng Viên tiếp lời :

- Nhưng mà Cốc chủ đã bắt giữ hài nhi của tiểu muội, để muội hoàn toàn phục tùng, không dám phản kháng lại. Đúng hay không?

Phùng Uyển Quân không thừa nhận cũng như không phủ nhận mà chỉ thở dài nói :

- Cốc chủ rất yêu thương đứa bé, đây hoàn toàn là sự thật. Muội nghĩ Cốc chủ giữ đứa bé ở lại bên mình, chủ yếu là không muốn muội rời khỏi Mê cốc này, cũng như sợ muội vì chuyện Thất lang bị chôn xác trong Băng cung mà sanh ra thù hận với người...

Phùng Viên nói :

- Nếu là như vậy tại sao Cốc chủ lại đồng ý để cho chúng ta rời khỏi Mê cốc?

Phùng Uyển Quân nói :

- Trước mắt Cốc chủ rất cần người giúp mình củng cố lại thế lực. Nếu như chúng ta có thể giúp Cốc chủ một tay muội nghĩ người nhất định sẽ để cho bọn ta rời khỏi Mê cốc.

Hà Lăng Phong lắc đầu nói :

- Tại hạ thấy Đường Tiểu Tiên tuy nhỏ tuổi, nhưng xử trí rất là khôn ngoan. Đến lúc ấy chỉ sợ...

Đang nói đến đây, đột nhiên bên ngoài có tiếng bước chân. Mọi người lập tức ngồi trở về vị trí của mình.

Phương Huệ Nhi mặt mày tươi cười bước vào, nói :

- Phùng đại ca, bức họa đồ đã xong hay chưa?

Phùng Viên không trả lời, mà hỏi ngược lại :

- Yêu cầu của bọn tại hạ Cốc chủ nói như thế nào?

Phương Huệ Nhi cười nói :

- Ta đã bẩm báo lại với Cốc chủ rồi, người vô cùng vui mừng chấp nhận ngay. Hơn nữa Cốc chủ còn căn dặn ta nói lại với mấy vị cứ việc yên tâm. Chỉ cần lấy được bảo đao người sẽ truyền lại cho các vị Hồng Tự đao quyết ngay. Ngoài ra còn có hậu tạ.

Phùng Viên nói :

- Hậu tạ tại hạ không dám nhận. Đến lúc ấy chỉ xin có thể để cho bọn tại hạ mang đứa bé cùng rời khỏi đây, là mãn nguyện lắm rồi.

Phương Huệ Nhi nói lia lịa :

- Nhất định, nhất định, Cốc chủ tuyệt đối không bao giờ phụ lòng các vị.

Phùng Viên lấy bức họa đồ ra nói :

- Từ đây đến Thiên Tuế phủ ít nhất cũng phải mấy trăm dặm. Không biết các vị phải mất bao lâu thời gian mới có thể lấy được bảo đao?

Phùng Huệ Nhi nói :

- Việc này đương nhiên càng sớm càng tốt. Nếu như bức họa đồ của Phùng đại ca tỉ mỉ rõ ràng, tối đa mười ngày là có thể lấy được bảo đao.

Phùng Viên đưa bức họa đồ cho Phùng Huệ Nhi nói :

- Tốt! Hy vọng các vị lấy được bảo đao sớm một chút đừng để cho bọn tại hạ phải đợi quá lâu.

Phùng Huệ Nhi giở bức họa đồ ra nhìn một lượt rồi cẩn thận cất vào trong tay áo sau đó đưa tay lên vỗ ba cái.

Vưu nhị nương cùng với hai thiếu nữ mặc hồng y có viền trắng liền bước vào.

Phùng Viên có vẻ hơi giận dữ nói :

- Phùng cô nương, như vậy là ý gì?

Phùng Huệ Nhi cười nói :

- Các vị đừng có hiểu lầm, Cốc chủ vì sợ mọi người e ngại trong nội viện toàn là nữ nhân nên sinh hoạt không tiện. Đồng thời cũng vì sự an toàn cho các vị nên chư vị tạm thời trở ra lại hậu viện nghỉ ngơi. Chỉ cần lấy được bảo đao sẽ lập tức mời các vị ra ngoài ngay.

Phùng Viên hứ một tiếng :

- Nếu nói vậy, bọn tại hạ còn phải bị giam cầm thêm mười ngày nữa sao?

Phùng Huệ Nhi nói :

- Đây không phải là giam cầm, bởi vì Trưởng Lão viện vẫn còn đang thương lượng xem có nên chấp thuận cho các vị ở lại trong cốc hay không. Về việc này Cốc chủ cũng là bất đắc dĩ mà thôi.

Vưu nhị nương cũng cười nói :

- Các vị cứ yên tâm. Tuy ở phía sau hậu viện hành động không mấy được tiện lợi. Nhưng cuộc sống của các vị vô cùng thoải mái.

Phùng Viên đưa mắt nhìn Phùng Uyển Quân hứ một tiếng nói :

- Muội muội, bây giờ muội đã tin sự suy đoán của ta hay chưa?

Phùng Uyển Quân cúi đầu im lặng không nói gì.

* * * * *

Khi trở về khu thạch thất ở phía sau hậu viện, Vưu nhị nương quả nhiên rất khách sáo và chiêu đãi bọn họ rất thân thiết.

Phùng Viên nổi giận đem đồ đạc quăng lung tung ở trong phòng và thường xuyên nổi nóng, khiến cho mấy thiếu nữ trông coi sợ hãi không dám đến gần song cửa phòng giam số một. Vưu nhị nương không còn cách nào đành phải đổi Phí Minh Châu sang phòng giam số một, còn Phùng Viên đổi qua phòng số năm ở sát bên trong.

Biện pháp này quả nhiên rất hữu hiệu. Có lẽ là vì “Mắt không nhìn thấy nên tâm không phiền”. Sau khi đổi qua phòng số năm, Phùng Viên yên lặng lại.

Không chỉ yên lặng, chẳng lâu sau lão ta đã ngủ thiếp đi.

Riêng chỉ có một mình Hà Lăng Phong mới biết lão ta chưa thật sự ngủ nên sau khi Vưu nhị nương rời khỏi khu nhà giam, chàng liền đưa tay gõ nhẹ vào vách tường. Quả nhiên Phùng Viên vẫn còn chưa có ngủ. Lão ta thấp giọng nói :

- Đừng gõ nữa. Hãy kêu Tiểu Châu Tử canh chừng cửa, hễ thấy có người bước vào lập tức hô lên một tiếng.

Hà Lăng Phong nói :

- Tiểu đệ đã căn dặn Phí cô nương rồi. Bây giờ chúng ta có thể yên tâm mà nói chuyện, tuyệt đối không ai nghe thấy đâu.

Phùng Viên liền ngồi dậy khỏi giường, bò đến sát tường nói :

- Từ bây giờ, các người phải nên chú ý đến hai việc.

- Đó là hai việc gì?

- Thứ nhất, bọn người canh giữ ở đây tổng cộng có bao nhiêu. Thứ hai, bọn chúng bao lâu thay phiên một lần. Đặc biệt là phải để ý đến tình hình vào ban đêm.

- Lão đại ca, người định tính làm gì?

- Vượt ngục.

- Vượt ngục?

Hà Lăng Phong tuy đã có dự cảm trước, nhưng vẫn không khỏi giật mình, liền hỏi :

- Lão đại ca tính vượt ngục chạy khỏi Mê cốc?

Phùng Viên nói :

- Không sao, Uyển Quân đã bị khống chế, chúng ta không thể không tự dựa vào sức mình được.

Hà Lăng Phong nói :

- Những người ở trong cốc võ công đều rất cao siêu, chỉ sợ chúng ta chạy không phải dễ.

Phùng Viên quả quyết nói :

- Đương nhiên là không dễ. Nhưng cho dù nguy hiểm như thế nào đi nữa, chúng ta cũng phải thoát khỏi nơi này. Bởi vì đợi đến khi bọn chúng mang đao trở về, chúng ta sẽ không còn có cơ hội nữa.

Hà Lăng Phong nói :

- Chẳng lẽ bức họa đồ mà lão đại ca đưa cho bọn chúng là giả hay sao?

Phùng Viên cười ha ha nói :

- Bộ lão đệ tưởng rằng đó là bức họa đồ thật hay sao? Nói cho lão đệ biết, vị trí ở trên bức họa đồ, chỉ là một hầm phân trong Thiên Tuế phủ mà thôi, ngoài phân ra, ngay cả bóng dáng bảo đao cũng chẳng có.

21. Vượt Qua

Phùng Viên cười rất đắc ý, dường như là lão ta đang thấy bọn người kia đang đứng sững sốt bên hố phân vậy.

Hà Lăng Phong cũng muốn cười nhưng không sao cười được. Chàng lắc đầu nói :

- Lão đại ca, đáng lý ra người không nên làm như vậy. Nếu làm như vậy sẽ hại đến Uyển Quân. Khi Đường Tiểu Tiên biết được mình bị gạt nhất định sẽ không bao giờ bỏ qua cho Uyển Quân.

Phùng Viên nói :

- Chúng ta có thể mang Uyển Quân theo.

Hà Lăng Phong nói :

- Sự việc đâu có giản đơn như vậy. Chúng ta cho dù có thể mang Uyển Quân theo, nhưng còn đứa bé thì sao? Đứa bé là niềm hy vọng duy nhất của nàng, nếu như đứa bé không được mang theo, Uyển Quân nhất định không bao giờ chịu đi theo chúng ta.

Phùng Viên trầm ngâm hơi lâu, vẻ hối hận nói :

- Tại sao lúc đó ta lại không nghĩ đến vấn đề này nhỉ? Nếu nói như vậy ta quả thật quá ư lỗ mãng.

Hà Lăng Phong thở dài nói :

- Bây giờ sự việc đã đến nước này, chúng ta không thể ngồi chờ chết được. Hơn nữa nhất định phải mang theo Uyển Quân và đứa bé cùng đi. Hiện tại chỉ còn có một biện pháp duy nhất là mạo hiểm mà thôi.

Phùng Viên liền hỏi :

- Thế thì mạo hiểm như thế nào?

- Tìm cách khống chế Đường Tiểu Tiên cùng đi với chúng ta.

- Vậy lão đệ có liệu kế gì?

- Hiện tại vẫn còn chưa có. Nhưng chúng ta có thể bắt đầu hành động từ một người.

Phùng Viên vội hỏi dồn :

- Là ai?

- Phương Huệ Nhi.

Lần này, khi Phương Huệ Nhi đến khu nhà giam, thái độ không còn giống trước đây nữa.

Trước đây, lúc nào trên mặt của Phương Huệ Nhi cũng đều tươi cười vẻ thân thiện. Bây giờ tuy trên mặt nàng cũng có nụ cười, nhưng vô cùng lạnh lùng, khiến cho người ta nhìn vào là biết ngay nàng chỉ gượng cười mà thôi.

Vừa bước vào trong khu nhà giam, Phương Huệ Nhi đã vội nhíu mày, ngay cả nụ cười trên môi cũng tắt ngang, lạnh lùng hỏi :

- Các vị muốn gặp ta thật ra có chuyện gì?

Hà Lăng Phong liền tiến sát đến bên song cửa, thấp giọng nói :

- Phương cô nương, tại hạ có một điều cơ mật muốn nói riêng với cô nương, không biết cô nương có thể tìm một nơi tương đối vắng vẻ.

Trên mặt Phương Huệ Nhi lộ vẻ không nhẫn nại, nàng liền vội cắt ngang :

- Có gì cứ nói ra đi. Hiện tại ta rất bận không có nhiều thời gian đâu.

Hà Lăng Phong nói :

- Ở đây tai mắt quá nhiều. Điều mà tại hạ sắp nói ra đây không thể để cho người thứ ba nào biết được, nhưng nếu như Phương cô nương không muốn nghe vậy thì thôi đi. Chỉ có điều rủi như Yên Chi bảo đao có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Lúc đó các vị đừng có trách tại sao tại hạ không chịu bảo trước.

Phương Huệ Nhi kinh ngạc, hỏi :

- Cái gì? Yên Chi bảo đao sẽ xảy ra chuyện sao?

Hà Lăng Phong không trả lời, từ từ rời khỏi song cửa, bước đến bên giường ngả người xuống.

Phương Huệ Nhi lập tức thay đổi sắc mặt, đồng thời kêu Vưu nhị nương mau mở cửa phòng giam ra, đích thân bước vào sát đến bên giường Hà Lăng Phong, nhỏ nhẹ nói :

- Hà đại ca là do ta không tốt. Quả thật ta đang rất bận, chứ không phải có ý đắc tội... thật ra Yên Chi bảo đao như thế nào.

Hà Lăng Phong lạnh lùng nói :

- Tại hạ đã nói qua, ở đây tai mắt quá nhiều không tiện nói chuyện.

Phương Huệ Nhi liền nói :

- Việc này không gì khó, ta sẽ dẫn Hà đại ca đến phòng riêng của Vưu nhị nương nói chuyện.

Hà Lăng Phong nói :

- Ở tư phỏng của Vưu nhị nương càng bất tiện hơn.

Phương Huệ Nhi nói :

- Thế ý của Hà đại ca là...

Hà Lăng Phong nói :

- Bất luận là nơi nào chỉ cần không có người nghe trộm, và không bị Hoa Cầm biết được là đủ rồi.

“Hoa Cầm?” Phương Huệ Nhi chợt biến sắc, suy nghĩ một hồi rồi nói :

- Được! Hà đại ca đi theo ta.

Quả nhiên Phương Huệ Nhi là kẻ thân tín của Cốc chủ. Chỉ cần nói với Vưu nhị nương vài câu, là Phương Huệ Nhi có thể dẫn Hà Lăng Phong ra khỏi khu nhà giam, mà không cần phải có người áp tải.

Cả hai đi vòng về phía bên trái ra phía sau chân núi đến trước mộ tòa thạch thất. Bên ngoài cửa có một lão bà đang ngồi trên ghế vá áo.

Phương Huệ Nhi đưa tay lên ra dấu một hồi, rồi dẫn Hà Lăng Phong bước vào bên trong. Vừa đi Phương Huệ Nhi vừa nói :

- Lão bà này là một người điếc. Trước đây đã từng là nhũ nương của Cốc chủ. Chúng ta nói chuyện ở đây, tuyệt đối sẽ không bị người ngoài nghe lén.

Hà Lăng Phong đưa mắt nhìn cách bày trí ở trên trong, sau đó tự tìm một chiếc ghế ngồi xuống nói :

- Cuộc nói chuyện của chúng ta tốt nhất là đừng để cho Hoa Cầm biết được. Phương cô nương cũng nên nói lại với Vưu nhị nương đừng tiết lộ việc này ra bên ngoài.

Phương Huệ Nhi liền hỏi :

- Thật ra Hoa Cầm như thế nào?

Hà Lăng Phong nói :

- Đêm qua Hoa Cầm đã đến nhà giam.

Phương Huệ Nhi thất kinh nói :

- Thật sao? Hoa Cầm đến đây làm gì.

Hà Lăng Phong chậm rãi nói :

- Hoa Cầm vốn muốn nói chuyện với Phùng đại ca, nhưng bị tại hạ ngăn chặn lại nên đã nói chuyện với tại hạ gần nửa canh giờ.

Phương Huệ Nhi hỏi gấp :

- Hai người đã nói gì?

Hà Lăng Phong nói :

- Tại hạ nói cho cô nương biết, cô nương cũng đừng lấy làm quá ngạc nhiên. Mục đích Hoa Cầm vào trong nhà giam, cũng chính vì thanh Yên Chi bảo đao.

Phương Huệ Nhi không còn nhần nại được nữa :

- Hoa Cầm đã nói như thế nào với Hà đại ca?

Hà Lăng Phong cố ý thật chậm rãi, cười cười nói :

- Không biết từ đâu Hoa Cầm biết được tin, thanh Yên Chi bảo đao vẫn còn ở trong Thiên Tuế phủ, cho nên đến bàn điều kiện với bọn tại hạ và cũng muốn có một bức họa đồ nơi cất giấu bảo đao.

Phương Huệ Nhi vẻ hoảng hốt nói :

- Hà đại ca đã đồng ý với Hoa Cầm?

Hà Lăng Phong lắc lắc đầu nói :

- Chưa! Nhưng mà điều kiện Hoa Cầm đưa ra hậu hĩnh hơn Cốc chủ nhiều.

Phương Huệ Nhi nói :

- Điều kiện Hoa Cầm đưa ra như thế nào?

Hà Lăng Phong nói :

- Theo như lời Hoa Cầm nói, chỉ cần bọn tại hạ vẽ lại bức họa đồ giống y như vậy, bọn họ sẽ lập tức thả bọn tại hạ ra ngay, hơn nữa còn bảo đảm đem Uyển Quân và đứa bé trả lại cho bọn tại hạ mang đi. Trưởng Lão viện còn hứa, nếu như bọn tại hạ rời khỏi đây sẽ tặng cho Hồng Tụ đao quyết và giúp tiêu diệt bọn Tỷ Muội hội. Còn nếu như đồng ý ở lại trong cốc thì đời sau khi tân Cốc chủ nhậm chức, Uyển Quân và Phí Minh Châu đều có thể vào trong Trưởng Lão viện. Còn tại hạ và Phùng đại ca cũng được mời làm hộ pháp ở trong Mê cốc, có thể ra vào Mê cốc tự do mà không hề bị ngăn cản.

Hà Lăng Phong còn định thổi phồng lên nữa, nhưng sắc mặt Phương Huệ Nhi đã tái xanh, liền cắt ngang giọng chàng :

- Hà đại ca, đừng bao giờ mắc lừa bọn họ, Trưởng Lão viện căn bản không có quyền lực lớn như vậy. Bọn họ tuyệt đối chưa đủ tư cách để thay đổi những qui củ ở trong cốc. Ngoài ra Trưởng Lão viện không có quyền phế truất Cốc chủ, càng không có quyền mời người ngoài can dự vào việc trong cốc.

Hà Lăng Phong cười nói :

- Nhưng mà bọn họ nói, nếu như Cốc chủ đưa thế lực bên ngoài vào để chống lại Trưởng Lão viện. Như vậy cũng bị xem là phản cốc đại tội.

Phương Huệ Nhi hứ một tiếng lạnh lùng :

- Nếu như Trưởng Lão viện dựa vào thế lực bên ngoài phản kháng lại Cốc chủ như vậy cũng là phản cốc đại tội. Bọn người Đồng lão lão cấu kết với Tỷ Muội hội, mưu đồ chống lại Cốc chủ. Tội danh này của bọn họ sớm đã được xác định. Theo qui định trong cốc, Cốc chủ có quyền lực tuyên bố giải tán Trưởng Lão viện, đem bọn họ ra xét xử theo nội qui và tuyển chọn trưởng lão khác.

Hà Lăng Phong nói :

- Ai có quyền ai không có quyền đây là chuyện của mấy vị bọn tại hạ không có ý tham dự vào. Thật sự mà nói nguyện vọng của bọn tại hạ làm thế nào có thể đổi được Hồng Tụ đao quyết và bình yên rời khỏi chỗ này là đủ rồi. Bây giờ bọn tại hạ đã hứa giúp Cốc chủ, nhưng vẫn còn bị giam ở trong ngục. Nếu đem điều kiện hai bên ra so sánh, đương nhiên là điều kiện bọn họ đưa ra trọng hậu hơn.

Phương Huệ Nhi liền nói :

- Hà đại ca, người đừng bao giờ tin vào điều kiện của bọn họ. Đây chính là mưu đồ của tên tiện nhân Hoa Cầm. Nếu như Hà đại ca giao bức họa đồ ra, thì các vị đừng hòng sống sót rời khỏi Mê cốc này.

Hà Lăng Phong nói :

- Nhưng bọn tại hạ đã mang bức họa đồ giao cho Cốc chủ, vậy lấy gì bảo đảm có thể bảo toàn tánh mạng rời khỏi nơi đây?

Phương Huệ Nhi nói :

- Hà đại ca cứ yên tâm, ta sẽ lập tức mang việc này bẩm báo lại với Cốc chủ ngay, để người an bày lại chỗ ở cho các vị...

Phương Huệ Nhi vẽ hậm hực tiếp :

- Vụ nhị nương cũng thật đáng ghét. Cốc chủ để cho các vị nghỉ ở sau viện là vì muốn ngăn ngừa người của Trưởng Lão viện làm loạn. Không ngờ Nhị nương lại dám để cho Hoa Cầm vào trong ngục!

Phương Huệ Nhi lại nói :

- Ta nhất định sẽ điều tra rõ việc này.

Hà Lăng Phong mỉm cười nói :

- Nếu như cô nương muốn điều tra, phải nên chú ý đến một việc.

Phương Huệ Nhi liền hỏi :

- Việc gì?

Hà Lăng Phong đáp :

- Nếu như cô nương muốn điều tra việc này thì phải có bằng chứng xác thực. Bằng không sẽ “Đả thảo kinh xà”, như vậy sẽ có hại đối với bản thân.

Phương Huệ Nhi nói :

- Ý của Hà đại ca muốn nói...

Hà Lăng Phong hạ thấp giọng :

- Theo như tại hạ đoán thì đêm nay hay là đêm mai, Hoa Cầm nhất định sẽ trở lại nhà lao. Vậy Phương cô nương nhân lúc trời còn chưa tối, âm thầm đến nắp vào trong phòng giam của Phí Minh Châu. Như thế ắt sẽ có chứng cứ ngay.

Phương Huệ Nhi mừng rỡ reo lên :

- Chủ ý rất hay!

Hà Lăng Phong nói :

- Nhưng mà Phương cô nương phải chú ý đến hai việc. Thứ nhất cô nương phải âm thầm lén vào bên trong đường để cho những người canh ngục biết. Thậm chí ngay cả Vưu nhị nương cũng đừng để biết.

Phương Huệ Nhi gật đầu nói :

- Điều này rất dễ dàng.

Hà Lăng Phong nói tiếp :

- Thứ hai, cô nương phải mang theo chìa khóa mở cửa phòng giam. Nên khi cô nương nắp ở trong phòng Phí Minh Châu cửa bên ngoài vẫn khóa. Sau khi Hoa Cầm bước vào trong, nhất định sẽ trực tiếp đến ngay phòng số ba của tại hạ. Khi đó cô nương bất ngờ xuất hiện ở phòng số một cắt đứt đường thoái lui của Hoa Cầm trước! Như thế không phải đã có chứng cứ rồi sao?

Phương Huệ Nhi gật đầu lia lịa khen :

- Rất tốt, cứ làm y như vậy.

Hà Lăng Phong lại nói :

- Theo như tại hạ biết, cứ đúng vào giờ Dậu mỗi đêm là bọn họ thay ca nhau để đi ăn cơm. Cho nên sự phòng bị tương đối lơ là. Tốt nhất là cô nương nên lợi dụng lúc này đột nhập vào bên trong. Đến sau giờ Tý, Hoa Cầm nhất định sẽ sa lưới.

Phương Huệ Nhi không ngừng gật đầu đồng ý.

Hà Lăng Phong nói :

- Phương cô nương, tại hạ đã đưa ra chủ ý này cũng đồng với đoạn tuyệt quan hệ cùng Trương Lão viện. Sau khi xong việc cô nương nhớ đừng có nuốt lời mà vẫn để bọn tại hạ ở trong nhà giam.

Phương Huệ Nhi liền nói :

- Hà đại ca cứ việc yên tâm, ta nhất định sẽ bẩm báo lại với Cốc chủ về chuyện này. Tuyệt đối sẽ không để cho các vị bị thiệt thòi.

Sau khi hai người bàn bạc xong, Phương Huệ Nhi đưa Hà Lăng Phong trở lại nhà lao, và tự đi chuẩn bị.

* * * * *

Ngày đêm hôm đó, khoảng vào giờ Dậu, Phương Huệ Nhi quả nhiên đã một mình đột nhập vào trong nhà lao.

Huệ Nhi vẫn mặc bộ y phục màu hồng có viền trắng, giống y với những thiếu nữ canh ngục. Trong khi Phương Huệ Nhi lướt người nhanh đến phòng giam số một, dùng chìa khóa mở cửa, thì Phí Minh Châu đã đợi sẵn ở bên cửa, thấp giọng hỏi :

- Có phải là Phương có nương hay không?

Phương Huệ Nhi đáp khẽ một tiếng, vừa đưa tay khép cửa lại, Phí Minh Châu đã kéo tay Huệ Nhi nói :

- Mau theo tiểu muội vào nấp ở bên trong!

Phương Huệ Nhi chỉ cảm thấy cánh tay mình tê buốt. Tiếp theo đó là huyết Kỳ Môn bị điểm mạnh, Huệ Nhi không la lên được tiếng nào liền ngã xuống đất hôn mê bất tỉnh.

Phí Minh Châu dùng tay trái đoạt lấy xâu chìa khóa, còn tay phải lôi Huệ Nhi đến bên giường, dùng chân quần lại nhét xuống bên dưới giường. Sau đó Phí Minh Châu đưa chìa khóa qua song cửa cho Hà Lăng Phong.

Sau khi ăn cơm xong, bọn canh nhà lao quay trở lại đổi phiên, và mọi việc trở lại bình thường.

Đến gần giờ Tý, Hà Lăng Phong đưa tay gõ nhẹ lên trên vách tường bên phải và trái, cả ba người liền lập tức mở cửa ra. Không mất bao nhiêu sức lực, bọn họ đã có thể khống chế được huyết đạo của hai thiếu nữ canh ngục, đang đứng ngáp ngủ. Sau đó lôi bọn họ vào bên trong.

Phí Minh Châu cởi y phục ngoài của bọn họ ra, rồi cả ba thay đổi y phục của họ. Sau khi đem Phương Huệ Nhi và hai thiếu nữ hồng y khóa lại cẩn thận, cả ba người họ liền mang kiếm bước ra ngoài.

Từ thạch lao vào đến nội viện, bọn họ không hề gặp sự ngăn cản nào. Cho nên chỉ thoáng một chốc, bọn họ đã đến được Xuất Trần tịnh xá.

Phùng Viên thấp giọng nói :

- Chỗ ở của Đường Tiểu Tiên nhất định được canh gác rất cẩn mật. Vậy hai người ở đây canh chừng để ta đi vào gặp Uyển Quân.

Hà Lăng Phong nói :

- Lão đại ca phải tuyệt đối cẩn thận. Uyển Quân vì bảo toàn đứa bé có thể sẽ không chịu mạo hiểm. Nếu khi cần thiết phải ép lệnh muội đồng ý.

Phùng Viên nói :

- Ta biết.

Nói đoạn, lão đưa tay lên gõ cửa.

Gõ đến lần thứ ba mới nghe thấy tiếng hỏi của Phùng Uyển Quân :

- Ai đó?

Phùng Viên ra dấu cho Hà Lăng Phong và Phí Minh Châu tạm thời nấp vào trong bóng tối, rồi thấp giọng nói :

- Uyển Quân mau mở cửa, chính là đại ca đây.

Phùng Uyển Quân dường như đang sửng sốt, khẽ nói :

- Đại ca, tại sao huynh lại...

Phùng Viên nói :

- Khoan hãy hỏi đã, mau mở cửa cho đại ca vào trước đi!

Phùng Uyển Quân dường như sức nhớ “à” lên một tiếng, cánh cửa mở từ từ mở ra.

Phùng Viên liền nhanh nhẹn lách người vào trong khóa trái cửa lại, hạ giọng nói :

- Uyển Quân hãy mau thu xếp hành lý, cùng với đại ca đến chỗ Đường Tiểu Tiên cứu đứa bé.

Phùng Uyển Quân ngạc nhiên đứng nhìn Phùng Viên, một hồi sau mới lên tiếng :

- Đại ca, làm sao người có thể đến được đây, chỉ có một mình đại ca thôi sao?

Phùng Viên nói :

- Chúng ta không thể ngồi ở đây chờ chết được, vì vậy đã mạo hiểm vượt ngục và đặc biệt đến đây mang muối muối cùng đi. Hà Lăng Phong và Phí Minh Châu đều đang ở bên ngoài. Muối muối mau thay đổi y phục đi!

Phùng Uyển Quân nói :

- Mọi người định trốn khỏi Mê cốc?

Phùng Viên nói :

- Đúng như vậy. Bọn đại ca đã chuẩn bị sẽ bất ngờ khống chế Đường Tiểu Tiên, cứu đứa bé và muối muối thoát ra khỏi nơi đây.

Phùng Uyển Quân lắc đầu buồn bã nói :

- Không được đâu. Mọi người tuyệt đối chạy không thoát đâu. Cho dù có may mắn chạy khỏi Mê cốc đi nữa thì tuyệt đối cũng không ra khỏi khu Đại Ba sơn này. Đại ca, huynh nghe lời muối đừng làm những việc khờ dại này.

Phùng Viên nói :

- Chỉ cần chúng ta có thể bắt Đường Tiểu Tiên làm con tin, bọn họ nhất định không dám ra tay ngăn cản.

Phùng Uyển Quân nói :

- Chỗ ở của Cốc chủ được canh chừng rất nghiêm ngặt. Hơn nữa võ công của Đường Tiểu Tiên cực kỳ cao minh. Việc này không thể nào thực hiện được.

Phùng Viên nói :

- Không được cũng phải được. Bọn ta dù sao cũng đã vượt ngục, chẳng lẽ bây giờ còn có thể quay trở vào trong đó hay sao? Cho dù bọn ta có chịu đi nữa, nhưng còn Đường Tiểu Tiên có chịu bỏ qua cho bọn ta hay không? Hiện tại chỉ còn có một con đường chết mà thôi, thế thì tại sao không mạo hiểm thử chứ?

Phùng Uyển Quân nói :

- Nếu trở lại thạch lao, mọi người chưa chắc đã chết. Nhưng vượt ngục bỏ chạy thì nhất định sẽ chết?

Phùng Viên nói :

- Ta cam lòng vì vượt ngục mà bị giết, chứ tuyệt đối không ngồi để chờ chết. Uyển Quân, muối không cần phải nói nhiều, mau đi thu xếp rồi đi cùng với bọn ta.

Phùng Uyển Quân lắc đầu nói :

- Không thể được. Tiểu muối không thể đào tẩu được, làm như vậy sẽ liên lụy đến đứa bé. Nếu như có thể chạy thoát, muối đã chạy trốn từ lâu rồi, cần gì ở đây chịu khổ đến bây giờ...

Phùng Viên nói :

- Nhưng mà việc đã đến nông nỗi này không thể không trốn đi được. Chúng ta sẽ xả thân để cứu đứa bé, vậy muối còn do dự gì nữa?

Đang nói chuyện, bỗng nghe trên cửa có tiếng gõ nhẹ, đồng thời nghe thấy giọng Phí Minh Châu :

- Phùng đại ca, thời gian đã không còn sớm, kêu đại tỹ hành động mau lên.

Phùng Viên trầm giọng hỏi :

- Uyển Quân, muội có đi hay là không?

Phùng Uyển Quân vẻ đau khổ nói :

- Không phải tiểu muội không muốn đào tẩu. Nhưng mà tình hình trong Mê cốc này tiểu muội hiểu rất rõ. Chúng ta tuyệt đối không có hy vọng để thoát thân. Vì vậy chúng ta không thể nào bỏ chạy được.

Phùng Viên liền rút đao ra nói :

- Thiên Ba phủ chỉ còn lại một đứa bé. Thiên Tuế phủ cũng chỉ còn có hai huynh muội chúng ta. Nếu như muội vì bảo toàn tánh mạng đứa bé cho Dương gia, mà không chịu cùng ta mạo hiểm bỏ trốn. Vậy thì ta sẽ tự sát tại đây, chúng ta không ai bỏ chạy cả.

Phùng Uyển Quân liền ôm lấy tay cầm đao của Phùng Viên lại, nghẹn ngào nói :

- Đại ca, huynh hà tất phải dùng đến những lời này. Muội không phải không muốn đào tẩu, mà muội chỉ sợ chạy không thoát mà thôi :

Phùng Viên nói :

- Chỉ cần chúng ta có quy tâm, nhất định sẽ chạy thoát.

Phùng Uyển Quân nói :

- Ở đây không phải là vấn đề có quyết tâm hay là không? Võ công của Đường Tiểu Tiên vô cùng cao thâm, chúng ta tuyệt đối không phải là đối thủ của Cốc chủ.

Phùng Viên nói :

- Chúng ta lấy trí để thắng, chứ không phải dùng lực để thắng. Cho dù võ công của Đường Tiểu Tiên có cao thâm hơn nữa, chúng ta cũng không sợ.

Phùng Uyển Quân im lặng giây lát, cuối cùng không còn cách nào khác, thở dài một tiếng nói :

- Thôi được, mọi người hãy đợi muội bên ngoài một lát.

Phùng Viên đồng ý, thối lui ra bên ngoài.

Hà Lăng Phong liền hỏi :

- Lệnh muội đã đồng ý?

Phùng Viên gật đầu mỉm cười nói :

- Ban đầu Uyển Quân không chịu, nhưng bị ta dùng chiêu khổ nhục kế nên cuối cùng cũng đã bằng lòng.

Hà Lăng Phong nói :

- Lần này chúng ta đi đến chỗ Đường Tiểu Tiên, có thể sẽ gặp nhiều sự cản trở. Để cho Phí cô nương và lệnh muội dẫn đường, còn chúng ta ngấm bám theo sau, để khỏi lộ ra tông tích.

Phùng Viên nói :

- Nếu như vậy chúng ta hãy cởi bỏ bộ y phục này đi. Nam nhi đại trượng phu mà mặc y phục nữ nhân, quả thật là khó coi.

Hà Lăng Phong vội nói :

- Bây giờ vẫn chưa có thể cởi ra ít nhất phải đợi sau khi ra khỏi cốc mới được.

Khi ấy Phùng Uyển Quân đã y phục chỉnh tề bước ra ngoài.

Hà Lăng Phong đem kế hoạch đã bàn nói lại với Phùng Uyển Quân. Nhưng Uyển Quân lại lắc đầu nói :

- Không cần, tất cả hãy đồng đi với ta. Nếu như có gặp chuyện gì cứ để cho ta ứng phó. Nhưng mọi người tuyệt đối không được mang theo binh khí.

Phùng Viên nói :

- Lỡ như xảy ra chuyện ngoài ý muốn, lúc ấy phải làm sao đây?

Phùng Uyển Quân gượng cười nói :

- Hồng Tụ đao quyết của Mê cốc vốn là tuyệt thế vô địch. Nếu khi thật sự ra tay, cho dù đối phương có mang binh khí cũng vô dụng mà thôi. Hơn nữa làm như vậy chỉ khiến cho người ta sanh nghi, mà không hề có lợi ích gì. Giả sử gặp trường hợp bất đắc dĩ phải dùng đao, khi đó mọi nơi đều có thể lấy được đao. Như vậy hà tất phải mang theo bên mình.

Ba người nghe thấy cũng có lý, nên đành phải bỏ binh khí lại ở Xuất Trần tịnh xá.

Phùng Uyển Quân dẫn ba người đến thẳng tòa chánh viện nơi Cốc chủ ở.

Họ đi xuyên qua dãy hành lang không hề bị trở ngại gì. Trên đường thỉnh thoảng bọn họ cũng gặp phải những thiếu nữ đi tuần đêm, nhưng tất cả đều nhận ra Phùng Uyển Quân. Bọn họ mỉm cười chào hỏi rồi tiếp tục đi mà không hề hỏi han gì.

Nhưng khi bước vào chánh viện, tình hình đột nhiên thay đổi.

Ở phía trước cửa tiền sảnh có một thiếu nữ mặc hồng y viền trắng chỉ huy bốn thiếu nữ khác cầm đao đứng canh giữ bên ngoài. Phía dưới hành lang, trong hoa viên đều có người tuần tra canh giữ rất nghiêm ngặt.

Đến đây Phùng Viên mới hoàn toàn tin vào lời nói của Phùng Uyển Quân.

Nếu như dựa vào sức của ba người mà muốn khống chế được Đường Tiểu Tiên, quả thật là nằm mơ.

Họ bố trí như vậy không phải nhắm vào bọn Phùng Viên, mà rõ ràng là để phòng bị người của Trương Lão viện trà trộn vào.

Không biết Phùng Uyển Quân nói nhỏ gì với thiếu nữ giữ cửa, chỉ thấy thiếu nữ kia nhìn ba người một lượt đột nhiên cười nói :

- Được rồi! Để cho bọn họ vào phía hành lang trước rồi đứng ở đây chờ đợi. Nhớ đừng để cho bọn họ tùy tiện đi lung tung.

Phùng Uyển Quân quay đầu lại nói với mọi người :

- Nghe rõ chưa? Mọi người tạm đứng đợi ở hành lang, đừng có đi lại lung tung, muội sẽ vào thông báo lại với Cốc chủ.

Bọn Hà Lăng Phong không dám lên tiếng, chỉ cúi đầu bước theo Phùng Uyển Quân.

Khi họ bước qua cửa đi vào, mấy thiếu nữ giữ cửa dùng tay che miệng cười khúc khích. Đợi đến khi bọn họ đến bên hành lang, mấy thiếu nữ kia vẫn còn gờ kiểng lên, từ xa chỉ mỉm cười nghị luận.

Hà Lăng Phong thấy vậy liền thấp giọng nói :

- Lão đại ca, tình hình coi bộ không ổn rồi. Bọn a đầu này dường như đã biết được thân phận của chúng ta.

Phùng Viên nói :

- Ta cũng thấy có cái gì đấy không ổn. Chẳng lẽ Uyển Quân đã tiết lộ bí mật của chúng ta ra rồi sao?

Phí Minh Châu cũng xen vào :

- Điều này cũng khó nói lắm. Phùng đại tỷ vốn không tán thành kế hoạch này của chúng ta. Trước khi đến đây còn kêu chúng ta đừng có mang theo đao. Không biết trong lòng đại tỷ đang có tính toán gì?

Phùng Viên nói :

- Không bao giờ, tuyệt đối không bao giờ có chuyện đó. Uyển Quân là muội muội của ta, tuyệt đối không bao giờ bán đứng chúng ta.

Hà Lăng Phong bỗng nhiên thở dài một tiếng nói :

- Nếu như lệnh muội thật sự bán đứng chúng ta, chúng ta cũng phải đành...

Phùng Viên cảm thấy giọng nói của Hà Lăng Phong dường như hơi kỳ lạ.

Khi nhìn vào mắt chàng, trong lòng lão liền trầm xuống.

Bên ngoài cửa, không biết từ lúc nào đã xuất hiện hai bóng người. Thì ra đó là Phương Huệ Nhi và Vưu nhị nương.

Hai bên trái và phải hành lang liền có tiếng bước chân chạy rầm rầm. Hai hàng thiếu nữ tay cầm binh khí sáng người từ hai bên chạy ra.

Tiếp theo cánh cửa gian đại sảnh chậm chậm mở, Phùng Uyển Quân đi bên cạnh Đường Tiểu Tiên từ trong bước ra.

Phùng Viên giận dữ xông về phía trước, trừng mắt nhìn Phùng Uyển Quân nói :

- Đây chính là tình cảm huynh muội của chúng ta hay sao?

Phùng Uyển Quân hơi cúi đầu, thấp giọng nói :

- Đại ca, không nên trách muội, mọi người chạy không thoát đâu.

Phùng Viên liền hứ một tiếng, rồi phóng về trước.

Nhanh như chớp, hai thanh đao cũng đã ngăn chặn thế tấn công của lão.

Đồng thời khắp hành lang đều nhìn thấy ánh đao sáng loáng.

Đường Tiểu Tiên mỉm cười nói :

- Mời ba vị hãy lui về chỗ cũ. Sự việc đêm nay chúng ta xem như chưa hề xảy ra. Những lời hứa trước đây đến nay vẫn còn hiệu lực. Ta tuyệt đối không bao giờ để cho ba vị bị thiệt thòi.

Cả ba người họ đều biết đây chẳng qua chỉ vì Yên Chi bảo đao vẫn còn chưa rơi vào tay bọn họ. Nếu không, bọn họ quyết không khách sáo đến như vậy.

22. Thần Trí Khôn Lường

Nhưng việc đã đến nước này, trong tay ba người lại không một tác sát.

Cho dù có muốn xông ra khỏi Mê cốc, tuyệt đối không thể nào được.

Phùng Viên vô cùng phẫn nộ, đứng trừng mắt nhìn Phùng Uyển Quân giống như là muốn ăn tươi nuốt sống nàng vậy.

Nhưng Hà Lăng Phong ngược lại nhún vai mỉm cười nói :

- Tốt nhất là Cốc chủ nên tăng cường thêm người canh giữ nhà giam, và tăng cường thêm mấy cánh cửa sắt. Bằng không bọn tại hạ sẽ đào tẩu nữa.

Đường Tiểu Tiên nói :

- Các hạ cho rằng còn có cơ hội sao?

Hà Lăng Phong nói :

- Cơ hội là do người tạo nên. Bọn tại hạ đã chán ngán hoàn cảnh sống trong thạch lao rồi, nên lúc nào cũng tìm cách để đổi hoàn cảnh.

Đường Tiểu Tiên cười nói :

- Các vị nhớ đừng làm những việc khờ dại như vậy. Bỏ cốc cũng sẽ không để cho các vị phạm sai lầm giống như vậy nữa.

Hà Lăng Phong không nói gì thêm nữa, liền quay người bước ra ngoài.

Phùng Viên vẫn còn đứng đấy cơ hồ chưa chịu cam tâm. Phí Minh Châu liền thúc nhẹ vào lưng lão, thấp giọng nói :

- Phùng đại ca, đi thôi! Có lẽ đại tỷ có nỗi khổ tâm gì đó.

Phùng Viên lắc đầu nhẹ nhàng, hứ một tiếng rồi quay lưng bước đi.

Vưu nhị nương và Phương Huệ Nhi cùng áp tải ba người. Ngoài ra còn có tám thiếu nữ cầm đao đi hai bên.

Trên đường đi Phùng Viên vẫn còn chưa nguôi giận. Lão quên hẳn Phí Minh Châu đang đi ở phía sau nên lầm bầm nói :

- Hừ! Nữ nhân đúng là nữ nhân, không thể nào làm việc lớn được?

Phí Minh Châu hiểu rõ hiện tại trong lòng lão ta đang tràn đầy sự bức dọc, nên nàng chỉ mỉm cười mà không lên tiếng nói gì.

Nhưng Hà Lăng Phong lại cười nói :

- Lão đại ca không nên nói như vậy. Thật ra nữ nhân rất dễ qua lại. Chỉ cần lão đại ca có thể cho họ bao nhiêu điều tiện lợi và họ có thể chiếm được bao nhiêu ưu thế? Tại hạ nói như vậy có đúng không Vưu nhị nương?

Vưu nhị nương không thèm quay đầu lại chỉ lạnh lùng nói :

- Ta không biết!

Hà Lăng Phong nói :

- Bây giờ Vưu nhị nương đương nhiên là nói không biết. Hôm qua tại hạ nói với người, Trưởng Lão viện sẽ đề bạt người vào trong Trưởng Lão viện, tại sao lúc ấy Vưu nhị nương lại vui mừng đến như vậy chứ?

Vưu nhị nương đột nhiên dừng lại trầm giọng nói :

- Người đang nói bậy gì đấy?

Hà Lăng Phong cười nói :

- Bây giờ sự việc cũng đã rồi, nói ra có quan hệ gì chứ? Những lời nói đó đương nhiên là tại hạ chỉ gạt người mà thôi. Nhưng mà lúc ấy người lại tin là thật.

Vưu nhị nương giận dữ nói :

- Ở trong ngục, ta tiếp đãi các người cũng không tệ. Vậy tại sao các người lại ngậm máu phun người.

Hà Lăng Phong nói :

- Thôi được, không nhắc thì không nhắc, hà tất phải giận dữ đến như vậy. Nếu như tại hạ có ý ngậm máu phun người thì vừa rồi ở trước mặt Cốc chủ tại hạ đã nói hết ra rồi, đâu phải đợi đến tận bây giờ.

Vưu nhị nương giận dữ đến tái cả mặt nhưng không biết dùng lời gì để biện bác lại, mà chỉ biết nghiến răng ken két mà thôi.

Phương Huệ Nhi đi ở phía trước liền lên tiếng :

- Họ Hà kia, ta khuyên người nên nói thật một chút. Vưu nhị nương xưa nay vẫn một mực trung thành với Cốc chủ. Người đừng hòng dùng kế ly gián.

Hà Lăng Phong nói :

- Được! Dẫu sao thì lời nói cũng như gió thoảng mây bay. Nhưng nếu như cô nương là người thông minh nên nghĩ rằng, giả sử không có người cố tình lơ lửng, làm sao cô nương có thể dễ dàng đột nhập vào trong thạch lao được.

Chàng chưa nói hết câu, Vưu nhị nương đã nổi giận rút đao ra.

Hà Lăng Phong liền lui ra sau vài bước, biến sắc mặt nói :

- Người muốn làm gì? Định giết người diệt khẩu sao?

Vưu nhị nương hét lên :

- Người... người là tên súc sanh.

Vưu nhị nương vốn là người không biết nói chuyện. Bây giờ tức giận càng không biết dùng ngôn từ gì để nói cho thỏa đáng. Nhị nương liền quát lớn một tiếng, vung đao chém bên dưới người Hà Lăng Phong nhanh như tia chớp.

Hà Lăng Phong cũng không ngờ rằng Vưu nhị nương lại dám ra tay giết người như vậy. Chàng giả vờ hoảng sợ la lớn lên một tiếng, rồi quay đầu định bỏ chạy.

Nhưng Hà Lăng Phong chưa kịp bỏ chạy thì đã nghe “keng” một tiếng.

Thanh đao của Vưu nhị nương đã bị chặn lại.

Phương Huệ Nhi sa sầm nét mặt nói :

- Nhị nương, ba người này là khách của Cốc chủ. Nếu như người đã thương bọn họ, khi Cốc chủ bắt tội ai sẽ là người gánh trách nhiệm.

Vưu nhị nương thở hổn hển, nói :

- Nhưng mà hần ta... hần ta thật đáng ghét!

Phương Huệ Nhi nói :

- Hần nói là chuyện của hần. Nếu như người không có gì, hà tất phải giết người diệt khẩu?

Hà Lăng Phong vội cướp lời :

- Đúng vậy! Tại hạ không có đi nói lại với Cốc chủ, người cần gì phải sợ?

Vưu nhị nương bị chàng nói khích, không sao kiềm chế được nữa liền quát lớn nói :

- Tránh sang một bên! Ta phải giết tên súc sanh này trước, rồi đi chịu tội với Cốc chủ.

Miệng nói tay Vưu nhị nương đã vung đao lên tấn công Phương Huệ Nhi liên tiếp ba bốn đao liền.

Phương Huệ Nhi một mặt đưa đao lên chống đỡ, một mặt hướng về tám thiếu nữ đứng hai bên quát :

- Vưu nhị nương kháng lệnh chống lại bốn cốc, mau bắt ả lại cho ta.

Tám thiếu nữ đồng thanh dạ lớn một tiếng, liền rút đao ra khỏi vỏ.

Vưu nhị nương giận dữ quát :

- Các người cả gan nghe lời một thị vệ bạch đội chống lại một lam biên lãnh đội sao?

Tám thiếu nữ liền đưa mắt nhìn nhau, quả nhiên không có ai dám xông lên.

Những qui định trong cốc rất nghiêm ngặt. Tuy Phương Huệ Nhi là người thân tín của Cốc chủ, nhưng nàng chỉ là một thị vệ mặc y phục viền trắng mà thôi.

Còn Vưu nhị nương với thân phận là một lãnh đội mặc y phục viền xanh nên cấp bậc đương nhiên là cao hơn Phương Huệ Nhi. Còn tám thiếu nữ kia cũng thuộc về cấp bậc viền trắng nên đều thấp hơn cả Vưu nhị nương.

Trong lúc tám thiếu nữ kia còn đang chần chừ, bỗng nhiên Hà Lăng Phong nói lớn :

- Các người còn đứng ngăn người ra ở đây làm gì nữa. Vưu nhị nương đã nổi điên lên rồi, vậy không còn mau đi bẩm báo lại với Cốc chủ.

Bọn họ được Hà Lăng Phong nhắc nhở, liền có bốn năm người thu binh khí lại, chạy như bay về phía đại sảnh.

Còn ba người ở lại đứng nhìn trận đấu mà không biết phải nên giúp ai.

Lúc này, Vưu nhị nương và Phương Huệ Nhi đã giao đấu trên mười chiêu.

Hà Lăng Phong liền dùng mắt ra hiệu cho Phùng Viên và Phí Minh Châu rồi đột ngột tiến gần đến bên một thiếu nữ bất thần quát :

- Đưa đao cho ta! Còn người hãy tránh sang một bên!

Thiếu nữ kia đang đứng ngẩn người, chợt nghe thấy tiếng quát của Hà Lăng Phong liền trao đao cho chàng mà không kịp suy nghĩ.

Đây chẳng qua chỉ là phản ứng tự nhiên, căn bản chưa hề suy nghĩ ra.

Trong lúc con người đang hoảng loạn, họ đều hành động như vậy.

Phùng Viên và Phí Minh Châu cũng tiến đến sát bên hai thiếu nữ còn lại đưa tay ra đón nhận đao. Nhưng hai thiếu nữ do dự không chịu trao binh khí cho bọn họ.

Thế nhưng khi nhìn thấy đồng bọn đưa binh khí cho Hà Lăng Phong bọn họ cho rằng làm như vậy là đúng nên cũng trao đao cho Phùng Viên và Phí Minh Châu.

Ba người có binh khí trong tay tinh thần bỗng nhiên phấn chấn hẳn lên.

Vừa nắm lấy được đao, Hà Lăng Phong lập tức tham gia vào vòng chiến ngay.

Đao pháp chàng thi triển không ngờ cũng là Hồng Tụ đao quyết giống như đao pháp của Vưu nhị nương. Có điều lưỡi đao của chàng nhắm vào Phương Huệ Nhi tấn công tới.

Phương Huệ Nhi thất kinh la lên :

- Hà Lăng Phong, người đã tấn công nhầm rồi.

Hà Lăng Phong cười nói :

- Ta không có nhầm. Thu phục người trước, rồi bọn ta sẽ đối phó tới ả.

Miệng vừa nói, lưỡi đao cũng vừa mạnh mẽ tấn công tới.

Một mình Phương Huệ Nhi đấu với Vưu nhị nương đã cảm thấy vất vả. Bây giờ có thêm Hà Lăng Phong càng trở tay không kịp. Trong lúc Phương Huệ Nhi lúnh quýnh, đã bị Hà Lăng Phong thừa cơ hội chém một đao vào đầu gối.

May mà Hà Lăng Phong chỉ sử dụng sống đao, nên chỉ nghe thấy Phương Huệ Nhi hự lên một tiếng, té ngã xuống đất.

Hà Lăng Phong nhe răng ra cười nói với Vưu nhị nương :

- Cám ơn người đã tạo cơ hội để bọn tại hạ đoạt lấy đao, bây giờ tội danh phản cớ của người đã được khẳng định, bọn tại hạ đi rồi người cũng không thoát khỏi tội chết. Chi bằng hãy bỏ trốn theo bọn tại hạ. Bên ngoài có đủ mọi thứ ở trên đời, tha hồ cho chúng ta hưởng thụ.

Vưu nhị nương quát ngang :

- Câm miệng! Người là đồ súc sanh, hại ta như vậy chưa đủ hay sao?

Hà Lăng Phong nói :

- Tuy tại hạ hại người, nhưng cũng đã cứu qua người, như vậy xem như huê.

Bây giờ nếu người không chịu đi cùng với bọn tại hạ, đợi khi Đường Tiểu Tiên đến, tội danh đều đổ lên đầu người, lúc ấy có hối hận cũng đã muộn.

Vưu nhị nương nói :

- Ta sẽ bắt hết bọn người, rồi thẩm vấn trước mặt Cốc chủ.

Hà Lăng Phong cười nói :

- Đến lúc ấy, người muốn bọn tại hạ nói giúp cho người chẳng? Những thiếu nữ ở đây, bọn họ đều nhìn thấy tại hạ giúp người thu phục Phương Huệ Nhi.

Dù cho người có tám cái miệng, cũng không cách nào khiến cho Đường Tiểu Tiệp tin được.

Vưu Nhị Nương chợt im lặng.

Những lời nói của Hà Lăng Phong thật hợp lý. Nhưng Vưu nhị nương vốn sanh ra ở trong Mê cốc lớn lên cũng ở trong Mê cốc. Nếu muốn Nhị nương phản lại Mê cốc để ra đi, quả thật là chuyện khó. Còn nếu không bỏ đi khó mà tránh khỏi tội chết.

Hà Lăng Phong lại nói :

- Thời gian rất cấp bách, nếu như người không chịu đi bọn tại hạ cũng sẽ đi.

Phương Huệ Nhi đột nhiên từ dưới đất lồm cồm ngồi dậy, nghiêm giọng nói :

- Vưu nhị nương, nếu như người dám thả cho bọn chúng chạy, ta nhất định sẽ bắt lại với Cốc chủ, để cho người chết không được toàn thây.

Vưu nhị nương vốn không biết phải quyết định như thế nào. Nhưng khi nghe những câu nói này, Nhị nương liền lạnh lùng hạ quyết tâm.

Thanh đao trong tay Vưu nhị nương liên múa một vòng, đâm thẳng vào giữa bụng Phương Huệ Nhi.

Ba thiếu nữ đứng bên đồng thất thanh kêu lên kinh ngạc.

Vưu nhị nương dùng mũi đao chỉ bọn họ nói :

- Bọn a đầu các người, thường ngày ỷ dựa vào sự tín nhiệm của Cốc chủ, tác yêu tác quái. Nhưng niệm tình các người là đồng môn nên lão nương tha mạng cho một lần. Mau rút đi!

Trong tay bọn họ hiện giờ không có một tác sắt chỉ còn cách ngoan ngoãn cúi đầu bỏ đi mà thôi.

Hà Lăng Phong không ngờ rằng Vưu nhị nương lại hạ độc thủ đối với Phương Huệ Nhi, nên cười cười nói :

- Nhị nương! Bây giờ chúng ta là bằng hữu cùng chung hoạn nạn. Đối với đường đi nước bước trong Mê cốc này, bọn tại hạ không rành rẽ. Phải làm thế nào để thoát thân một cách bình yên việc này cần phải nhờ Nhị nương chỉ giáo cho.

Vưu nhị nương ngửa mặt lên thở dài một tiếng, nói :

- Các người đi theo ta.

Bọn Hà Lăng Phong liền cất bước theo Vưu nhị nương, xuyên nhanh qua mấy trang viện. Nhưng đường đi tiến về phía trước không phải là hướng ra ngoài miệng cốc, mà là hướng về dãy nhà phía Đông tòa trang viện.

Phùng Viên vội trầm giọng nói :

- Vưu nhị nương, chúng ta phải đi ra khỏi miệng cốc ngay. Hiện tại người đang dẫn bọn tại hạ đi đâu đây?

Vưu nhị nương nói :

- Hiện giờ ngoài miệng cốc đã bị phong tỏa hết rồi, không còn cách nào có thể ra được.

Phùng Viên liền hỏi :

- Vậy thì chúng ta phải làm thế nào mới có thể thoát thân được?

Vưu nhị nương đáp :

- Trước mắt không có cách nào để thoát ra ngoài miệng cốc được. Tạm thời ta dẫn mọi người đến một nơi ẩn náu lại, để chờ đợi cơ hội.

Phùng Viên liền dừng bước nói :

- Không được, chúng ta phải thừa lúc đêm khuya xông ra ngoài miệng cốc.

Nếu như ẩn nấp lại trong cốc sớm muộn gì bọn họ cũng sẽ tìm ra chúng ta.

Phí Minh Châu cũng lên tiếng :

- Nếu như người không muốn dẫn đường, bọn ta tự mình cũng có thể xông ra.

Vưu Nhị nương cười nhạt nói :

- Nếu như các người không nghe lời ta, thế thì chỉ có một kết quả duy nhất mà thôi. Đây là quay trở lại thạch lao.

Hà Lăng Phong liền xua tay ngăn cản Phùng Viên và Phí Minh Châu, mỉm cười nói :

- Nhị nương, bây giờ chúng ta cùng chung số phận, tất nhiên bọn tại hạ phải nghe theo lời của người rồi. Nhưng Nhị nương cũng nên đem dự định của mình nói cho mọi người nghe thử, để mọi người hiểu được tình hình thật sự hiện giờ ra sao.

Hà Lăng Phong tiếp :

- Nhị nương tính dẫn bọn tại hạ ẩn trốn ở đâu? Và phải ẩn trốn lại chừng bao lâu?

Vưu Nhị nương nói :

- Dây nhà ở phía đông hậu viện có một hoa viên bên trong hoa viên có một ngọn núi giả. Chúng ta có thể ẩn nấp ở trong động ngọn núi giả đó. Còn việc ẩn nấp bao lâu, phải xem tình hình mới có thể quyết định được.

Hà Lăng Phong nói :

- Ngọn núi giả trong hoa viên kia có an toàn không chứ?

Vưu Nhị nương nói :

- Đương nhiên là an toàn.

Hà Lăng Phong hỏi :

- Tại sao?

Vưu Nhị nương đáp :

- Bởi vì hoa viên kia nằm ở dãy nhà phía đông, mà dãy nhà phía đối lại là chỗ ở của Trưởng Lão viện. Cốc chủ và Trưởng Lão viện không hợp nhau nên các lão lão không dễ gì chấp thuận cho người khác vào lục soát.

Hà Lăng Phong suy nghĩ một hồi rồi nói :

- Nhưng mà Nhị nương có biết vị lão lão kia cũng sẽ không tha cho bọn chúng ta.

Vưu Nhị nương nói :

- Cho nên ta mới đặc biệt chọn dãy nhà phía Đông ấy ẩn nấp. Tông tích của chúng ta, Cốc chủ nhất định sẽ phát hiện ra. Nhưng vì trong phạm vi của Trưởng Lão viện, nên Cốc chủ phải đến Trưởng Lão viện để đòi người. Nếu vậy sẽ phát sinh ra sự tranh chấp giữa Cốc chủ và các lão lão. Đến lúc đó, việc canh chừng ngoài miệng cốc sẽ bị lơ là, và đây chính là cơ hội tốt để chúng ta thoát thân.

Hà Lăng Phong trầm ngâm một hồi gật đầu cười nói :

- Thôi được, chúng ta cứ y theo sự an bày của Vưu Nhị nương.

Phùng Viên và Phí Minh Châu nhìn thấy Hà Lăng Phong đã đồng ý, nên cũng không phản đối.

Có thể nói trong động tòa núi giả không mấy kín đáo. Nhưng vì nơi nằm trong phạm vi của Trưởng Lão viện nên không ai dám tùy tiện bước vào. Bởi vậy nơi đây vô cùng yên tĩnh.

Bốn người vừa nằm nghỉ một hồi thì trời đã sáng. Trong hoa viên đã bắt đầu, có các lão lão đi tản bộ hoặc là luyện công. Nhưng có điều không ai ngờ rằng, có người đang ẩn nấp bên trong tòa núi giả kia.

Đến gần trưa bên ngoài hoa viên có tiếng ồn nhưng bên trong vẫn yên lặng không một bóng người. Có lẽ Cốc chủ đã lần mò ra được tông tích của bốn người và đã thương thuyết với Trưởng Lão viện về việc tìm kiếm. Nhưng yêu cầu của Cốc chủ đã bị các lão tử chối.

Đến khi màn đêm bắt đầu buông xuống trong hoa viên vẫn chưa bị lục soát, tình hình bên ngoài như thế nào cũng chẳng có ai biết. Suốt cả ngày bốn người họ chưa có ăn uống gì cả nên giờ này bụng đã đói cồn cào và gần như không còn chịu đựng được nữa.

Vưu nhị nương lên tiếng nói :

- Mọi người cứ yên tâm ở đây chờ đợi, để ta đi dò la tình hình một chút.

Tiện thể sẽ nghĩ cách tìm về một chút đồ ăn.

Hà Lăng Phong liền nói :

- Để tại hạ cùng đi với Nhị nương.

Vưu nhị nương nói :

- Trong trang viện toàn là nữ cả, người đi cùng với ta sao tiện. Yên tâm, ta sẽ trở về ngay thôi.

Hà Lăng Phong nói :

- Nhị nương đi một mình không được tiện lắm. Nếu lỡ như có xảy ra chuyện gì ngay cả một người báo tin cũng không có. Thôi thì để Phỉ cô nương cùng đi, có gì còn có thể giúp đỡ.

Sau khi hai người rời khỏi tòa núi giả, Phùng Viên liền nói với Hà Lăng Phong :

- Ta thấy ả họ Vưu này không thể tin cậy được. Thật ra ả ta không muốn rời khỏi Mê cốc này mà chỉ muốn đầu quân với Trưởng Lão viện mà thôi. Lừa ra đi này nhất định ả ta sẽ bán rẻ chúng ta cho Trưởng Lão viện để lập công.

Hà Lăng Phong nói :

- Điều này rất có thể xảy ra. Nhưng trước mắt chúng ta phải dựa vào sự giúp đỡ của ả mới mong thoát khỏi Mê cốc này. Nếu như không tin tưởng ả, chúng ta có thể ngầm đề phòng là được rồi.

Phùng Viên nói :

- Lỡ như ả ta thật sự bán rẻ chúng ta, như vậy lão đệ sẽ ứng phó ra sao?

Hà Lăng Phong gượng cười nói :

- Chúng ta chỉ hy vọng đừng bao giờ xảy ra chuyện này. Con nếu lỡ như có xảy ra, chúng ta cũng phải chống trả tới cùng, không thể thối thủ chịu trôi. May mà tiểu đệ đã học trộm được mấy chiêu đao pháp của bọn họ, đến lúc lâm trận ít nhiều cũng có chỗ sử dụng.

Phùng Viên nói :

- Đúng rồi, ta cũng đang định hỏi lão đệ. Đêm qua khi lão đệ giả đấu cùng với Phương Huệ Nhi đao pháp mà lão đệ sử dụng có phải là Hồng Tụ đao quyết hay không?

Hà Lăng Phong nói :

- Đó là khi Vưu nhị nương cùng Phương Huệ Nhi giao đấu với nhau tiểu đệ đã học trộm được mấy chiêu. Có điều đáng tiếc lúc ấy tiểu đệ chỉ nhìn lướt qua mà thôi nên không nhớ kỹ lắm. Bây giờ để tiểu đệ múa lại cho lão đại ca xem, để khi cần kíp có thể ứng biến.

Phùng Viên xua tay nói :

- Khoan đã, để đề phòng có chuyện không hay xảy ra. Tốt nhất là chúng ta nên đổi chỗ ẩn nấp khác rồi hãy từ từ luyện đao pháp.

Hà Lăng Phong nói :

- Đổi chỗ khác? Chúng ta có thể đổi đến đâu chứ?

Phùng Viên nói :

- Đến đâu cũng được, ngoại trừ ở chỗ này. Ta vẫn cảm thấy ả họ Vưu kia không đáng tin cậy chút nào, cho nên đề phòng ả ta trước là tốt nhất.

Cả hai liền chui ra khỏi hang động, đưa mắt nhìn xung quanh nhưng không tìm ra được chỗ nào kín đáo cả. Chỉ có tiến vào cửa bên trái hoa viên, là có một vách đá. Sau vách đá có thể ẩn nấp được hai người.

Hai người vừa ẩn mình vào chỗ nấp thì đã nghe bên ngoài hoa viên có tiếng bước chân.

Phía sau ngọn đèn là hai bóng người.

Người đi trước là Vưu nhị nương, nhưng người đi sau không phải là Phí Minh Châu.

Vưu nhị nương cầm chắc đèn lồng cúi đầu bước đi. Người phía sau mặt mày đầy vẻ đắc ý đó, không ai khác hơn là Hoa Cầm.

Trong mắt Phùng Viên lộ vẻ giận dữ, tay lão nắm chặt cán đao từ từ rút ra khỏi vỏ.

Hà Lăng Phong cũng nắm chặt cán đao, còn tay kia chàng ấn lên mu bàn tay cầm đao của Phùng Viên. ý nói hãy dừng nên quá mạnh động.

Vưu nhị nương dẫn Hoa Cầm đến bên dưới ngọn núi giả rồi dừng lại.

Hoa Cầm ngửa mặt lên trên nhìn, mỉm cười nói :

- Chính là ở đây?

Vưu nhị nương gật gật đầu.

Hoa Cầm đằng hắng một tiếng nói :

- Phùng đại hiệp, Hà đại hiệp xin mời hai vị ra đi. Các lão đã chuẩn bị tiệc rượu sẵn để tiếp đãi hai vị rồi.

Phùng Viên lạnh lùng hứ một tiếng, miệng lẩm bẩm chửi :

- Đồ chết tiệt, quả nhiên không ngoài dự liệu của ta.

Hà Lăng Phong thấp giọng nói :

- Xem tình hình Phí Minh Châu nhất định đã rơi vào tay của bọn họ. Lão đại ca phải nên bình tĩnh lại một chút mới được.

Phùng Viên nói :

- Việc đã đến nước này chỉ còn có cách liều mạng mà thôi. Chúng ta giết hai ả này trước rồi hãy tính.

“Dừng vội!” Hà Lăng Phong hạ giọng nói :

- Cho dù có liều mạng cũng không thể nào cứu được Phí Minh Châu. Nhân lúc bọn chúng còn ở đây tìm kiếm tại sao chúng ta không trở vào bên trong để cứu người?

Hai mắt Phùng Viên chợt sáng lên :

- Đúng vậy tại sao ta lại không nghĩ đến cách này nhỉ?

Nói xong cả hai liền nhẹ nhàng rời khỏi chỗ nấp nhanh nhẹn thoát ra khỏi cửa hoa viên, băng mình nhanh về hướng dãy nhà phía Đông.

Bên trong nội sảnh đèn đuốc sáng trưng nhưng phía ngoài cửa và bên ngoài hành lang đều không thấy một bóng người.

Phùng Viên đưa mắt nhìn trộm vào bên trong cửa sổ. Bên trong hoa đình quả nhiên có bày tiệc rượu rất là thịnh soạn.

Rượu đã rót vào trong chung, thức ăn vốn còn đang bốc khói. Nhưng trên bàn tiệc chỉ có hai người, ngồi im lặng đối diện nhau.

Ngồi ở trên ghế chủ nhân chính là Đồng lão lão còn người kia là Phí Minh Châu.

Phùng Viên cảm thấy rất kỳ lạ, bởi vì Phí Minh Châu không hề bị trói, cũng như không giống bị điểm huyết. Tuy nàng không mở miệng lên tiếng nhưng thần sắc rất an nhàn, thậm chí trên miệng còn hơi mỉm cười.

Đồng lão lão thì đang ngồi nhắm mắt lim dim, dáng vẻ như đang ngồi chờ khách rất thành khẩn. Nhìn dáng vẻ bà ta lúc này hoàn toàn khác hẳn lần tuyên phán cực hình lần trước.

Hà Lăng Phong hơi nhũm mày lại, hiển nhiên là cũng bị cảnh tượng trước mặt làm cho nghi ngờ.

Phùng Viên đưa tay lên chỉ mình rồi lại chỉ chỉ vào trong nội sảnh làm mấy tư thế. Ý lão muốn nói Hà Lăng Phong hãy đứng bên ngoài tiếp ứng, còn lão sẽ một mình vào bên trong cứu người.

Hà Lăng Phong lắc đầu, dùng tay ra dấu mấy cái, ý muốn nói chàng đã biết vài chiêu Hồng Tụ đao quyết, nên chàng vào trong cứu người phù hợp hơn.

Hai người đều biết công lực của Đồng lão lão là rất thâm hậu, cho nên mới dùng tay ra dấu mà không dám lên tiếng. Nhưng ai ngờ vẫn bị bà ta phát hiện.

Đồng lão lão chợt mở mắt ra, hướng về phía cửa sổ mỉm cười nói :

- Mời hai vị vào trong này, đừng để rượu và thức ăn nguội hết.

Phùng Viên và Hà Lăng Phong liền thất kinh đưa mắt nhìn nhau, cả hai không còn cách nào khác, đành đẩy cửa bước vào.

Phí Minh Châu vội đứng lên mỉm cười nói :

- Phùng đại ca, Hà đại ca, chúng ta quả thật là may mắn. Đồng lão lão không hề có ý gì cả. Hai vị xem Đồng lão lão nghe chúng ta cả ngày chưa có ăn thứ gì, bèn hạ lệnh chuẩn bị rượu và rất nhiều thức ăn, còn lại phái Hoa đại nương đi mời hai vị. Không biết hai vị đại ca có gặp được...

Phí Minh Châu nói một mạch đến đây, Phùng Viên nói :

- Bọn ta muốn cô nương đi thám thính tin tức, tại sao cô nương lại để lộ hành tung?

Phí Minh Châu cười nói :

- Phùng đại ca xin đừng quá nóng giận. Kỳ thật Đồng lão lão đã biết rõ hành tung của chúng ta từ lâu. Đồng lão lão còn cho người canh giữ cửa hoa viên cho chúng ta. Bởi vì thanh thiên bạch nhật gặp nhau không tiện. Cho nên khi tiểu muội cùng Vương Nhị Vương vừa ra khỏi hoa viên là được mời đến đây ngay.

Đồng lão lão mỉm cười nói :

- Không sai, từng hành vi cử chỉ của các vị đêm qua, ta đây đều biết rõ tất cả. Hơn nữa ta cũng biết các vị sẽ không có cách gì trốn ra khỏi miệng cốc, tất nhiên phải ẩn nấp lại ở dãy nhà phía Đông này. Cho nên ta mới lệnh cho bọn tuần đêm bỏ trống tất cả cửa, nên chư vị mới đột nhập vào hoa viên một cách thuận lợi như vậy.

Phùng Viên hứ một tiếng :

- Nếu nói vậy, bọn tại hạ đã trúng kế của lão lão từ lâu rồi sao?

Đồng lão lão cười nói :

- Đây không phải là trúng kế mà là tình thế ép buộc, đương nhiên phải diễn biến như vậy. Hay cũng có thể nói ý trời đã an bày sẵn như vậy. Nhị vị, rượu và thức ăn đều đã nguội hết rồi. Vậy mời hai vị ngồi xuống trước rồi chúng ta từ từ nói tiếp.

Phùng Viên đưa mắt nhìn Hà Lăng Phong, hai người nắm chặt cán đao, ngồi xuống hai bên tả hữu Đồng lão lão.

Đồng lão lão dường như không hề chú ý đến việc bọn họ mang đao vào trong nội sảnh, mà chỉ mỉm cười đưa chung lên nói :

- Các vị đều đã đói vậy trước tiên mọi người hãy ăn thật no, rồi hãy bàn đến việc đại sự.

23. Bểng Cung

Phùng Viên nói :

- Nói rất đúng, dẫu sao một người chỉ có một mạng mà thôi. ăn no một chút mới có sức để liều mạng. Nào, mọi người hãy cùng cạn ly.

Hà Lăng Phong và Phí Minh Châu cũng cầm đũa lên, bắt đầu ăn uống.

Đồng lão lão tất nhiên là không đói, nhưng cũng uống với họ vài chung.

Chẳng bao lâu, Hoa Cầm và Vũu nhị nương cũng đã quay trở lại, nhưng bọn họ chỉ đứng hầu bên cạnh mà thôi. Ngoài ra không thấy có một ai ra vào nội sảnh.

Rượu được vài tuần, Đồng lão lão mới bắt đầu lên tiếng :

- Đối với nội tình Mê cốc các vị cũng đã biết ít nhiều. Đương nhiệm Cốc chủ Đường Tiểu Tiên, nhất định chắc cũng đã nói với các vị về việc giải tán Trưởng Lão viện, các lão lão muốn tranh quyền với Cốc chủ và có ý muốn đoạt chức bảo tọa Cốc chủ. Về việc này trước tiên ta cần phải giải thích sơ lược. Vậy các vị cứ vừa ăn vừa nghe ta nói về quá trình hình thành Cốc chủ của bốn cốc như thế nào?

Trong miệng Phùng Viên ngốn đầy thức ăn, nhưng lão ta vẫn lên tiếng nói :

- Lão lão cứ việc nói, bọn ta đang lắng nghe đây.

Đồng lão lão đằng hắng mấy cái rồi mới từ từ nói :

- Tổ sư bốn cốc di huấn rằng, địa vị Cốc chủ là cao nhất và phải do nữ nhân đảm nhận, cho nên bất kỳ một Cốc chủ nào trước khi trưởng thành đều phải chịu sự giám sát của Trưởng Lão viện. Sau khi Cốc chủ trưởng thành phải được cử hành tuyển phối đại lễ, cũng do Trưởng Lão viện chủ trì. Nói trắng ra một chút, Cốc chủ tuy địa vị cao nhất, nhưng thực quyền thì nằm trong tay Trưởng Lão viện. Chỉ có sau khi thành hôn, trong khoảng thời gian Cốc chủ tương lai vẫn còn nhỏ chưa có thể kế vị được, Cốc chủ đương nhiệm mới có thực quyền trong tay, có thể không chịu sự khống chế của Trưởng Lão viện.

Phùng Viên cứ cúi đầu lo ăn uống, dường như không hề chú ý lắng nghe.

Đến lúc này, lão ta đột nhiên xen vào hỏi :

- Thế nào gọi là tuyển phối đại lễ.

Đồng lão lão nói :

- Tuyển phối chính là tuyển chọn phu quân cho Cốc chủ. Đây cũng chính là vì Cốc chủ đời sau an bày.

Phùng Viên lại hỏi :

- Người thế nào mới đủ tư cách làm phu quân của Cốc chủ?

Đồng lão lão nói :

- Phàm những ai là nam tử chưa thành hôn sống ở trong cốc, đều có tư cách được tuyển chọn. Đương nhiên đối với dung mạo, hình dáng, trí lực của những người được tuyển chọn đó, đều do Trưởng Lão viện quyết định. Sau đó mới được cho phép tham dự tranh đua.

Phùng Viên nói :

- Cách tranh đua ra sao?

Đồng lão lão nói :

- Cách tranh đua này rất đơn giản. Sau khi Cốc chủ trưởng thành, Trưởng Lão viện bắt đầu để ý đến những thanh niên tuấn tú ở trong cốc, để chuẩn bị cho việc tuyển chọn. Sau khi chọn lựa được trên mười người, Trưởng Lão viện mới cử hành tuyển phối đại lễ. Trong ngày hôm đó, toàn bộ mọi người trong cốc đều ca hát nhảy múa và vui chơi. Nếu như Cốc chủ chọn được một thanh niên nào vừa ý, liền mang tràng cầu hoa đeo vào cổ người đó. Người ấy lập tức trở thành phu quân của Cốc chủ và ngay đêm hôm đó đã có thể thành

thân được. Nhưng người thanh niên kia chỉ có thể lưu lại ở trong nội viện ba ngày mà thôi. Sang ngày thứ tư phải dời ra bên ngoài viện đợi lệnh.

Phùng Viên nói :

- Tại sao phải như vậy?

Đồng lão lão nói :

- Bởi vì trong viện toàn là nữ nhân. Người thanh niên kia chỉ có trách nhiệm truyền thừa đời sau mà thôi. Nếu như sang tháng thứ hai mà vẫn chưa có tin vui, có thể triệu người thanh niên kia vào trong nội viện ba đêm nữa. Giả sử như trong một năm mà vẫn chưa có tin vui, như vậy phải tiến hành cuộc tuyển phối khác.

Đường như Phùng Viên rất có hứng thú về vấn đề này, nên liền hỏi tiếp :

- Nếu như đứa bé sau khi sanh ra không phải là nữ thì sao?

Đồng lão lão nói :

- Giả dụ sau khi sanh ba lần vẫn không phải là nữ cũng phải tiến hành cuộc tuyển phối khác. Còn những đứa bé nam kia sẽ do bên phía chàng trai nuôi dưỡng. Đến khi nào Cốc chủ sanh được một bé nữ, khi ấy Cốc chủ với chàng thanh niên kia mới thật sự được xem như phu thê.

Phùng Viên cười cười nói :

- Những chuyện này chẳng khác chuyện ong bướm.

Đồng lão lão nói :

- Vì lời di huấn của tổ tiên, không thể không làm như vậy được.

Phùng Viên nói :

- Nhưng các hạ nói cho bọn tại hạ nghe những việc này là có dụng ý gì.

Đồng lão lão nói :

- Ta nói những lời này chỉ hy vọng các vị hiểu được quá trình hình thành Cốc chủ của bốn cốc. Điều này chứng minh rằng Trưởng Lão viện tuyệt đối không phải muốn tranh giành quyền lực với Cốc chủ. Bởi vì Đường Tiểu Tiên tuy là Cốc chủ nhưng vẫn còn chưa thành hôn, nên phạm tất cả mọi việc đều phải nghe theo Trưởng Lão viện. Những lời của Đường Tiểu Tiên đều là những lời có ý khiêu chiến. Đường Tiểu Tiên làm như vậy là vì muốn các vị giúp sức cho mình để đạt được mục đích phản cốc khinh tổ mà thôi!

Phùng Viên ngạc nhiên nói :

- Đường Tiểu Tiên là Cốc chủ, mà còn phản cốc hay sao?

Đồng lão lão nói :

- Vừa rồi ta đã nói qua, Cốc chủ chẳng qua chỉ là danh phận chứ không có nhiều thực quyền. Nhưng mà Đường Tiểu Tiên tuổi tác tuy nhỏ, dã tâm lại rất lớn. Tiểu Tiên bất mãn với những qui định của tổ tiên định ra, cho rằng quyền lực của Trưởng Lão viện cao hơn Cốc chủ nên muốn giải tán Trưởng Lão viện, để tập trung quyền lực vào trong tay mình. Vì vậy Đường Tiểu Tiên không ngần ngại cấu kết với người bên ngoài đàn áp đồng môn.

Phùng Viên cười nói :

- Đây là chuyện nội bộ của các người, đâu có quan hệ gì với bọn tại hạ. Vả lại bọn tại hạ cũng chẳng có sức lực để giúp ai cả, và càng không có ý muốn tham dự vào những chuyện thị phi như vậy.

Đồng lão lão nói :

- Nếu như Phùng đại hiệp không can dự vào, thì việc đó tốt biết mấy. Đáng lẽ ra các vị không nên mang Yên Chi bảo đao trao cho Đường Tiểu Tiên để giúp Tiểu Tiên đối kháng lại Trưởng Lão viện.

Phùng Viên lắc đầu nói :

- Bọn tại hạ chỉ dùng Yên Chi bảo đao để đổi lấy Hồng Tụ đao quyết và sự bình an rời khỏi Mê cốc này. Ngoài ra không hề có ý hợp tác với Cốc chủ.

Đồng lão lão nói :

- Nếu là như thế, Trưởng Lão viện cũng có thể dùng điều kiện giống như vậy để trao đổi với các vị, không biết các vị có đồng ý hay không?

Phùng Viên nhún vai nói :

- Đáng tiếc bảo đao chỉ có một, hơn nữa bọn tại hạ đã giao bức họa đồ cất giấu bảo đao cho Đường Tiểu Tiên, không có cách gì lấy lại được.

Đồng lão lão nói :

- Việc này đâu có gì khó. Phùng đại hiệp có thể vẽ lại một bức họa đồ khác giống y như vậy. Ta bảo đảm cũng sẽ tặng mọi người Hồng Tụ đao quyết và hộ tống mọi người rời khỏi Mê cốc một cách an toàn.

Phùng Viên nói :

- Những lời này có thật hay không?

Đồng lão lão nói :

- Đương nhiên là thật rồi!

Phùng Viên nói :

- Chỉ cần tại hạ trao cho các hạ một bức họa đồ, giống y như vậy các hạ sẽ lập tức đưa bọn tại hạ rời khỏi Mê cốc ngay?

Đồng lão lão nói :

- Đúng vậy!

Phùng Viên dường như hơi bị bất ngờ, lão suy nghĩ một hồi rồi nói :

- Tại hạ đồng ý. Nhưng bọn tại hạ phải rời khỏi Mê cốc trước. Khi nào đến cửa Mê cốc tại hạ sẽ trao bức họa đồ cho các hạ, như vậy các hạ có làm được hay không?

Đồng lão lão nói :

- Tất nhiên là làm được. Nhưng nếu như không có gì bảo chứng, ta làm thế nào có thể tin được sau khi ra khỏi cốc, Phùng đại hiệp có giữ lời hứa hay không? Hơn nữa không biết bức họa đồ kia có phải là thật không chứ?

Phùng Viên nói :

- Vậy theo ý của các hạ như thế nào?

Đồng lão lão nói :

- Nếu theo ý ta, ta đương nhiên muốn lấy được Yên Chi bảo đao trước rồi mới đưa các vị rời khỏi cốc. Nhưng nếu là như vậy, các vị hiển nhiên cũng không thể tin tưởng được. Vậy thì chúng ta nên tìm ra một biện pháp lưỡng toàn mới được. Để hai bên không ai bị thiệt thòi cả.

Phùng Viên nói :

- Đúng vậy. Lão lão là người biết chuyện, tại hạ xin muốn được nghe ý kiến của người trước.

Đồng lão lão nói :

- Thật tình mà nói, nếu chiếu theo qui định của bốn cốc các vị tuyệt đối không bao giờ có cơ hội để rời khỏi Mê cốc. Bởi vậy giả sử ta có đưa các vị ra khỏi cốc, cũng chỉ có thể bằng cách âm thầm mà thôi. Chứ không thể nào công khai bước ra được.

Phùng Viên nói :

- Về điểm này bọn tại hạ rất hiểu.

Đồng lão lão nói :

- Ta nghĩ, điều mà các vị cảm thấy khó khăn chính là không cách nào giải phá được Hồng Tụ đao quyết. Nếu như có thể lĩnh hội được sự huyền diệu của Hồng Tụ đao quyết. Đến lúc ấy, ta sẽ tạo cơ hội cho các vị thoát ra ngoài.

Không biết biện pháp này các vị có đồng ý hay không?

Phùng Viên trầm ngâm một hồi, nói :

- Lão lão sẽ tạo cơ hội như thế nào để cho bọn tại hạ thoát thân? Không biết lão lão có thể tiết lộ ra cho bọn tại hạ biết hay không?

Đồng lão lão nói :

- Sau khi các vị trao cho ta bức họa đồ, ta sẽ an bày cho các vị một chỗ ở thật an toàn và yên tĩnh, để các vị yên tâm luyện tập Hồng Tụ đao quyết. Đợi đến khi lấy được bảo đao, Trưởng Lão viện sẽ triệu tập tất cả cư dân ở trong cốc để cử hành tuyển phối đại lễ cho Đường Tiểu Tiên. Trong lúc mọi người ca hát vui đùa, các vị có thể âm thầm rời khỏi cốc.

Phùng Viên liền vỗ tay một tiếng khen :

- Kế hay. Chúng ta cứ quyết định như vậy. Mau lấy giấy bút cho tại hạ.

Đồng lão lão vô cùng mừng rỡ, liền vội đích thân đi chuẩn bị giấy bút. Thậm chí còn kêu Hoa Cầm và Vưu nhị nương tạm thời thối lui, để đề phòng bại lộ tin tức.

Hà Lăng Phong nhìn thấy xung quanh không có người liền thấp giọng nói :

- Lão đại ca khoan vội vã đã. Đồng lão lão này rõ ràng...

Phùng Viên hạ giọng cắt ngang :

- Đừng để ý đến bà ta. Dù sao đây cũng chỉ là một lão nhân mà thôi. Cứ để mặc cho bọn họ cùng nhau tranh giành.

Bức họa đồ đã được vẽ xong. Đồng lão lão xem qua một lượt, trên mặt không giấu được vẻ vui mừng. Bà ta liền an bày bỏ câu đưa tin ra ngoài ngay.

Sau đó quay sang căn dặn Hoa Cầm :

- Mau đi chuẩn bị mọi thứ để ta đích thân dẫn ba vị đây đến nơi luyện tập đao pháp.

Không bao lâu, Hoa Cầm trở lại hồi báo :

- Bẩm lão lão, tất cả mọi thứ đã được chuẩn bị.

Đồng lão lão mặt mày tươi cười đưa tay ra nói :

- Mời ba vị đi theo ta!

Vừa bước ra ngoài nội sảnh, đã có bốn phụ nữ mặc hồng y viền xanh đứng phía ngoài đợi sẵn. Trên tay mỗi người đều có ôm một chiếc bao lớn.

Mọi người lợi dụng bóng đêm đi xuyên qua hậu viện, hướng thẳng về phía cuối cốc. Càng đi về phía trước đường càng khó đi, cảnh vật càng hoang vu hơn.

Dần dần ngay cả khói trong làng cũng không còn nhìn thấy nữa.

Hà Lăng Phong đột nhiên cảm thấy bồn chồn, thấp giọng nói :

- Lão đại ca, tình hình không ổn rồi. Đại ca có nhìn thấy đất ở đây không?

Phùng Viên cúi đầu xuống nhìn lập tức biến sắc mặt.

Nhưng Phí Minh Châu nhìn thấy không có gì khác biệt, vội hỏi :

- Đất ở đây như thế nào?

- Đất ở đây không giống đất ở phía trước cốc. Càng đi sâu vào trong màu đất càng sậm. Nhưng bây giờ đã biến thành màu đen. Hơn nữa, ở đây ngoài đất đá ra gần như một ngọn cỏ cũng không thể sinh trưởng được.

Phí Minh Châu vẫn không hiểu nói :

- Đây là đo duyên có gì?

Hà Lăng Phong nói :

- Nơi mà chúng ta được đưa đến có thể chính là Băng cung và hầm lửa.

Phí Minh Châu toàn thân chấn động. Cuối cùng nàng cũng đã hiểu.

* * * * *

Nơi đây chính là đáy cốc. Bên dưới những vách đá là một dãy thạch thất, có tất cả ba người phụ nữ ở. Cả ba người phụ nữ này tuổi tác đã rất lớn, thân phận cũng không phải nhỏ. Trong đó có hai người là sứ giả mặc hồng y viền xanh.

Còn người kia là thân phận Trưởng lão mặc hồng y viền bạc.

Vị trưởng lão kia tuổi ngoài bát tuần, đầu tóc bạc trắng nhưng khuôn mặt nhìn vẫn còn trẻ. Hai mắt bà ta sâu hoắm, hóa ra bà ta bị mù.

Còn hai người sứ giả tuổi trạc tứ tuần, cả hai cũng đều bị mù.

Đồng lão lão vừa dẫn mọi người đến trước dãy thạch thất, cả ba người phụ nữ đã ra bên ngoài nghênh đón.

Phàm những người mù đều rất thính tai.

Đồng lão lão tỏ vẻ rất cung kính với vị trưởng lão kia, thân mật nói :

- Phó tỷ, đã lâu không đến thăm người. Lâu nay vẫn khỏe chứ?

Nhưng Phó lão ngược lại lạnh lùng trả lời :

- Vẫn y như vậy, có thể ăn uống được xem như đã vui lắm rồi.

Đồng lão lão nói :

- Phó tỷ thật là có phúc, không giống tiểu muội bận rộn từ sáng đến tối cũng không biết là bận đến lúc nào mới hết. Có lúc muốn ngồi xuống ăn một chút cũng không có thời gian.

Phó lão lão liền cắt ngang :

- Hôm nay người đến hậu cốc này thật ra để làm gì?

Đồng lão lão nói :

- Tiểu muội hôm nay đặc biệt đưa ba người này đến đây.

Phó lão lão đưa tay ra nói :

- Hãy đưa Yếu Hiệu bài đây!

Đồng lão lão lấy từ trong người ra một chiếc thẻ bài nhỏ bằng đồng, mỉm cười trao cho thiếu phụ đứng ở bên cạnh. Người thiếu phụ kia mới trao chiếc thẻ bài trao lại cho Phó lão lão.

Chiếc thẻ bài không lớn nhưng ở giữa có một cái lỗ, kiểu dáng cũng rất là đặc biệt.

Phó lão lão cẩn thận sờ một hồi rồi lên tiếng hỏi :

- Mấy người?

- Ba vị!

- Mấy nam, mấy nữ?

- Hai nam, một nữ.

- Có cần phải phân riêng ra không?

- Không cần, bọn họ đều là người một nhà cả

- Tốt!

Phó lão lão đưa chiếc thẻ bài lên nói :

- Để vật này ở lại đây, bây giờ ngươi có thể thôi lui.

Đồng lão lão nói :

- Phó tử, ba vị khách đây công phu không phải tệ. Phó tử nên tiếp đãi chu đáo một chút.

Phó lão lão hừ một tiếng lạnh lùng nói :

- Yên tâm đi, lão già này tuy hai mắt không được tiện lắm, nhưng chưa bao giờ không hoàn thành trách nhiệm của mình.

Đồng lão lão kêu đưa ba chiếc túi cho bọn Phùng Viên, mỉm cười nói :

- Ba vị, ta chỉ đưa các vị đến đây thôi, còn tất cả những việc khác đã có vị Phó lão lão đây an bày cho các vị. Hy vọng các vị có thể chuyên tâm luyện tập đao pháp. Những thứ này đều cần dùng đến cả, xin các vị hãy nhận lấy.

Phí Minh Châu nói :

- Nơi đây là đâu mà Đồng lão lão lại chuẩn bị cho bọn tại hạ chu đáo như vậy?

Đồng lão lão nhún vai mỉm cười nói :

- Không phải ba vị muốn tìm một nơi thật yên tĩnh và bí mật để luyện Hồng Tụ đao quyết hay sao? Đây chính là nơi luyện đao tốt nhất.

Nói xong Đồng lão lão cùng bọn thủ hạ quay lưng bỏ đi. Phí Minh Châu trầm giọng nói :

- Phùng đại ca, Hà đại ca, chúng ta đã bị gạt rồi. Họ Đồng quả thật không có ý tốt.

Phùng Viên không nói không rằng, lão vội vàng mở thử một chiếc túi ra.

Bên trong là một phần lương khô và mấy bộ đồ ngự hàn rất dày.

Lão mở tiếp hai chiếc túi còn lại, toàn bộ đều giống như nhau.

Hà Lăng Phong thở dài một tiếng :

- Băng cung luyện đao. Đây chính là Băng cung.

- Không sai!

Phó lão lão tiếp lời chàng :

- Đây chính là Băng cung.

* * * * *

Băng cung cực lạnh, bên trong thạch thất cũng lạnh một cách ghê gớm.

Ba người đều mặc áo ngự hàn vào, bước theo Phó lão lão và hai sứ giả vào trong thạch thất.

Thần sắc của ba người nữ phụ mùa này còn lạnh lùng hơn cả cái lạnh bên trong thạch thất. Vậy mà trên người họ chỉ mặc độc nhất một chiếc áo mỏng mà thôi.

Chỉ dựa vào điểm này cũng đã biết ba người phụ nữ mùa này, đều có một nội lực vô cùng thâm hậu.

Cho nên lúc nay bọn Phùng Viên đã hoàn toàn bỏ ý định đào tẩu.

Sau khi bước vào bên trong thạch thất, Phó lão lão trước tiên hỏi danh tánh ba người. Sau đó lấy ra ba hoàn thuốc nói :

- Các người đã biết Băng cung, chắc cũng từng nghe nói qua hầm lửa. Nhưng để cho các người được công bằng, già này sẽ nói sơ lượt cho các người biết một số việc.

Ba người đều im lặng không dám lên tiếng, cơ hồ bọn họ đã không còn húng để cầu sống nữa.

Phó lão lão lại nói tiếp :

- Băng cung, hầm lửa đều là những kỳ cảnh của bốn cốc, cũng là nơi cất giấu bảo tàng châu báu của bốn cốc. Tuyệt thế kỳ học Hồng Tụ đao quyết cũng nằm ở trong Băng cung! Nhưng bên trong Băng cung cực kỳ lạnh, giọt nước rơi xuống sẽ thành băng ngay. Cho dù là người có võ công cao siêu đến đâu cũng không thể nào sống ở trong đây đến sáu canh giờ được.

Nói đến đây, Phó lão lão đưa ba hoàn thuốc lên nói :

- Nhưng phàm những ai bước vào trong Băng cung, bốn cốc đều tặng cho một viên tâm đơn này. Sau khi uống viên tâm đơn này vào, mọi người có thể kháng cự lại với cái lạnh được thêm sáu canh giờ nữa. Hay nói cách khác, các người có thể sống được ở trong Băng cung đến mười hai canh giờ. Có được khoảng thời gian này, có thể ung dung luyện tập đao pháp, cũng có thể nghĩ cách để thoát thân.

Cả ba người họ không lên tiếng nói gì, nhưng cả ba đều đang tập trung lắng nghe, hiển nhiên là bọn họ vẫn còn mang hy vọng có thể thoát thân được.

Phó lão lão lại nói :

- Băng cung chỉ có thể bước vào mà không bao giờ có cửa để bước ra.

Cửa duy nhất có thể bước ra được khỏi Băng cung, chính là đi xuyên qua hầm lửa.

Hơn nữa, thời gian chỉ trong vòng mười hai canh giờ mà thôi. Giữa hầm lửa và Băng cung chỉ cách nhau có một hang động. Bên trong hầm lửa, lửa cháy quanh năm không nghỉ. Đừng nói là con người, cho dù là sắt thép cũng phải chảy ra.

Nếu như các người có thể thông qua được hầm lửa, thì các người không chỉ học được tuyệt thế đao pháp bất truyền của bốn cốc mà còn được mọi người dân trong cốc kính mến, đồng thời còn là phu quân của Cốc chủ.

Tuy nhiên, từ khi lập cốc đến nay, chưa có một ai vượt qua được Băng cung và hầm lửa một cách bình yên vô sự. Tất cả mọi người đều đã vùi thây ở trong đây.

Nói đến đây, bỗng nhiên bà ta cười cười nói :

- Thôi được rồi, những điều cần nói ta đã nói hết. Nếu như các người còn gì thắc mắc, ngay bây giờ có thể nêu ra. Ta sẽ giải thích cho. Còn nếu như không có nghi vấn gì, ta sẽ đưa các người vào trong Băng cung.

Phí Minh Châu nhìn Phùng Viên và Hà Lăng Phong, đột nhiên nước mắt tuôn trào.

Phùng Viên vỗ vai Phí Minh Châu gượng cười nói :

- Tiểu Châu Tử, đừng sợ, mỗi người dù sao cũng chỉ chết có một lần. Một ngôi mộ nóng lạnh giống như vậy dù có dùng bao nhiêu vàng bạc cũng không thể nào mua được.

Lúc này Phí Minh Châu đâu còn tâm trí để nghe lão ta nói gì, nàng đã khóc thành tiếng tự này giờ.

Ngược lại sắc mặt Hà Lăng Phong vẫn thản nhiên, không hề có biểu hiện gì.

Một lát sau, chàng mới từ từ nói :

- Tại hạ muốn hỏi Phó lão lão hai việc.

Phó lão lão nói :

- Người cứ hỏi.

Hà Lăng Phong nói :

- Việc thứ nhất, ba hoàn thuốc lão lão trao cho bọn tại hạ phải chăng thật sự có hiệu nghiệm.

Phó lão lão nói :

- Đương nhiên là hiệu nghiệm, giả này có thể không cho các ngươi ba hoàn thuốc này, như vậy đâu cần phải gạt các người làm gì? Nếu như các ngươi không tin, khi bước vào trong Băng cung lập tức uống vào ngay thì trong mười hai canh giờ, ngươi tuyệt đối sẽ không cảm thấy rất lạnh.

Hà Lăng Phong gật gật đầu nói :

(thiếu 1 đoạn, trang 157- 160 cuốn 5)

... thanh đao trong tay Phí Minh Châu đồng thời đẩy nàng chéch vào bên trong.

Phùng Viên liền vội bước vào đưa tay đỡ lấy nàng. Cả thân người đều lọt vào bên trong.

Ầm!

Cánh cửa đã đóng sầm lại, chia sơn động ra thành hai đoạn.

Phí Minh Châu liền đưa tay lên che lấy mặt, khóc nức nở nói :

- Phùng đại ca, Hà đại ca, thế là chúng ta đã hết. Chúng ta nhất định sẽ bỏ mạng ở trong Băng cung này.

Hà Lăng Phong bình thản nói :

- Cho dù biết sẽ chết cũng không cần khóc như vậy.

Phí Minh Châu ngẩng đầu lên nói :

- Hà đại ca, tại sao huynh không có một chút sợ hãi gì cả? Lẽ nào Hà đại ca đã có cách thoát thân rồi sao.

Hà Lăng Phong lắc đầu nói :

- Tại hạ không sợ, chỉ vì sợ hãi chẳng cứu được tính mạng của mình. Hơn nữa tại hạ hiểu được, phản kháng không hề có tác dụng gì cả, cho nên không cần phải làm những chuyện này. Bây giờ chúng ta phải dùng hết toàn trí lực để tìm ra một lối thoát thân.

Phí Minh Châu vừa khóc nói :

- Nhưng mà Băng cung và hầm lửa, rõ ràng là con đường chết. Chúng ta tuyệt đối không thể nào còn sống để bước ra ngoài.

Hà Lăng Phong nói :

- Chúng ta chưa thử qua, làm sao biết không có thể ra ngoài được chứ?

Phí Minh Châu nói :

- Hà đại ca không nghe bà ta đã nói qua hay sao? Từ lúc có Mê cốc đến bây giờ chưa từng có ai sống sót bước ra khỏi Băng cung và hầm lửa.

Hà Lăng Phong nói :

- Đó chỉ là bà ta nói mà thôi, chứ chưa chắc từ cổ chí kim không có người vượt qua được. Tại hạ nghĩ nhất định đã từng có người vượt qua thông đạo này.

Phí Minh Châu nói :

- Tại sao Hà đại ca biết được?

Hà Lăng Phong nói :

- Nếu như không ai vượt qua được, tại sao bọn họ biết được Băng cung và hầm lửa kia có thể thông ra bên ngoài cốc. Tại sao biết được đâu chính là con đường duy nhất để thoát ra khỏi Mê cốc?

Phí Minh Châu sững sờ ngạc nhiên, bất giác ngừng khóc lại suy nghĩ một hồi nói :

- Có thể bọn họ nói như vậy để gạt người ta mà thôi.

Hà Lăng Phong nói :

- Nếu là như vậy, thì năm đời tổ tiên của những người ở trong Mê cốc đã không đặt ra qui định, hễ bước ra được khỏi cốc sẽ được mọi người trong cốc kính mến.

Phí Minh Châu không còn lời để nói cả.

Hà Lăng Phong nói :

- Từ điều này có thể thấy Băng cung và hầm lửa chỉ là một lối ra gian nan nguy hiểm mà thôi. Người đời trước có thể đi ra được, chúng ta chưa chắc không thể ra được.

Phùng Viên nói :

- Có lý, chúng ta thử đi tìm xem sao?

Nhưng Hà Lăng Phong lại xua tay nói :

- Khoan đã. Tìm đương nhiên là phải tìm rồi, nhưng không thể lỗ mãng như vậy được.

Phùng Viên nói :

- Vậy chứ theo ý lão đệ phải tiến hành như thế nào?

Hà Lăng Phong nói :

- Trước tiên chúng ta phải nghiêm khắc khống chế thời gian còn lại, như vậy mới có hi vọng thoát hiểm.

24. Hồng Tụ Dao Quyết

Phùng Viên gật đầu nói :

- Không sai!

Hà Lăng Phong nói tiếp :

- Bắt đầu từ bây giờ, chúng ta chỉ còn có thể sống được mười hai canh giờ. Trong khoảng thời gian này, chúng ta phải một mặt tìm cách thoát thân, một mặt phải để ý nhớ kỹ sự huyền diệu của Hồng Tụ dao quyết. Hai công việc này tốt nhất là chia ra hai người phụ trách. Còn người còn lại có thể ở lại đây, nếu có thể không nhúc nhích thì đừng nhúc nhích. Ở đây nhất định sẽ ẩm áp hơn bên trong Băng cung, nên người lưu lại đây không cần phải uống thuốc, để tiết kiệm bớt một hoàn thuốc cho hai người kia kéo dài thời gian hoạt động thêm chút nữa.

Phùng Viên nói :

- Lão đệ là người thông minh nhớ mau, đương nhiên đảm trách việc nhớ lại Hồng Tụ dao quyết. Còn việc tìm kiếm cách thoát thân do ta đảm nhận.

Phí Minh Châu liền lên tiếng :

- Nữ nhân vốn có tánh kỹ lưỡng cẩn thận, hay là việc nghĩ cách thoát thân hãy để cho tiểu muội đảm nhận. Phùng đại ca hãy nghỉ ngơi.

Phùng Viên cắt ngang nói :

- Không được. Cô nương là nữ nhi nên phải nghỉ ngơi mới đúng. Tất cả những việc này, nên để cho bọn nam nhân chúng ta làm.

Hà Lăng Phong nói :

- Hai người không cần phải tranh giành, công việc tìm lối ra tương đối vất vả, nên người ở lại không cần phải uống thuốc, mà chỉ cần vận công chống lại cái lạnh. Như vậy cũng đã không phải dễ dàng rồi.

Phùng Viên nói :

- Không cần phải làm như vậy. Tiểu Châu Tử vẫn có thể uống thuốc, hoàn thuốc của ta có thể tiết kiệm lại. Có thể tìm được lối ra hay không, ta nghĩ chỉ cần sáu canh giờ đã đủ lắm rồi.

Hà Lăng Phong nói :

- Đây là chuyện quan hệ đến việc sống còn, không thể chỉ dựa vào sự phán đoán là được. Theo lý mà nói để nhớ được Hồng Tụ đao quyết không cần phải dùng đến sáu canh giờ. Việc mà cần nhiều thời gian và tâm huyết nhất, chính là tìm kiếm lối ra. Nếu như không thể còn sống để trở ra, như vậy cho dù có học được Hồng Tụ đao quyết cũng chẳng có ích lợi gì. Theo như tiểu đệ thấy toàn bộ số thuốc này nên để cho Phùng đại ca uống mới phải.

Phí Minh Châu gương cười nói :

- Chúng ta chỉ còn có một khoảng thời gian sống ngắn ngủi. Nếu như cứ ở đây tranh luận mãi quả thật chẳng đáng tí nào. Ít ra chúng ta nên xem tình hình trong Băng cung này trước mới được. Hai vị thấy mọi người nói như vậy có đúng hay không?

Phùng Viên nói :

- Đúng vậy! Cho dù có chết, cũng không thể ngồi yên để đợi cái chết được.

Cả ba người đều không ai chịu uống thuốc liền men theo hang động tiến về phía trước.

Những đám sương mù trắng đục kia mỗi lúc một gần hơn, khí lạnh càng lúc càng lạnh thêm.

Đi được một nửa sơn động, ba người đã cảm thấy toàn thân lạnh cứng. Hơi thở vừa thở ra liền biến thành băng ngay.

Cả ba liền lập tức đề tụ chân khí chống lại cái lạnh kinh hồn.

Khi đi gần đến cửa sơn động hai mắt mọi người gần như lạnh đến nỗi không còn chuyển động được nữa.

Nhưng mà ngay lúc ấy, kỳ tích đã xuất hiện trước mắt mọi người.

Nơi đây là một hang động nằm ở giữa lòng một ngọn núi độ cao chừng mười trượng, nhưng vuông rộng đến ba bốn chục trượng, giống như một cái chén úp ngược xuống.

Trong hang động không có ánh đèn nhưng lại sáng rực như ban ngày. Bởi vì toàn hang động đều kết thành băng dày đến cả trượng. Bên trong một sơn động cao hơn năm thước ở phía đối diện đang phát ra ánh lửa chói lòa.

Ánh lửa chiếu lên những tảng băng, giống như chiếu vào những tấm gương lớn ở trong phòng kính. Ánh sáng bị sự phản xạ lại của những tảng băng hình thành một thế giới lưu ly trong suốt. Cảnh tượng này không những kỳ quái, mà còn đẹp lạ đến nỗi khiến cho người ta hoa cả mắt.

Cái gì gọi là Thiên hạ vô địch Hồng Tụ đao quyết, chính là ở trong tòa cung điện bằng thủy tinh trong suốt, lấp lánh huyền ảo này.

Nhưng mà đó không phải là đao phổ, cũng không phải là những tấm bích họa, mà là các kiểu chiêu thức do người thật múa.

Toàn bộ đao quyết chỉ có chín thi thể người thật. Tuy những thi thể kia đã có trên mấy trăm năm, nhưng được một lớp băng bao bọc bên ngoài nên không những không thối rữa, mà còn được bảo vệ nguyên vẹn và sống động như thật.

Ngoài chín thi thể ở giữa ra, còn có hơn hai mươi thi thể rải rác xung quanh các nơi trong sơn động. Có thi thể đang ngồi xếp bằng, tập trung nhìn chín thi thể ở giữa. Hiển nhiên người này đang chú ý nhìn những tuyệt kỹ đao pháp. Có thi thể nằm co người lại giống như không chịu nổi cái đói và lạnh ở đây. Có thi thể trừng to hai mắt giận dữ cơ hồ như không cam tâm chịu chết. Cũng có thi thể thần sắc rất an nhiên tự tại, giống như chết rất mãn nguyện, vì đã nhìn thấy được Hồng Tụ đao quyết vậy.

Những thi hài này hiển nhiên đều là những cao thủ võ lâm vì muốn tìm tuyệt thế đao pháp mà đến đây. Trong số đó cũng có bảy huynh đệ họ Dương của Thiên Ba phủ.

Bọn Phùng Viên đứng chết trân trước cửa Băng cung mắt nhìn cảnh tượng này mà cơ hồ như ngây như dại. Bọn họ đều há hốc miệng, mở to mắt ra đứng nhìn, mà quên cả mình đang đứng ở đâu.

Đột nhiên Hà Lăng Phong sực nhớ lại liền lên tiếng nói :

- Mau nhắm mắt lại, lui ra ngay!

Tiếng quát của Hà Lăng Phong đã làm cho Phùng Viên và Phí Minh Châu sực tỉnh lại. Cả bọn liền lập tức quay trở về chỗ vừa rồi.

Cả ba người vội nhắm mắt lại điều khí ngay, một lát sau Phùng Viên mới lắc đầu thở dài nói :

- Nguy hiểm! Thật nguy hiểm.

Phí Minh Châu nói :

- Đây quả thật là cảnh tượng có một không hai. Cộng thêm những chiêu thức đao pháp vô cùng kỳ diệu khiến cho tiểu muội lo nhìn mà quên cả vận khí ngự hàn. Vừa rồi nếu không phải Hà đại ca kịp thời nhắc nhở, có lẽ tiểu muội đã bị băng cứng ở trong đây.

Hà Lăng Phong nghiêm sắc mặt nói :

- Những thi hài đó cũng chính là vì như thế mà mới chết trong Băng cung. Một người nếu như gặp phải cảnh tượng kỳ lạ như vậy, thường thường sẽ bị mê hoặc ngay. Đợi đến khi phát giác ra, thì toàn thân đã bị đông cứng, căn bản không cơ hội để tìm kiếm lối ra.

Phùng Viên gật đầu nói :

- May mà chúng ta ba người cùng vào một lượt, nếu như đơn độc chỉ có một người chắc e rằng khó mà thoát chết.

Hà Lăng Phong mỉm cười nói :

- Có kinh nghiệm lần này, chúng ta càng có cơ hội sống sót hơn.

Phí Minh Châu ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao?

Hà Lăng Phong không trả lời, lấy từ trong người ra ba hoàn thuốc, tự uống một viên. Sau đó mang hai viên còn lại trao cho Phùng Viên, nói :

- Hai người hãy đợi ở đây một lát, tiểu đệ sẽ quay lại ngay.

Phí Minh Châu liền hỏi :

- Hà đại ca định đi đâu?

Hà Lăng Phong không trả lời, xoay mình bước vào trong Băng cung.

Không bao lâu Hà Lăng Phong đã trở ra. Trên tay chàng có xách một chiếc túi. Khi mở chiếc túi ra, bên trong có rất nhiều lương khô và mười mấy hoàn thuốc.

Lương khô có một số đã bị biến chất không thể dùng được. Còn số thuốc kia hoàn toàn giống như hoàn thuốc mà Phó lão đã cho bọn họ và vẫn còn sử dụng được.

Phí Minh Châu trở mắt ngạc nhiên hỏi :

- Hà đại ca lấy được những thứ này từ đâu vậy?

Hà Lăng Phong cười nói :

- Nhìn cảnh tượng vừa rồi đã khiến cho tại hạ nghĩ ra một việc. Đó là trên người những tử thi ở trong Băng cung nhất định đều có lương khô và thuốc ngự hàn. Nhưng khi bước vào trong Băng cung mọi người đều cho rằng dựa vào công lực của mình có thể chống chọi được sáu canh giờ nên không cần uống thuốc trước. Đợi đến khi toàn thân cứng đờ thì đã không còn kịp để uống thuốc. Cho nên khi tại hạ vào trong ấy tìm kiếm,

quả nhiên lương khô và thuốc đều vẫn chưa hề bị động đến. Có được số lương thực và thuốc này chúng ta có thể sống được ít nhất là ba bốn ngày.

Phí Minh Châu mừng quýnh vội kiểm tra kỹ lại. Lương khô còn sáu bảy phần vẫn có thể ăn được. Còn số thuốc tổng cộng có mười ba viên, đủ để mỗi người uống thêm bốn viên nữa.

Thêm được bốn ngày, có lẽ có thể lìm được lối ra. Tự nhiên ba người họ đều cảm thấy trong lòng tự tin hơn.

Phùng Viên lên tiếng nói :

- Bây giờ mọi người phải hành động như thế nào?

Hà Lăng Phong nói :

- Nếu như lão đại ca không phản đối, hay là để tiểu đệ phân công việc cho mọi người. Đại ca cảm thấy thế nào?

Phùng Viên cười nói :

- Được ta nghe theo lời của lão đệ.

Hà Lăng Phong nói :

- Lời của tiểu đệ vẫn giống như vừa rồi. Tiểu đệ sẽ có nhiệm vụ nhớ những chiêu thức của Hồng Tụ đao quyết, lão đại ca phụ trách việc tìm đường ra, còn Phí cô nương ở lại đây canh giữ số đồ đạc này. Nhưng mà có mấy việc mọi người cần phải tuân thủ.

Phùng Viên nói :

- Đó là những việc gì? Lão đệ cứ nói ra.

Hà Lăng Phong nói :

- Thứ nhất, mọi người phải tập trung vào công việc của mình, không được phân tâm chú ý đến những chuyện khác. Ví dụ như đại ca có nhiệm vụ tìm kiếm lối thoát thân thì tuyệt đối không được chú ý đến chiêu thức của đao pháp.

Phùng Viên nói :

- Được, việc này ta nhất định làm được.

Hà Lăng Phong nói tiếp :

- Thứ hai, vì để bảo tồn thể lực, mọi người phải uống thuốc cho đúng giờ, kể cả Phí cô nương. Cứ cách ba canh giờ chúng ta ăn một lần và sau sáu canh giờ thì uống thuốc một lần, tuyệt đối không được ở trong Băng cung quá lâu. Mỗi lần đến giờ, Phí cô nương gọi bọn tại hạ ra khỏi Băng cung nghỉ ngơi một lát.

Phí Minh Châu cũng gật đầu đồng ý.

Sau khi ăn no xong, Phùng Viên và Hà Lăng Phong liền bước vào trong Băng cung. Sau ba canh giờ, bọn họ quay trở ra dùng lương khô, nhưng sắc mặt có vẻ rất trầm trọng.

Theo như lời Hà Lăng Phong nói, Hồng Tụ đao quyết tuy chỉ có chín chiêu thức, thế nhưng mỗi chiêu thức đều cực kỳ tinh diệu, ẩn chứa rất nhiều sự biến hóa. Chỉ đơn thuần nhớ những chiêu thức, việc đó không có gì là khó. Để hiểu hết sự biến hóa của nó, mỗi chiêu thức phải mất ít nhất ba canh giờ.

Bởi vậy Hà Lăng Phong quyết định, trước tiên là nhớ những chiêu thức của nó. Nếu sau này có thể thoát được ra ngoài chàng sẽ từ từ nghiên cứu sự biến hóa của mỗi chiêu thức sau.

Cho dù là vậy trong ba canh giờ chàng cũng chỉ nhớ được có bốn chiêu thức mà thôi.

Còn về phần Phùng Viên, trong ba canh giờ tìm kiếm, lối ra gần như hoàn toàn không có.

Trong Băng cung toàn là băng dày cứng. Lối thông đạo duy nhất có thể tiến về trước chính là hầm lửa phía sơn động bên kia của Băng cung.

Hầm lửa kia cao chừng năm thước, nhưng không ai biết nó sâu và dài đến bao nhiêu.

Lửa dữ ở trong động phun ra liên tục không ngừng nghỉ. Giữa hầm lửa và Băng cung có một cái hồ nhỏ. Nước trong hồ cũng một bên lạnh, một bên nóng.

Phùng Viên đã thử lấy một nén bạc thả vào trong bên trong hầm lửa. Kết quả nén bạc vừa rơi vào trong hầm lửa đã chảy ra thành nước ngay.

Hà Lăng Phong nghe thấy tình hình của lão như vậy, chỉ biết an ủi nói rằng :

- Lão đại ca không nên nản lòng. Nếu lối ra dễ tìm được như vậy, trong Băng cung sẽ không có nhiều tử thi đến thế và Hồng Tụ đao quyết sớm được truyền ra bên ngoài rồi. Lão đại ca cứ việc từ từ tìm kiếm tiếp, nhớ để ý đến những nơi ít chú ý nhất. Nếu như số mạng chúng ta chưa hết, thế nào cũng tìm ra được lối thoát. Còn số mạng của chúng ta đến đây để chấm dứt, như vậy có chết cũng không thấy đáng tiếc.

Phùng Viên lắc lắc đầu vẻ chán nản.

Phí Minh Châu xen vào nói :

- Phùng đại ca đã kiểm tra quan sát hết tình hình ở bên trong, bây giờ cũng nên ở lại đây nghỉ ngơi, từ từ suy nghĩ xem có cách gì mới để thoát thân không? Còn việc tìm kiếm tiếp tục hãy để cho tiểu muội. Dẫn sao hai người vẫn tốt hơn một.

Hà Lăng Phong trầm ngâm một hồi nói :

- Như vậy cũng được. Nhưng làm gì thì làm cũng phải chờ lại một người ở đây, để nhắc nhở hai người kia. Đợi sau khi tiểu đệ nhớ hết những chiêu thức của Hồng Tụ đao quyết, mọi người sẽ tập trung vào tìm kiếm lối ra. Như vậy có lẽ sẽ mau hơn.

Lại ba canh giờ nữa trôi qua. Phí Minh Châu cũng chẳng có tin tức gì mới.

Nhưng Hà Lăng Phong ngược lại phấn khởi nói :

- Hoàn thuốc này quả thật không vô ích. Cuối cùng tiểu đệ cũng đã có thu hoạch.

Phí Minh Châu hỏi :

- Hà đại ca có thu hoạch mới lạ gì?

Hà Lăng Phong nói :

- Phùng đại ca, không phải đại ca đã từng nói rằng năm đó Hồng y Huệ Nương đã đánh bại Đao Thánh, trước sau tổng cộng tám lần. Hơn nữa tám chiêu đao pháp của Đao Thánh chính là độc môn tuyệt kỹ Phá Vân bát đại thức của Thiên Ba phủ ngày đó sao?

Phùng Viên nói :

- Không sai!

Hà Lăng Phong nói :

- Nếu là như vậy, đao pháp của Hồng y Huệ Nương lưu truyền lại, cũng chỉ có bát thức mà thôi. Nhưng ở bên trong Băng cung ngược lại có đến chín chiêu thức.

Phùng Viên “ồ” một tiếng nói :

- Điều này ta cũng cảm thấy hơi kỳ quái, tại sao lại dư ra thêm một chiêu thức?

Hà Lăng Phong cười nói :

- Ban đầu tiểu đệ cũng cảm thấy quái lạ, cho nên đặc biệt chú ý đến chiêu thức cuối cùng này. Hóa ra chiêu thức cuối cùng này chính là toàn bộ tinh hoa Đao pháp của Hồng y Huệ Nương, cũng chính là tuyệt học mà cả đời Hồ Nhất Đao suy nghĩ không ra.

Phùng Viên ngạc nhiên nói :

- Hồ Nhất Dao liên tiếp bị bại trận tám lần, tất nhiên cũng muốn tìm ra bí quyết để khắc chế đao pháp của Hồng y huệ Nương. Thế nhưng cả đời của Hồ Nhất Dao vẫn không tìm ra. Vậy mà Hồng y Huệ Nương lại có thể tìm ra được chiêu thức, phá giải Hồng Tụ đao quyết của mình.

Phùng Viên thất kinh tiếp :

- Chẳng lẽ đó chính là chiêu thức thứ chín?

Hà Lăng Phong nói :

- Đúng vậy, đó chính là chiêu thức thứ chín. Thật ra chúng ta chỉ cần luyện tập thành thục chiêu thức này, là có thể dễ dàng phá giải dưới Hồng Tụ đao quyết mà không cần phải học tuyệt thế đao pháp của Mê cốc.

Phùng Viên ngạc nhiên một hồi rồi như chợt hiểu ra điều gì, liền lên tiếng nói :

- Hèn gì Đường Tiểu Tiên và Đồng lão lão tìm đủ mọi cách để lấy cho bằng được thanh Yên Chi bảo đao. Thì ra là nguyên nhân này.

Hà Lăng Phong nói :

- Nếu biết trước là như vậy, tiểu đệ chỉ cần nhớ chiêu thức này, tám chiêu còn lại đều không quan trọng.

Phùng Viên nói :

- Lão đệ đâu thể nói như vậy được. Hồng Tụ đao quyết mỗi chiêu thức đều là tinh hoa của đao pháp trong thiên hạ. Riêng chiêu thức thứ chín kia chỉ có thể phá giải Hồng Tụ đao quyết mà hoàn toàn không phải chiêu thức để công kẻ địch.

Hai người càng nói càng hứng thú chỉ có Phí Minh Châu đứng bên cạnh uể oải nói tiếp lời :

- Công địch cũng được mà phá giải Hồng Tụ đao quyết cũng được. Giả sử như không thể ra được khỏi chỗ này, như vậy thì có ích lợi gì?

Hà Lăng Phong mỉm cười nói :

- Biện pháp là do người nghĩ ra. Hồng Tụ đao quyết mà còn có thể phá giải được. Một tòa Băng cung nhỏ như vậy, chẳng lẽ nghĩ không ra cách phá giải hay sao?

Nói thì nói vậy, nhưng tình hình thực tế không đơn giản như mọi người nghĩ.

Hà Lăng Phong đã luyện thành thục toàn bộ chín chiêu của Hồng Tụ đao quyết, thế mà Phùng Viên và Phí Minh Châu vẫn chưa tìm ra được lối thoát thân.

Thậm chí Hà Lăng Phong đã tham gia vào việc tìm kiếm nhưng mọi việc vẫn chưa có tiến triển tốt.

Lương khô và thuốc đã cạn dần, thời gian chậm chậm trôi qua, gần như trong Băng cung không chỗ nào là không có dấu chân của họ, thế nhưng bọn họ vẫn chưa có phát hiện gì mới cả. Ngoài hướng cửa thông qua huyết động hầm lửa, cả tòa Băng cung không hề có một khe hở và tuyệt đối không có lối ra thứ ba nào cả.

Cửa Băng cung đã bị khóa không thể nào trở lại được. Lối thoát duy nhất lúc này chỉ có hầm lửa đang cháy rực phía bên kia huyết động.

Ngọn lửa kia từ trong lòng đất phát ra vĩnh viễn không bao giờ tắt. Cho dù có dùng nước tưới vào hay là dùng băng đập lên, cũng không hề có hiệu quả.

Thậm chí Hà Lăng Phong đã mang một thi hài ra bỏ vào trong hầm lửa thử.

Chỉ trong khoảng nháy mắt, toàn bộ tử thi liền bị cháy rụi thành than.

Vì để tiết kiệm lương khô và thuốc, ba người đành phải thay phiên nhau tìm kiếm. Hơn nữa bọn họ còn kéo dài thời gian ăn ra. Người không đi tìm kiếm thì ngồi yên vận nội công chống lại cái lạnh, nhưng rốt cuộc vẫn thúc thủ vô sách.

Thời gian qua đi, thuốc ngự hàn chỉ còn lại có bốn viên.

Hà Lăng Phong đã hết cách đành phải ngừng ngay việc tìm kiếm lại. Ba người cùng dựa sát vào trong sơn động, một mặt vừa vận công chống lạnh, một mặt vừa ngồi nghỉ cách thoát thân.

Tiếp theo là lương thực đã hết.

Người ta thường nói khi bụng đói sẽ khó kháng cự lại cái lạnh hơn. Sau khi hết lương thực, ba người bọn họ tự nhiên cảm thấy khí lạnh bên trong Băng cung dường như mỗi lúc một lạnh hơn.

Cả ba người họ ngồi co người lại nhưng vẫn cảm thấy toàn thân lạnh như băng.

Đột nhiên Hà Lăng Phong vùng đứng dậy nói :

- Chúng ta thật là khờ, cứ ngồi trơ ra ở đây có lợi ích gì? Vậy tại sao không đi tắm nước nóng cơ chứ?
- Đi tắm?

Phùng Viên và Phí Minh Châu không hẹn mà cùng đưa mắt nhìn chàng vẻ vô cùng ngạc nhiên không hiểu.

Hà Lăng Phong mỉm cười thản nhiên nói :

- Bộ hai người quên rồi sao? Ở đây tuy lạnh nhưng nửa phần hồ bên cạnh hầm lửa kia nước vẫn nóng.

Phùng Viên thở dài một tiếng nói :

- Lão đệ đừng bao giờ làm chuyện khờ dại như vậy. Lão đệ rõ ràng biết rõ, hồ nước kia nửa bên lạnh và nửa bên nóng. Bên lạnh có thể đông cứng người lại, còn bên nóng đủ để làm nóng chết người.

Hà Lăng Phong nói :

- Ngồi ở đây sớm muộn gì cũng chết. Dầu sao chết lạnh cũng không bằng chết nóng.

Nói đoạn chàng hít sâu vào một hơi, cất bước vào trong Băng cung.

Phùng Viên vội đứng lên nói :

- Khoan đã, ta còn có lời muốn nói.

Hà Lăng Phong ngoái đầu lại nói :

- Lão đại ca không cần phải nói. Cứ ngồi như vậy trước sau gì rồi cũng sẽ chết. Sau khi tiểu đệ đi rồi, hai người còn được bốn hoàn thuốc, ít nhất có thể sống thêm được mười hai canh giờ nữa.

Nói xong, chàng tiếp tục bước vào bên trong.

Nhưng động tác của Phùng Viên nhanh hơn Hà Lăng Phong nhiều. Lão ta vừa đứng dậy đã vội nhảy bổ nhào lên người chàng.

Phí Minh Châu giọng đã hơi run :

- Bây giờ là lúc nào mà hai người còn đánh nhau như vậy. Tốt nhất là nên chừa lại một chút sức lực để lo nghĩ cách thoát thân.

Phùng Viên dùng thân mình đè lên trên người Hà Lăng Phong nói :

- Tuy rằng cuối cùng rồi cũng sẽ chết, nhưng nếu sống thì chúng ta cùng sống, còn chết tất cả mọi người cùng chết. Sáu canh giờ hay là mười hai canh giờ có gì là khác biệt? Tiểu Châu Tử, hãy lấy thuốc ra chúng ta mỗi người uống một viên, cùng nhau trải qua sáu canh giờ sau cùng.

Phí Minh Châu liền lấy ra ba viên thuốc. Phùng Viên nhét vào miệng Hà Lăng Phong một viên, tự mình và Phí Minh Châu mỗi người uống một viên. Sau đó lão mới buông Hà Lăng Phong ra.

Sau khi viên thuốc vào trong bụng mọi người cảm thấy hơi ấm lại một chút.

Hà Lăng Phong gượng cười lắc đầu nói :

- Lão đại ca, người hà tất phải làm như vậy.

Nói đến đây nước mắt chàng liền tuôn trào.

Phùng Viên nói :

- Khóc gì chứ? Bộ không sợ Tiểu Châu Tử cười người sao?

Hà Lăng Phong nước mắt như mưa, nghẹn ngào nói :

- Tiểu đệ không phải vì sợ chết mà khóc. Chỉ vì cảnh tượng vừa rồi khiến cho tiểu đệ đột nhiên nhớ đến mẫu thân. Khi tiểu đệ còn nhỏ tính tình rất bướng bỉnh. Nhớ có một lần tiểu đệ bị bệnh, mẫu thân kêu uống thuốc nhưng tiểu đệ nhất định không chịu uống. Mẫu thân liền bắt ép tiểu đệ phải uống, cảnh tượng giống y như vừa rồi. Kết quả thuốc đổ hết ra đất, còn mẫu thân bị tiểu đệ đá cho một cái...

Đây là những chuyện sinh động thuở thiếu thời nghĩ lại càng khiến cho người ta cảm thấy buồn cười. Nhưng không biết tại sao Phùng Viên và Phí Minh Châu lại không thể nào cười được.

Hà Lăng Phong tiếp tục nói :

- Khi còn nhỏ, tiểu đệ vốn là một thằng bé rất tinh nghịch. Mẫu thân thường bắt lực trước tiểu đệ. Có một lần, có người hàng xóm đem một viên thủy tinh minh châu ra bán để lấy tiền mua quan tài chôn cất người thân. Lúc đó mẫu thân của tiểu đệ rất thích viên thủy tinh minh châu kia, nhưng không đủ sức mua nó. Khi ấy tiểu đệ đang đứng bên cạnh, liền lên tiếng nói mẫu thân! Viên thủy tinh minh châu này có gì đâu hiếm lạ. Đợi sau này hài nhi lớn lên có nhiều tiền, sẽ mua một cái quan tài bằng thủy tinh cho mẫu thân...

Chưa nói hết câu, đột nhiên Hà Lăng Phong nhảy lên phóng như bay vào trong Băng cung.

Phùng Viên và Phí Minh Châu sợ chàng làm vậy, nên cũng lập tức phóng người đuổi theo.

Lúc này thuốc chống hàn đã phát tán, vì vậy vào trong Băng cung cũng không cảm thấy lạnh.

Hà Lăng Phong chạy thẳng một mạch đến hồ nước phía bên hầm lửa mới dừng lại, trừng to hai mắt ra. Hóa ra có hai thi thể nằm cạnh bên hồ.

Hai thi thể một già một trẻ, rất có thể họ là hai phụ tử. Người trẻ tuổi nằm ngửa trên một tảng băng cao khoảng hai thước, còn người kia đang đứng cúi người bên hồ ở tư thế hai tay bụm lại.

Phùng Viên và Phí Minh Châu vừa chạy đến đều không khỏi sửng sốt ngạc nhiên.

Hà Lăng Phong bỗng nhiên thấp giọng nói :

- Hai vị nhìn xem, tư thế hai người này chết rất là kỳ lạ, đúng vậy không?

Phùng Viên nói :

- Không sai. Tuy có hơi quái lạ nhưng không biết có ý nghĩa gì?

Hà Lăng Phong nói :

- Đại ca thử đoán xem bọn họ đang làm gì vậy?

Phùng Viên suy nghĩ một hồi nói :

- Có thể là đứa con đã bị đông cứng, người cha định dùng nước nóng để tưới lên người. Nhưng ngay cả chính mình cũng không chịu nổi vì vậy đã chết ngay bên hồ.

Hà Lăng Phong gật đầu nói :

- Đúng vậy. Người này quả thật đang định cứu hài nhi mình, bởi vì đứa hài nhi kia bị chết cứng hoàn toàn là do người này tính toán sai.

Phùng Viên thất kinh nói :

- Tại sao lão đệ biết?

Hà Lăng Phong nói :

- Hai vị thử nhìn kỹ lại xem. Ở đây có hai chỗ đáng để chú ý. Một là tảng băng bao lấy đứa hài nhi kia vốn không có ở chỗ này. Hai là đôi tay của người kia đã bị bỏng nặng, như vậy đủ chứng tỏ người đó đang định dùng tay bụm nước nóng, chứ không phải nước lạnh.

Phùng Viên nói :

- Nhưng như vậy có ý nghĩa gì?

Hà Lăng Phong nói :

- Tiểu đệ nghĩ bọn họ có lẽ đã tìm ra được cách thoát thân. Nhưng vì một sơ sót nhỏ nào đó, nên đành phải bỏ mạng ở đây.

Phùng Viên và Phí Minh Châu giật bắn người đồng thanh kêu lớn :

- Là cách gì?

Hà Lăng Phong quan sát lại hiện trường một lần nữa rồi nói :

- Giấu người bên trong tảng băng.

- Giấu người trong tảng băng?

Phùng Viên như chợt hiểu ra liền nói :

- Ý lão đệ muốn nói để người vào ở giữa tảng băng, để tiện vượt qua hầm lửa.

Hà Lăng Phong nói :

- Đúng vậy. Nhìn cảnh tượng này giống như chiếc quan tài bằng thủy tinh mà tiểu đệ mới nói vừa rồi, cũng chỉ có duy nhất cách này, mới mong có thể không bị lửa dữ thiêu cháy.

Phí Minh Châu mừng rỡ liền nói lớn :

- Vậy chúng ta cũng làm thử xem...

Phùng Viên liền đưa tay ra ngăn cản nhưng mắt vẫn nhìn Hà Lăng Phong nói :

- Lão đệ có nhìn ra được nguyên nhân thất bại của họ không?

Hà Lăng Phong gật gù đầu nói :

- Trước tiên bọn họ dùng nước lạnh để tạo thành tảng băng, cho đĩa hải nhi nằm trong rồi người cha tiếp tục tưới nước lạnh lên trên. Bởi vì trong Băng cung cực lạnh, nên có thể tạo thành lớp băng dày xung quanh đĩa hải nhi kia. Thế nhưng, bọn họ đã quên mất đi một việc, đó là sau khi kết thành băng, tảng băng này đã dính chặt với lớp băng bên dưới thành một khối, không cách chi di động được. Trong lúc lúng túng, người cha đã nghĩ ra cách dùng nước nóng tưới lên tảng băng để nó tan chảy ra. Bởi vì lẽ đó nên hai tay người cha đã bị thương nặng, cuối cùng thì tắt thở bên bờ hồ.

Phùng Viên vừa nghe vừa gật đầu lia lịa nói :

- Có lẽ vì công lực của người con quá thấp kém nên không thể nín thở quá lâu được. Bởi vậy người con đã bị chết ngạt ở bên trong.

Hà Lăng Phong nói :

- Nếu muốn tảng băng không bị kết dính với lớp băng bên dưới, chúng ta có thể lót ở bên dưới một lớp vải trước khi tạo thành tảng băng. Nhưng biện pháp vẫn có hai khuyết điểm không thể giải quyết.

Phùng Viên hỏi :

- Hai khuyết điểm đó là gì?

Hà Lăng Phong nói :

- Trước tiên là biện pháp này quá ư là mạo hiểm. Bởi vì bên trong hầm lửa dài bao nhiêu không có ai biết được. Nếu như đoạn đường quá dài, sau khi tảng băng tan hết như vậy cũng sẽ chết.

Phùng Viên nói :

- Nếu như không còn cách vẹn toàn nào khác chúng ta cũng đành phải mạo hiểm một phen. Còn khuyết điểm thứ hai là gì?

Hà Lăng Phong nói :

- Nếu dùng biện pháp này phải hy sinh một người ở lại. Hơn nữa bên trong hầm lửa bằng phẳng hay là khúc khuỷu, đều nhờ vào vận may cả.

Phùng Viên ngửa mặt lên thở dài một tiếng, nói :

- Tuy cách này không vẹn toàn, nhưng lại là biện pháp duy nhất có thể thoát được ra ngoài vì vậy không thể nào không mạo hiểm được. Còn về việc hy sinh một người hãy để cho ta đảm nhận. Dẫu sao một người chết vẫn tốt hơn là ba.

Hà Lăng Phong nói :

- Như vậy không thể được. Đại ca là chủ nhân của Thiên Tuế phủ, đâu thể hy sinh như vậy được. Việc này nên để tiểu đệ đảm trách mới phải.

Phùng Viên liền nói :

- Người ở lại nội lực phải tương đối thâm hậu mới có thể đẩy được tảng băng vượt qua hầm lửa. Nội lực của lão đệ sao bằng ta mà tranh giành ở lại?

25. Một Tia Hy Vọng

Hà Lăng Phong nói :

- Biện pháp là do tiểu đệ nghĩ ra, đương nhiên tiểu đệ có quyền chia công việc cho mọi người.

Phùng Viên nói :

- Hiện giờ không nói là ai có quyền hay không, mà phải nên dựa vào tình và lý. Ở đây chúng ta có ba người, Tiểu Châu Tử là nữ, tất nhiên không thể lưu lại ở đây được. Còn lão đệ là người duy nhất nhớ được Hồng Tụ đao quyết, đương nhiên cũng không thể ở lại đây được. Tính đi tính lại, chỉ có ta ở lại là thích hợp nhất nà thôi?

Hà Lăng Phong nói :

- Hai vị, một người là chủ nhân của Thiên Tuế phủ, một người là thiên kim tiểu thư của Hương Vân phủ. Sự sống chết của hai vị sẽ liên quan đến rất nhiều người, nên đều không thể ở lại đây được. Con tiểu đệ thì lại khác, một thân bơ vơ, có chết cũng không can hệ gì đến ai cả.

Phí Minh Châu liền nói lớn :

- Được rồi! Được rồi! Hai vị đều là bậc đại trượng phu, nhưng hễ gặp chuyện là tranh luận với nhau, thử hỏi như vậy có phiền hay không chứ? Theo như tiểu muội thấy, người lưu ở lại đây là an toàn nhất. Còn người thông qua hầm lửa đầu tiên là nguy hiểm nhất. Hai người giành qua giành lại, có phải vì sợ tiểu muội sẽ chết hay không?

Hà Lăng Phong vội hỏi :

- Tại sao Phí cô nương lại nói người ở lại là an toàn nhất?

Phí Minh Châu nói :

- Tại sao không phải? Hà đại ca thử nghĩ kỹ xem, nếu như không vượt qua được hầm lửa, như vậy không phải người này sẽ chết trước hay sao? Còn nếu như thoát hiểm được ra bên ngoài, lúc ấy có thể quay trở lại Mê cốc nhờ tiếp cứu bằng cách mở cánh cửa kia ra. Như vậy không phải là an toàn nhất sao?

Hà Lăng Phong và Phùng Viên đứng cúi đầu im lặng không nói gì.

Lời nói của Phí Minh Châu tuy có lý, nhưng không phải hoàn toàn chuẩn xác.

Bởi vì mạo hiểm vượt ra ngoài còn có hy vọng sống sót. Còn người ở lại tối đa chỉ có thể sống được mười hai canh giờ nữa thôi. Địa hình Mê cốc vô cùng phức tạp ai dám bảo đảm trong thời gian ngắn ngủi một ngày một đêm, người thoát ra được bên ngoài có thể thuận lợi trở lại Mê cốc để nhờ tiếp cứu?

Chỉ cần thời gian tiếp cứu bị chậm trễ, người ở bên trong Băng cung xem như là đã chết.

Phùng Viên chợt lên tiếng nói :

- Lão đệ, thôi thì như vậy. Trong hai người chúng ta, ắt phải có một người mạo hiểm vượt ra bên ngoài và một người ở lại chờ tiếp cứu. Vì để công bằng, chúng ta hãy cùng nhau đánh cá, lão đệ cảm thấy thế nào?

Hà Lăng Phong trầm ngâm thật lâu cuối cùng rồi cũng đồng ý.

Phùng Viên liền lấy trong người ra mấy nén bạc vụn, nắm chặt trong tay nói :

- Bây giờ chúng ta dùng số bạc này để cá bằng cách đoán chẵn và lẻ. Nếu ai đoán sai người đó sẽ mạo hiểm vượt qua hầm lửa, còn nếu ai đoán trúng sẽ ở lại đây để chờ tiếp cứu. Chúng ta được đoán một lần và không được hối hận. Bây giờ lão đệ đoán trước đi.

Hà Lăng Phong nói :

- Số bạc kia là của lão đại ca, đương nhiên người biết chắc sẽ là bao nhiêu.

Phùng Viên nói :

- Cho nên ta mới để cho lão đệ đoán trước. Như vậy là công bằng nhất.

Hà Lăng Phong suy nghĩ giây lát nói :

- Được! Tiểu đệ chọn số lẻ.

Phùng Viên xòe lòng bàn tay ra mỉm cười nói :

- Xin lỗi, lão đệ đã đoán sai rồi. Ở đây có sáu nén bạc là số chẵn.

Hà Lăng Phong nhìn kỹ sáu nén bạc. Trong đó có bốn nén màu sắc đã hơi cũ. Hai nén còn lại có một mặt hoàn toàn mới toanh, rõ ràng Phùng Viên đã bóp vỡ nén bạc kia thành hai.

Hà Lăng Phong đưa mắt nhìn lão ta, thở dài một tiếng nói :

- Lão đại ca cứ yên tâm. Nếu như có thể may mắn thoát hiểm, trong vòng mười hai canh giờ chúng ta nhất định sẽ gặp lại.

Phùng Viên cười nói :

- Trong lòng ta cảm thấy rất yên tâm. Đợi sau khi hai người trở ra ta sẽ ngủ một giấc cho đã. Khi tỉnh dậy có lẽ cửa Băng cung cũng đã mở.

Nói xong, lão ta dùng áo ngoài trải lên đất và bắt đầu tưới nước làm băng.

Sau khi tạo được một tảng băng tương đối dày. Hà Lăng Phong liền hít vào một luồng chân khí, rồi nằm ngửa lên phía trên tảng băng.

Phùng Viên và Phỉ Minh Châu hiệp lực lại tưới nước lên trên người chàng.

Không bao lâu, từ phần ngực của Hà Lăng Phong trở xuống đã hoàn toàn nằm trong một khối băng dày.

Lúc này Phùng Viên đột nhiên hạ thấp giọng nói với chàng :

- Thanh Yên Chi bảo đao mà Tỷ Muội hội lấy được chính là bảo đao thật. Nhưng lưỡi đao đã bị ta dùng nước bạc nhuộm qua, nên nhìn thấy giống như một thanh đao bình thường. Chỉ cần đem thanh đao bỏ vào trong lửa lập lúc nó sẽ trở về nguyên vẹn. Thiên Tuế phủ và Thiên Ba phủ đều phó thác cho lão đệ. Hy vọng đệ đối xử tốt với uyển quân và bảo tồn đứa bé...

Đây rõ ràng là những lời ủy thác trước lúc vĩnh biệt, như vậy đủ thấy Phùng Viên đã quyết tâm hy sinh mà không hề có ý niệm sinh tồn.

Hà Lăng Phong chỉ cảm thấy máu trong người mình như muốn sôi lên và cơ hồ như muốn ngồi bật dậy.

Nhưng chàng chưa kịp mở miệng một lời nào hết, thậm chí chưa kịp gật đầu hoặc có một động tác gì, thì một dòng nước lạnh đã đổ kín lên đầu chàng.

Hà Lăng Phong liền nhắm mắt và nín thở lại. Tai chàng cũng không còn nghe thấy gì nữa, chỉ cảm giác thấy dường như mình đang nằm trong một cổ quan tài lạnh giá, toàn thân chàng như bị trói chặt lại không sao động đậy được.

Nhưng trong lòng chàng biết rõ thời gian ngắn ngủi này sẽ liên quan đến sự sống còn của mình. Tuy chàng không sợ chết, nhưng không thể không cầu nguyện được sống tiếp tục. Bởi vì trọng trách trên người chàng quá nặng, khiến cho chàng không thể chết, cũng như tự chàng không dám chết...

Đột nhiên Hà Lăng Phong cảm thấy toàn thân mình bị chấn động và phóng nhanh như bay về phía trước.

Cái cảm giác lạnh như băng xung quanh người chàng đã nhanh chóng mất đi, thay vào đó là một cảm giác nóng nực.

Nhất định lớp băng xung quanh người chàng đang tan chảy.

Lúc này chỉ cần người chàng dừng lại, là biết rõ sống chết ngay. Nếu chàng ở bên ngoài hầm lửa, mạng chàng xem như lớn. Còn nếu như ở bên trong hầm lửa thì xem như đã hết.

Chàng vẫn còn cảm thấy thân mình bị chấn động và chưa dừng lại. Thế mà cái nóng đã khiến chàng cảm thấy vô cùng khó chịu giống như toàn thân đang ở trong lò lửa vậy.

Chàng muốn nhìn xem thử, nhưng không sao mở mắt được, muốn gọi lớn nhưng không sao mở miệng được. Muốn vùng vẫy nhưng không còn một chút sức lực nào. Trong lúc hoảng loạn đó chàng cảm thấy người giống như đã bị quay chín rồi biến thành than thành khói...

Dường như thời gian chỉ xảy ra trong giây lát, lại dường như đã trải qua rất lâu.

Hà Lăng Phong từ từ tỉnh lại mở mắt ra. Cái mà đầu tiên chàng nhìn thấy chính là bầu trời xanh biếc ở trên cao, sau đó chàng cảm thấy xung quanh có mùi lưu huỳnh nồng nặc.

Phản ứng đầu tiên của chàng là bật ngồi dậy. Nhưng có một bàn tay đã kịp thời ấn chàng nằm xuống, đồng thời chàng nghe thấy một giọng nói :

- Dừng cựa quậy! Bộ ngươi muốn làm cho thuyền lật, để cả hai đều ướt hết hay sao?

Thì ra đó là giọng nói của một thiếu nữ, xem ra có mấy phần quen thuộc.

Ban đầu, Hà Lăng Phong cho rằng đó là Phí Minh Châu, nên quay đầu lại nhìn, mới phát giác ra quả nhiên mình đang nằm trên một chiếc thuyền con, phía sau đuôi thuyền là một thiếu nữ hoàn toàn xa lạ.

Thiếu nữ kia chừng mười tám, mười chín tuổi, mặt tròn, hai mắt đen và to.

Trên người thiếu nữ mặc một bộ trang y, nửa phần ống quần bên dưới bị ướt sũng.

Hà Lăng Phong thử chống tay ngồi dậy, nhưng vì chiếc thuyền quá nhỏ nên chàng mới vừa cử động đã khiến cho chiếc thuyền lắc lư dữ dội.

Thanh y thiếu nữ liền ngừng chèo, nửa mỉm cười nửa nghiêm túc nói :

- Ngươi làm sao thế? Kêu ngươi dừng cựa quậy, ngươi lại cứ không chịu nghe. Ngươi thử nhìn xem vì cứu ngươi ta đã ướt cả ống quần. Bộ ngươi muốn ta rơi xuống sông mới cam tâm hay sao?

Hà Lăng Phong đành phải nằm xuống, vẻ không được tự nhiên nói :

- Xin lỗi, tại hạ không phải cố ý tại hạ chỉ muốn... muốn...

Thanh y thiếu nữ lại tiếp tục chèo. Nàng vừa chèo vừa nói :

- Ngươi muốn hỏi ta còn một thiếu nữ có phải cũng đã được cứu sống phải không?

Hà Lăng Phong vội đáp :

- Đúng rồi, cô nương cũng nhìn thấy cô ta?

Thanh y thiếu nữ cười nói :

- Tất nhiên là nhìn thấy, nhưng mà ta làm sao biết được cô nương kia là bằng hữu của ngươi.

Hà Lăng Phong vội hỏi :

- Hiện tại cô ta ra sao rồi?

Thanh y thiếu nữ chậm rãi đáp :

- Yên tâm đi, cô nương đó đã được một chiếc thuyền khác chở về trước rồi. Chiếc thuyền đó do tiểu muội của ta điều khiển.

Hà Lăng Phong mừng rỡ nói :

- Đa tạ cô nương.

Nơi đây là một cái hồ nhỏ ở trong núi, xem ra phạm vi cũng không phải lớn.

Có điều do vị trí gần hầm lửa nên nước trong hồ tương đối nóng và có màu hơi vàng của chất lưu huỳnh.

Hà Lăng Phong lo lắng cho sự an nguy của Phùng Viên, nên liền lên tiếng hỏi :

- Cô nương, người có thể cho tại hạ biết tại hạ đã rơi xuống hồ bao lâu rồi không?

Thanh y thiếu nữ cười nói :

- Câu hỏi này thật là lạ. Tự người ngã xuống hồ lúc nào, chẳng lẽ người cũng không biết hay sao?

Hà Lăng Phong nói :

- Không nói giấu gì cô nương, trước khi bị rơi xuống hồ tại hạ đã hoàn toàn bị hôn mê, nên chẳng biết thời gian là bao lâu.

Thanh y thiếu nữ nói :

- Làm sao người bị rơi xuống hồ?

- Chuyện này...

Hà Lăng Phong không muốn nói ra những việc trong Mê cốc nên tìm cách nói :

- Tại hạ cùng với cô nương họ Phí kia ở trên núi hái thuốc, do vô ý bất cẩn nên bị trượt ngã xuống.

Thanh y thiếu nữ ngạc nhiên nói :

- Hái thuốc? Hái thuốc gì chứ? Ngọn núi này ngay cả một ngọn cỏ cũng không có, vậy đi đâu hái thuốc đây?

Không sai, cả ngọn núi sau Mê cốc không có đến một ngọn cỏ. May mà chàng nhanh trí mỉm cười nói :

- Thuốc mà bọn tại hạ muốn tìm không phải là loại bình thường mà là một thứ nằm trong lòng đất, phải đào lên mới có thể lấy được.

Thanh y thiếu nữ dường như đã hiểu nói :

- Ta biết rồi, các người nhất định là muốn đào lưu huỳnh.

Hà Lăng Phong nói :

- Không phải lưu huỳnh mà là một thứ tựa như lưu huỳnh vậy.

Hà Lăng Phong phát hiện ra thiếu nữ này có sức liên tưởng rất phong phú, lại hay thích kiểu hỏi truy vấn. Bởi vậy chàng không dám nói điều gì khẳng định cả.

Ai ngờ thanh y thiếu nữ không truy vấn, mà chỉ cười nhạt nói :

- Dầu sao các người cũng không phải là người đi hái thuốc. Nhưng những việc này chẳng có quan hệ gì đến ta, cho nên ta cũng không muốn hỏi. Trước đây mẫu thân của ta thường nói với ta rằng: Những người gặp ngoài đường nói ba câu, chưa chắc đã có một câu đáng tin. Có lẽ hai vị không phải là hạng người này?

Hà Lăng Phong gượng cười nói :

- Cô nương hiểu lắm...

Chưa nói hết câu, Hà Lăng Phong đã chuyển sang câu hỏi khác :

- Không biết danh tánh của cô nương như thế nào?

Thanh y thiếu nữ nói :

- Người chỉ hỏi danh tánh của một mình ta. Hay là cả nhà của ta.

Hà Lăng Phong nói :

- Đương nhiên là hỏi hết. Đợi một lát bọn tại hạ còn phải đi gặp lệnh đường bá tạ nữa.

Thanh y thiếu nữ vội nói :

- Không cần phải bá tạ. Mẫu thân của ta đã qua đời lâu rồi. Hiện tại trong nhà chỉ có ba tỷ muội chúng ta mà thôi. Bọn ta họ Kim, đại tỷ tên Lam Ngọc, còn ta tên Thanh Ngọc, muội muội ta gọi là Hồng Ngọc. Người có thể gọi ta là Thanh Ngọc được rồi.

Nói đến đây nàng dừng lại rồi nhảy lên bờ trước. Sau đó nàng đưa tay ra nói :

- Từ từ bước lên, đừng để cho thuyền lật.

Hà Lăng Phong từ từ ngồi dậy đề khí thở, nội tạng chàng không hề bị tổn thương, có điều toàn thân cảm thấy đau nhức, tứ chi bải hoải. Thế rồi chàng đưa tay ra vịn lấy tay Kim Thanh Ngọc bước lên bờ.

Cách đây không xa có đậu một chiếc thuyền con. Phía trên bờ còn đọng lại vài vũng nước nhỏ, nhưng không nhìn thấy bóng dáng một người nào cả. Xem ra Phí Minh Châu quả nhiên đã được cứu lên bờ trước rồi.

Kim Thanh Ngọc thấy Hà Lăng Phong đi có phần khó khăn, nàng tự động đưa tay dìu chàng nói :

- Những bậc đá của đoạn đường này rất dốc. Để ta dìu người bước lên trên.

Hà Lăng Phong liền vội cảm ơn, đưa tay bám lấy vai Kim Thanh Ngọc từng bước từng bước tiến về phía trước.

Con đường này có trên một trăm bậc đá. Cuối những bậc đá là một khoảnh đất trống cỏ mọc xanh tươi. Cách đây nữa chừng mười trượng có một ngôi nhà tranh ba gian, bên ngoài được bao bọc bằng một lớp hàng rào tre.

Khi Hà Lăng Phong bước được đến bên hàng rào, toàn thân đã vô cùng mỏi mệt. Khó khăn lắm chàng mới có thể tiếp tục bước được vào bên trong nhà.

Nhưng trong nhà hoàn toàn vắng lặng, không một bóng người.

Kim Thanh Ngọc dìu chàng vào trong phòng ngủ, ở phía bên phải rồi nói :

- Người hãy cởi y phục ướt ra đi, ta sẽ mang đi phơi giúp cho. Đợi khi nào y phục khô rồi sẽ mặc lại.

Hà Lăng Phong đưa mắt nhìn khắp phòng, chỉ thấy ngoài tấm chăn ở trên giường ra, xung quanh không có một mảnh vải nào cả, nên không khỏi có chút do dự.

Kim Thanh Ngọc thúc giục nói :

- Mau cởi ra đi, cứ mặc y phục ướt mãi rất dễ bị cảm lạnh.

Hà Lăng Phong ngượng ngùng cười cười nói :

- Trong nhà cô nương có y phục nào hay không? Cho tại hạ mượn thay đỡ.

Kim Thanh Ngọc nói :

- Ai da! Việc này thật là khó. Trong nhà bọn ta toàn là nữ nhân, làm gì có y phục nam. Ta thấy tốt nhất là người nên nằm vào trong chăn. Dù sao ở đây cũng không có người bước vào nên không sợ bị người nhìn thấy.

Hà Lăng Phong nói :

- Như vậy... chỉ sợ không tiện.

Kim Thanh Ngọc nói :

- Có gì nà không tiện. Đây là giường của ta, ta muốn cho ai nằm là quyền của mình.

Thiếu nữ này tính tình thật thẳng thắn. Nhưng Hà Lăng Phong không thể ẩn nấp trong phòng ngủ của một thiếu nữ được, hơn nữa thiếu nữ này chàng chẳng hề quen biết. Nhưng trong phòng không có y phục để thay, chẳng lẽ chàng để nguyên y phục ướt nằm ngủ hay sao.

Hà Lăng Phong đang phân vân, không biết phải tính sao, thì đã nghe Kim Thanh Ngọc cất giọng nói :

- Người là một đại nam nhân, thế nhưng làm việc không hề dứt khoát chút nào. Bây giờ ta đi làm chút gì cho người ăn. Đợi khi ta trở lại, nếu như người vẫn còn chưa chịu cởi y phục ra, ta sẽ cởi giúp người.

Sau khi Kim Thanh Ngọc rời khỏi phòng, Hà Lăng Phong không còn cách nào khác, liền vội vàng cởi y phục vứt ra rồi lập tức chui tọt vào trong chăn.

Không bao lâu, Kim Thanh Ngọc đã quay trở lại, trên tay có bưng một bát cháo lớn.

Vừa bước vào trong phòng, Kim Thanh Ngọc đã tươi cười nói :

- Người nhất định đã rất đói rồi, vậy hãy mau ăn đi. Ta sẽ mang y phục ra bên ngoài phơi hộ người.

Kim Thanh Ngọc vừa bước khỏi phòng, nửa bát cháo đã chui vào trong bụng Hà Lăng Phong.

Sau khi ăn hết bát cháo nóng, Hà Lăng Phong cảm thấy tinh thần phấn chấn hẳn lên. Những chỗ đau trên người dường như cũng đã giảm đi nhiều. Lúc này trong lòng chàng chỉ muốn gặp ngay Phí Minh Châu để quay trở lại Mê cốc cứu Phùng Viên.

Ai ngờ lần này Kim Thanh Ngọc ra đi đã lâu, nhưng vẫn không thấy quay trở lại. Khắp căn phòng im phăng phắc không một tiếng người, giống như cái nhà này trống vắng hoàn toàn không người ở vậy.

Dần dần ánh nắng bên ngoài cửa sổ đã ngả về chiều.

Lúc này Hà Lăng Phong đã cảm thấy tình hình có gì không ổn, định nhảy xuống đi xem thử, nhưng trên người lại không có một mảnh vải nào. Vì vậy chàng chỉ còn có cách cất cao giọng gọi liên mấy tiếng, nào ngờ bốn bề vẫn im lặng.

Đợi thêm một hồi nữa, trời đã bắt đầu nhá nhem tối.

Bây giờ Hà Lăng Phong đột nhiên nhớ lại, lần đầu tiên nghe thấy giọng nói của Kim Thanh Ngọc, chàng cảm thấy hơi quen thuộc. Hơn nữa, từ lúc đầu đến giờ Thanh Ngọc chưa từng hỏi qua danh tánh của chàng. Nhưng điều đáng khả nghi nhất là ở một nơi gần Mê cốc, tại sao lại có người cất nhà ở?

- Thôi chết, trùng kẻo rồi.

Hà Lăng Phong liền nhảy vội xuống giường, đang định xé tấm chăn để quần lên trên người thì chàng chợt phát hiện ra có người đang đứng dựa phía ngoài cửa.

Đó là một thiếu nữ trẻ đẹp, không biết đã đứng đợi bên ngoài cửa từ lúc nào.

Thiếu nữ kia đang nhìn chàng cười khúc khích nói :

- Hà đại hiệp, người còn nhớ ta hay không?

Người thiếu nữ kia đáng người rất quen thuộc, ngay cả giọng nói cũng không xa lạ.

Toàn thân Hà Lăng Phong chợt cảm thấy ớn lạnh, bỗng nhiên chàng vọt miệng kêu lên :

- Tam công chúa.

Hà Lăng Phong lập tức nhảy trở lại lên giường, kéo chăn che kín người lại.

Tam công chúa vừa cười vừa bước vào trong nói :

- Trí nhớ của Hà đại hiệp cũng không đến nỗi nào. Nhưng Tam công chúa chỉ là tên mà người trong Tỷ Muội hội gọi thôi. Tên gọi hiện tại của ta là Kim Hồng Ngọc.

Hà Lăng Phong ngạc nhiên nói :

- Nói vậy, Kim Lam Ngọc và Kim Thanh Ngọc chính là Đại công chúa và Nhị công chúa sao?

Tam công chúa cười nói :

- Hà đại hiệp quả thật là một người thông minh. Ta xếp hàng thứ ba, đương nhiên phía trên còn có hai vị tỷ tỷ nữa. Ba tỷ muội chúng ta đến đây đợi Hà đại hiệp cũng đã mấy ngày rồi.

Hà Lăng Phong nói :

- Các người đợi ta để làm gì?

Tam công chúa nói :

- Để kết giao bằng hữu và bàn chút chuyện làm ăn, mà cả hai bên đều có lợi.

Hà Lăng Phong cười nhạt nói :

- Các người đã lợi dụng ta để giả mạo Dương Tử Úy, rồi đoạt mất lấy bảo đao, sau đó còn dụ dẫn bọn ta vào trong Mê cốc... các người hại bọn ta như vậy chưa đủ hay sao, mà bây giờ còn đến đây tìm ta bàn chuyện? Xin lỗi, ta không có hứng thú.

Tam công chúa vẫn tươi cười nói :

- Những chuyện đã qua tốt nhất đừng nên nhắc lại, chuyện mà bây giờ chúng ta sắp bàn sẽ có liên quan đến ba mạng người, Hà đại hiệp không thể nào không có hứng thú.

À ta nói chắc như vậy, Hà Lăng Phong không thể không quan tâm đến nên chàng hạ giọng nói :

- Là ba mạng người nào?

Tam công chúa gần từng chữ một :

- Các hạ, Phí Minh Châu và lão già Phùng Viên vẫn còn ở trong Băng cung kia.

Hà Lăng Phong hít sâu vào một hơi nói :

- Người đã biết hết tất cả.

Tam công chúa gật gật đầu nói :

- Dù sao Phí Minh Châu cũng còn trẻ cho nên nàng cũng thật thà hơn các hạ nhiều. Tất cả mọi việc xảy ra, Phí cô nương đã kể hết cho bọn ta nghe rồi. Thế nào? Thời gian cũng không còn nhiều, các hạ có đồng ý cùng làm một cuộc giao dịch công bằng hay không?

Nhắc đến thời gian, trong lòng Hà Lăng Phong nóng như lửa đốt. Bởi vì thời gian lúc này sẽ quyết định sống chết của Phùng Viên.

Tuy trong lòng rất sốt ruột, nhưng chàng vẫn cố ý làm bộ trấn tĩnh, mỉm cười nói :

- Thôi được, cứ xem như người thắng vậy. Người muốn trao đổi cái gì?

- Ba mạng người để đổi Hồng Tụ đao quyết của Mê cốc, như vậy rất công bằng phải không?

Hà Lăng Phong cố ý ngạc nhiên nói :

- Nhưng ta cũng giống như mọi người vậy.

- Đúng thế, nhưng không phải là hạng phàm phu tục tử, mà là một người có trí nhớ rất tốt, hề những gì nhìn thấy qua là nhớ ngay.

Thái độ Kim Hồng Ngọc có vẻ rất nghiêm túc, ánh mắt nhìn thẳng vào mắt Hà Lăng Phong nói :

- Theo như ta biết các hạ ở Trường Lão viện chỉ cần nhìn thấy Phương Huệ Nhi và Vưu nhị nương giao đấu với nhau cũng đã có thể học lên được đao pháp của họ. Việc này không phải giả chứ?

Hà Lăng Phong nói :

- Người cũng đã từng lợi dụng bốn thiếu nữ hắc y bao vây tấn công Phùng đại ca rồi đứng bên học lỏm Đạo Kiềm hợp bích trận pháp vậy.

Kim Hồng Ngọc cười nói :

- Cho nên tốt nhất là chúng ta hãy nói thật, không cần ai phải dối gạt ai.

Hà Lăng Phong suy nghĩ một hồi, rồi nói :

- Các người từ lâu đã cấu kết với người ư trong cốc. Nếu như người muốn học đạo pháp của họ, tuyệt đối không phải là chuyện khó. Vậy tại sao người lại chú ý đến Hà mỗ ta?

Kim Hồng Ngọc nói :

- Điều này có hai nguyên nhân. Thứ nhất, quan hệ của bọn ta chỉ quan hệ về lợi ích, chúng thực xem đạo pháp của bọn họ có phải là toàn bộ Hồng Tụ đạo quyết hay không? Hai là vẫn còn giấu lại một số chiêu.

Hà Lăng Phong không muốn kéo dài thời gian nên chỉ trầm ngâm giây lát rồi nói :

- Thôi được, ta đồng ý với người. Nhưng ta có một điều kiện cần được giải quyết trước.

- Các hạ cứ nói.

- Người đã đồng ý mang ba mạng người ra trao đổi với ta, cho nên người trước tiên phải giúp ta cứu Phùng đại ca ra trước. Sau đó ta mới có thể nói cho người nghe Hồng Tụ đạo quyết.

- Ý các hạ là phải giúp các hạ trở lại Mê cốc, mở cửa Bằng cung ra, để Phùng Viên đường đường chánh chánh bước ra ngoài phải không?

- Không sai!

- Xin rất lấy làm tiếc, ta không có quyền hạn này. Nếu như có thể ra vào Bằng cung tùy ý, thì ta đâu cần phải trao đổi điều kiện với các hạ.

- Phùng đại ca vẫn còn chưa thoát hiểm, các người lại không thể cứu được người ra. Vậy thì người dùng điều kiện gì để đổi với ta?

- Việc này...

Kim Hồng Ngọc trầm tư giây lát nói :

- Việc mà ta có thể làm được, chính là giúp các hạ trở lại Mê cốc sớm hơn một chút. Đồng thời có thể che chở cho các hạ vào trong Mê cốc một cách an toàn. Còn làm thế nào để cứu Phùng Viên, đấy là việc của các hạ.

Hà Lăng Phong nói :

- Hai việc này thật ra không cần người phải giúp đỡ. Chẳng lẽ tự ta không biết đến Mê cốc sao chứ?

Nói đoạn chàng liền thẳng người ngồi dậy.

Mới nhồm lên được nửa người toàn thân chàng đã vội trở về vị trí cũ ngay.

Bởi vì đột nhiên chàng phát hiện ra rằng mình thật sự không thể trở lại Mê cốc được nữa. Thứ nhất chàng không dám rời khỏi giường vì trên người chàng chẳng có một mảnh vải nào.

Thứ hai, chàng phát hiện ra phía trước ngực mình có một luồng khí lạnh đè nặng lên, khiến cho chàng không thể dễ tụt chân khí được.

Như vậy hiển nhiên trong bát cháo vừa rồi nhất định đã bị hạ độc.

Kim Hồng Ngọc cười nhạt, nhỏ nhẹ nói :

- Hà đại hiệp, bây giờ người đã đồng ý trao đổi rồi hay chưa? Ta có thể không cần gấp phải biết Hồng Tụ đạo quyết, có điều chỉ sợ Phùng đại hiệp không đợi được lâu đến như vậy.

Hà Lăng Phong vẻ giận dữ nói :

- Họ Kim kia, người thật là bỉ ổi.

Kim Hồng Ngọc không hề phủ nhận, mỉm cười nói :

- Đối đãi với những người đã từng học qua Hồng Tụ đao quyết, cũng giống như đối với một con mãnh thú. Bọn ta không thể nào không thận trọng.

Hai mắt Hà Lăng Phong đã đỏ ngầu lên :

- Được! Ta chấp nhận. Mau đưa y phục và thuốc giải ra, ta sẽ múa Hồng Tụ đao quyết cho người xem.

26. Cơ May Thoát Chết

Kim Hồng Ngọc thản nhiên nói :

- Nếu nói sớm câu này, chúng ta đã tiết kiệm được biết bao nhiêu là thời gian.

Nói xong đưa tay lên vỗ ba cái. Lập tức có một thiếu phụ trung niên từ bên ngoài bước vào, trên tay có cầm một bộ y phục và một viên thuốc giải.

Kim Hồng Ngọc mang bộ y phục và thuốc giải đặt lên trên đầu giường, sau đó đứng dậy nói :

- Thời gian vô cùng quý báu, ta không muốn làm lỡ thời gian của các hạ, hy vọng các hạ làm đúng theo lời hứa. Đồng thời đừng để vị Phỉ cô nương kia thêm nhiều phiền phức. Bây giờ chúng ta ra ngoài đợi các hạ.

Hiện giờ Hà Lăng Phong giống như chú gà trống đã bị bại trận, tất cả chỉ biết nghe theo sự an bày của bọn họ mà thôi.

Tỷ Muội hội quả thật không hổ là một tổ chức thần bí. Đến tận bây giờ, mỗi hành động của họ đều được bố trí hoàn toàn chu đáo. Mỗi sự việc đều được vạch kế hoạch rõ ràng. Hầu như chỉ cần Tỷ Muội hội nhúng tay vào là không có việc gì là không hoàn thành cả. Thậm chí ngay cả Mê cốc cũng không ngoại lệ.

Nhưng tuy Kim Hồng Ngọc có là người thông minh tuyệt đỉnh đi nữa, vẫn không bao giờ biết được mình đã bỏ qua một việc hết sức quan trọng.

Đó chính là Hồng Tụ đao quyết có tất cả chín chiêu thức.

Những người nghe qua truyền thuyết về Hồng y Huệ Nương và Hồ Nhất Đao đều biết hai phu thê Đao Thánh sau khi trở mặt nhau, trước sau giao đấu tám lần.

Mỗi lần chỉ sử dụng vốn vẹn có một chiêu, và đây cũng chính là nguyên nhân tại sao có “Phá Vân bát thức” cùng với “Hồng Tụ đao quyết”. Bởi vậy, Hà Lăng Phong chỉ cần múa lại Bát Thức đao pháp, còn chiêu thức cuối cùng quan trọng nhất, Kim Hồng Ngọc không thể nào biết được.

Chỉ cần Bát thức đao pháp cũng đã đủ gây toàn bộ sự chú ý của Kim Hồng Ngọc. Ắt hẳn Hà Lăng Phong múa đến lần thứ ba mới có thể nhìn hết các chiêu thức. Mỗi chiêu thức Kim Hồng Ngọc phải dùng đến hai ba canh giờ mới có thể nhớ được. Bởi vậy, sau khi Kim Hồng Ngọc luyện xong Bát thức đao pháp thì thời gian đã quá giờ tỵ.

Hà Lăng Phong nói :

- Những thứ ta biết chỉ có bấy nhiêu, Phùng đại ca đang ở trong Băng cung chờ tiếp cứu, bởi vậy không thể kéo dài thêm thời gian được nữa, hy vọng người giữ lời hứa, đưa họ ta đến Mê cốc.

Kim Hồng Ngọc nói :

- Điều này đương nhiên. Bọn ta không những phải giúp các hạ trở lại Mê cốc, mà còn hy vọng các hạ sau khi cứu được Phùng Viên ra, hai bên vĩnh viễn sẽ là bằng hữu. Vì vậy ta quyết định đích thân đưa các hạ trở lại Mê cốc.

Hà Lăng Phong rất lấy làm ngạc nhiên, vì chàng biết rõ Kim Hồng Ngọc trở lại Mê cốc, nhất định là sẽ có mục đích riêng. Nhưng vì thời gian lúc này quá cấp bách, không cho phép chàng suy nghĩ lâu mà phải lập tức lên đường ngay.

Kim Hồng Ngọc đã có chuẩn bị sẵn. Chỉ cần ả khoác chiếc áo ngoài vào, liền biến thành hồng y thiếu nữ viền trắng ngay. Sau đó Kim Hồng Ngọc dẫn Hà Lăng Phong bước ra khỏi căn nhà tranh.

Từ căn nhà tranh này đến cửa Mê cốc dường như không xa lắm. Đối với địa hình ở đây, Kim Hồng Ngọc rất quen thuộc. Đi không tới nửa canh giờ hai người đã đến nơi.

Khi gần đến miệng cốc, Hà Lăng Phong thấp giọng hỏi :

- Chúng ta xông thẳng vào, hay là âm thầm lẻn vào?

Kim Hồng Ngọc cười nói :

- Yên tâm đi, ta đã có an bài hết rồi.

Nói xong Kim Hồng Ngọc lấy một cây đuốc trong người ra đốt sáng lên.

Sau đó liên tục hươ qua hươ lại ba lần, rồi dập tắt ngọn đuốc.

Chỉ một lát sau từ trong miệng cốc có một đám người chạy ra nhanh như bay.

Đó chính là năm thiếu nữ mặc hồng y viền trắng và một sứ giả mặc hồng y viền xanh. Vừa nhìn thấy, Hà Lăng Phong đã nhận ra vị sứ giả đi đầu kia ngay.

Đó chính là Hoa Cầm.

Kim Hồng Ngọc bước lên nói nhỏ với Hoa Cầm mấy câu gì đó, rồi lập tức gia nhập vào chung với bọn họ.

Hoa Cầm dường như không thể nào ngờ đến, liền vội bước về phía trước chăm chú nhìn kỹ Hà Lăng Phong từ trên xuống dưới rồi nói :

- Quả nhiên là các hạ, thật không thể nào ngờ được.

Hà Lăng Phong cười cười nói :

- Tại hạ cũng không thể nào ngờ được, là đã làm cho Đồng lão lão và các vị phải thất vọng.

Hoa Cầm không nói gì, liền vẫy tay lên nói :

- Đốt đuốc lên! Cùng thổi kèn nghinh khách!

Sáu cây đuốc lập tức cháy bùng lên, đồng thời có tiếng kèn vang lên chói tai.

Tức thì trong cốc liền có tiếng kèn đáp lại, đèn đuốc được thắp lên sáng trưng, tiếng người vang dậy khắp nơi.

Hà Lăng Phong thất kinh hỏi :

- Bọn họ làm gì vậy?

Hoa Cầm hơi cúi người xuống, cung kính nói :

- Hà đại hiệp đã xông vào Băng cung, vượt qua hầm lửa mà vẫn trở ra an toàn. Như vậy người chính là khách quý của bốn cốc. Xin mời Hà đại hiệp vào trong cốc để được chúc mừng.

Hà Lăng Phong không biết phải nói gì, chỉ đành cất bước đi theo họ vào trong cốc.

Trên đường, khắp nơi đèn đuốc sáng ngời từ bên ngoài vào tận đến trong cốc. Mọi người già trẻ ở trong cốc đều tranh nhau nhìn vị khách quý kia.

Tiếng kèn cất lên không dứt, làm cho toàn bộ cư dân trong cốc đều thức tỉnh dậy.

Hà Lăng Phong được bọn họ dẫn đến trước tiền viện. Bên trong trang viện đèn đuốc sáng trưng, Cốc chủ Đường Tiểu Tiên và các lão lão của Trưởng Lão viện thân hành ra ngoài trang viện nghinh đón.

Thần sắc Đường Tiểu Tiên tỏ ra ngạc nhiên nhiều hơn là vui mừng. Còn mặt mày các vị Trưởng lão ngược lại hoàn toàn rạng rỡ.

Khi Hà Lăng Phong vừa đến nơi, tiếng pháo đồng loạt nhất tề vang lên.

Đường Tiểu Tiên dùng một mảnh khăn bằng lụa đỏ khoác qua vai Hà Lăng Phong thấp giọng nói :

- Từ lúc có Mê cốc đến giờ, Hà đại hiệp là người đầu tiên bước vào trong Băng cung mà vẫn còn sống quay trở về. Cho nên bốn Cốc chủ đặc biệt thân hành chúc mừng.

Hà Lăng Phong cung tay nói :

- Không dám, không dám, chẳng qua Hà mỗ này may mắn mà thôi. Đồng thời cũng nhờ vào hồng phúc của Cốc chủ.

Không biết tại sao sắc mặt Đường Tiểu Tiên bỗng nhiên đỏ bừng lên.

Đồng lão lão cười ha hả nói :

- Nói rất hay, đây quả là ý trời.

Đường Tiểu Tiên mời Hà Lăng Phong vào trong đại sảnh, ngồi ghế thượng tọa, còn hai bên là các lão lão và bọn a hoàn dâng trà.

Mấy ngày trước Hà Lăng Phong là phạm nhân, nhưng bây giờ lại trở thành thượng khách của Mê cốc. Ngay giờ chàng vẫn nghĩ đến Phùng Viên đang còn ở trong Băng cung, nhưng không tìm ra được cơ hội để mở lời.

Những thiếu nữ mặc hồng y viền trắng không đủ tư cách tiếp khách ở đại sảnh nên không biết Kim Hồng Ngọc hiện giờ đã đi đâu.

Qua hết một tuần trà Đường Tiểu Tiên lại căn dặn chuẩn bị tiệc rượu rồi tự mình xin cáo lui rời khỏi tiền sảnh.

Đợi cho Đường Tiểu Tiên đi khỏi, Đồng lão lão liền mỉm cười nói :

- Hà đại hiệp, từ khi đại hiệp đến bốn cốc, lão thân đã biết đại hiệp không phải là người tầm thường. Bây giờ quả nhiên là không sai. Vậy lão thân phải kính người một chung rượu mới được.

Hà Lăng Phong vội nói :

- Đồng lão lão quá khách sáo rồi. Thật ra Hà mỗ này chỉ gặp được may mắn mà thôi.

Đồng lão lão mỉm cười nói :

- Hà đại hiệp là một bậc anh kiệt, chứ vị lão lão đều đã nhìn thấy cả rồi chứ! Theo như ý của lão thân, việc này không cần phải bàn tính nhiều, mà cứ dứt khoát định ngày lành tháng tốt đi. Không biết ý kiến của các tỷ tỷ như thế nào?

Cái lão lão không hẹn mà cùng đáp :

- Rất tốt! Rất tốt!

Đồng lão lão lại quay sang Hà Lăng Phong nói :

- Đây là hồng phúc của Hà đại hiệp, cũng là qui củ của bốn cốc. Cho nên Hà đại hiệp không cần phải ngại ngần mà từ chối.

Trong lòng Hà Lăng Phong lúc này chỉ lo nghĩ đến Phùng Viên nên các lão lão nói gì chàng không hề chú ý đến, chỉ gật gật đầu nói :

- Các lão lão không nên làm gấp. Tại hạ đã nói qua, việc này hoàn toàn là nhờ vào sự may mắn mà thôi.

Đồng lão lão cắt ngang nói :

- Thôi được rồi, chúng ta cứ quyết định giờ ngọ ngày mai làm giờ lành tháng tốt. Phải lập tức thông báo cho mọi người trong cốc biết, để chuẩn bị việc vui.

Lời nói của Đồng lão lão vừa được truyền ra, tiếng reo mừng vang dậy ầm lên, hòa chung với tiếng pháo nổ.

Hà Lăng Phong còn đang mỉm cười, đợi đến khi tiếng pháo nổ dứt hẳn chàng mới tìm ra được một cơ hội, nói :

- Nếu như các lão lão nhất định muốn làm lễ khánh chúc, thì hãy chấp thuận một điều thỉnh cầu của tại hạ, tại hạ suốt đời sẽ không quên ơn.

Đồng lão lão cười nói :

- Bây giờ chúng ta đã là người một nhà. Nếu có việc gì cứ việc nói ra, chỉ cần bọn lão có thể làm được bọn lão nhất định sẽ tận tâm hết sức.

Hà Lăng Phong nói :

- Các lão cũng đã biết tại hạ có một vị bằng hữu họ Phùng, cũng cùng xông vào Băng cung với tại hạ.

Đồng lão lão nói :

- Không sai. Người Hà đại hiệp nói có phải là chủ nhân Thiên Tuế phủ Phùng Viên, Phùng đại hiệp hay không? Hiện tại người ra sao rồi?

Hà Lăng Phong nói :

- Vì giúp tại hạ thoát nạn, Phùng đại ca không cách gì thoát ra khỏi Băng cung. Hiện tại vẫn còn ở trong đó.

Đồng lão lão vội cướp lời :

- Như vậy thì quá đáng tiếc. Lão thân đây vô cùng kính trọng Phùng đại hiệp. Phùng đại hiệp đã quên mình xả thân giúp người, hành động này khiến cho người ta vô cùng khâm phục.

Hà Lăng Phong lắc đầu mỉm cười nói :

- Lão lão đã hiểu sai ý tại hạ rồi. Ý tại hạ muốn nói, Phùng đại ca vẫn còn sống ở trong Băng cung.

Đồng lão lão rất lấy làm ngạc nhiên rồi đột nhiên ngửa mặt lên cười lớn.

Hà Lăng Phong nói :

- Lão lão xin đừng cười, lời tại hạ nói ra toàn là sự thật.

Đồng lão lão vừa cười, vừa quay sang nói với các lão lão khác :

- Mọi người có tin hay không? Hà đại hiệp nói Phùng Viên vẫn còn sống ở trong Băng cung, hơn nữa còn nói lời nói của mình là thật.

Mấy vị lão lão đều cười lắc đầu nói :

- Đây chỉ là niềm hy vọng trong lòng của Hà đại hiệp. Tất nhiên chúng ta cũng hy vọng Phùng đại hiệp vẫn còn sống. Hy vọng thì hy vọng nhưng thực tế thì việc này không thể xảy ra được.

Hà Lăng Phong nghiêm sắc mặt nói :

- Lúc ban đầu, khi tại hạ bước vào trong Băng cung, các vị cũng tin chắc rằng tại hạ sẽ không bao giờ còn sống để bước ra ngoài. Thế nhưng hiện tại, tại hạ vẫn đứng sờ sờ ở đây. Điều này hoàn toàn là sự thật.

Đồng lão lão nói :

- Chúng ta chỉ chấp nhận sự thật, mà không bao giờ dựa vào sự hoan tường, trừ phi Phùng Viên cũng có thể quay trở lại. Bằng không, chẳng có ai tin cả.

Hà Lăng Phong nói :

- Nếu như không tin, các vị có thể lập tức mở cửa Băng cung kiểm tra thử.

Đồng lão lão lắc đầu nói :

- Việc đó không thể nào làm được, vì theo qui định của bổn cốc, chỉ có một người mới có thể ra vào Băng cung được. Hơn nữa phải có lý do rất là đặc biệt, đồng thời phải được sự đồng ý của Trưởng Lão viện.

Hà Lăng Phong liền hỏi :

- Người đó là ai?

Đồng lão lão nói :

- Là Cốc chủ.

Hà Lăng Phong nói :

- Được! Tại hạ lập tức đi gặp Cốc chủ, hy vọng các vị đồng ý cho Cốc chủ đi vào Bằng cung một chuyến.

Đồng lão lão lắc đầu cười nói :

- Hà đại hiệp, người không cần phải đi. Trước giờ ngộ ngày mai, Cốc chủ sẽ không thể gặp mặt người được.

Hà Lăng Phong ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao?

Đồng lão lão nói :

- Bởi vì hai người vẫn còn chưa chính thức cử hành hôn lễ, chưa là phu thê nên không thể gặp mặt trước được!

Hà Lăng Phong sững sốt đứng ngó người ra.

Đồng lão lão lại cười nói :

- Hà đại hiệp chớ vội nôn nóng. Vì kính trọng đại hiệp là người đầu tiên vượt qua được Bằng cung nên bọn lão quyết định đồng ý mời Cốc chủ đi vào Bằng cung kiểm tra thử một lần. Nhưng phải đợi sau đại lễ ngày mai mới có thể thực hiện được.

“Không!” Hà Lăng Phong đột nhiên đứng phắt dậy, lớn tiếng nói :

- Tại hạ không muốn làm phu quân của Cốc chủ, càng không muốn sống cả đời ở trong Mê cốc này. Lần này tại hạ trở lại là vì muốn cứu Phùng đại ca ra mà thôi.

Đồng lão lão đột ngột trầm sắc mặt xuống, lạnh lùng nói :

- Hà đại hiệp, trước khi nói chuyện người phải nên suy nghĩ kỹ càng. Đây là qui định của bốn cốc, hơn nữa đại hiệp cũng đã chính miệng đồng ý qua. Hiện giờ tin vui này đã được truyền đi khắp cốc, tại sao đại hiệp lại nói ra những lời này?

Hà Lăng Phong nói :

- Chính miệng tại hạ nói đồng ý hồi nào?

Đồng lão lão nói :

- Rõ ràng vừa rồi Hà đại hiệp đã đồng ý chấp nhận, hơn nữa còn nói đừng làm quá rình rang. Chẳng lẽ những việc này là giả hay sao? Chuyện chung thân của Cốc chủ tuy nói là qui định của tổ tiên, nhưng cũng chính là vì kính trọng Hà đại hiệp. Việc đại sự như vậy, tại sao người lại từ chối?

Hà Lăng Phong nói :

- Nếu như các vị đã xem trọng Hà mã này như vậy. Thế thì tại hạ tình nguyện không thành thân với Cốc chủ mà chỉ cần cứu Phùng đại ca ra khỏi Bằng cung mà thôi.

Đồng lão lão vẻ bức bối nói :

- Các hạ nói vậy là ý gì? Thân phận Cốc chủ tôn quý biết dường nào, há lại đem hôn sự ra làm trò đùa hay sao? Vả lại, việc hôn sự này không hề có liên quan gì đến sự sống chết của Phùng Viên. Nếu như các hạ còn nói những lời vô lễ như vậy, đừng trách bọn ta không khách sáo.

Hà Lăng Phong ngậm kên khổ trong bụng. Đến bây giờ chàng mới phát hiện mình đã rơi vào trong cạm bẫy.

Kim Hồng Ngọc cũng cầu kết với Đồng lão lão để ép tiến hành hôn lễ, hiển nhiên là có âm mưu và mục đích khác. Nhưng Hà Lăng Phong không cần phải quan tâm đến việc này. Còn việc mình có phải lấy Đường Tiểu Tiên làm thê tử hay không, chàng cũng cảm thấy không hề quan trọng. Nhưng việc Phùng Viên vẫn còn ở trong Băng cung thì chàng không thể chậm trễ được. Bất luận như thế nào cũng không thể đợi đến giờ ngọ ngày mai. Đây là việc quan trọng cần kíp nhất.

Chàng định trở mặt động thủ xông vào trong Băng cung. Nhưng nghĩ mình thế cô, hai tay không thể nào địch lại bốn tay. Huống hồ trước mặt chàng toàn là những cao thủ của Mê cốc. Giả sử cho dù có xông vào được Băng cung cứu Phùng Viên, nhưng không có hy vọng trở ra khỏi Mê cốc. Vả lại Phí Minh Châu vẫn còn đang nằm trong tay của Tỷ Muội hội, nếu lỡ như mai đây mọi người đều không còn sống sót.

Chỉ nghĩ đến đây, Hà Lăng Phong đã cảm thấy làm như vậy là thất sách.

Nên chàng liền đổi ngay sắc mặt mỉm cười nói :

- Tại hạ thật sự quá nóng lòng đến không còn biết gì nữa cả. Có thể trở thành phu quân của Cốc chủ, đây là việc mà nhiều người có nằm mơ cũng không đạt được. Nhưng bây giờ tại hạ đã được vậy mà còn muốn bỏ đi. Đây quả là một sai lầm to lớn.

Hà Lăng Phong ngừng một chút lại tiếp :

- Thấu đáo rồi, thấu đáo rồi. Làm người không thể không lo nghĩ cho mình. Còn về việc sống chết của Phùng Viên, tại hạ đã tận lực hết sức vì lão ta rồi. Tình nghĩa bằng hữu chẳng qua cũng là vậy mà thôi. Thiết nghĩ lão ta cũng sẽ không oán trách tại hạ.

Đối với sự thay đổi đột ngột của chàng, Đồng lão lão có chút nghi ngờ.

Nhưng bà ta không truy hỏi tiếp, mà chỉ nói rằng :

- Như vậy rất tốt, vì bằng hữu mà tận lực tận tâm, điều đó rất nên. Nhưng cũng không cần phải thêm bỏ thời gian nữa ngày.

Hà Lăng Phong cười nói :

- Không sai. Nếu như Phùng Viên đã chết, có gấp cũng vô dụng. Nhược bằng lão ta vẫn còn sống, nhất định sẽ có thể đợi thêm được nửa ngày nữa.

Quả nhiên từ đó, Hà Lăng Phong tuyệt đối không hề nhắc đến Phùng Viên nữa, mà chàng chỉ kể lại sự thoát hiểm của mình ra khỏi Băng cung mà thôi.

Không bao lâu, tiệc rượu đã được chuẩn bị xong. Các lão lão và Hà Lăng Phong cùng nhau ngồi vào bàn tiệc.

Hà Lăng Phong giống như tám đời chưa được uống qua rượu nên hồ rượu đến phiên chàng là hết ngay. Bởi vậy các lão lão đâu phải là đối thủ của chàng.

Chẳng mấy chốc các lão lão đã muốn ngoẹo đầu sang một bên. Rồi từng người từng người một xin được từ chối không uống nữa.

Bởi vậy chưa quá nửa canh giờ, bữa tiệc đã bắt đầu tàn.

Các lão lão một phần vì uống hơi nhiều, một phần tuổi tác đã cao, nên tinh thần có vẻ không còn chịu đựng được nữa. Sau khi căn dặn chuẩn bị phòng ngủ ở dãy nhà phía đông tiền sảnh cho chàng xong, các lão lão ai nấy đều lui về Trưởng Lão viện nghỉ ngơi.

Hà Lăng Phong biết rõ xung quanh dãy nhà phía đông này đều có người canh giữ nghiêm ngặt, nên cố nói với thiếu nữ thị vệ rằng :

- Bên trong trang viện này toàn là nữ cả. Tại hạ lại có thói quen không mặc y phục khi ngủ. Còn nếu đóng chặt cửa sổ thì lại sợ có ý thất lễ. Vậy xin cô nương nói lại với mọi người một tiếng. Đêm nay đừng đi đến gần dãy phòng phía đông.

Hà Lăng Phong càng cố ý làm ra vẻ thần bí, bọn thị vệ càng không dám khinh suất. Quả nhiên sau khi chàng vừa bước vào trong phòng ngủ, thiếu nữ thị vệ liền đem những lời này nói lại với Hoa Cầm.

Hoa Cầm nghe xong cười nhạt, nói :

- Các người chưa có thành hôn nên cần phải tránh né, còn ta đã kết hôn hơn nửa đã sanh qua hài nhi nên chẳng hề ngại ngần những chuyện này. Bởi vậy việc canh giữ ở đây, đêm nay sẽ do đích thân ta phụ trách.

Sau khi mọi người đều đã đi nghỉ, Hoa Cầm liền xách đao đến bên dãy nhà phía đông. Quả nhiên ánh đèn bên trong đã tắt, cửa sổ cũng đã được đóng chặt.

Hoa Cầm nắm chặt cán đao, dán sát người vào phía ngoài cửa sổ chú ý lắng nghe. Bên trong phòng không một tiếng động, ngay cả tiếng người thở cũng không có.

Hoa Cầm liền không khỏi sanh nghi :

“Lê nào Hà Lăng Phong lại không có ở trong phòng?”

Hoa Cầm không thể không nhìn xem thử.

Trước tiên Hoa Cầm hít sâu vào một hơi, rồi định thần sau đó nhẹ nhàng dùng ngón tay thọc thủng lớp giấy cửa sổ, đưa mắt nhìn vào trong.

Thật kỳ quái, tại sao trước mắt toàn là một màu đen, không nhìn thấy gì cả?

Hoa Cầm tập trung nhìn lại một lần nữa, nhưng bên trong vẫn toàn một màu đen. Đừng nói là người, ngay cả giường chiếu và bàn ghế cũng đều không nhìn thấy.

Nhìn kỹ một hồi, Hoa Cầm mới phát hiện, hóa ra phía trong cửa sổ còn có một bức màn đen vì vậy không thể nhìn thấy tình hình bên trong được.

Hoa Cầm chợt mỉm cười, từ từ mở cửa ra.

Bức màn đen treo cách cửa sổ hơn cả thước, nên phải vén bức màn qua một bên mới có thể nhìn thấy chiếc giường.

Hoa Cầm không còn cách nào khác, đành phải hết sức cẩn thận thò hơn nửa người vào bên trong, đưa tay ra vén bức màn lên.

Hoa Cầm không thể nào ngờ rằng Hà Lăng Phong đang nấp ở phía sau bức màn. Một góc bức màn vừa được vén lên toàn thân Hoa Cầm đã cứng đờ. Bởi vì Hà Lăng Phong đã nhanh như chớp điểm huyệt đạo trên khuỷu tay Hoa Cầm.

À ta chưa kịp lên tiếng gọi, á huyết cũng đã bị điểm. Sau đó toàn thân Hoa Cầm bị kéo lột vào bên trong.

May mà lúc này trong trang viện không có người, nếu không...

Hà Lăng Phong thấp giọng cười, nói :

- Thật là có lỗi. Tại hạ cho rằng những tên tiểu a đầu chưa có nhìn qua, nên có lẽ sẽ đến nhìn cho biết. Không ngờ rằng Hoa đại tẩu đích thân đến tham quan. Xin thứ lỗi cho sự vô lễ của tại hạ.

Nói đoạn, chàng cởi áo ngoài và thanh đao của Hoa Cầm ra, khoác lên trên người mình. Sau đó chàng phóng người qua cửa sổ ra ngoài, đồng thời đóng chặt cửa sổ lại, rồi chạy nhanh về phía hậu cốc.

Hoa Cầm không mở miệng nói được toàn thân cũng không cử động được, mà chỉ có thể trừng mắt nhìn. Trong mắt ả ta chứa đầy sự tức giận, nhưng không biết trong lòng ả đang tức giận hay là thất vọng?

Khoảng thời gian trước khi gần sáng, bầu trời lúc nào cũng tối đen một cách đặc biệt.

Khi Hà Lăng Phong đến được bên dưới vách đá phía hậu cốc thì trời cũng đã sắp sáng. Chàng liền cởi bỏ chiếc áo khoác màu hồng của Hoa Cầm ra, ngay cả vỏ đao chàng cũng bỏ đi mà chỉ chừa lại vồn vện có thanh đao mà thôi.

Canh chường cửa Bằng cung là ba nữ phụ mù. Một người là thân phận trưởng lão còn hai người kia là sứ giả hồng y viên xanh. Cả ba võ công đều không yếu kém chút nào.

Hà Lăng Phong biết không thể nào qua mặt được bọn họ, nhưng bất luận như thế nào cũng phải cứu cho bằng được Phùng Viên, trước lúc trời sáng. Sau đó rời khỏi Mê cốc và đi cứu Phí Minh Châu.

Nếu như giữa Phí Minh Châu và Phùng Viên chỉ có thể cứu được một người thì người mà Hà Lăng Phong chọn chính là Phùng Viên. Vì đây là đạo nghĩa.

Hà Lăng Phong tay cầm trường đao, từ từ tiến về phía gian thạch thất, trong lòng không khỏi phập phồng.

Khi Hà Lăng Phong còn cách gian thạch thất chừng ba trượng ngoài thì đã nghe thấy tiếng quát lạnh lùng của Phó lão lão :

- Là người nào? Dừng lại ngay!

Hà Lăng Phong vẫn tiến về phía trước thêm một đoạn nữa, mới dừng bước lại chờ đợi.

Phó lão lão dẫn hai sứ giả hồng y viền xanh bước ra khỏi gian thạch thất trầm giọng nói :

- Thật to gan, kêu người đứng lại nhưng người vẫn dám tiến lên phía trước hơn cả trượng. Mau báo danh tánh là gì?

Hà Lăng Phong nói :

- Tại hạ họ Hà, có việc cần gấp muốn vào trong Băng cung, xin lão lão đồng ý chấp thuận cho.

Phó lão lão vẻ hơi ngạc nhiên nói :

- Họ Hà? Hà gì? Ta nghe giọng nói của người dường như hơi quen quen.

Hà Lăng Phong nói :

- Mấy ngày hôm trước tại hạ có cùng hai vị bằng hữu vào trong Băng cung, lão lão còn nhớ hay không?

Phó lão lão vừa nghe xong nét mặt chợt vui mừng liền nói :

- A! Nhớ rồi, nhớ rồi làm sao mà quên được. Nghe nói Hà đại hiệp đã an toàn vượt qua được Băng cung cùng hầm lửa và ngày mai đây sẽ là phu quân của Cốc chủ. Vậy già này phải chúc mừng người mới được.

Quay sang hai nữ phụ trung niên, Phó lão lão nói :

- Khách quý quang lâm! Mau mời Hà đại hiệp vào hên trong ngôi, chúng ta phải y theo lễ mà chúc mừng.

Hà Lăng Phong có chút bất ngờ mỉm cười nói :

- Lão lão không cần phải khách sáo như vậy, tại hạ vẫn còn một vị bằng hữu bị kẹt lại trong Băng cung, phải cần được cứu ra ngay. Vậy xin lão lão mau mở cửa Băng cung ra, đợi khi nào bọn tại hạ trở ra sẽ bái tạ lão lão.

Phó lão lão sững sốt hỏi :

- Cái gì? Đại hiệp còn thuôn trở vào trong Băng cung lần nữa?

Hà Lăng Phong nói :

- Đúng vậy! Xin lão lão chấp thuận cho.

Phó lão lão suy nghĩ một hồi rồi nói :

- Thôi được! Già này đành phải đợi sau đại lễ ngày mai mới có thể chúc mừng được cho Hà đại hiệp.

Hà Lăng Phong không ngờ rằng bà ta chấp thuận mau như vậy, nên vui mừng nói lớn :

- Xin đa tạ lão lão.

Nói đoạn, chàng liền tiến về phía trước.

Phó lão lão đột nhiên đưa tay ra nói :

- Xin lấy ra!

Hà Lăng Phong ngạc nhiên nói :

- Lấy cái gì?

Phó lão lão nói :

- Thẻ bài, thẻ bài dùng để mở cửa Băng cung.

- Cái này...

Hà Lăng Phong đang ngăn người ra một hồi, mới mỉm cười nói :

- Xin lỗi vì quá vội vàng nên tại hạ quên đến Đồng lão lão để lấy thẻ bài. Không biết lão lão có thể khoan dung cho một lần hay không?

Phó lão lão lắc đầu nói :

- Việc này không thể nào được. Muốn mở cửa phải cần đến thẻ bài mới được. Vậy đành phải làm phiền Hà đại hiệp trở lại Trường Lão viện một chuyến.

Hà Lăng Phong nói :

- Nhưng tại hạ phải lập tức vào trong Băng cung, mà không thể kéo dài thời gian được nữa.

Phó lão lão nhún vai nói :

- Xin lỗi Hà đại hiệp, nếu không có thẻ bài bất kỳ ai cũng không thể bước vào trong Băng cung được. Già này chẳng qua chỉ là một người giữ cửa mà thôi, quả thật không thể nào giúp được đại hiệp.

Hà Lăng Phong nói :

- Sự cấp tùng quyền, xin lão lão phá lệ cho một lần. Đợi sau khi tại hạ trở lại lúc ấy lão lão muốn gì cũng được.

Phó lão lão trả lời như đinh đóng cột :

- Không được!

Hà Lăng Phong nghĩ thầm :

- Bây giờ có cầu xin cũng vô ích, chỉ bằng hạ thủ không chế bà ta trước cứu người là cần kíp.

Nghĩ vậy chàng liền định vung đao lên ra tay.

Nhưng ngay lúc ấy có một giọng nói phát ra từ phía sau :

- Thẻ bài ở đây!

Hà Lăng Phong lập tức quay đầu lại, chỉ thấy một bóng người đứng cách xa ngoài hai trượng trong tay giơ cao một chiếc thẻ bài.

Người đó chính là Cốc chủ của Mê cốc Đường Tiểu Tiên.

Hiển nhiên Đường Tiểu Tiên đã đứng ở đấy rất lâu rồi. Lúc này nàng mới từ từ bước qua. Đường Tiểu Tiên sợ Hà Lăng Phong hiểu lầm ý mình, nên vừa bước tới vừa lên tiếng nói :

- Lăng Phong, chàng cũng đừng quá vội nôn nóng. Phó lão lão là một người thiết diện vô tư, nếu không có thẻ bài lão lão làm sao có thể cho chàng vào Băng cung được. Vì biết như vậy, nên thiếp mới lập tức đem thẻ bài đến đây ngay.

Giọng nói của Đường Tiểu Tiên vừa tự nhiên lại vừa thân thiết, hoàn toàn là giọng điệu của một vị hôn thê. Hơn nữa thẻ bài đang nằm trong tay nàng, điều này chứng tỏ Đường Tiểu Tiên hoàn toàn không có ác ý.

Quả thật tình hình này làm cho Hà Lăng Phong đứng ngơ người ra, không biết phải nói gì.

Phó lão lão cùng hai người thiếu phụ trung niên liền nhất tề cúi người nói :

- Tham kiến Cốc chủ.

Đường Tiểu Tiên cười nói :

- Không cần phải đa lễ, thẻ ở đây các người cứ cầm đi mở cửa ra. Ta và Hà đại hiệp còn có mấy điều cần phải nói, rồi sẽ đến sau.

Phó lão lão dạ một tiếng, đón nhận chiếc thẻ bài, rồi tự động rút lui.

Đường Tiểu Tiên nhìn ba người bọn họ đi vào trong thạch thất, mới thở dài một tiếng, nói với giọng hơi buồn buồn :

- Đừng nhìn ta như vậy. Ta quả thật có thành ý muốn giúp người. Chiếc thẻ bài vừa rồi hoàn toàn là thật, chứ không giống bức họa đồ cất giấu bảo đao của các người.

Hà Lăng Phong liền cung tay thi lễ nói :

- Những chuyện đã qua, xin Cốc chủ đừng để ý đến. Nếu như có thể cứu được Phùng đại ca, Hà mỗ này vĩnh viễn không bao giờ quên ơn của Cốc chủ.

Đường Tiểu Tiên gượng cười nói :

- Ta không muốn các hạ phải cảm ơn, mà chỉ muốn hỏi các hạ một câu, hy vọng lần này các hạ nói thật cho ta biết.

Hà Lăng Phong liền nói :

- Xin Cốc chủ cứ nói, tại hạ sẽ trả lời thật tình.

Đường Tiểu Tiên hơi cúi đầu xuống, thấp giọng hỏi :

- Ta muốn biết, các hạ có tính toán gì đối với chuyện ngày mai hay không?

- Việc này...

Hà Lăng Phong do dự một hồi, rồi nghiêm túc nói :

- Quả thật không dám giấu, tại hạ tự cảm thấy thân phận mình hạ tiện đâu dám nghĩ đến chuyện thành hôn với Cốc chủ. Lần này tại hạ trở lại Mê cốc hoàn toàn là vì muốn giải cứu cho Phùng đại ca mà thôi.

Đường Tiểu Tiên không có chút biểu hiện gì là ngạc nhiên cả, chỉ thản nhiên nói :

- Nếu như cứu được Phùng Viên ra, sau đó thì sao?

- Sau đó Phí cô nương của Hương Vân phủ đã rơi vào tay của Tỷ Muội hội, tất nhiên tại hạ phải nghĩ cách cứu Phí cô nương ra.

- Nếu như ta cứu Phí cô nương ra giúp người thì sao?

27. Cốc Chủ Thật Giả

- Như thế... như thế bọn tạ hạ thật sự vô cùng cảm tạ Cốc chủ.

- Chỉ cảm tạ một câu thôi sao?

- Đương nhiên đối với sự giúp đỡ tận tình của Cốc chủ, bọn tại hạ phải nhất định tận lực báo đáp.

- Ta đã nói qua là không cần các người phải báo đáp. Ta chỉ muốn biết đối với sự việc ngày mai, các hạ có dự tính gì?

Đường Tiểu Tiên hỏi dồn như vậy thật sự khiến cho Hà Lăng Phong không biết phải trả lời như thế nào, chàng đành cười cười nói :

- Ý của Cốc chủ muốn tại hạ làm như thế nào tại hạ sẽ làm như thế đó.

Đường Tiểu Tiên vẫn không chịu buông tha :

- Nhưng ta muốn biết chủ ý riêng của các hạ.

Hà Lăng Phong không còn cách nào khác, nhún vai mỉm cười nói :

- Tại hạ còn có gì để nói nữa. Nếu như Cốc chủ không chê tại hạ thân phận hạ tiện, tại hạ cũng tự cảm thấy có mong cầu cũng không được, chỉ sợ quạ đen khó mà sánh cùng với phượng hoàng.

Đường Tiểu Tiên ngẩng đầu lên chăm chú nhìn chàng nói :

- Các hạ nói thật?

Hà Lăng Phong nói :

- Những lời này đều phát ra từ tận đáy lòng của tại hạ.

Đường Tiểu Tiên thở ra một tiếng nhẹ nhõm nói :

- Được! Ta tin tưởng các hạ. Bây giờ ta cũng nói thật cho các hạ được biết. Đồng lão lão an bày việc hôn sự này, tất nhiên là chiếu qui định của tổ tiên. Nhưng đồng thời cũng là âm mưu của Đồng lão lão và Tỷ Muội hội, muốn cho ta và các hạ cùng bị hại chết.

Hà Lăng Phong nói :

- Sao? Đồng lão lão chuẩn bị hành động như thế nào?

Đường Tiểu Tiên nói :

- Sự tình nói ra rất dài dòng, cho nên bây giờ chúng ta hãy đi cứu Phùng đại hiệp trước, đợi khi trở ra rồi hãy nói tường tận hơn.

Nói xong cả hai liền đi xuyên qua gian thạch thất vào nên trong sơn động.

Mới vừa đi được mấy bước, Đường Tiểu Tiên đột nhiên dừng lại hỏi :

- Các hạ có dám khẳng định Phùng đại hiệp vẫn còn sống hay không?

Hà Lăng Phong đáp :

- Nhất định vẫn còn sống. Thuộc ngữ hàn của Phùng đại ca có tác dụng đến mười hai canh giờ. Đến bây giờ vẫn còn được hai canh giờ.

Đường Tiểu Tiên nói :

- Nếu như vậy các hạ cứ ở ngoài cửa Băng cung chờ đợi, để ta vào trong cứu người cho.

Hà Lăng Phong nói :

- Tại sao phải như vậy?

Đường Tiểu Tiên nói :

- Bởi vì Phó lão lão là một người rất qui củ. Chiếu theo qui định của bốn cốc chỉ có ta mới có thể vào ra được trong Băng cung. Cho dù các hạ có thể bài cũng chỉ có thể bước vào mà không thể trở ra được. Nếu như để cho các hạ vào trong Băng cung, Phó lão lão sẽ lập tức đóng cửa lại ngay.

Hà Lăng Phong không hề nghĩ đến điểm này, nên khi nghe những lời này chàng vô cùng sửng sốt. Đồng thời chàng cũng hiểu được dụng ý khác của Đường Tiểu Tiên.

Tuy Đường Tiểu Tiên mang tên Phó lão lão ra nói nhưng thực tế là muốn tự minh bạch cho mình. Nếu như để cho Hà Lăng Phong một mình vào trong Băng cung, thì chàng có thể sẽ nghi ngờ Đường Tiểu Tiên cho đóng cửa Băng cung lại, đoạn tuyệt lối thoát thân. Cho nên Đường Tiểu Tiên tự nguyện vào trong Băng cung, để chứng tỏ mình hoàn toàn không có âm mưu muốn hãm hại Hà Lăng Phong.

Thật ra Hà Lăng Phong không hề nghi ngờ nàng, ngược lại còn rất cảm động. Tất nhiên chàng không thể nào cự tuyệt. Thế rồi, Hà Lăng Phong đưa tay ra nắm lấy tay Đường Tiểu Tiên, mỉm cười nói :

- Thế thì chuyện này hoàn toàn ký thác cho Cốc chủ. Tại hạ và Phùng đại ca vĩnh viễn sẽ nhớ mãi ơn đức này.

Đột nhiên bị nắm lấy tay, Đường Tiểu Tiên vừa sung sướng lại vừa ngượng ngùng, liền vội rút tay lại cúi đầu đi nhanh về phía trước.

Phó lão lão và hai sứ giả hồng y đã đứng đợi ở cửa Bằng cung, tự nãy giờ.

Đường Tiểu Tiên căn dặn bọn họ :

- Hà đại hiệp quyết định không vào tròng Bằng cung, mà do ta sẽ thay thế người. Các người cứ đứng đợi ở đây, không cần phải khóa lại, bởi vì ta sẽ lập tức trở ra ngay.

Phó lão lão vừa mới lấy chìa khóa ra định mở cửa, nghe nói những lời này, đột nhiên ngừng tay lại nói :

- Nếu như Cốc chủ muốn vào trong Bằng cung, phải được sự đồng ý của Trưởng Lão viện.

Đường Tiểu Tiên nói :

- Đương nhiên là ta đã được sự đồng ý của Trưởng Lão viện. Nếu không ta làm sao có tấm thẻ bài này.

Phó lão lão nói :

- Chỉ có mỗi tấm thẻ bài vẫn còn chưa đủ, xin Cốc chủ phải đưa ra thêm Kim Dao lệnh, thì thuộc hạ mới có thể chờ cửa được.

Đường Tiểu Tiên vẻ không vui nói :

- Chẳng lẽ người không biết ta là Cốc chủ hay sao?

Phó lão lão cúi người thi lễ nói :

- Thuộc hạ bị mù, chỉ dựa vào giọng nói khó mà phân biệt được. Tối nhất xin Cốc chủ chiếu theo qui định mà hành sự, để cho thuộc hạ khỏi bị khó xử.

Đường Tiểu Tiên quay sang nhìn Hà Lăng Phong gượng cười nói :

- Phó lão lão, người thật sự phải nhìn thấy được Kim Dao lệnh bài mới chịu nghe lời hay sao?

Phó lão lão nói :

- Thuộc hạ chỉ chiếu theo qui định của bốn cốc mà hành sự. Tấm lệnh bài chỉ có thể cho người bước vào, mà không thể bước trở ra. Nếu như muốn cửa Bằng cung không bị khóa lại, nhất định phải có thêm Kim Dao lệnh bài mới được.

Đường Tiểu Tiên không còn cách nào khác đành lắc đầu nói :

- Chả trách gì cả đời của người chỉ là giữ cửa mà thôi. Được rồi! Kim Dao lệnh bài ở đây, người hãy cầm lấy.

Phó lão lão đưa tay ra nhận lấy lệnh bài, nhưng không ngờ Đường Tiểu Tiên đột nhiên tránh sang một bên, điểm huyệt bà ta.

Hai thiếu phụ trung niên thấy có biến, liền lập tức rút đao ra.

Đường Tiểu Tiên trầm giọng nói :

- Lăng Phong, mau khống chế bọn họ.

Hà Lăng Phong đang cảm thấy ngạc nhiên, nhưng nhìn thấy hai thiếu phụ kia đã rút đao ra khỏi vỏ, căn bản không biết để xảy ra nguyên nhân gì vẫn vùng đao lên xuất thủ.

Võ công của hai thiếu phụ này rất cao cường. Nhưng Hà Lăng Phong không chỉ lãnh hội Hồng Tụ đao quyết mà còn có tuyệt chiêu dùng để khắc chế đao pháp của Mê cốc. Nén hai bên giao đấu chưa đầy ba chiêu, hai thiếu phụ trung niên đã bị dồn đến góc tường khiến cho đao pháp của họ không sao thì triển được và cùng lúc toàn thân của họ không hề cựa quậy được nữa. Cuối cùng thì Hà Lăng Phong cũng khống chế được họ.

Đường Tiểu Tiên vội lấy chìa khóa trong người Phó lão lão ra, mở cửa Bằng cung. Sau đó dặn dò Hà Lăng Phong nói :

- Lăng Phong các hạ cứ ở đây canh chừng bọn họ, để ta vào trong cứu Phùng đại hiệp cho.

Không đợi cho chàng kịp mở miệng lên tiếng, Đường Tiểu Tiên đã lách người vào bên trong.

Tuy trong lòng Hà Lăng Phong có chút hoài nghi, nhưng chàng không tiện lên tiếng. Chàng nghĩ Đường Tiểu Tiên nhất định có nguyên nhân bất đắc dĩ của mình. Có lẽ vì để tranh thủ thời gian, nên nàng không có cách chi biện minh cùng với Phó lão lão mà đành dùng hạ sách này. Khí lạnh từ trong Băng cung ủa ra ngoài, khiến cho người ta cảm thấy khó chịu. Tạm thời Hà Lăng Phong khép hờ cánh cửa Băng cung lại. Sau đó mang Phó lão lão và hai thiếu phụ trung niên đến bên dưới chân thạch động, để tránh cản lối thông đạo.

Nhưng chờ đợi một hồi lâu vẫn chưa hề thấy Đường Tiểu Tiên trở ra.

Hà Lăng Phong chợt nghĩ thầm, phải chăng Đường Tiểu Tiên không uống thuốc ngự hàn nên đã bị đông cứng trong Băng cung?

Phải chăng Đường Tiểu Tiên không nhận ra Phùng đại ca nên không biết phải tìm ở chỗ nào?

Nghĩ tới đây trong lòng chàng không khỏi khẩn trương. Chàng lại mở cửa Băng cung ra, chuẩn bị đích thân vào trong cứu người.

Đột nhiên ngay lúc ấy, tron sơn động có tiếng bước chân vang lên.

Hà Lăng Phong lập tức kéo cánh cửa lại, đưa đao lên chờ đợi.

Chợt chàng cảm thấy vô cùng sửng sốt. Trong sơn động đang bước đến một người, y phục người này cũng màu hồng có viền vàng, quả nhiên là Đường Tiểu Tiên.

Hà Lăng Phong đưa tay dụi dụi mắt rồi quay đầu lại nhìn về phía thạch môn.

Trong động bốn bề tối đen như mực, khó mà phân biệt được mọi thứ.

Đường Tiểu Tiên vừa đến và Đường Tiểu Tiên đã vào trong Băng cung, gần như không có gì khác biệt. Nhưng mà một người bên trong cửa còn một người vừa mới đến. Như vậy trong hai người hiển nhiên có một người là giả mạo.

Đường Tiểu Tiên vừa đến phát hiện ra Hà Lăng Phong liền vội dừng bước nói :

- Người thật là to gan, dám xông vào trong Băng cung. Đây chính là điều đại kỵ của bốn cốc, nếu như người phát hiện ra sẽ bị xử chết, người có biết điều này hay không?

Hà Lăng Phong không trả lời mà chỉ chăm chú nhìn Đường Tiểu Tiên vừa mới đến. Bởi vì quả thật chàng cảm thấy khó mà có thể phân biệt được ai là thật ai là giả.

Đường Tiểu Tiên nhìn thấy chàng không lên tiếng liền vội bước gần thêm mấy bước, trầm giọng nói :

- Người đã được cứu lại chưa. Trời cũng đã sắp sáng, người còn không mau rời khỏi chỗ này, mà đứng ngó ngán ở đây làm gì?

Hà Lăng Phong hít sâu vào một hơi, rồi từ từ gần từng tiếng :

- Người là ai?

Đường Tiểu Tiên nói :

- Thế nào các hạ nhận không ra ta sao?

Hà Lăng Phong nói :

- Nhận ra thì nhận ra, nhưng không biết người là thật hay giả?

Đường Tiểu Tiên ngạc nhiên nói :

- Trong Mê cốc chỉ có mình ta là Cốc chủ, chẳng lẽ còn có thể giả mạo hay sao?

Hà Lăng Phong gật gật đầu nói :

- Không sai! Vừa rồi có một vị Đường Tiểu Tiên cũng là Cốc chủ của Mê cốc, hiện vẫn còn đang ở trong Băng cung. Tại hạ không biết trong hai vị ai là giả ai là thật. Nhưng dấu sao cũng có một người là giả mạo.

Đường Tiểu Tiên thất kinh nói :

- Thật sự có chuyện này sao? Đây nhất định là Tâm công chúa của Tỷ Muội hội Kim Hồng Ngọc. Nghe nói ả ta thông minh tài trí, hễ nhìn qua thấy gì là không bao giờ quên. Hơn nữa còn giỏi về bất chước giọng nói. Hà đại hiệp, người đừng bao giờ để mắc lừa ả ta.

Hà Lăng Phong nói :

- Tại hạ không muốn bị mắc lừa ai cả, cũng như không muốn biết hai vị ai là Đường Tiểu Tiên ai là Kim Hồng Ngọc mà tại hạ chỉ muốn cứu người mà thôi. Nếu ai có thể giúp tại hạ cứu được Phùng đại ca ra thì tại hạ sẽ tin người đó.

Đường Tiểu Tiên vội nói :

- Nếu như các hạ hy vọng Kim Hồng Ngọc giúp các hạ cứu người, thì đây là một điều sai lầm. Mục đích của ả ta vào trong Bằng cung chỉ là muốn học trộm Hồng Tụ đao quyết của bốn cốc mà thôi.

Hà Lăng Phong nói :

- Thế còn mục đích của người?

- Còn ta...

Đường Tiểu Tiên dường như không biết phải trả lời như thế nào mới phải.

Ngập ngừng giây lát nàng lại nói tiếp :

- Đương nhiên là ta cũng muốn giúp các hạ nếu không ta đã chẳng đến đây làm gì.

Hà Lăng Phong hỏi :

- Tại sao người lại giúp tại hạ?

Đường Tiểu Tiên đáp :

- Bởi vì Đồng lão lão cấu kết với Tỷ Muội hội, đối với chúng ta đều bất lợi cả. Bởi vậy chúng ta phải cùng chống lại kẻ thù chung.

Hà Lăng Phong nói :

- Ý người muốn chỉ việc hôn nhân.

Đường Tiểu Tiên nói :

- Chính là chuyện này, Đồng lão lão dùng danh nghĩa những qui định của tổ tiên, để ép chúng ta thành hôn. Nhưng kỳ thật là muốn chúng ta cùng bị hại chết, để độc bá Mê cốc.

Những lời này hoàn toàn giống như những lời Đường Tiểu Tiên đang ở trong Bằng cung vừa nói ra.

Càng nghe càng khiến cho người ta cũng không phân biệt ra ai thật giả.

Hà Lăng Phong suy nghĩ một hồi rồi nói :

- Người có gì để chứng minh mình là Đường Tiểu Tiên, còn ả ta là Kim Hồng Ngọc hay không?

Đường Tiểu Tiên nói :

- Việc này rất đơn giản. Các hạ có thể tự mình mời Phó lão lão đến để chứng thực.

Hà Lăng Phong lắc đầu nói :

- Bà ta là một người mù, khó mà có thể đoán chính xác được.

Đường Tiểu Tiên nói :

- Cốc chủ có Kim Đao lệnh bài, ta có thể lấy ra cho các hạ xem.

Hà Lăng Phong vẫn lắc đầu nói :

- Tại hạ chưa từng thấy qua Kim Đao lệnh bài. Nên đâu biết nó là thật hay giả chứ?

Đường Tiểu Tiên trầm ngâm một hồi nói :

- Đúng rồi! Các hạ không tin ta, nhưng phải tin tưởng Phùng Uyển Quân. Hiện giờ Phùng Uyển Quân đang ở bên ngoài, chúng ta có thể kêu Uyển Quân vào trong nay để làm chứng.

Hà Lăng Phong nói :

- Nếu người bị bắt ép, vẫn là lời không thật. Tại hạ đã bị Uyển Quân gạt qua một lần nên không muốn mắc lừa lần thứ hai.

Đường Tiểu Tiên giậm chân nói :

- Ai! Thật ra phải làm như thế nào các hạ mới chịu kia chứ?

Hà Lăng Phong nói :

- Tại hạ nghĩ chỉ có một cách duy nhất đây là đợi vị Đường Tiểu Tiên kia trở ra, hai vị sẽ cùng nhau đối chứng mới có thể phân biệt được thật giả.

Đường Tiểu Tiên nói :

- Nhưng nếu như đợi cho ả ta học xong Hồng Tụ đao quyết, lúc ấy không chỉ tánh mạng của Phùng đại hiệp bị đe dọa mà ngay cả các hạ cũng khó thoát chết. Thậm chí ngay cả ta cũng bị liên lụy.

Hà Lăng Phong nói :

- Tại sao lại liên lụy đến người?

Đường Tiểu Tiên nói :

- Qui định của Mê cốc rất nghiêm ngặt. Trong hai phu thê nếu như có một người phạm vào những qui định của Mê cốc bị xử tử, thì người kia cũng phải bị chết theo. Đây chính là âm mưu thâm độc của Đồng lão lão muốn hại chết chúng ta.

Hà Lăng Phong nói :

- Nhưng hiện tại chúng ta vẫn chưa thành hôn mà.

Đường Tiểu Tiên nói :

- Ta là Cốc chủ, hứa hôn tức là phu thê... các hạ còn muốn ta phải nói như thế nào nữa?

Quả thật Đường Tiểu Tiên đã nói hết lời, Hà Lăng Phong cũng đã có đôi chút tin tưởng. Nhưng vì bên trong Băng cung còn có một Đường Tiểu Tiên khác, vẫn còn đang cứu Phùng Viên trong đấy. Nên khiến cho chàng cảm thấy phân vân.

Tuy hoài nghi Đường Tiểu Tiên ở trong Băng cung là do Kim Hồng Ngọc giả mạo, nhưng vì sợ ảnh hưởng đến sự an nguy của Phùng Viên, nên Hà Lăng Phong không dám hồ đồ mà hành sự.

Còn đang chần chừ do dự, tự nhiên từ ngoài cửa động có tiếng truyền vào :

- Cốc chủ xin hãy mau lên một chút. Trưởng Lão viện có lẽ đã phát hiện ra sự mất tích của Hà đại hiệp rồi đấy.

Đường Tiểu Tiên hồi thúc :

- Hà đại hiệp đã nghe thấy chưa? Thời gian cấp bách lẽ nào người lại cam tâm rơi vào trong cạm bẫy của Đồng lão lão sao?

Hà Lăng Phong nghiêng chặt răng lại, không nói lời nào.

Một hồi sau, bên ngoài sơn động lại có tiếng vọng vào :

- Cốc chủ, trong trang viện đã đốt đèn báo động, chúng ta không thể nào kéo dài thời gian được nữa.

Hà Lăng Phong hơi bị dao động nói :

- Người hãy ra ngoài trước, tại hạ sẽ ra ngay.

Đường Tiểu Tiên nói :

- Các hạ còn lưu lại đây để làm gì?

Hà Lăng Phong nói :

- Tại hạ phải đi cứu Phùng đại ca, bằng không sẽ tình nguyện chết trong Băng cung.

Đường Tiểu Tiên kiên quyết nói :

- Chúng ta sống chết cùng chung số mạng. Nếu như các hạ không đi, ta cũng không đi. Ta sẽ cùng các hạ vào trong Băng cung cứu Phùng đại hiệp.

Hà Lăng Phong không có cách chi cự tuyệt, đành phải gật đầu, xô cánh cửa ra.

Thạch môn vừa mới hé mở Đường Tiểu Tiên đã vội xông vào trong.

Bởi vì cánh cửa đá kia quá nặng nên Hà Lăng Phong phải dùng hết sức mới đẩy nổi.

Chàng vừa định bước theo Đường Tiểu Tiên vào trong, bất ngờ từ phía sau cửa đột nhiên có người phóng ra. Xuýt chút nữa là cả hai đã đâm sầm vào nhau.

Người đó chính là Đường Tiểu Tiên đã bước vào trong Băng cung trước. Khi vào trên tay vị Đường Tiểu Tiên này không có gì cả. Thế nhưng lúc này trên tay lại có thêm một thanh đao.

Hà Lăng Phong không ngờ rằng vị Đường Tiểu Tiên này lại ẩn nấp ở phía sau cửa, liền lớn tiếng quát :

- Phùng đại ca đâu?

Vị Đường Tiểu Tiên vào trong Băng cung trước nói :

- Phùng đại hiệp đã chết rồi, ta đã nghĩ hết cách cũng không thể cứu sống được.

Hà Lăng Phong cất ngang :

- Nói bậy! Hiện giờ Phùng đại ca ở chỗ nào?

- Ở bên dưới bức tường kia, không tin các hạ có thể tự lên đó xem thử.

- Được! Chúng ta cùng đi đến đó.

- Ta... Ta...

Chưa nói hết câu đã vội vung đao lên tấn công ngay.

Hà Lăng Phong liền vội thối lui ra sau cửa trước để tránh đòn, đồng thời phát chiêu ra tấn công lại.

Chỉ trong chớp mắt hai người đã sử dụng trên năm chiêu, toàn bộ đều là Hồng Tụ đao quyết của Mê cốc. Bởi vậy chẳng có ai áp đảo được ai cả Hà Lăng Phong liền quát lớn :

- Kim Hồng Ngọc quả nhiên là người.

- Không sai, bây giờ người biết đã quá muộn rồi. Chín chiêu thức của Hồng Tụ đao quyết ta đều đã học hết.

Hà Lăng Phong tức giận quát :

- Hồng Tụ đao quyết chẳng có quan hệ gì với ta. Nếu như người cố ý kéo dài thời gian, gây nguy hiểm cho Phùng đại ca ta thề nhất định sẽ băm người ra làm trăm mảnh!

Vừa nói đến đây, đột nhiên Đường Tiểu Tiên nói lớn :

- Đừng để cho ả ta tẩu thoát, Phùng đại hiệp đã bị ả sát hại.

Câu nói này giống như tiếng sét đánh ngang tai Hà Lăng Phong, xuýt chút nữa thanh đao đã rơi khỏi tay chàng.

Hà Lăng Phong liền hỏi gấp :

- Thật sự đã chết rồi sao?

Đường Tiểu Tiên nói :

- Phần bụng bị tên tiện tỳ kia đâm một dao, thương thế rất nặng, nhưng vẫn còn chưa tắt thở.

Hai mắt Hà Lăng Phong đỏ ngầu như hai hòn lửa, hét lớn lên một tiếng, vung dao chém thẳng vào người Kim Hồng Ngọc.

Hà Lăng Phong như bị phát điên, tấn công liên tục Kim Hồng Ngọc, oai lực của mỗi chiêu thức đều dũng mãnh vô song, giống như muốn lấy mạng Hồng Ngọc ngay.

Cũng không biết Kim Hồng Ngọc có dụng ý gì hay là bị oai lực của chàng uy hiếp, liên tục thối lui ra sau ba bước.

Hai người giao đấu ở trước động thạch môn, nhưng một người cứ tiến, một người thì lại thụt lại, chẳng bao cả hai đều lọt vào bên trong thạch môn. Từng luồng hơi lạnh từ trong Băng cung ập ra ngoài làm cho tay chân cả hai người cứng đờ, không cách chi thì triển đao pháp được.

Hà Lăng Phong cứ lo tìm cách đả thương Kim Hồng Ngọc, nên dần dần quên mất chắn giữ lối cửa Băng cung.

Nãy giờ Kim Hồng Ngọc chỉ có muốn thoát thân mà thôi.

Bây giờ nhìn cơ hội đã đến, ả liền cố ý làm như nội lực không đủ, hự khê một tiếng, rồi lui nhanh về phía vách đá bên trái.

Hà Lăng Phong thấy vậy mừng rỡ, xoay người chém ngang qua một dao.

Kim Hồng Ngọc ngằm vận chân khí vung dao lên đỡ lấy thế chém của Hà Lăng Phong. Sau đó mượn đà xoay mình ngã người xuống đất lăn liên tục hai ba vòng, bên dưới chân chàng.

Thế dao của Hà Lăng Phong đã hơi quá đà và chàng càng không nghĩ rằng Kim Hồng Ngọc sẽ xuất chiêu hiểm như vậy. Phía vách đá này là một góc chết, nên nhất thời thế chém của Hà Lăng Phong không thể thu lại được. Trong khoảng thời gian đó, Kim Hồng Ngọc đã vọt được ra phía ngoài. Đồng với hai người hoán đổi chỗ cho nhau.

Kim Hồng Ngọc đã bắt được cơ hội tốt, nào chịu bỏ qua. ả liền lăn thêm một vòng nữa rồi đứng phắt dậy phóng nhanh ra phía ngoài cửa.

Hiển nhiên Hà Lăng Phong không chịu bỏ qua cho ả, chàng liền hét lên một tiếng, phóng mạnh lưỡi dao về cửa.

Có lẽ vì quá phấn khởi, hay là vì bị lạnh mà thân pháp của Kim Hồng Ngọc không còn lạnh lẽo như lúc vừa rồi. Khi phát hiện ra có tiếng gió rít lên phía sau, Kim Hồng Ngọc lập tức tránh sang một bên, nhưng đã chậm nửa bước. Đúng lúc lưỡi dao cắm sâu vào phía sau vai của ả ta, giống như là mũi tên.

Kim Hồng Ngọc hự lên một tiếng đau đớn, nhưng không hề dám dừng bước lại, mà vẫn cố gắng chạy nhanh ra khỏi thạch môn.

Hà Lăng Phong vừa đuổi theo ra đến cửa thạch môn, đã nghe tiếng Đường Tiểu Tiên gọi giật lại :

- Phùng đại hiệp không xong rồi. Các hạ... hãy mau qua đây...

Hà Lăng Phong đành phải để cho Kim Hồng Ngọc chạy thoát lập tức vội vàng quay trở lại thông đạo.

Phùng Viên đang nằm bên cạnh một vách đá, dưới bụng bị chém một dao rất sâu. Hơi thở của lão đã có phần khó khăn, nhưng vẫn còn chưa tắt thở. Khi nhìn thấy Hà Lăng Phong, Phùng Viên liền cố gượng đau ngồi dậy.

Hà Lăng Phong liền quì xuống nói :

- Phùng đại ca tiểu đệ xin lỗi người, vì đã đến muộn.

Phùng Viên không ngừng thở gấp, trên mặt cố gắng nở một nụ cười miễn cưỡng, thấp giọng nói :

- Không! Lão đệ trở lại không hề muộn chỉ là ả kia đến sớm hơn một bước mà thôi. Lúc đó quả thật vì ta quá đói nên mới bị ả chém cho một đao.

Hà Lăng Phong nói :

- Tiểu đệ sẽ đưa lão đại ca ra ngoài trị thương.

Phùng Viên lắc đầu nói :

- Không được. Nơi đây quá lạnh nên máu chảy ra không được, vì vậy ta mới có thể nói chuyện với lão đệ được thêm vài câu nữa. Còn nếu như rời khỏi đây, ta sẽ chết càng mau hơn.

Đường Tiểu Tiên khẽ nói :

- Nói rất đúng, các hạ cứ làm theo ý của Phùng đại hiệp, trước tiên hãy lắng nghe người nói gì đã.

Hà Lăng Phong gật gật đầu, mặc cho cái lạnh xâm nhập vào tận xương tủy, chàng vẫn không kiềm được rơi lệ.

Phùng Viên vẫn thờ dốc nói :

- Tiểu Châu Tử cũng bình yên chứ, tại sao cô ấy không đến với lão đệ.

- Phí cô nương vẫn bình yên vô sự. Cô ta... cô ta còn có chuyện riêng, nên không thể cùng đến được...

Vào lúc này, chàng không muốn thổ lộ sự thật về Phí Minh Châu.

Phùng Viên nói :

- Bình yên thì tốt rồi. Trước đây chúng ta đều hiểu lầm Tiểu Châu Tử. Từ đây về sau không thể để cho cô ta bị tử nhục nữa.

Hà Lăng Phong gạt nước mắt gật đầu nói :

- Tiểu đệ biết.

Phùng Viên đột nhiên cười nói :

- Thật sự mà nói, ta rất lo lắng các ngươi sẽ bị hãm lửa thiêu chín. Hãy nói cho ta biết trong ấy mùi vị ra sao? Vô cùng nóng có phải hay không?

Hà Lăng Phong gật đầu lia lịa, nói :

- Đúng vậy... quả thực rất đúng... nhưng bọn tiểu đệ đều không ai bị thương cả, bọn tiểu đệ không biết làm thế nào để cảm tạ ơn đại ca...

Phùng Viên cười nói :

- Cảm tạ cái gì? Ta chẳng qua chỉ giúp hai người đẩy một cái mà thôi. Thật lòng mà nói, ta cũng rất muốn thử ngồi trong Bồng cung mùi vị ra sao. Đáng tiếc không thể được.

Ngừng lại để lấy hơi, lão lại nói tiếp :

- Lão đệ đã gặp Phùng Uyển Quân chưa?

Hà Lăng Phong vội nói :

- Đã gặp qua rồi. Lệnh muội cũng rất khỏe...

Đường Tiểu Tiên tiếp lời :

- Hiện giờ Uyển Quân đang ở bên ngoài sơn động, có cần gọi cô ta vào hay không?

Phùng Viên lắc đầu, rồi đưa tay bóp chặt tay Hà Lăng Phong nói :

- Hãy hứa với ta, là sẽ không trách Uyển Quân vì đã gạt chúng ta lần trước.

Trong việc này, Uyển Quân hoàn toàn có ý tốt.

Hà Lăng Phong nói :

- Lão đại ca cứ yên tâm, không có ai trách móc lệnh muội cả. Tiểu đệ sẽ hộ tống đưa lệnh muội trở về Thiên Ba phủ cùng với đứa bé.

- Tốt như vậy rất tốt!

Tay Phùng Viên từ từ đã trở nên lạnh cứng, ánh mắt cũng không còn thần sắc nữa. Lão ta đưa mắt nhìn xung quanh một lượt rồi lẩm bẩm nói :

- Chỗ này là một nơi yên nghỉ rất hiếm có, tiếc rằng hơi lạnh một chút.

- Phùng đại ca! Phùng đại ca!

Hà Lăng Phong không còn kiềm chế được nữa, cất tiếng khóc lớn lên.

Trong tiếng gào khóc thảm thiết của Hà Lăng Phong, Phùng Viên đã trút hơi thở cuối cùng.

* * * * *

Cánh cửa Bằng cung đã được đóng lại. Huyết đạo của Phó lão lão và hai thiếu phụ trung niên cũng đã tự giải, cả ba đang xuyên qua sơn động đi trở ra phía gian thạch thất.

Kim Hồng Ngọc đã bị trọng thương chạy thoát. Phùng Viên bỏ mạng trong Bằng cung còn Phí Minh Châu an nguy không biết như thế nào.

Việc đã qua cứ để cho nó qua, còn tương lai thì khó mà dự liệu được.

Nhưng có một việc trước mắt cần phải lập tức ứng phó ngay. Đó là Đồng lão lão nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua tội danh xông vào vùng cấm địa Bằng cung.

Bất kể ai xông vào trong vùng cấm địa này, đều bị xử tội chết. Đường Tiểu Tiên tuy thân phận Cốc chủ, cũng không được ngoại lệ. Từ đây về sau tất cả mọi quyền hành trong Mê cốc tất nhiên sẽ rơi vào tay Trưởng Lão viện. Đây cũng chính nguyện vọng lớn nhất của Đồng lão lão.

Đường Tiểu Tiên dễ dàng nhận ra vẻ đắc ý lúc này của Đồng lão lão. Tội danh này nàng không sao biện giải được. Cuộc tranh quyền lần này, nàng đã hoàn toàn thua cuộc.

Nàng không chỉ thua quyền lực mà còn thua cả tánh mạng.

Nhưng nàng không hề hối hận, cũng như sợ hãi. Bởi vì nàng cam tâm mất đi tất cả, để được một cảm tình quý báu nhất. Đối với một thiếu nữ mà nói, bấy nhiêu cung đã đủ lắm rồi.

Hà Lăng Phong có lẽ không phải là một người nam nhân hoàn mỹ nhất trên đời nay. Nhưng chàng dám vì nghĩa khí mà đứng ra gánh vác chuyện cho Thiên Ba phủ. Điều này chứng minh chàng là một con người chính trực.

Chàng bình yên thoát qua được hầm lửa, chứng minh đây là một người có trí tuệ, chỉ cần nhìn qua một lần chàng đã có thể nhớ được toàn bộ chiêu thức Hồng Tụ đạo quyết, chứng tỏ chàng có trí thông minh hơn người, có ân không quên ân, đã hứa phải giữ lời, điều này nói lên chàng là một người quân tử lỗi lạc.

Một người nam nhân như vậy há chẳng phải là người mà mọi thiếu nữ đều mơ ước hay sao?

Đường Tiểu Tiên đã sớm có quyết định. Nếu chết thì cũng cam tâm chết cùng Hà Lăng Phong ở chỗ này. Còn nếu sống sót, sẽ vĩnh viễn rời khỏi Mê cốc để theo chàng.

Cho nên, nàng liền đi sát theo sau Hà Lăng Phong, mà trong lòng không chút lo sợ. Bước chân nàng vẫn tự tin và vững vàng.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, bên trong gian thạch thất đã đứng đông người.

Người đứng đầu chính là Đồng lão lão. Hầu hết tất cả lão lão của Trưởng Lão viện đều có mặt đầy đủ. Ngoài ra còn có Hoa Cẩm dẫn thêm mười hai sử giả hồng y viên xanh, đứng cầm đao chờ đợi.

Bên ngoài thạch thất còn có hai mươi bốn hành hình đao nữ mặc hồng y viên trắng và gần một trăm thiếu nữ Mặc Lan hắc bạch đội.

Bình minh đã bắt đầu ló dạng. Xuyên qua cửa sổ có thể nhìn thấy những cư dân ở trong cốc đã tụ tập đông đủ phía bên ngoài.

Phùng Uyển Quân bị trối lại và đang đứng trước đội hành hình.

Hà Lăng Phong vừa bước trở ra gian thạch thất, Đồng lão lão đó vội quát lớn :

- Bắt hẩn ta lại!

Mười hai sứ giả liền đồng loạt dạ một tiếng, bước về phía trước. Đường Tiểu Tiên liền trầm giọng quát :

- Dừng lại! các người định tạo phản hay sao?

Bọn Hoa Cầm nghe quát như vậy, quả nhiên không có một ai dám tiếp tục xông lên.

Đồng lão lão liền cười nhạt nói :

- Đường Tiểu Tiên, người không cần phải lấy oai phong Cốc chủ làm gì. Bởi vì danh hiệu đó không còn thuộc về của người nữa.

Đường Tiểu Tiên cao giọng nói :

- Cốc chủ là chí tôn. Đường gia nhiều đời làm chủ Mê cốc. Ai dám không tin trọng danh hiệu này của bọn tọa chủ!

28. Vượt Qua Băng Cung

Đồng lão lão nói :

- Cũng không cần phải thí mạng. Tên họ Hà này chính là vị hôn phu của Đường Tiểu Tiên. Chúng ta chỉ cần bắt hẩn lại, sợ gì Đường Tiểu Tiên không cúi đầu nghe theo.

Kim Lam Ngọc nói :

- Nếu là như vậy, người hãy ra tay bắt hẩn đi.

- Việc này...

Đồng lão lão chần chờ giây lát rồi nói :

- Tên Hà Lăng Phong này đã luyện qua Hồng Tụ đao quyết, nếu dựa vào một mình lão thân e rằng khó đánh thắng được hẩn.

Kim Lam Ngọc liền quát :

- Như vậy giữ lại người có lợi ích gì? Ngoài việc ngồi hưởng thụ ra người còn có thể làm được gì?

Nói đoạn, đưa tay lên vẫy một cái hạ lệnh :

- Hãy giết ả cho ta!

Kim Thanh Ngọc đứng bên liền khuyên can :

- Khoan đã, tiểu muội còn lời muốn hỏi Đồng lão lão.

Những thiếu nữ hắc y giờ cao đao lên, từ từ khép chặt vòng tròn lại chờ đợi.

Kim Thanh Ngọc nói :

- Đồng lão lão, chúng ta hai bên cùng nhau hợp tác, mỗi bên phải hiệp lực giúp đỡ lẫn nhau mới phải. Thế mà tam muội của ta bị trọng thương, người lại bỏ mặc, một mình chạy lấy thân. Như vậy chẳng trách đại tỷ ta nổi giận.

Đồng lão lão cũng đã có phần bực tức nói :

- Các vị chỉ biết trách ta, tại sao không tự trách mình trước chứ? Kim Hồng Ngọc vì việc riêng tự xâm nhập vào trong Bồng cung để học trộm Hồng Tụ đao quyết mà không hề báo với ta trước. Sau khi xảy ra chuyện ta vẫn tìm cách che chở cho Kim Hồng Ngọc có chỗ ẩn náu. Chẳng lẽ như vậy ta cũng có tội hay sao?

Kim Thanh Ngọc nói :

- Đương nhiên không thể toàn bộ trách người được. Ta chỉ muốn hỏi chỗ Tam muội ẩn nấp có thật sự an toàn hay không?

Đồng lão quả quyết nói :

- Tuyệt đối...

Đột nhiên có một giọng nói tiếp lời :

- Tuyệt đối không an toàn!

Câu nói vừa dứt đã thấy một đám người xuất hiện. Thì ra đó là hai muội sứ giả hồng y viên xanh dẫn theo hơn bốn mươi thiếu nữ Mộc Lan hắc y đội bao vây lấy tất cả mọi người vào giữa.

Người đứng đầu chính là Cốc chủ Mê cốc Đường Tiểu Tiên, còn câu nói vừa rồi là của Phùng Uyển Quân.

Ngoài ra còn có hai thiếu nữ Mộc Lan Bạch đội cùng hiệp lực khiêng một chiếc giường. Nằm bên trên là Tam công chúa Kim Hồng Ngọc đã bị khống chế huyết đạo.

Kim Lam Ngọc và Kim Thanh Ngọc lập tức liền biến ngay sắc mặt. Cả hai đều nhìn Kim Hồng Ngọc đang nằm ở trên giường không chớp mắt mà chẳng nói lên được lời nào.

Hiện giờ Đồng lão quả giống như một con chó hoang đã hết đường chạy trốn.

Bên ngoài kẻ địch trùng trùng, hơn nữa bên cạnh còn có Hà Lăng Phong lúc nào cũng rình rập giống như mãnh thú đang rình mồi. Cho nên Đồng lão quả đã nhiều lần muốn tẩu thoát nhưng không hề có cơ hội.

Phùng Uyển Quân tuy chưa mặc phục sức của Mê cốc, nhưng thân phận đã là cư dân của Mê cốc. Nàng liền bước lên một bước cao giọng nói :

- Tỷ Muội hội đã xâm nhập vào cấm địa của bốn cốc học trộm võ công của bốn cốc, lại còn che chở đào phạm của bốn cốc. Chiếu theo cốc qui toàn bộ đều đáng xử chết. Nhưng mà bây giờ nếu như kịp thời buông binh khí xuống, giao đào phạm ra, thì Cốc chủ sẽ miễn cho tội chết. Vậy các người muốn sống hay muốn chết, đều tự mình chọn lấy.

Kim Lam Ngọc và Kim Thanh Ngọc đều im lặng không trả lời. Hai mươi thiếu nữ hắc y Đông Oa quốc cũng không hề buông binh khí xuống. Đương nhiên đối diện với cao thủ một cốc đông như vậy, bọn họ tự hiểu khó mà thủ thắng được, nhưng vẫn không cam tâm thúc thủ chờ chết.

Phùng Uyển Quân đưa mắt nhìn Đường Tiểu Tiên. Đường Tiểu Tiên liền gật đầu nhẹ.

Điều này có nghĩa là tất cả mọi việc do Phùng Uyển Quân hành động.

Thần sắc Phùng Uyển Quân trở nên nghiêm nghị, từ từ đưa tay phải lên nói :

- Đây là do các người tự chọn cái chết, đừng trách bốn cốc không cho các người cơ hội.

Nàng đang định vẫy tay hạ lệnh giết thì đột nhiên Kim Lam Ngọc ngửa mặt lên trời cười lớn.

Phùng Uyển Quân liền quát :

- Người đã chết đến nơi, còn cười đắc ý gì nữa?

Kim Lam Ngọc nhướng mày nói :

- Không sai! Hồng Tụ đao quyết của Mê cốc là thiên hạ vô địch lại dựa thêm vào người đồng, nếu như động thủ Tỷ Muội hội nhất định sẽ thất bại. Nhưng trước khi chết, bọn ta cũng sẽ không muốn chết một mình.

Nói đoạn, quay đầu vào phía trong giàn nhà tranh quát lớn :

- Kim Bằng sư huynh hãy áp giải người ra.

Từ bên trong gian nhà có một người bước ra, đi đầu là một gã trán niên có thân hình thấp lùn. Phía sau có hai gã đại hán áp giải một nam một nữ.

Người nam kia tuổi trạc ngũ tuần, tướng mạo uy mãnh, hai mày đen rậm hình chữ nhất, toàn thân bị trói chặt.

Còn thiếu nữ kia chính là Phí Minh Châu, nàng cũng bị trói chặt và bị gã đại hán kẻ đạo lên cổ.

Kim Lam Ngọc nói :

- Hà Lăng Phong người có cần biết gã này là ai không? Nếu như muốn biết thì cứ việc bỏ Phùng Uyển Quân.

Hà Lăng Phong lạnh lùng đáp :

- Không cần phải hỏi, ta nghĩ đây chính là chủ nhân của Hương Vân phủ ở Lãnh Nam Phù Dung thành Thái Dương Đạo Phí Bách Linh.

Kim Lam Ngọc cười ha hả nói :

- Quả nhiên không hổ là người thông minh. Thế thì người cũng biết một khi người của Mê cốc động thủ ta sẽ xử trí hai người họ như thế nào chứ?

Hà Lăng Phong liền nổi giận nghiêm giọng quát :

- Đây là chuyện giữa các người và Mê cốc, có liên quan gì đến hai cha con họ? Người làm như vậy không thấy hạ tiện bỉ ổi hay sao?

Kim Lam Ngọc cười nói :

- Nhưng mà hai cha con họ quan hệ với người mà người thì lại là khách quý của Mê cốc cho nên chỉ cần người ra mặt, mới có thể thay bọn ta hóa giải thế trận này.

Hà Lăng Phong hứ một tiếng nhưng không hề trả lời.

Kim Lam Ngọc lại nói :

- Yêu cầu của bọn ta không gì là quá đáng cả. Ta muốn dùng hai cha con họ để đổi lấy tam muội Hồng Ngọc của ta. Sau đó Tỷ Muội hội sẽ lập tức rời khỏi Đại Ba sơn này, còn vị Đồng lão lão đây giao cho các người tự giải quyết. Điều kiện như vậy Hà đại hiệp thấy như thế nào?

Hà Lăng Phong còn chưa kịp mở miệng, Đồng lão lão đã giận dữ quát :

- Tiểu nha đầu! Người thấy lão thân cùng đường hết lộ liền tính qua sông rút cầu sao? Báo cho người biết không dễ như vậy đâu, lão thân mà không thoát thân được thì các người cũng đừng hòng rời khỏi chỗ này!

Kim Lam Ngọc thản nhiên nói :

- Người có làm dữ với bọn ta cũng chẳng có ích lợi gì. Không phải bọn ta không chịu giúp người, nhưng tại vì người hại tam muội của ta trước.

Đồng lão lão bừng bừng nổi giận, đột nhiên vung đao lên xông về phía gian nhà tranh.

Đồng lão lão vừa động thủ những thiếu nữ hắc y Đông Oa quốc cũng lập tức ra tay cản lại.

Các thiếu nữ hắc y tuy đông nhưng đao pháp thua xa Hồng Tụ đao quyết.

Nên mới giao đấu có mấy chiêu liền liên tiếp bị đả thương bốn năm người. Đồng lão lão lập tức đột phá vòng vây.

Nhưng phía ngoài những thiếu nữ hắc y còn có một tốp môn hạ của Mê cốc.

Đồng lão lão ỷ vào nội lực thâm hậu, liều mạng tấn công ra ngoài.

Phùng Uyển Quân quát lớn :

- Chặn ả ta lại, bất luận là sống hay chết!

Bốn sứ giả hồng y viên xanh nhất tề bước lên liên thủ với nhau chặn Đồng lão lão lại.

Lúc đó Đồng lão lão cũng tự biết rằng đơn thương độc mã, khó mà đột phá nổi vòng vây. Nhưng nếu không liều mạng ắt sẽ chết chóc, còn liều mạng sẽ còn có hy vọng sống. Bởi vậy Đồng lão lão một mình một đao tả xung hữu đột, với bốn sứ giả hồng y.

Mới giao đấu được năm chiêu, trong bốn người sứ giả đã có một người bị trúng một đao vào vai, lão đảo thối lui ra sau.

Một sứ giả hồng y khác liền lập tức nhảy vào vòng chiến, và vẫn là bốn chọi với một.

Đồng lão lão càng đấu càng hăng, trong tiếng quát lớn lại có thêm một sứ giả hồng y nữa bị thương.

Hễ người này bị thương, người khác liền lập tức xông vào thay thế, tuyệt đối không để cho thời gian trống. Hơn nữa sứ giả hồng y viên xanh có hơn hai mươi người, còn Đồng lão lão chỉ đơn độc có một mình. Huống hồ bên ngoài còn có hơn bốn mươi thiếu nữ Bạch Lan đội.

Cuối cùng Đồng lão lão cũng bị trúng một đao.

Máu tươi chảy xuống nhuộm đỏ vạt áo hồng viên bạc của Đồng lão lão.

Một khi máu chảy ra nhiều chân khí khó mà tương tục được. Đao pháp của Đồng lão lão cũng không còn nhanh lẹ như lúc ban đầu nữa.

Đao pháp của Đồng lão lão vừa hơi chậm lại, vai trái và bụng của bà ta liền bị trúng một đao.

Lúc này Đồng lão lão không còn chống trả lại được nữa, bà ta lão đảo lui về sau nạm sáu bước.

Đột nhiên có một cánh lay đưa ra đỡ lấy Đồng lão lão.

Đồng thời nghe tiếng thở dài của Hà Lăng Phong :

- Hà tất đồng môn phải tương tàn như vậy? Đồng lão lão hãy buông đao xuống đi!

Đồng lão lão còn định vung đao lên chống đỡ tiếp nhưng cổ tay đã cứng đờ, đồng thời thanh Nguyệt Mi bảo đao cũng bị Hà Lăng Phong đoạt mất.

Các đệ tử Mê cốc đều reo lên hoan nghênh rồi tiếp tục vây chặt lấy các thiếu nữ hắc y Đông Oa quốc và từ từ khép chặt vòng vây lại.

Hà Lăng Phong liền thấp giọng nói :

- Đừng vội động thủ, tại hạ có mấy câu cần muốn nói.

Một tay cầm đao, còn một tay đỡ lấy Đồng lão lão nói :

- Đường cô nương, có thể chấp thuận cho tại hạ một thỉnh cầu hay không?

Đường Tiểu Tiên nói :

- Thế nào? Hà đại hiệp muốn cầu xin cho bà ta hay sao?

Hà Lăng Phong nói :

- Đồng lão lão tuy vi phạm cốc qui của Mê cốc, nhưng tại hạ thiết nghĩ cũng là môn đệ của Hồng y Huệ Nương. Bởi vì tham quyền ham lợi, nên Đồng lão lão mới hành động sai trái như vậy. Nếu như cô nương nghĩ tình đồng môn tha cho tội chết và chỉ bắt suốt đời ở trong Mê cốc là đủ lắm rồi.

Hai mày của Đường Tiểu Tiên hơi nhú lại, rồi nói :

- Bà ta đã gạt Hà đại hiệp vào trong Bạng cung, nhiều lần muốn giết người chẳng lẽ người đều quên hết hay sao?

Hà Lăng Phong gượng cười nói :

- Nếu như có thể tha thứ được thì cứ việc tha thứ. Đồng lão lão dù sao cũng đã già không còn sống được bao lâu nữa. Chúng ta thì cứ khai ân cho bà ta một con đường sống.

Đường Tiểu Tiên trầm ngâm thật lâu, cuối cùng gật gật đầu nói :

- Thôi được, ta đồng ý. Nhưng mà phải phế bỏ võ công của bà ta và giam giữ cho đến khi già chết.

Hà Lăng Phong cúi người thi lễ, nói :

- Đa tạ cô nương.

Thế rồi chàng tìm lấy thanh Yên Chi bảo đao ở sau lưng Đồng lão lão xuống rồi điểm các huyết đạo, sau đó giao bà ta cho hai sứ giả hồng y đứng gần đó mang đi.

Các thiếu nữ hắc y Đông Oa quốc nhìn thấy cảnh tượng này đều vô cùng cảm động. Trong đó có nhiều người mất hết tự chủ buông tay cầm binh khí xuống.

Hà Lăng Phong đảo mắt một vòng, rồi cao giọng nói :

- Các người đều là những thiếu nữ hiền lương của Đông Oa quốc tại sao lại để người khác lợi dụng vượt qua cả vạn dặm đường biển đến nước Trung Quốc này để chịu chết. Từ xưa đến nay, trời xanh ra có nam có nữ mỗi bên đều có những công việc riêng, phụ nữ Đông Oa quốc vốn dịu dàng hiền thực, các người đến Trung Quốc để tranh giành những điều vô vị này, chẳng lẽ không nghĩ nhớ đến song thân của mình hay sao?

Những thiếu nữ hắc y chợt đưa mắt nhìn nhau, im lặng không lên tiếng.

Kim Lam Ngọc liền quát lớn :

- Hà Lăng Phong, người đừng ở đó dùng kế ly gián Tỷ Muội hội. Phụ nữ Đông Oa quốc của bọn ta, suốt đời phải nghe theo sự sai bảo của bọn nam nhân các người, nên từ lâu đã không còn chịu đựng được nữa. Bởi vì lẽ đó mới quyết tâm sáng lập ra Tỷ Muội hội để hắt bọn nam nhân các người thử chịu mùi vị bị tui nhục.

Hà Lăng Phong nói :

- Nếu là như vậy các người hãy trở về Đông Oa quốc mà sáng lập lên Tỷ Muội hội. Bởi vì những người khiến cho các người chịu đau khổ không phải là những nam nhân Trung Quốc. Thế thì các người cần gì phải vượt biển xa xôi đến Trung Quốc này làm mưa làm gió?

- Điều này...

Kim Lam Ngọc chợt cứng họng không biết phải trả lời như thế nào.

Một lát sau ả mới lên tiếng :

- Đây bởi vì Trung Quốc đất rộng người đông. Bọn ta muốn đến đâu sáng lập Tỷ Muội hội trước, đợi khi nào xưng bá ở Trung Quốc xong sẽ trở về xưng bá ở Đông Oa.

Hà Lăng Phong mỉm cười nói :

- Nhưng đáng tiếc phụ nữ Trung Quốc đa phần đều hiền thực cả, không dễ gì bị lời các người mê hoặc. Không tin người cứ thử hỏi mấy chục người Trung Quốc ở đây xem có ai đồng ý gia nhập Tỷ Muội hội hay không?

Những môn hạ của Mê cốc đều cười, dĩ nhiên là chẳng có ai thật sự muốn gia nhập Tỷ Muội hội cả.

Hà Lăng Phong chợt nghiêm sắc mặt lại, lớn tiếng nói :

- Sự việc của Đồng lão lão xem như đã kết thúc Cốc chủ Mê cốc có lời rằng, các người nếu ai muốn sống trở về Đông Oa quốc, thì mau buông binh khí xuống và mỗi người sẽ được tặng một trăm lạng bạc để trở về nước. Bằng không Đại Ba sơn này chính là nơi chôn thân của các người.

Hà Lăng Phong vừa dứt lời, có hơn mười thiếu nữ hắc y Đông Oa quốc buông ngay binh khí xuống, thối lui sang một bên.

Kim Lam Ngọc vội vàng dùng tiếng Đông Oa quát tháo bọn họ, nhưng đều vô hiệu. Tiếp theo lại có thêm mấy người buông binh khí xuống.

Kim Thanh Ngọc đã hoang mang, lên tiếng nói :

- Hà đại hiệp, bọn ta không muốn đối địch với người. Chỉ cần Hà đại hiệp thả tam muội Hồng Ngọc của bọn ta ra, bọn ta lập tức sẽ đi ngay.

Kim Lam Ngọc tiếp lời :

- Bằng không thì bọn ta sẽ giết hai cha con Phí Bách Linh trước rồi quyết tử chiến cùng các người.

Hà Lăng Phong lắc đầu nói :

- Kim Hồng Ngọc đã học trộm đao pháp của Mê cốc xâm nhập vào cấm địa của Mê cốc nên tại hạ không có quyền tha Hồng Ngọc cô nương được. Nhưng nếu như các người dám đụng đến một sợi tóc của hai cha con Phí Bách Linh, thì bốn huynh muội của các người sẽ chết.

Kim Thanh Ngọc nói :

- Vừa rồi Hà đại hiệp đã cầu xin cho Đồng lão lão, bây giờ cũng có thể cầu xin cho tam muội Hồng Ngọc của bọn ta vậy.

Hà Lăng Phong nói :

- Nhưng Đồng lão lão là người trong Mê cốc. Còn Kim Hồng Ngọc muốn... việc này tại hạ không thể nào cầu xin được.

Kim Bằng này giờ vẫn đứng im lặng đến lúc này mới lên tiếng quát :

- Hà Lăng Phong, người không cần phải ở đó ngông cuồng. Người có bản lĩnh dám đánh cá với ta hay không?

- Đánh cá như thế nào?

- Người dám cùng ta phân thắng bại mà không dùng Mê cốc đao pháp hay không? Nếu như người thắng, bọn ta sẽ tình nguyện giải tán Tỷ Muội hội và toàn bộ qui thuận Mê cốc, vĩnh viễn không trở về Đông Oa quốc nữa.

- Còn nếu như ta thua thì sao?

- Nếu như người bại, người phải thuyết phục Đường Tiểu Tiên giải tán Mê cốc gia nhập vào Tỷ Muội hội. Đồng thời lấy Mê cốc làm Tổng hội của Tỷ Muội hội.

Hà Lăng Phong lắc đầu nói :

- Thành thật xin lỗi, tại hạ không thể đánh cá với các hạ được. Bởi vì Mê cốc không thuộc về quyền sở hữu của tại hạ.

Kim Bằng cười nhạt nói :

- Người không dám đánh cá hay sao?

Hà Lăng Phong nói :

- Không phải không dám, mà ta không thể.

Đột nhiên có người lên tiếng :

- Ta đồng ý đánh cá!

Người vừa nói câu này không ai khác hơn là Đường Tiểu Tiên.

Hà Lăng Phong không khỏi ngạc nhiên nói :

- Cô nương, chuyện này không thể nào được. Mê cốc là do tổ tiên để lại, lỡ như...

Đường Tiểu Tiên cắt ngang :

- Không bao giờ có chuyện lỡ như, ta tin tưởng Hà đại hiệp nhất định thắng.

Hà Lăng Phong chau mày nói :

- Kim Bằng đã sống một thời gian ở Lãnh Nam, nên có thể đã rất thành thục Thái Dương thần đao thập tam trảm. Tại hạ cảm thấy mình không hoàn toàn nắm chắc phần thắng.

Đường Tiểu Tiên mỉm cười nói :

- Hẳn ta chỉ luyện đao, không có luyện kiếm. Huống hồ ngoài Hồng Tụ đao quyết ra, trong võ lâm còn có cái gì gọi là thiên hạ vô địch đao pháp Phá Vân bát đại thức nữa mà.

Phùng Uyển Quân cũng thấp giọng nói :

- Ngay cả Cốc chủ còn không lo, vậy thì các hạ lo gì chứ? Hãy mau ra tay giáo huấn cho tên Kim Bằng kia một trận đi!

Sự thật Hà Lăng Phong cũng không thể nào do dự được nữa. Bởi vì Kim Bằng đã bước ra khỏi hàng rào tre ra bên ngoài. Những đệ tử Mê cốc và các thiếu nữ hắc y Đông Oa quốc cũng đã tránh sang một bên nhường cho Kim Bằng bước vào trong.

Hà Lăng Phong đành phải nhún vai một cái, lấy thanh Yên Chi bảo đao giắt vào bên trong. Sau đó cầm thanh Nguyệt Mi bảo đao của Phí Minh Châu, tiến lên phía trước.

Hai người đứng im đối diện nhau. Hà Lăng Phong cao hơn Kim Bằng một cái đầu, ngược lại Kim Bằng lớn gần gấp hai người Hà Lăng Phong.

Trên người Hà Lăng Phong có hai thanh đao. Trên người Kim Bằng cũng có hai thanh đao, một dài một ngắn.

Kim Bằng ngẩng mặt lên nói :

- Nhớ kỹ không bao giờ được dùng đến Hồng Tụ đao quyết của Mê cốc đấy!

Hà Lăng Phong gật đầu nói :

- Người cứ yên tâm đi?

Kim Bằng lại nói :

- Chúng ta không giới hạn bao nhiêu chiêu thức, đấu đến khi nào phân thắng bại mới thôi. Nếu như nửa chừng ai yêu cầu ngừng tay, thì xem như người đó bại.

Hà Lăng Phong nói :

- Được!

Kim Bằng đột nhiên nhìn ra phía sau Hà Lăng Phong quát :

- Xin các cô nương hãy lui ra mau, không được phép ngăm giúp đỡ.

Hà Lăng Phong liền quay đầu ra sau xem ai ngăm giúp đỡ mình.

Trong lúc chàng vừa xoay đầu ra sau, một ánh đao nhanh như tia chớp chém mạnh vào bụng chàng. Thì ra Kim Bằng giả vờ quát lớn để khiến cho chàng phân tâm, rồi bất ngờ ra tay.

Hà Lăng Phong nhất thời chưa kịp đề phòng, nên chàng đành phải khom người xuống, thối lui ra sau.

Tuy chàng né tránh được chiêu này, nhưng lại bị Kim Bằng cướp đi cơ hội ra tay trước. Thanh đao trong tay Kim Bằng giống như một con mãnh hổ, lồng lộn tung ra liên tiếp bảy tám chiêu thức.

Hà Lăng Phong gần như không ngừng thối lui ra sau, hơn cả trượng. Trong lúc hoang mang, chàng liền quát lên lên một tiếng, đưa đao lên đỡ thế tấn công như vũ bão của Kim Bằng.

“Keng!” một tiếng Hà Lăng Phong đột nhiên cảm thấy thanh đao trên tay mình chợt nhẹ hẫng ra. Hóa ra thanh Nguyệt Mi bảo đao đã gãy ra thành hai đoạn.

Hà Lăng Phong liền nhớ đến Phí Bạch Linh vì muốn tìm cầu báo đao nên mới bị Kim Lam Ngọc mê hoặc. Hiện tại trong tay Kim Bằng mới chính là thanh bảo đao ấy. Chả trách gì hắn ta cứ đòi đánh cá cho bằng được, thì ra chính là dựa vào điểm này.

Trong tay Hà Lăng Phong không có binh khí lập tức rơi vào thế hiểm, bất đắc dĩ chàng vứt đi cán đao tung mình lộn một vòng qua đầu Kim Bằng, cùng lúc rút thanh Yên Chi bảo đao ra.

Tuy thanh Yên Chi bảo đao đã được dùng nước bạc phủ lên bên ngoài nhưng ít ra không phải lo lắng sẽ bị gãy.

Vì vậy khi Hà Lăng Phong đặt chân xuống đất, lập tức vung đao phản công ngay.

Kim Bằng không hề biết trong tay của Hà Lăng Phong chính là Yên Chi bảo đao. Nên có mấy lần hắn ta đưa đao lên đỡ, nhưng thấy đao của đối phương không suy xiển. Bởi vậy tự nhiên trong lòng hắn bắt đầu cảm thấy lo sợ.

Chính vì vậy hắn ta lập tức bị Hà Lăng Phong cướp mất thế tấn công, thanh Yên Chi bảo đao liền liên tiếp xuất chiêu phản công lại.

Kim Bằng hoảng hốt, đột nhiên thay đổi đao pháp. Lợi dụng thân hình thấp lùn Kim Bằng tấn công ngay phía bên dưới chân của Hà Lăng Phong. Đồng thời hắn ta chú ý sử dụng đến nội lực, thi triển độc môn Thái Dương thần đao của Hương Vân phủ.

Thái Dương thần đao Liệt Diệm thập tam trảm không những chiêu thức vô cùng nhanh lẹ. Khi thi triển, toàn thân đao đều ánh lên một màu hồng giống như một khối lửa lớn đang bay lượn.

Tất nhiên khi thi triển Thái Dương thần đao, cũng phải mất nhiều chân khí nhất.

Nhưng chân khí của Kim Bằng giống như là vô tận, dùng mãi không hết.

Đao pháp của hắn càng lúc càng nhanh hơn và ánh đao càng lúc càng đỏ rực lên bao lấy Hà Lăng Phong, giống như chàng đang ngồi trong lò lửa vậy.

Hà Lăng Phong lại phải thấp người xuống để đỡ thế tấn công từ bên dưới của Kim Bằng. Cho nên chàng xuất thủ vô cùng khó khăn. Không bao lâu, toàn thân chàng mồ hôi ra như tắm. Nhưng Hà Lăng Phong chợt phát hiện ra một việc. Đó là thanh Yên Chi bảo đao dường như càng lúc càng sắc bén.

Hà Lăng Phong nhớ lại Phùng Viên đã từng có nói mặt lưỡi của thanh Yên Chi bảo đao đã được nhuộm bằng nước bạc, nên nhìn thấy rất thô. Nếu như đem bảo đao hơ trên lửa đỏ cho lớp bạc kia chảy ra, thì sẽ có thể hồi phục lại sự sắc bén của nó. Phải chăng Thái Dương thần đao mà Kim Bằng đang thi triển, đã khiến cho lớp bạc trên lưỡi đao chảy ra.

Hà Lăng Phong không đánh tin tưởng đây là sự thật, nhưng vẫn tìm cơ hội để thử xem sao.

Kim Bằng vốn có lợi thế tránh né nên dần dần đã chiếm lại thế thượng phong. Hắn ta đột nhiên quỳ một chân xuống đất, dùng thế Hoàn giá kim khoa đỡ thế tấn công của Hà Lăng Phong. Tay trái nhanh như chớp rút thanh đoản đao ở thắt lưng ra, đâm thẳng vào vùng Đan điền của Hà Lăng Phong.

Chiêu này quả nhiên vô cùng hiểm ác. Chỉ thấy bọn người Đường Tiểu Tiên đều thất thanh kêu lên. Bởi vì thanh trường đao của Kim Bằng đã khóa chặt thanh Yên Chi bảo đao của Hà Lăng Phong. Tay trái hắn ta lại bất thành lình ra đòn chí tử này, quả thật khiến cho đối phương khó mà đề phòng được.

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên làm chấn động tâm can mọi người.

Mọi người có mặt tại lúc đó đều đình ninh kẻ bị trọng thương nhất định là Hà Lăng Phong. Nhưng kết quả hoàn toàn tương phản.

Người thọ thương chính là Kim Bằng, thanh trường đao của hắn đã bị gãy làm hai đoạn. Nguyên cánh tay trái bị chém đứt lìa ra khỏi vai, máu tươi nhuộm đỏ nửa người hắn ta.

Kim Bằng liền ngã ra đất hôn mê bất tỉnh. Cánh tay trái cầm đoản đao của Kim Bằng rơi ngay dưới chân Hà Lăng Phong. Mũi đao vừa chạm đúng vào vạt áo ngoài của chàng.

Kim Lam Ngọc bỗng nhiên cất giọng nói lớn :

- Họ Hà kia, người thật là bỉ ổi. Đã giao ước khi nào binh khí chạm vào người là sẽ dừng lại ngay, tại sao người lại ngấm hạ độc thủ?

Hà Lăng Phong không nói không rằng chỉ im lặng điểm huyết cầm máu cho Kim Bằng, rồi cúi người xuống bồng hân ta lên.

Kim Lam Ngọc liền giận dữ quát lớn :

- Mau bỏ Kim sư huynh ta xuống?

Hà Lăng Phong không màng để ý đến, chàng đi xuyên qua đám thiếu nữ hắc y Đông Oa quốc, đến trước mặt Đường Tiểu Tiên mới dừng lại từ từ nói :

- Đường cô nương có mang theo thuốc cầm máu giữ nguyên khí lại hay không?

Đường Tiểu Tiên gật gật đầu.

Phùng Uyển Quân lập tức lấy ra một hoàn thuốc, trao cho Hà Lăng Phong.

Hà Lăng Phong lấy viên thuốc bỏ vào trong miệng Kim Bằng, rồi lại nói :

- Tại hạ lỡ tay đã thương Kim Bằng, không biết phải lấy gì bù đắp. Đường cô nương có thể vì tại hạ mà chấp thuận một thỉnh cầu hay không?

Đường Tiểu Tiên nói :

- Hà đại hiệp cứ nói!

Hà Lăng Phong nói :

- Xin Đường cô nương hãy phóng thích Kim Hồng Ngọc, để cho bọn họ mang Kim Bằng rời khỏi nơi đây. Còn tất cả mọi hậu quả, hãy để cho tại hạ gánh chịu.

Đường Tiểu Tiên chần chừ do dự một hồi rồi nói :

- Hà đại hiệp có thử nghĩ kỹ qua chưa? Kim Hồng Ngọc đã học trộm được Hồng Tụ đao quyết. Nếu như bây giờ thả hổ về rừng, hậu họa không thể nào lường được.

Hà Lăng Phong nói với giọng kiên quyết :

- Tại hạ tình nguyện đời bọn họ, sau khi luyện xong Hồng Tụ đao quyết sẽ chọn một nơi tử chiến với chúng. Thề rằng quyết không bao giờ để bọn người Đông Oa quốc cười người Trung Quốc chúng ta.

Trong mắt Đường Tiểu Tiên tỏ ý khâm phục, nàng mỉm cười nói :

- Tốt! Nam nhi phải có khí phách như vậy.

Đường Tiểu Tiên liền đưa tay lên vẫy một cái, hai thiếu nữ hồng y đứng bên cạnh liền giải huyết cho Kim Hồng Ngọc.

Phùng Uyển Quân chợt thấp giọng nói :

- Thật ra Hà đại hiệp cũng không cần phải tự trách mình. Chúng ta mọi người ai cũng đã nhìn thấy rõ Hà đại hiệp chỉ là lỡ tay đã thương Kim Bằng chứ không hoàn toàn cố ý, tại vì hân ta lòng dạ hiểm ác định muốn lấy mạng Hà đại hiệp trước!

Hà Lăng Phong cười nhạt nói :

- Người Đông Oa quốc lòng dạ hẹp hòi nhưng bất luận như thế nào thì người thọ thương vẫn là Kim Bằng.

Nói đoạn, chàng mang Kim Bằng giao cho Kim Hồng Ngọc nói :

- Cô nương lan chất huệ tâm, chắc cũng đã tận mắt nhìn thấy tất cả, thôi thì mọi ân oán cứ để cho một mình tại hạ gánh chịu mà không hề liên quan đến hai cha con Phỉ cô nương, hy vọng Kim cô nương có cách giải quyết hợp tình.

Kim Hồng Ngọc gật gật đầu, ôm lấy Kim Bằng liền về phía gian nhà tranh.

Vừa đi được vài bước, Kim Hồng Ngọc quay đầu lại hỏi :

- Cách giải quyết của bọn ta thế nào, các hạ đều đồng ý sao?

Hà Lăng Phong đáp :

- Dương nhiên!

Kim Hồng Ngọc hỏi :

- Các hạ không hối hận?

Hà Lăng Phong đáp :

- Tuyệt đối không.

Kim Hồng Ngọc cười cười, rồi bước nhanh vào trong gian nhà tranh.

Phùng Uyển Quân liền lên tiếng :

- Có cần hạ lệnh bao vây gian nhà kia lại để đề phòng bọn chúng ám hại hai cha con Phí cô nương hay không?

Hà Lăng Phong lắc đầu nói :

- Không cần, tại hạ tin rằng Kim Hồng Ngọc không phải là hạng người như vậy!

Nhưng diễn biến tình hình xảy ra chẳng hề giống như Hà Lăng Phong dự liệu.

Sau khi Kim Hồng Ngọc đến bên gian nhà tranh, bọn họ không hề phóng thích hai cha con Phí Minh Châu. Mà cả ba tỷ muội họ to nhỏ bàn tính một hồi, rồi mang Kim Bằng đưa vào bên trong gian nhà tranh. Sau đó, Kim Lam Ngọc bước ra nói lớn :

- Xin mời Dương phu nhân của Thiên Ba phủ bước qua đây một lát, có chuyện cần bàn.

Phùng Uyển Quân ngạc nhiên lắm bầm nói :

- Không biết bọn chúng định giở trò gì đây?

Hà Lăng Phong nói :

- Dương phu nhân cứ việc an tâm đi. Bọn họ chắc hoàn toàn không có ác ý. Nếu không, đâu có xưng hô với Dương phu nhân khách sáo như vậy.

Đường Tiểu Tiên cũng nói :

- Trước khi bọn chúng chưa rời khỏi Đại Ba sơn này, tuyệt đối không dám dấn thương người. Có lẽ bọn chúng muốn cùng người thương lượng điều kiện thoát thân, Khi Phùng Uyển Quân bước đến trước gian nhà tranh, lập tức bị Kim Lam Ngọc dẫn vào bên trong nhà. Một hồi lâu sau, Phùng Uyển Quân mới một mình bước ra.

Sau khi trở lại, Phùng Uyển Quân liền mời Đường Tiểu Tiên bước sang bên, rồi thấp giọng nói gì đó về rất bí mật. Hà Lăng Phong không nhận được liền lên tiếng hỏi :

- Thật ra là bọn họ đã nói gì?

Đường Tiểu Tiên cũng không trả lời, nhưng lại truyền lệnh mọi người trở về Mê cốc.

Hà Lăng Phong cảm thấy mơ hồ, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Phùng Uyển Quân mỉm cười, rồi nói với chàng đầy vẻ thần bí :

- Đừng có đứng ngăn người ra ở đấy. Hãy trở về Mê cốc trước, Hà đại hiệp tự nhiên sẽ rõ.

Các thiếu nữ Mộc Lan đội liền thứ tự giải tán trở về Mê cốc. Những thiếu nữ hắc y Đông Oa quốc cũng lập tức nổi đuôi theo sau họ.

Sau đó bốn huynh muội họ Kim và hai cha con Phí Bách Linh cũng đều rời khỏi gian nhà tranh, theo đoàn người trở về Mê cốc.

Hà Lăng Phong xưa nay vốn là người thông minh, nhưng sự việc trước mắt quả thật làm chàng chẳng hiểu gì.

* * * * *

Hôn lễ của Cốc chủ Mê cốc vừa long trọng, lại vừa náo nhiệt. Toàn cốc đều treo đèn hoa sáng rực, giống như ngày tết nguyên tiêu.

Từ lúc có Mê cốc đến giờ các đời Cốc chủ đều có một đại lễ kết hôn.

Nhưng tuyệt đối chưa có lần nào náo nhiệt như lần này.

Bởi vì theo như lời tuyên bố chính thức của Trưởng Lão viện ngay trong ngày hôn lễ, Cốc chủ Mê cốc từ nay đã không còn do phái nữ đảm nhận, cũng như không còn quan niệm cha truyền con nối nữa. Sau này hễ ai có tài có đức, bất luận là nam hay nữ đều có tư cách đảm nhận quyền Cốc chủ.

Tất nhiên đã trải qua nhiều năm những qui định của Mê cốc không còn phù hợp cũng đồng thời sẽ được sửa lại. Từ đây về sau, Mê cốc không còn hoàn toàn cách biệt với thế giới bên ngoài nữa. Chỉ cần những ai không có lòng dạ xấu xa, đều có thể ra vào trong Mê cốc hoặc là định cư lại.

Nhưng những thay đổi này vẫn khiến cho Hà Lăng Phong không sao giải quyết những nghi vấn của mình được. Cho đến khi hôn lễ được tiến hành chàng mới chợt hiểu ra tân nương đứng trước tổ đường không ngờ lại có đến hai vị.

Một người là Đường Tiểu Tiên còn người kia chính là Kim Hồng Ngọc.

Hai cha con Phí Bách Linh làm người mai mối, Đường Tiểu Tiên được Trưởng Lão viện đứng ra chủ hôn, Phùng Uyển Quân với thân phận là tẩu tẩu đảm nhận người chủ hôn của tân lang.

Còn người chủ hôn của Kim Hồng Ngọc không ai khác hơn là Kim Bằng, Kim Lam Ngọc và Kim Thanh Ngọc đều làm người phụ hôn, nhưng lại không đi sát bên tân nương mà lại đi kề hai bên phải và trái Hà Lăng Phong. Hà Lăng Phong không muốn bị tự “đeo gông” vào cổ, nên có chút hơi chần chừ. Lập tức chàng bị hai vị “đại tẩu” thúc vào hông ngay.

Kim Lam Ngọc liền dùng giọng uy hiếp nói :

- Người nể mặt ta một chút có được không? Tam muội vì muốn chứng tỏ lòng thành, là sẽ không tiết lộ Hồng Tụ đao quyết ra ngoài, nên mới chịu thiệt thòi như vậy. Nếu như người dám lạnh nhạt với Tam muội, bọn ta nhất định sẽ tìm người thanh toán.

Hà Lăng Phong gượng cười nói :

- Đây là chuyện đại sự cả đời ít nhất các vị cũng nên nói cho tại hạ được biết, trước khi tiến hành hôn lễ chứ?

Kim Lam Ngọc nói :

- Nói cho người biết để làm gì? Trưởng tẩu như mẫu thân, Dương phu nhân đã đồng ý, vậy người còn gì để nói nữa chứ!

Quả thật Hà Lăng Phong không biết nói gì nữa đây?

Dẫu sao chàng cũng đã bước vào trong lễ đường, vừa không thể kêu la lại vừa không thể bỏ chạy được, mà chỉ có thể nói lên hai liếng “xui xẻo” mà thôi. Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yen-chi-bao-dao>